virtual-project.eu

TAMI

HOAG

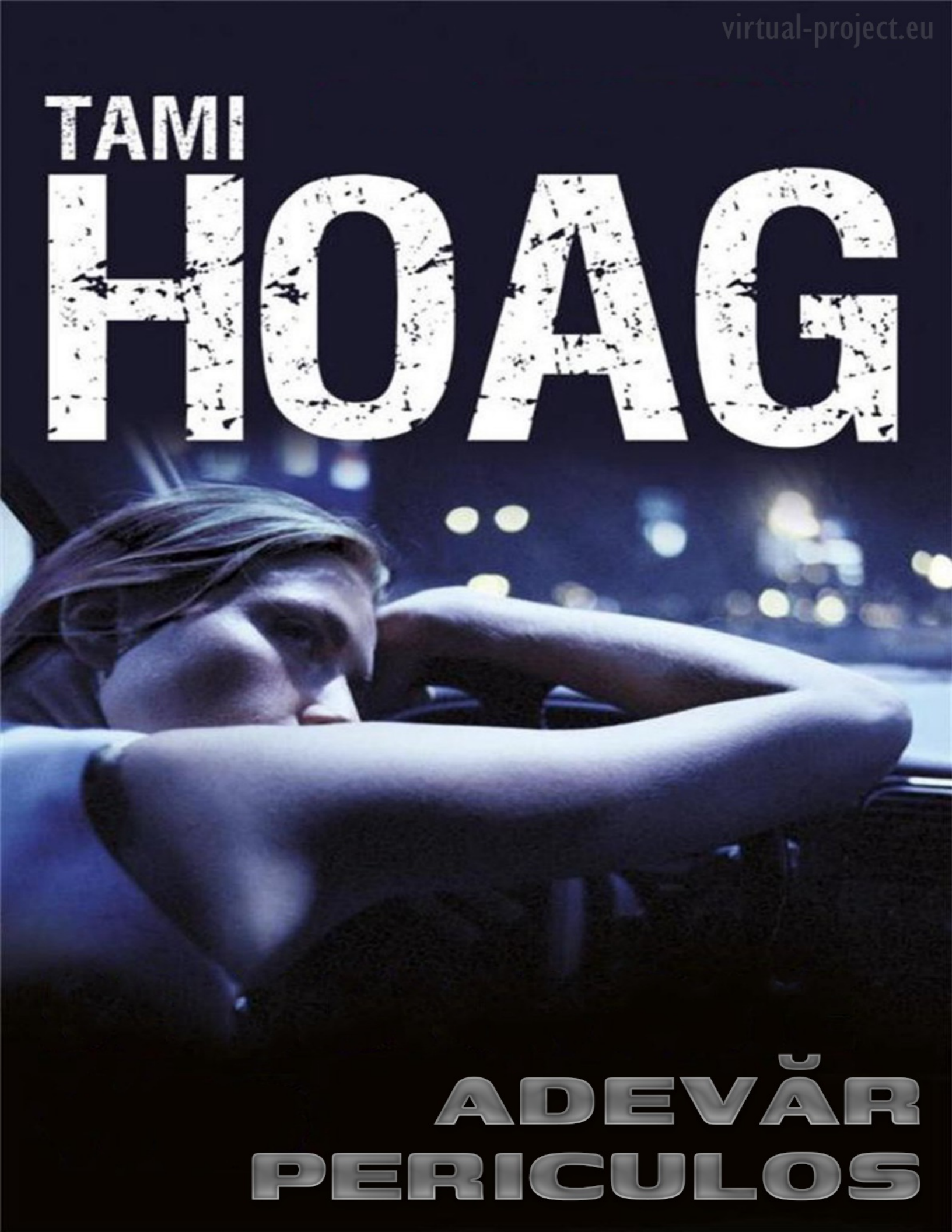

ADEVĂR PERICULOS

TAMI HOAG

Seria: *Kovac & Liska*

Volumul 3

ADEVĂR PERICULOS

Original: *Prior Bad Acts* (2006)

Traducere din limba engleză de:
LUCIA OSTAFI-ILIESCU

virtual-project.eu

2010

PROLOG

Chiar înainte de a pătrunde în casă, a ştiut că ceva nu e în regulă. Era luna iulie. Cerul era greu de nori – ameninţător, cenuşiu, întunecat. După-amiaza era pe sfârşite, seara încă nu se lăsase. Timpul încetase să mai însemne ceva.

Aerul era calm, parcă ziua şi-ar fi reţinut răsuflarea, anticipând ceea ce avea să se întâmple. Calm mortal. La vest, fulgerul spintecă văzduhul. Tunetul bubui ca o tobă îndepărtată.

După cât îşi amintea, alte clădiri nu mai erau în apropierea acestei case, pătrată, acoperită cu şindrilă, cu vopseaua verde scorojită şi veranda ce-i înconjura faţada, ca un rânjet obosit. Tot ce mai era în jur se afla mult mai departe, zărindu-se printre copaci, şi mai departe, spre orizont. Privi casa şi curtea – plină de buruieni uscate, din cauza lipsei ploii. Se uită la copacii din spate, de lângă şinele de cale ferată, cu frunzele răsucite de uscăciune.

În jur nu era nimeni. Nici maşini pe strada din spatele lui. Nici copii pedalând în sus şi-n jos pe biciclete. Nu existau câini, nu existau păsări, nu existau veveriţe, nici iepuri. Nu se auzea niciun zgomot, decât tunetul ce se apropia din ce în ce mai mult.

Ca şi în amintirile lui, parcă nu el se apropia de casă, ci casa venea spre el.

Bum!

Inima i se opri. Capul se smuci spre stânga.

Mai bine te-ai duce la subsol! îşi spuse. Vine tornada.

Vecinul cel mai apropiat, care se retrăsese la periferie, în jalnica lui baracă crăpată stil ranch, şedea pe un şezlong. Era un tip cu favoriţi gen Elvis şi un burdihan uriaş, plin de bere. Arătă spre apus.

Vine furtuna!

Aerul era încărcat de electricitate. Culorile erau mai vii, contururile mai clare. Totul părea hiper-focalizat. Îl dureau ochii privind.

Casa se năpusti asupra lui. Păşi pe prima treaptă, apoi urcă împleticit în verandă. Balamalele de la uşa scârţâiră, când o trase spre el şi intră înăuntru.

Trosc! Bum!

Fulgerul fu atât de strălucitor, încât părea că inundă camera de zi. Strigă. Niciun răspuns.

După câte îşi amintea, picioarele nici nu i se mişcaseră, dar se trezi deodată în sufragerie, apoi în bucătărie, apoi în camera din spatele casei, cea

cu televizorul. Aceasta era mică și întunecoasă, cu obloane de lemn ieftin la ferestre. Perdelele grele erau vechi și nu atârnau cum trebuie. Fuseseră făcute pentru alte ferestre, din altă casă, și când moda s-a schimbat, fuseseră aruncate. Lumina se strecura înăuntru pe margini și prin mijloc, acolo unde obloanele nu erau prea bine lipite.

Televizorul era deschis. Furtuna amenința. Afară, vântul bătea în rafale. Fulgerul strălucea.

Dădu peste primul cadavru.

Stătea pe sofa, sprijinită de spătar ca o păpușă uriașă, cu ochii larg deschiși, de parcă se uita la televizor. O bandă adezivă lată îi acoperea gura și îi înconjura capul. Părul îi fusese ciopârțit cu o foarfecă sau un cuțit. Sânge închegat umplea găurile din țeastă, îmbrăcămintea îi fusese tăiată pe mijloc și dată într-o parte și-n alta, expunându-i trupul gol de la gât până la bifurcația inghinală.

Venea furtuna.

Trosc! Bum!

Și trupul îi fusese spintecat, pe aceeași linie cu îmbrăcămintea. Îi străpunsese pielea, mușchii, oasele, ca la un pește eviscerat. În pieptul deschis erau plantate margarete, acum ofilite.

Fierea i se ridică în sus pe esofag, iar gâtul i se încleștă. Teroarea îl sugrumă, ca două mâini mari și osoase încleștate în jurul gâtului. Se dădu înapoi împleticindu-se, se răsuci și o luă la goană dând peste un lampadar, apoi sărind în lături și poticnindu-se de un taburet, după care căzu și se lovi la cap în colțul măsuței de cafea.

Trosc! Bum! Trosc! Bum!

Amețit, epuizat, speriat, își adună picioarele sub el și se ridică, după care ieși din cameră. Din gât îi scăpă un sunet ciudat, ca un scheunat de câine bătut.

Alergă la bucătărie. Apoi ieși prin ușa din dos. Nu putea să rămână în casă și nici nu putea să plece, pe cât de repede ar fi dorit. Omenirea căpătase o nuanță de un verde nefiresc. Se apropia un zgomot asurzitor, ca al unui tren de marfă. Dar când se uită la șine, nu văzu niciun tren, sau dacă a fost unul, fusese înghițit în întregime de norul uriaș și negru ca al unui furnal, ce atinsese pământul și înghițise totul în cale.

Trebuie că era un coșmar. Nimic din toate acestea nu se puteau întâmpla. Dar se simți izbit de resturi de sfărâmături. Îl bombardau așchii, țăndări și gunoaie. Își înconjură capul cu brațele, pentru a-și proteja fața. Urletul

devenise înspăimântător.

Vechiul chepeng al beciului, unde s-ar fi putut apăra de furtună, era deschis și atârna de toc într-o singură balama, pe care vântul încerca să o smulgă. Se aruncă pe scările de ciment, dându-i un picior ușii care ducea la subsol. Era veche și putredă din cauza umezelii, așa că la a treia izbitură sări în lături.

În subsol era întuneric ca într-o peșteră și mirosea a mucegai. Nu găsi niciun comutator pentru a face lumină.

Deasupra lui, vechea casă începuse să tremure. Avea impresia că tornada o trăgea în sus, încercând să o smulgă din temelii.

Ploaia se revărsa ca un potop. Trosnetul șfichiuitor al fulgerului! Bubuitul tunetului! Subsolul se lumina din când în când de explozia luminii albe, puternice. Întunericul dintre fulgere era absolut.

Se ghemui pe pardoseală ca o minge – înfrigurat, ud, bolnav din cauza celor văzute sus, bolnav de mirosul din subsol.

N-a știut cât de mult a stat acolo. Au putut să fie cinci minute, sau cinci ore. Timpul încetase să mai însemne ceva. Tot ce-și aminti mai târziu era că a început să conștientizeze că s-a așternut din nou liniștea. Atât de mare era liniștea, încât a crezut că a asurzit.

Strălucirea intermitentă a fulgerului tot mai lumina bezna din spatele ferestrelor înalte ale subsolului, dar tunetul nu se mai auzea.

Încet, se ridică de pe pardoseala rece și udă. Ceva ca o mână îi atinse ceafa și sudoarea care-i acoperea pielea se transformă în gheață. Ceva îl înghiontea în spate, ca pentru a-l face să se întoarcă și să vadă ceva îngrozitor.

Dincolo de ferestre, fulgerul explodă ca un blitz fotografic și imaginea i se întipări pentru totdeauna în minte. O amintire ce nu se va șterge niciodată, niciodată, pentru a micșora impactul sau oroarea resimțită: cadavrele a doi copii atârnau de grinzile tavanului, cu ochii lipsiți de viață privind în ai săi, fără să-i vadă.

1.

Cincisprezece luni mai târziu.

— A ciopârţit o mamă şi doi copii.

Procurorul districtului Hennepin, Chris Logan, era un om cu convingeri puternice şi emoţii şi mai puternice. Ambele trăsături îl serviseră bine la curtea cu juri, dar nu întotdeauna la fel de bine în biroul judecătorului. Era înalt, cu umeri laţi, atletic şi cu o claie de păr negru irlandez cu firul gros, acum înspicat cu argintiu. În vârstă de cincizeci şi cinci de ani, Logan petrecuse douăzeci dintre aceştia în sistemul penal. Era o minune că nu ajunsese complet alb.

— Regret, rosti avocatul apărării, sarcasmul lui dezminţind expresia revoltată. Mi-a scăpat mie ceva? Când am fost telepurtaţi, aşa deodată, în Evul Mediu întunecat? Acuzaţii din această ţară nu sunt presupus nevinovaţi, până li se dovedeşte vinovăţia?

Logan îşi roti ochii.

— O, pentru numele lui Christos, Scott, n-ai putea să ne slăbeşti cu povestea asta? Toţi suntem adulţi. Ne cunoaştem unii pe alţii. Şi toţi ştim că eşti plin de rahat. Ai putea să ne scuteşti de demonstraţii de acest fel?

— Domnule Logan…

Judecătoarea Carey Moore îi aruncă o privire calmă. Îl cunoştea pe Chris Logan de când îşi ascuţeau dinţii trudind ca apărători din oficiu – o funcţie pentru care niciunul dintre ei nu avea înclinaţie. Trecuseră apoi în biroul procurorului, cât de repede au putut şi amândoi şi-au făcut un nume în tribunal, acuzând pe oricine, de la furturi neînsemnate, până la viol şi crimă.

Stând pe scaunul de vizavi de biroul ei se afla o altă spiţă din rotiţa apărătorilor din oficiu. Kenny Scott intrase pe această uşă şi nu mai ieşise niciodată, ceea ce făcea din el, ori un sfânt ce lupta pentru dreptatea celor dezavantajaţi social, ori era dovada patetică a unui avocat incapabil să se ridice din acest anonimat şi să practice în particular. Avându-l de nenumărate ori în curtea cu juri prezidată de ea, Carey suspecta că adevărul era cel de al doilea.

Acum o privea cu ochii unui şoricel într-o cameră plină cu pisici.

Transpirat, nervos, gata să o ia la goană, târându-se din punct de vedere mintal. Era un bărbat mic, îmbrăcat cu costume ce nu i se potriveau niciodată – prea largi în umeri și cu mâneci prea lungi – care într-un fel subliniau impresia că e copleșit de meseria lui, sau de viață în general.

Datorită hazardului, fusese însărcinat ca apărător al celui mai urât om din Minneapolis, dacă nu din întregul stat: un pierde-vară cu numele Karl Dahl, acuzat de asasinatele cele mai înfiorătoare întâlnite de Carey în cariera ei.

Scena fusese atât de atroce, încât unul dintre polițiștii în uniformă, care a răspuns primul la apel, a suferit un atac de cord și în consecință s-a pensionat, ieșind din poliție. Detectivul criminalist șef fusese așa de afectat de caz, că până la urmă i-a fost luat și a fost trimis la munca de birou, urmând și o consiliere psihologică.

— Onorabilo, nu poți permite domnului Logan să se sustragă regulilor justiției, zise Scott. Precedentele fapte rele nu se iau în considerație

— Cu condiția să nu fi constituit de fapt un tipar al comportamentului său, argumentă Logan în forță. Avea expresia unui vultur feroce.

Kenny Scott arăta ca și cum nu ar fi vrut nimic altceva decât să fugă din birou și să-și salveze viața, dar, spre lauda lui, rămase pe scaun.

— Încălcările anterioare ale legii de către Dahl nu au nimic de a face cu acest caz, rosti el. Contravenții? Cu greu ar fi putut face din el un criminal violent.

Logan îl privi îndelung.

— Dar ce spui de posesia de material pornografic cu copii? Dar ce spui de spargeri și pătrunderi prin efracție? Privitul pe ferestre? Exhibiționism indecent?

— N-a ucis pe nimeni cu penisul, afirmă Scott.

— E o mostră de comportament ce dă apă la moară conflictului, argumentă Logan. Asta e ceea ce fac acești perverși. Încep de la mic, apoi își croiesc drumul mai sus. Prima oară își satisfac plăcerea privind catalogul JC Penney, cu copii în lenjerie. Când aceasta nu mai are niciun efect asupra lor, trec la privitul pe fereastră, apoi la exhibiționism. După care simt nevoia unui contact fizic…

— Și sar de la plăceri distractive la eviscerare? întrebă Scott. E absurd. Se întoarse spre Carey. Onorabilo, nu există nimic violent în actele săvârșite anterior de Karl Dahl. Dezvăluirea condamnărilor lui anterioare e păgubitoare și provocatoare. Juriul va fi gata să-l condamne, doar pe baza teoriei domnului Logan, nu pe fapte, nici pe dovezi.

Logan enumeră faptele pe degete.

— Mai întâi avem amprentele de la locul crimei. Apoi avem o reclamaţie făcută de una dintre vecine, care ne-a informat că l-a prins uitându-se pe fereastra ei. Ştim că le cunoştea pe victime şi că se învârtea fără treabă prin jur. Când a fost arestat, avea asupra lui lanţul de la gâtul victimei…

— A avut meserii ciudate, afirmă Scott. Admite că a fost în casa Haas în ziua asasinatelor. Doamna Haas i-a dat 35 de dolari să instaleze nişte galerii pentru perdele. Atunci a furat un lanţ ieftin. Mare scofală! În afară de o singură vecină, niciunul din împrejurimi n-a făcut nicio plângere împotriva lui.

Logan îşi roti dramatic ochii.

— Fiecare dintre ei spune că tipul era ciudat, că îi înfiora…

— Asta nu e împotriva legii…

— Avantaj pentru tine, bombăni Logan.

Carey îl atenţionă din nou.

— Domnule Logan…

El îi aruncă o privire familiară, pe sub sprâncenele negre şi groase.

— Un martor ocular îl situează la locul faptei

— La cel puţin cinci ore după comiterea asasinatelor, sublinie Scott.

— S-a întors pentru a-şi revedea opera, zise Logan.

— Asta nu are nicio raţiune. Să se întoarcă aşa de târziu în ziua aceea, tocmai când lumea revenea de la muncă…

— Deci, s-a înapoiat pentru a-l ucide şi pe tată şi pe fiul cel mare…

— De unde ţi-ai făcut rost de globul ăsta de cristal, Logan? întrebă Scott. Poate că am putea să dăm şi noi o fugă să luăm unul. Poate că statul ar putea să cumpere o grămadă şi să le distribuie fiecărui organ de judecată…

Carey arcui dezaprobator o sprânceană.

— Lasă-te de sarcasme, domnule Scott.

Logan sări din nou.

— E o dovadă clară de încălcarea legii, onorabilo. Omul e ucigaş în serie, la apogeul carierei. Dacă nu-i oprim acum…

Carey ridică o mână, pentru a stopa orice alt argument. Capul o durea, parcă fusese strivit sub o piatră de moară. La facultatea de drept şi în anii în care îşi croise drumul în sus pe scara ierarhică, scopul ei fusese să ajungă într-un astfel de birou judecătoresc, să îmbrace roba, să fie judecător.

În acest moment, ar fi vrut să o fi ascultat pe bunica ei şi să-şi fi aprofundat aptitudinile de secretară, dar renunţarea n-ar fi putut să o facă să

obțină un soț corespunzător.

Prezidarea procedurilor criminalistice era o responsabilitate pe care nu o privise niciodată cu ușurință. Deoarece provenea dintr-o carieră de procuror plină de succes, oamenii se așteptau să fie predispusă să acuze – o impresie pe care acționase din greu pentru a o risipi.

Ca procuror, fusese datoria ei să urmărească cu vigoare condamnarea acuzaților. Ca judecător, datoria ei era să prezideze corect, să nu țină cu nimeni, să păstreze balanța justiției în echilibru, astfel încât fiecare verdict pe care-l dădea să fie bazat doar pe fapte relevante și pe dovezile prezentate.

Carey nu putea să fie de partea nimănui, indiferent care erau sentimentele ei personale. Altfel, munca ei ar fi fost terminată. Doi copii fuseseră brutalizați, torturați, uciși și lăsați să atârne spânzurați de tavanul unui subsol umed!

Și ea era mamă. Ideea ca cineva să-i facă ceva fiicei ei îi stârnise o emoție atât de puternică, încât nu putea fi descrisă în cuvinte. Văzuse fotografiile și casetele video de la locul crimei. Imaginile o urmăreau.

Mama-asistent maternal fusese violată, sodomizată, torturată, și trupul ei spintecat de la gât până la vintre. Medicul legist stabilise că femeia a murit prima și nu exista posibilitatea să-ți dai seama ce s-a întâmplat în fața ochilor ei, înainte de a muri. Poate că fusese silită să privească, în timp ce acte de nedescris erau comise asupra copiilor. Copiii s-ar putea să fi fost determinați să privească, în timp ce acte de nedescris erau comise asupra ei. Indiferent care era realitatea, era un coșmar apărut din profunzimile cele mai întunecate, mai sălbatice și mai pline de groază ale minții omenești.

Dar, ca judecător, Carey nu putea să lege toate aceste atrocități de acuzatul care era judecat acum. Hotărârea în această privință nu putea fi influențată de propria ei teamă sau dezgust. Nu o îngrijora nici reacția publicului față de hotărârea ei. Un proces penal nu e o dispută prea populară.

În sfârșit, iată o teorie frumoasă.

Trase aer în piept și oftă, apăsată de greutatea situației. Avocații o priveau. Kenny Scott arăta ca și cum se aștepta să-i pronunțe propria sentință. Nerăbdarea lui Logan era palpabilă. Se uita la ea fix, ca și cum își închipuia că ar putea să-i influențeze judecata, cu voința lui neînfrântă.

Carey își reprimă senzația de rău de la stomac. *Mergi mai departe. Treci peste asta.*

— Am citit rapoartele voastre, domnilor, începu ea. Și sunt perfect conștientă de impactul pe care hotărârea mea îl va avea în acest caz. Pot să vă

garantez că niciunul dintre voi n-ar dori să se afle pe scaunul meu în această clipă. Logan ar trebui să protesteze, își dădu ea seama. Predispoziția asta era un mod de viață pentru el. „Dreptate în forță” era motto-ul lui. Dacă credea ceva, atunci așa era – nu existau alte argumente. Acum însă tăcu și își reținu respirația, gata să sară de pe scaun. Carey îi întâlni privirea. Nu văd nicio excepție aici, continuă ea. Logan deschise gura, gata să replice. Lasă-mă să termin, domnule Logan. Fața lui se roșise de furie. Privea peretele. Faptele anterioare ale domnului Dahl, reluă ea, ar putea să traseze o anumită direcție, sugerând o posibilă cale pentru viitoare acte criminale. Totuși, în comportamentul lui nu există niciun precedent de crimă violentă și curtea nu poate să prevadă ce ar putea domnul Dahl să facă în lunile sau în anii viitori. Oricum, nu ni se permite să-i condamnăm pe oameni, pentru crime pe care nu le-au comis încă.

— Onorabilo, interveni Logan cu vocea crispată de reprimarea nevoii de a zbiera. Criminali violenți au existat de-a lungul istoriei. Palmaresul lui Dahl…

— Nu e concludent, rosti Carey.

Dacă oamenii ar putea fi condamnați pentru crime pe care urmau să le comită, Chris Logan ar fi trebuit să fie pus în lanțuri. Furia din ochii lui era ucigașă.

Kenny Scott de-abia se abținea să nu sară de pe scaun și să înceapă un dans al victoriei. Carey îl privi și el se gârbovi, înăbușindu-și bucuria.

Nu cred că va fi o situație prea bună, după ce informațiile vor ajunge în presă, se gândi Carey.

În general, oamenii demonstrează mai puțină aversiune față de apărătorii din oficiu, decât față de avocații apărării. La urma urmei, primii sunt funcționari civili, care trudesc din greu pentru un salariu mic, devotându-și viața ajutării nefericiților. Dar imediat ce judecata ei va fi făcută publică, Kenny Scott va deveni brusc inamicul public numărul unu. Să-i apere pe nevoiași e o treabă. Să scape pe cineva acuzat de asasinat, e cu totul altceva.

— Onorabilo, zise Scott gata să bată fierul cât era cald. Având în vedere judecata voastră, eu nu văd ca procuratura să aibă probe suficiente, care să justifice punerea sub acuzare… Logan sări de pe scaun. Cu ochii ieșiți din orbite, Scott se uită la omul care-l domina. Propun ca învinuirile să fie respinse, continuă cât de repede putu, încercând să lase ca toate cuvintele să-i țâșnească din gură, înainte ca Logan să poată să sară la gâtul lui și să-i strivească laringele.

— Acțiune refuzată, zise Carey calmă, ceea ce dezmințea tensiunea ei interioară. Stai jos, domnule Logan, sau te îndepărtez din birou.

Logan o privi sfidător. Nu se așeză, dar plecă de lângă Kenny Scott și se duse la perete, cu mâinile în șold, cu nările fremătând, încercând să se adune.

— Dar, onorabilo, argumentă Scott, procuratura nu are nicio dovadă directă, care să-l lege pe clientul meu de aceste crime. Nici amprente pe armele folosite…

— Le-a șters, mormăi Logan.

— Nici urme de sânge pe hainele lui…

— Înseamnă că și-a aruncat îmbrăcămintea la gunoi.

— Nici proba ADN…

— A folosit prezervativ.

— Nici măcar un fir de păr…

— Tipul nu are păr deloc, se repezi Logan. Și-a ras tot trupul, ca să nu lase niciun fir în urmă. Asta ce-ți spune?

— A făcut-o din motive de igienă, rosti Scott. Tipul e vagabond. Nu vrea să facă păduchi.

Logan scoase un sunet grosier și își roti ochii dramatic.

Carey se întoarse spre el.

— Ei bine, domnule Logan? Ce ai împotriva domnului Dahl?

— Se presupune că trebuie să-mi expun întregul caz în fața *lui?* rosti el neîncrezător.

— Dar ai într-adevăr un caz de expus?

— Nu are decât conjunctura, presupuneri și coincidențe, răspunse Scott.

— Am și punerea sub acuzare a marelui juriu, afirmă Logan.

— Și cutia Cracker Jack intră și ea în toate astea?

— E bine de știut că ai mare respect față de sistemul justiției penale, domnule Scott, rosti Carey lipsită de umor. Scott se bâlbâi, se dădu înapoi și încercă să-și acopere greșeala. Carey ridică o mână, pentru a împiedica tentativa. Ar fi dorit ca pământul să se deschidă și să-i înghită pe Kenny Scott și pe Chris Logan, împreună cu tot acest caz de coșmar. Punerea sub acuzare rămâne, continuă ea. Numai juriul poate hotărî dacă statul are un caz suficient de solid, pentru a-l condamna pe clientul tău, domnule Scott. Îi aruncă lui Logan o privire pe care știa că el o recunoaște, din anii petrecuți împreună de aceeași parte a baricadei. Și dacă nu are, domnule Logan… Dumnezeu să te ajute. Se ridică de la birou și le făcu în semn spre ușă. Domnilor…

Kenny Scott sări de pe scaun.

— Dar, onorabilo, nu am putea să punem pe tapet de ea cauțiunii?

— Nu.

— Dar clientul meu…

— Trebuie să se considere al naibii de norocos, că are niște ziduri sigure între el și public, zise ea. Având în vedere climatul comunității acesteia, cauțiunea nu ar fi în interesul clientului tău. Părăsește ideea, cât timp ești în avantaj, domnule Scott.

Scott se așeză și dădu din cap.

— Da, doamnă!

— Nu-mi spune doamnă.

— Nu. Scuzați, onorabilo! Nu am intenționat să fiu lipsit de respect.

— Te rog pleacă.

— Da, doam… Desigur.

Ridică mâinile recunoscându-și prostia, apoi bâjbâi după geantă și aproape se poticni în drum spre ușă.

Logan rămase încă o clipă, dar nu mai scoase nicio vorbă. Nu era nevoie. Carey știa exact ce îi trecea prin minte. Apoi scoase un suspin și ieși, ca un om cu un scop precis. Sticla cu scotch din sertarul de jos-dreapta al biroului său.

— Ia o gură și pentru mine, mormăi ea.

2.

Cea mai bună perioadă de timp, pentru a-i comunica publicului ştirile rele, e vineri după-amiază. Impozitele în creştere, economia în scădere, trupe suplimentare trimise undeva în lumea a treia – erau informaţii ce se lansau vineri după-amiaza. Oamenii erau ocupaţi să-şi termine săptămâna de lucru, pregătindu-se pentru câteva zile de libertate, pregătindu-se cât mai din vreme pentru un weekend pe lac. Era o ocazie bună, pentru că atenţia tuturor era îndreptată oriunde, nu asupra ştirilor.

Detectivul Stan Dempsey ştia cum funcţionează această politică. Fusese implicat în aşa ceva cea mai mare parte a vieţii lui: în armată, în poliţie. Avea o mare aversiune faţă de oamenii care deţineau poziţiile puterii. Oamenii care cu o fluturare a mâinii, o ridicare din umăr, sau o arcuire a sprâncenelor, puteau să influenţeze vieţile celor mai mici ca ei, fără să le pese, sau să se gândească prea mult la aceştia. Oamenii ca judecătoarea Carey Moore, de exemplu.

Fusese greu pentru el să se gândească la ea, în această poziţie de autoritate pe care o deţinea acum şi respingând cazurile construite de el. Părea aşa de tânără, arăta prea drăguţă. Sufletul lui era la fel de bătrân, ca răul. Purta uniforma poliţiei, când ea era încă un copil.

Avusese de a face cu Carey Moore, când aceasta îşi croia drumul ascendent spre biroul de avocat din oficiu al districtului. Apoi de procuror. Dură. Solicitantă. În ciuda ochilor mari şi albaştri şi a nasului cârn, nu fusese niciodată laşă, sau unealta cuiva.

Dempsey nu ştia ce i s-a întâmplat, de când a devenit judecătoare. Poliţiştii au crezut că vor avea pe cineva în magistratură, care nu va accepta prostiile avocaţilor apărării, nu va avea timp pentru gunoaiele experienţelor dinaintea ei. Practic s-au aşteptat la condamnări automate – să nu mai discutăm dacă trebuie să mergi sau nu; du-te direct la închisoare!

Dar nu s-a întâmplat aşa. În magistratură, devenise altă fiinţă, acceptând acţiuni de apărare, permiţând ca poliţiştii pe care odată se baza, să fie chestionaţi şi ridiculizaţi. Iar imediat ce sentinţele erau date, dacă ar fi avut o carte bună, era al dracului de sigur că n-ar fi dat-o nimănui.

Astfel încât Stan Dempsey n-a fost surprins în acea vineri după-amiază, când au fost lansate ştirile. Curtea nici măcar nu fusese în sesiune. Întâlnirea

a avut loc în biroul judecătoarei Moore.

Neavând nimic mai bun de făcut, părăsi munca de birou unde fusese imobilizat în ultimele luni şi traversă strada spre Centrul guvernamental al districtului Hennepin.

După investigarea asasinatelor Haas, ofiţerii superiori ai departamentului deveniseră îngrijoraţi că n-ar fi fost suficient de stabil psihic, pentru a mai acţiona pe teren. Erau îngrijoraţi că ar fi fost posibil să se descarce oricând asupra oricui, în felul în care se descărnase pe Karl Dahl, în camera de interogatoriu, în noaptea în care acesta fusese arestat.

În străfundul inimii, Dempsey nu era sigur că n-ar face-o. Acum era altă fiinţă. În douăzeci şi opt de ani de carieră, a fost un poliţist exemplar – atât în uniformă, cât şi în civil. Nu se făcuse nicio plângere împotriva lui. Asasinatele Haas însă schimbaseră omul care a fost odată. Intrase în casa aceea într-o seară de vară, în calmul înfiorător dintre bubuiturile tunetului, şi câteva ore mai târziu ieşise alt om.

Departamentul l-a trimis la un psihiatru, dar în afară de raportul oficial şi declaraţiile făcute lui Logan în biroul procurorului, n-a mai vorbit niciodată despre ceea ce a văzut. N-a vorbit niciodată cu nimeni despre ce a simţit. De două ori pe săptămână se ducea la cabinetul psihiatrului, se întindea pe canapea şi se uita în tavan timp de patruzeci şi cinci de minute, fără să scoată o vorbă.

Adevărul e că era prea al naibii de speriat, pentru a spune ceva. Dacă cineva ar fi aflat felul de gânduri care îi bântuiau mintea, ar fi fost expediat la un spital de nebuni, de înaltă securitate. Imaginile locului crimei erau înfipte în creierul lui, ca nişte bucăţi de cioburi de sticlă. În orice clipă, o lumină orbitoare putea să se oprească pe una dintre imagini, transportându-l înapoi, acolo. Putea să simtă mirosul mucegaiului din subsol şi duhoarea inconfundabilă a morţii violente. Mirosul acid al terorii.

Moartea femeii şi a celor doi copii trebuie că a fost oribilă. Torturile pe care le-au îndurat, de nedescris. Pentru prima oară în cariera lui, Stan Dempsey comisese păcatul capital de a lăsa un caz să-i intre pe sub piele. Îşi permisese să-şi imagineze ultimele ere terifiante din viaţa victimelor, să le simtă groaza, neajutorarea.

Aceste emoţii se pitulaseră ca într-o vizuină în creierul lui, rozându-l ca un vierme. Îl potopise o senzaţie de otrăvire. Avea dificultăţi să doarmă, mai ales din cauză că îi era frică de visele violente de răzbunare ce-l năpădeau. Vise ce deveniseră deosebit de puternice recent, pe măsură ce procesul lui Karl Dahl

se apropia.

Partenerul lui fusese mai mult stânjenit decât tulburat de rapoartele psihiatrului privind lipsa lui de cooperare din timpul celor două ședințe săptămânale. Aceasta deoarece partenerul lui era femeie și femeile întotdeauna au vrut să le deschidă bărbaților capul și să le scoată la lumină gândurile, ca pe niște fire încâlcite ce trebuiau descâlcite și depănate corect.

Încercase și ea să-l facă să vorbească. Își exprimase îngrijorarea pentru sănătatea lui. Încercase să afle dacă are soție, sau un alt membru de familie, cu care să poată sta de vorbă, în încercarea de a pune capăt tăcerii lui încăpățânate.

Dar Stan nu mai avea pe nimeni. Oamenii de care fusese apropiat de-a lungul anilor s-au risipit.

Soția lui divorțase, pentru că fusese prea implicat emoțional în muncă, iar ea avea nevoie de cineva care să fie interesat de ea și de ceea ce avea ea nevoie.

Fiica lui locuia în Portland, Oregon, cu „partenerul ei de viață”. Suna de Crăciun și de Ziua Tatălui. N-a știut cum să o țină lângă el. Nu avea mijloacele, după cum îi spusese psihiatrul. Nu era deschis efuziunilor și comunicării.

Nu avea decât meseria. Și acum de-abia o mai avea și pe asta. Superiorii lui i-au sugerat să se pensioneze și să iasă din poliție. Nu vedeau să fi rămas în el nimic de valoare, care să merite riscul de a-l avea în preajmă. Dacă într-o zi se apuca și bătea pe vreun nemernic până îl ucidea, sau scotea arma și trăgea în mulțime, asta i-ar fi costat milioane, din cauza proceselor.

Ticăloșii! Era de aproape 30 de ani în această muncă și era îndreptățit la beneficiile pensionării. Servise bine și cu credință departamentul. Dar acum voiau să-l strângă cu ușa pentru a ieși la pensie, deoarece brusc devenise incomod.

Nu. Se va așeza la nenorocitul ăla de birou, se va duce la psihiatrul lor și se va uita în tavan, pe când timpul se va târî pe lângă el și cariera lui va muri de bătrânețe, apoi își va încasa pensia întreagă și… și… Nimic.

Ceea ce îl făcea să continue zilele acestea, era concentrarea lui asupra cazului Haas, așteptarea procesului lui Karl Dahl. Așa că se ridică de la birou și traversă strada intrând în partea clădirii unde se afla tribunalul penal. Se așează în locul de unde putea să-i vadă pe avocați ieșind din biroul judecătoarei Moore.

Se răspândise zvonul că ea va hotărî dacă precedentele fapte rele comise

de Karl Dahl puteau constitui sau nu dovezi în tribunal. Logan va lupta din răsputeri pentru asta. Aveau al dracului de puține dovezi fizice directe împotriva lui Dahl. Dovezile erau mai mult circumstanțiale – se știa că Dahl a fost în casa Haas, că a fost acolo chiar în acea zi, că un martor ocular îl văzuse intrând în casă, că își lăsase amprentele pe telefon, că o vecină făcuse plângere la poliție împotriva lui, doar cu câteva zile înainte de asasinate.

Da, el era individul. Stan nu se îndoia, crimele erau ceva spre care Dahl se îndrepta de multă vreme. Probabil că alimentase această fantezie în creierul lui ani de zile, plănuind ce să facă, obișnuindu-se cu reacțiile emoționale extreme ce ar fi putut să apară în timpul comiterii faptei, astfel încât să nu facă greșeli. Stan Dempsey credea asta cu toată ființa lui.

Se așeză pe o bancă, își încrucișă picioarele și ar fi dorit să poată fuma o țigară. Zilele acestea, cu mare greutate putea cineva să fumeze undeva. Exista chiar o mișcare pentru declararea fumatului ilegal și afară, în spațiile publice. Încă o părticică din personalitatea omului era distrusă.

Prin sală, oamenii veneau și plecau, în sus și-n jos. Nimeni nu-i dădea atenție. Era de neremarcat, cu aspectul lui domestic, un om slab și cenușiu într-un costum maro lăbărțat.

Kenny Scott, avocatul desemnat din oficiu să-l reprezinte pe Karl Dahl, țâșni din birou, arătând ca un om căruia i se pronunțase condamnarea la moarte.

Logan îl urmă, o clipă mai târziu. Logan era o forță a naturii – mare, dominant, plin de furie. Sprâncenele aproape îi coborâseră peste ochi. Gura se fixase într-o linie fioroasă. Era aplecat înainte, ca și cum avansa împotriva unui vânt puternic din față.

Dempsey se ridică.

— Domnule Logan?

Pentru o clipă Logan îl privi, apoi încetini pasul și se îndreptă spre el.

— Domnule detectiv!

— Am auzit că s-ar fi pronunțat ceva împotriva lui Karl Dahl.

Logan privi într-o parte și se încruntă. Nodul cravatei era slăbit, gulerul desfăcut. Își dădu la o parte pardesiul și își vârî mâinile în centură.

— Adevărul este că n-a respins cazul, afirmă el.

— Era o șansă pentru așa ceva?

— Ascultă, Stan, tu și cu mine știm amândoi că Dahl a măcelărit familia aia, dar nu avem prea multe probe să o dovedim. Avocatul lui a trebuit să pledeze pentru respingere – asta îi era datoria.

— Dar ce spui de antecedentele lui Dahl?

Logan scutură din cap. În mod clar, era ofticat.

— Judecătoarea pare să creadă că sunt păgubitoare şi provocatoare.

— Dar să fie judecat pentru un triplu asasinat nu e? rosti Stan. O mulţime de oameni îşi închipuie că, dacă se află pe scaunul ăla înseamnă că e vinovat.

— Ăsta e jocul, Stan, zise cu amărăciune Logan. Nu e vorba de dreptate sau greşeală. E vorba de legi şi imparţialitate şi să se asigure că toată lumea are bunul simţ să nu-şi formeze o opinie.

— Poţi face apel?

Logan ridică din umeri nerăbdător.

— Vom vedea. Ascultă, Stan, trebuie să plec, rosti ridicând o mână mare pentru a-l bate pe Dempsey pe spate. Înţelege un lucru. O să punem noi mâna pe puiul ăla de căţea.

Dempsey îl privi plecând, simţindu-se înfrânt. Privi înapoi în sală, spre biroul judecătoarei Moore. Ar fi vrut să se ducă acolo, să vorbească cu ea. Se gândea că ar putea să-i spună în amănunt ceea ce a văzut şi teribilele valuri de emoţie care l-au bombardat toată ziua, în fiecare zi, şi toată noaptea, în fiecare noapte.

Putea să o vadă stând la biroului ei, arătând rece şi calmă, biroul însuşi acţionând ca un tampon între ei doi. S-ar recomanda politicos (deoarece niciodată nu se aştepta ca cineva să-l recunoască), şi i-ar spune ce dezamăgit era de judecata ei.

Dar apoi se văzu explodând, tăbărând, luând cu asalt biroul. Cu ochii uriaşi din cauza şocului, ea o lua la goană, poticnindu-se când se lupta să iasă din scaun şi să fugă. Ar fi imobilizat-o într-un colţ, cu spatele lipit de perete şi i-ar fi strigat în faţă.

Voia să o facă să simtă felul de teroare pe care Marlene Haas trebuie că a simţit-o în ziua aceea, când Karl Dahl intrase în casa ei şi o torturase, pe ea şi pe cei doi copii, timp de câteva ore, înainte de a-i căsăpi. Furia creştea în el şi creştea, ca un incendiu, pârjolindu-i organele interne, topindu-i ascuţimea minţii. În sinea lui, se simţea uriaş, violent şi monstruos. Se vedea apucând cu mâinile lui butucănoase frumosul ei gât alb, şocând-o, zgâlţâind-o. Dar nimeni dintre cei care treceau pe lângă Stan Dempsey nu vedea altceva decât un om ciolănos, cu o faţă cu linii dure dar lipsită de expresie, rătăcind prin sală. Îşi alungă imaginile din minte şi părăsi clădirea, pentru a-şi aprinde o ţigară.

3.

Ora 18,27.

Sunt o laşă, se gândi Carey Moore privind ceasul de pe birou. Nu din cauza a ceea ce hotărâse, ci pentru că se ascundea.

După ce Logan şi Scott au părăsit biroul, l-a instruit pe asistent să le spună tuturor celor care telefonau că e plecată pentru tot restul zilei. Nu avea energia să se ocupe de reporteri şi, cu toate că era vineri după-amiaza, era convinsă că ei continuau să o aştepte. Cazul *Statul contra Karl Dahl* era prea important pentru a fi trecut cu vederea, din cauza weekend-ului ce începea.

Ar fi vrut să închidă ochii şi, când urma să îi deschidă din nou, să se trezească în mod miraculos acasă, lângă fiica ei. Ar găti cina împreună şi ar petrece „seara unor fete de interior”, seară pentru făcut manichiura şi citit din cartea cu poveşti.

David lăsase un mesaj că participa ia un dineu cu un potenţial finanţator pentru turnarea documentarului lui, ce îi compara pe gangsterii cuprinşi de amoc alergând prin Twin Cities în anii treizeci, cu bandele care bântuiau străzile în noul mileniu. Cândva Carey ar fi fost dezamăgită că nu era cu ele în seara aceasta. Dar în ultimul timp era o uşurare să îl ştie plecat.

Toată ziua, purtase pe umerii ei greutatea muncii, cazul Dahl fiind cel mai greu pe care fusese vreodată chemată să-l rezolve. Şi în fiecare seară când David era acasă, tensiunea relaţiei dintre ei o făcea pe Carey să se simtă ca şi cum locuia într-o încăpere sub presiune, astfel încât totul din ea ar fi dorit să se termine. Nu existau timpi morţi, nici vreo uşurare.

După zece ani de căsnicie, abilitatea de a comunica între ei se erodase încet. Acum niciunul nu mai era fericit, şi nici nu voiau să discute despre asta. Amândoi se refugiau în munca lor şi rămăseseră împreună doar pentru fiica lor, Lucy, care avea cinci ani şi nu era conştientă de încordarea dintre ei.

Carey ocoli biroul cu braţele încrucişate şi se uită pe fereastră, la oraşul de dedesubt. Traficul încă mai stânjenea străzile din centrul Minneapolis-ului. Luminile farurilor şi ale stopurilor străluceau. Şi din când în când se auzea sunetul unui claxon.

Dacă ar fi fost la New York, claxoanele ar fi urlat într-o adevărată cacofonie de sunete, dar, cu toată dezvoltarea constantă şi afluxul oamenilor din alte părţi ale ţării şi ale lumii, aici era totuşi Midvest, unde manierele şi

amabilitatea erau încă importante.

Aici exista un fel de ordine a lucrurilor şi o logică în această ordine. Stabilitate. Viaţa avea sens. Ceea ce făcea ca asasinatele Haas să pară şi mai oribile. Nimeni nu putea să dea o explicaţie unei atari atrocităţi. Actele acestea întâmplătoare de violenţă minau temeliile a ceea ce credeau minnesotanii despre societatea lor.

Uşa biroului se deschise şi Chris Logan umplu spaţiul, arătând ca un înger răzbunător.

Carey îl privi, calmul ei exterior mascând şocul surprizei neplăcute ce o încerca.

— Tocmai mi-ai infirmat teoria, conform căreia minnesotanii sunt încă politicoşi şi manieraţi.

— Toată lumea a plecat, rosti Logan, ca şi cum lipsa funcţionarului din faţa biroului îi scuza comportamentul.

— Şi eu tocmai plecam, afirmă ea deschizând dulapul unde îşi agăţase pardesiul.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, Carey.

— N-ar trebui să fi aici, Chris, rosti ea fermă. Nu trebuie să discut cu tine despre acest caz. Dacă pleci acum, nu te voi raporta comitetului de disciplină.

— Nu încerca să arunci greutăţile tale în spinarea mea, o repezi Logan. Asta mă oftică şi tu ştii bine.

— Nu *încerc,* sublinie ea. Sunt judecător şi tu eşti procuror. E impropriu să intri aici şi să-mi discuţi hotărârile.

— Le-am discutat deja afară, pe treptele tribunalului.

— Sunt sigură că aşa ai făcut. Eşti îmbrăcat cu costumul tău cel mai bun. Părul ciufulit şi cravata strâmbă sunt o frumoasă dovadă. Probabil că ai primit propuneri de căsătorie la posturile de televiziune, după ce au publicat ştirile.

— Nu juca această carte cu mine, Carey, o avertiză el. Aici nu e vorba de politica departamentului. E vorba de ce e drept.

— Drept e un proces nepărtinitor.

— Să-l scapi pe nenorocitul acela bolnav, care a ucis familia aceea, e drept?

— Da, afirmă Carey. Totuşi rămâne treaba ta. Pentru a putea câştiga, prezintă cazul bine. Dacă crezi într-adevăr că efectul hotărârii mele atârnă în balanţa rezultatului, atunci sunt înclinată să fiu de acord cu Kenny Scott – nu ai destule dovezi pentru a susţine punerea sub acuzare.

— Vrei să fac „prima facie” a cazului, chiar aici şi chiar acum? o provocă

Logan. Furia îi colorase obrajii în roșu. Nu era greu deloc să-l descifreze. Dacă strălucirea din ochi nu îl trăda, tenul palid, de irlandez, reușea.

— Nu, răspunse Carey. Te atenționez însă, Chris. Dacă aduci asta în fața juriului, pentru a potoli strigătele publicului, și pierzi…

— Am destule dovezi pentru a-l convinge.

— Atunci de ce te afli aici? întrebă ea. Ai fi intrat în biroul judecătorului Olson, fără să bați la ușă? Sau al judecătorului Denholm? Nu. Te afli aici pentru că îți închipui că ai niște privilegii speciale, în fața cărora eu trebuie să cedez și să mă supun voinței tale, pentru că am fost colegi și pentru că sunt femeie. Dacă aș fi bărbat…

— Nu m-aș fi culcat niciodată cu tine, completă Logan propoziția.

Carey se dădu înapoi, parcă ar fi fost plesnită peste față. Și poate că așa se și întâmplase. În anii cât au lucrat împreună, existase întotdeauna ceva între ei, o atracție pe care o simțeau, dar sub influența căreia n-au căzut niciodată, cu excepția unei nopți.

Fuseseră imobilizați ore întregi pregătind un proces – ultimul înainte de numirea ei în magistratură – când s-a întâmplat. Carey era golită de energie, din cauza luptei ei cu David de-a lungul timpului, cauzată de lipsa sprijinului lui pentru cariera ei.

Cu David, fiecare dispută se învârtea atât, până ajungea cum voia el. Cariera ei se interfera cu ceea ce era în centrul atenției lui. Nu conta că atunci când el lucra la un proiect, uneori nu-l vedea săptămâni întregi și existau doar rare ocazii când o includea și pe ea în vreo parte a procesului. Nu reușea niciodată ca atunci când ea avea nevoie de sprijinul lui – așa cum avusese în acel ultim caz – să fie prezent alături de ea.

Dar Chris Logan fusese, înțelegător și împărtășea tensiunea procesului ce se apropia, puternic și pasionat…

— Pleci din acest birou chiar în clipa asta, roși ea cu voce grea și încordată de emoție. Sau chem un reprezentant și va trebui să te descurci cu consecințele.

Se îndreptă spre ușă și o smulse deschizând-o și privindu-l pe Logan cu ochi tot atât de aprigi că ai lui.

El se uită în altă parte.

— Carey, regret. Nu ar fi trebui să spun asta.

— Nu, nu ar fi trebuit. Și n-ai s-o mai spui *niciodată.*

— Nu. Îmi pare rău, retractă el. Cazul ăsta e de vină. Pur și simplu m-a copleșit, zise el clătinând din cap și trecându-și mâna prin părul des.

— Nu încerca să-mi oferi scuze, se repezi Carey. Nu există nicio scuză. Eşti ofticat şi încerci să îmi subminezi autoritatea şi asta nu suport. Dacă revii la doar un metru distanţă de mine, te voi elimina din acest caz şi gândeşte-te cum ar dăuna asta imaginii tale publice. Ieşi!

Nu o privi. Ea ar fi vrut să creadă că e şi el stânjenit de comportamentul lui, dar probabil că nu era cazul. Se aduna, căutând un mod mai înţelept de a acţiona. Pasiunea lui Logan pentru munca lui era un lucru ce se vedea şi la curtea cu juri. Avocaţii apărării, nu de calibru mic, erau pur şi simplu spulberaţi şi striviţi. Dar nu învăţase niciodată să se controleze perfect când era nevoie, şi cea mai puternică însuşire a sa era şi călcâiul lui Ahile pentru el.

— Ai văzut fotografiile de la locul crimei, rosti calm. Ştii ce i s-a făcut femeii aceleia şi celor doi copii mici, pe care îi avea în grijă. În realitate, nici nu aparţineau acelui loc. A fost doar destinul, care i-a făcut să sfârşească în casa aceea. Mă uit la fotografiile alea în fiecare zi. Nu pot să mi le scot din minte. Le visez noaptea. Niciun caz nu m-a afectat atât.

— Atunci trebuie să încetezi să te mai uiţi la ele, rosti Carey, în ciuda faptului că şi ea se gândise la ele. Nu există nicio raţiune în asta. Nu poţi să clădeşti un proces pe obsesiile tale personale, Chris. Îţi pierzi perspectiva şi vei face greşeli. Ca aceasta. Du-te. Acum.

El oftă, dădu din cap şi îi întâlni ochii, cu o scuză adâncă în privire.

— Îmi pare rău.

Carey nu răspunse. El se întoarse şi ieşi, băgându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, cu umerii laţi căzuţi puţin. Într-un film, ea ar fi trebuit să fugă după el, să-l ierte şi ar fi sfârşit unul în braţele celuilalt, într-o îmbrăţişare nebună. Dar nu era film, ci o lume reală. Ea avea o treabă de făcut, avea un soţ, avea un copil. Nu putea să-l aibă pe Chris Logan şi o ştia bine, aşa că nu-l dorea.

Ceea ce realmente dorea era ca cineva puternic să o ţină în braţe, să o sprijine, să o protejeze. Dar nu avea pe nimeni. Aşa singură cum era, învăţase de mult să-şi poarte propriile bătălii şi să-şi ascundă nesiguranţa în sinea ei.

Carey îşi puse pardesiul, îşi atârnă geanta pe umăr şi luă vechea şi marea servietă din piele, pe care o purtase şi tatăl ei când era în magistratură ca judecător, chiar în aceeaşi clădire. Ar fi dorit să poată merge la el să-i ceară sfatul, aşa cum făcuse în cea mai mare parte a vieţii ei. Dar boala Alzheimer i-l răpise de lângă ea în ultimii câţiva ani. Nu o mai recunoştea şi tot ce mai avea de la el erau unele obiecte: ciocănelul, servieta, fotografiile şi amintirile.

Simțindu-se golită și parcă bătută, părăsi biroul. Reporterii probabil că tot mai așteptau afară, sperând în van că va ieși pe ușa principală.

În loc de asta, o apucă pe pasarela acoperită ce traversa strada, până la garajul unde își parcase mașina. De teamă să nu rateze imaginea din fundal a impresionantului Centru guvernamental al districtului Hennepin, niciunul dintre oamenii de televiziune nu plecase din față, pentru a o căuta în altă parte. Se încordă din toate puterile, pentru o confruntare cu vreun ziarist, dar pasarela era goală și cele mai multe dintre mașini plecaseră de pe nivelul unde parcase Carey.

Ar fi trebuit să fie însoțită de o escortă în uniformă, acum că informațiile privind hotărârea ei fuseseră date publicității. Dar se simți lașă doar gândindu-se la asta, deoarece se imagină ascunzându-se în spatele unui reprezentant, încercând să evite consecințele propriei ei hotărâri.

Pierdută în gânduri, răscoli prin geantă pentru a-și găsi cheile, când telecomanda atașată de chei și rujul îi căzură pe jos. Oftă din greu, puse servieta pe pardoseală și se aplecă să adune neîndemânatecă obiectele scăpate.

Și, în timp ce încerca să se ridice, ceva o izbi puternic în spate buimăcind-o și făcând-o să-și piardă răsuflarea. O a doua lovitură o aruncă înainte pe burtă.

Cimentul rugos îi zgârie palmele. Genunchii izbiră suprafața ca două ciocane. Încercă să-și tragă răsuflarea pentru a striga, dar nu reuși. Geanta îi zbură mai departe înainte, conținutul risipindu-se, alunecând și rostogolindu-se.

Atacatorul sări iar la ea, dar nu ajunse la cap, deoarece Carey se aruncă spre dreapta, cu mâna întinsă încercând să-și apuce cheile. Era un fel de ciomag. Nu putu să-l vadă în realitate, era doar conștientă de zgomotul scos când lovea cimentul. Atacatorul înjură.

— Cățea ticăloasă! Scârnăvia dracului! Nu striga, scotea doar un sunet aspru, răgușit, scrâșnit și plin de venin.

Se azvârli peste ea izbindu-i capul de pardoseală, ca pe o minge de baschet. Intenționa să o ucidă? Să o violeze?

Carey dădu peste cheile mașinii, rupându-și o unghie, zgâriindu-și degetele, dar apucându-le totuși.

Atacatorul ei o luă de păr și îi trase capul pe spate.

Avea un cuțit? Îi va tăia gâtul?

Își îndreptă telecomanda spre BMW, apăsând cu frenezie butoanele.

Alarma mașinii urlă și luminile începură să se aprindă.

Vocea din spatele ei înjură din nou. Apoi îi izbi din nou capul de pardoseală. Puțina respirație pe care o recuperase îi fu oprită, când o lovi tare cu piciorul în coaste.

Apoi totul deveni îngrozitor de negru.

4.

Sam Kovac stătea în faţa oglinzii din toaleta bărbaţilor aflată în holul ofiţerilor care aparţineau Diviziei de Investigaţii Criminalistice, cu cămaşa pe jumătate scoasă de pe umeri. Ar fi trebuit să se mai ducă pe la sala de gimnastică. Nu mai fusese acolo de pe vremea când era în uniformă. Cu al naibii de mult timp în urmă.

Acum, când se apropia de patruzeci de ani, începuse să se întrebe dacă n-ar trebui să facă ceva în legătură cu asta. Dar gândul de a transpira şi a face pe nebunul în faţa trupurilor fierbinţi ale tinerilor care populau acum cluburile de sănătate, demonstraţie clară şi patetică a crizei vârstei mijlocii, era destul pentru a-l face să lase extensorul în sertar. Nu era interesat nici să umble prin sala de ridicat greutăţi, alături de musculoşii ăia care purtau uniforma Departamentului de Poliţie din Minneapolis, tipi care duhneau a testosteron şi nu-şi puteau cumpăra cămăşi de gata. Adunătură de anormali! Probabil că cea mai mare parte dintre ei încercau să-şi suplinească scula prea mică, sau tendinţele spre homosexualitate, sau faptul că fuseseră obişnuiţi să se stoarcă zeama din ei în fiecare zi, pentru banii de prânz, când erau puşti.

Kovac se aprecie cu ochi critic. Arăta ca un cotoi bătrân, care îşi primise porţia de chelfăneală în lupte de stradă, împărţind la rândul lui cât mai multă putuse. O cicatrice ici, o cicatrice dincolo, o expresie supărăcioasă, un nas spart în două rânduri. Părul era jumătate şaten, jumătate argintiu şi avea tendinţa de a sta ca o perie. Parţial din cauza moştenirii slovace şi parţial pentru că nu dăduse niciodată mai mult de zece dolari pentru a-l tunde.

Dar una peste alta, nu credea că arată prea rău. Nu avea un burdihan plin de bere. Nici păr în urechi. Femeile n-au fugit niciodată ţipând la vederea lui. Cel puţin niciuna care nu voia să fugă după altcineva.

La ultimul control al sănătăţii din cadrul departamentului, medicul i-a ţinut o prelegere, cum că încă nu e prea târziu să recupereze răul pe care şi-l făcuse fumând, bând, trăind cu o dietă permanentă de ape gazoase şi grăsimi, precum şi din cauza stresului meseriei. Kovac îi spusese doctorului că, dacă ar trebui să renunţe la toate astea, mai bine şi-ar înghiţi pistolul, deoarece nu i-ar rămâne nimic pentru care să mai trăiască.

Uşa de la toaleta bărbaţilor fu dată în lături şi Nikki Liska intră înăuntru.

— Iisuse, ce ai putea să faci mai bine, ar fi să te duci într-un grajd, rosti

ea.

Kovac se încruntă la ea.

— Foarte nostim! Ce dracu’ faci aici? E toaleta bărbaților, pentru numele lui Christos!

— Și unde sunt aceștia? îl provocă Liska încrucișându-și brațele pe piept. Ultimul pe care am putut să-l scot de aici a fost o secătură, care își privea pe furiș mica și tremurătoarea lui bărbăție.

Kovac își simți obrajii arzând. Liska era partenera lui de mulți ani, așa încât devenise imun la tot ce scotea pe gură, dar ea n-a încetat niciodată să încerce să se depășească. Caracteristica ei cea mai evidentă era personalitatea zgomotoasă. Restul era compus jumătate din niște ochi mari albaștri și jumătate dintr-un păr blond-deschis, tuns scurt. Pentru inocenți, arăta dulce și sigură pe ea. Dar ultimul băiat care i-a spus asta, a plecat acasă de la petrecere șchiopătând.

Ochii ei se îngustară.

— Nu-mi vine să cred!

— Nu face prea mare tam-tam din asta, o avertiză Kovac.

— Tu, Sam Kovac, ești un optimist.

— Nu. Nu sunt.

— Ba da, ești.

— Sunt pragmatic.

— Ești plin de rahat, concluziona Liska intrând în încăpere. Se îndreptă direct spre el și îl apucă de braț. Plasturele!

— Au!

— Nu fi copil!

Admiră plasturele proaspăt cu nicotină, fixat pe brațul lui. Kovac își trase cămașa pe el și începu să se încheie la butoni, bombănind în barbă.

Liska se sprijini de perete.

— Am avut impresia că i-ai spus doctorului că-ți iei o vacanță.

— I-am spus că pantofii mei sunt mai vechi decât el, mormăi Kovac. N-are nicio legătură cu el. Și să știi că am încercat să mă las, cam o dată pe an. E un eveniment anual. Ca o vacanță.

Încercase să se lase de fumat de mai multe ori decât putea să-și amintească. N-a durat niciodată mai mult de câteva săptămâni, o lună când era plecat. Întotdeauna se întâmpla ceva ce îl făcea să creadă că trebuie să-și satisfacă această plăcere, deoarece în orice clipă ar fi putut să dea ortul popii. Era detectiv criminalist. În meseria lui perspectivele nu erau prea luminoase.

— Și n-are legătură nici cu Tim Metzger, care a suferit un atac de cord săptămâna trecută, zise Liska.

Kovac nu-i răspunse. Era preocupat să-și lege cravata. Era destul de greu să privească moartea în termeni proprii. Iar dacă trebuia să-și împartă sentimentele cu Liska – sau cu oricine altcineva – în curând va trebui să se arunce în fața autobuzului.

Liska îl privi speculând.

— Ai văzut pe cineva și nu mi-ai spus toate amănuntele?

Încruntându-se, Kovac și îndreptă nodul cravatei și îl ridică până la guler.

— Ai venit aici și pentru alt motiv, în afară de a încerca să vezi o sculă.

— Suntem în formă! zise ea.

— Tot ce am făcut pe aici a fost să-mi pun la punct hârtiile. Ce a mai apărut?

— Atac, răspunse ea. În parcarea Centrului guvernamental. Și, fii atent! Victima noastră nu e altcineva decât onorabila judecătoare Moore.

— Moore? rosti dezgustat Kovac. N-am putea să o lăsăm să moară?

5.

Vineri seara secţia urgenţe a Centrului medical al districtului Hennepin CMDH semăna cu carnavalul de Halloween, violent dar lipsit de importanţă, însă seara era doar la început. Vârcolacii şi bandele de chercheliţi erau încă acasă, aranjându-şi inelele din nas şi lustruindu-şi tatuajele.

— Sam Kovac! Trage-mi-o pieziș!

— Poate face așa ceva? întrebă Liska. Un om cu talente ascunse, Sam al nostru.

Kathleen Casey, asistenta de la secţia traumatisme şi pitbulul urgenţei, flutură o mână a renunţare, în timp ce se îndrepta spre ei.

— Să fiu a naibii dacă ştiu! Dar mai curând aş vrea să aflu, decât să mă ocup de oamenii ăştia de aici. Îşi roti ochii prin sala de aşteptare, unde reporterii şi echipele de televiziune stăteau cocoţaţi grămadă pe mobilier, ca un stol de vulturi. Dumnezeu să ne păzească de mass-media, continuă ea. În fiecare noapte mă face să evaluez cu aproximaţie scursurile străzii.

Ca replică, mai mulţi dintre ei îl depistară pe Kovac şi porniră spre el.

— Kovac!

— Detectiv!

— Ai vreo pistă?

— Știi ce a determinat atacul…

— Are asta ceva de a face cu hotărârea în cazul Dahl?

Cacofonia obişnuită. Întrebări mitraliate, la care ştiau al naibii de bine că nu se putea răspunde. Kovac ridică o mână pentru a-i respinge.

— Fără comentarii.

Casey făcu un pas agresiv spre ei şi îi alungă dând din mâini, ca pe nişte găini.

— Înapoi cu voi, pe scaune, înainte de a-mi scoate armele.

Casey se afla în plin război. Kovac o numea Spiriduşul de Oţel. Nu mai înaltă de 1,50 m, cu o coamă de păr castaniu şi o faţă amabilă de dulce-mamă-irlandeză, îi făcea pe oameni să aibă încredere în ea, după care exploda în mod spectaculos.

Kovac o cunoştea dintotdeauna. Era veterană de multă vreme a CMDH, cu o scurtă oprire la urgenţa dintr-un orăşel aflat în Minnesota, cunoscut de Kovac ca Mongolia Externă. Acolo el nu încercase niciodată să se aventureze

mai la sud de aeroport, la est de râu, la vest de autostrada 494, sau la nord de centrul orașului.

— Deci, care e treaba cu victima noastră? întrebă el, în timp ce se îndreptau cu pas rapid spre sala de alături.

— Rezidenta țeapă-n-fund va dori să te sufoce ad nauseam, zise ea. Totul a fost rapid și murdar: cineva a scos rahatul din ea.

— Atac sexual? întrebă Liska.

— Nu.

— E conștientă?

— Da. Dar nu are prea multe de spus.

— Aș vrea să fi putut să spun asta despre ea mai devreme, bombăni Kovac.

Toți auziseră de hotărârea judecătoarei Moore privind cazierul lui Karl Dahl. Carey Moore fusese un procuror picioare-n-fund, dar la magistratură a adoptat moto-ul „Mai mult înseamnă mai puțin”, oferindu-le delincvenților beneficiul îndoielii, pe care niciun polițist din oraș nu credea că l-ar merita, simțindu-se din această cauză trădați.

Rezidenta care scria în fișa judecătoarei Moore arăta ca și cum era președinta clubului științific de la școala superioară – în ultimul an. Îmbrăcată cu halatul de laborator, cu părul des strâns la spate într-o coadă de cal și cu ochelari dreptunghiulari cu rame de plastic negru.

Liska îi arătă insigna și deveni agresivă.

— Deci? Dă-ți drumul, dulceață. Vreau să plec acasă înainte de menopauză.

Era întotdeauna nostim să-i aduci pe tinerii doctori cu picioarele pe pământ, înainte ca eurile lor să producă metastaze și să le distrugă umanismul.

Aceasta folosi o groază de cuvinte pentru a explica că victima lor avea o comoție ușoară, vreo două coaste fisurate și o mulțime de vânătăi și de zgârieturi urâte.

Polițistul în uniformă, care răspunsese inițial la telefonul 911, îi informase pe Kovac și pe Liska asupra amănuntelor atacului, așa cum le-a văzut el când a ajuns la locul delictului. Moore se afla în drum spre mașina ei din parcajul alăturat Centrului guvernamental. Atacatorul a lovit-o în spate, a doborât-o, și a lovit-o în continuare. Motivul aparent: jaful. Dacă ar mai fi avut și altceva pe agendă, nu a mai avut timp. Alarma mașinii lui Moore s-a declanșat și idiotul a fugit cu portofelul ei.

Kovac privi peste creştetul doctoriţei, prin camera de consultaţii. Carey Moore era proptită într-un pat de spital, arătând ca şi cum boxase cinci runde cu un tip solid şi rău. Contuziile nu deveniseră încă albastre, dar Kovac văzuse mai mult decât destule victime ale bătăilor, pentru a-şi da seama ce stricăciuni aduc şi să prevadă pe cine va saluta victima în oglindă în dimineaţa următoare. Exista o contuzie pe fruntea ei încoronând un cucui de mărimea unei mingi de golf. Un ochi cu carnea din jur deja tumefiată, era pe cale să devină negru. Un şir scurt de copci şerpuia peste buza inferioară umflată, ca o furnică neagră. Ţinea un telefon celular lipit de ureche. Alertând hoitarii din sala de aşteptare, sau plângându-se primarului, că oamenii nu mai sunt în siguranţă pe străzi şi asta nu datorită ei.

Trecu de doctoriţă fără să-i dea atenţie, se îndreptă spre judecătoarea Moore şi îi smulse telefonul din mână.

— Ce-ţi închipui că faci? întrebă ea.

— Am nevoie de toată atenţia ta, judecătoare Moore. Asta dacă vrei ca atacatorul tău să fie prins şi acuzat, conform tuturor prevederilor legale. Va trebui să-ţi pese mai mult acum, decât ai făcut-o cu vreo două ore în urmă.

Ea îi luă din mână telefonul şi îl activă, fără să dea atenţie privirii de pe figura lui.

— Eram pe fir cu dădaca, pentru a-i comunica că voi întârzia şi a o ruga să nu o lase pe fiica mea să se uite la televizor. Nu vreau să afle de la străini că mama ei a fost agresată. Şi nu-mi pasă de ce ai tu nevoie, detectiv Kovac. Nu eşti mai important decât fiica mea.

Kovac ridică o sprânceană şi făcu un pas înapoi. Cam mult pentru starea ei fizică slăbită. Arăta ca o tigroaică gata să-l sfâşie.

— Greşeala mea!

— Da, aşa e. Apoi privi în jos şi-şi trecu mâna peste frunte, cutremurându-se când degetele îi atinseră zgârietura roşie şi inflamată. Carne contra Ciment. Regret, Anka, îşi continuă ea convorbirea. S-a întrerupt. Te rog pune-i lui Lucy pijamalele şi un film la televizor. Rămase tăcută o clipă ascultând-o pe dădacă. Da, foarte bine. Dă-mi-o… Bună, măzăriche dulce, rosti ea blând cu lacrimile invadându-i ochii. Kovac se întoarse puţin, pentru a demonstra că nu trage cu urechea, deşi chiar asta făcea. Nu, iubito, reluă ea, nu voi sosi acasă înainte de a intra tu în pat. Îmi pare rău… Ştiu că am promis, dar am avut un accident, am căzut, şi acum sunt la doctor… închise ochii şi două lacrimi i se prelinseră printre gene. Nu, dragoste, nu ştiu când va ajunge tati acasă… De ce să nu ai o partidă de somn cu Anka?

Îşi trecu încheietura degetului pe sub ochiul înnegrit, pentru a-şi şterge cu discreţie lacrimile.

Kovac se încruntă şi se întoarse complet cu spatele. Nu voia să-i fie milă de Carey Moore. Nu-i era prietenă şi în mod cert nu era prietenă nici cu Stan Dempsey, care niciodată nu-şi va reveni, după ce a lucrat la crimele Haas. Şi nici nu putea să-şi imagineze ce au simţit Wayne Haas şi fiul său, după ce au aflat hotărârea judecătoarei împotriva urmăririi penale. Ultimul lucru pe care-l dorea Kovac era să-i fie milă de ea.

— Ne vedem dimineaţă, iubito Eu te iubesc mai mult Vocea i se frânse, spuse noapte bună şi termină convorbirea.

Kovac aştepta. Liska i se alătură.

— Tu ai făcut-o să plângă? şopti ea acuzatoare.

— Nu i-am făcut nimic.

— Şi te mai întrebi de ce eşti singur.

— Ştiu de ce sunt singur, mormăi el. Şi ştiu şi de ce intenţionez să rămân aşa.

— Hai să terminăm cu asta. Judecătoarea Moore îşi recăpătase vocea şi calmul obişnuit.

Kovac ridică din umeri. Liska îi aruncă o privire de femeie dezgustată şi trecu pe lângă el.

— Judecătoare Moore, eu sunt detectiv Liska

— Ştiu cine eşti, rosti judecătoarea. Am putea să terminăm vânătoarea, detectiv? Vreau să merg acasă.

Dar rezidenta îi zădărnici planurile.

— Nu. Îmi pare rău, judecătoare Moore. Ai suferit o comoţie. Va trebui să te reţinem peste noapte, pentru observaţii.

Carey Moore ridică bărbia şi îi adresă tinerei doctoriţe o privire din ochii ei de oţel, aşa cum îi îndrepta spre mulţimea martorilor dificili, în zilele ei de procuror.

— Mă duc acasă la fiica mea. Am să semnez hârtiile de externare. De ce nu începi acţiunea?

Preşedinta clubului ştiinţific arăta ca şi cum nu ştia dacă trebuie să fie ofensată sau să-i fie frică. Dispăru pe hol.

— Va trebui să-ţi reconsideri poziţia, judecătoare Moore, rosti Liska. Cineva te-a atacat.

— Am fost examinată. S-a terminat.

— Cu tot respectul cuvenit, nu eşti încă bine.

Kovac o privi cum își îndreptă gura, cum putu mai bine, având în vedere buza crăpată. Voia să creadă ceea ce voia ea să creadă.

— Ai reușit să oftici o mulțime de lume astăzi, doamna judecătoare, zise el. Poate că cineva a hotărât că simte nevoia să se manifeste personal.

— Omul mi-a furat portofelul.

— A fost un bonus.

— Omul? întrebă Liska. L-ai văzut?

— Nu. Era în spatele meu. Dar vocea era de bărbat.

— Tânăr, bătrân? Negru, alb?

— Mâniat. Asta îmi amintesc. Mâniat. Plin de furie.

— Ce a spus?

— Cățea ticăloasă. Scârnăvia dracului, rosti judecătoarea fără emoție.

— Ți-a rostit numele? întrebă Kovac.

— Nu.

— N-ai recunoscut vocea.

— Nu. Categoric nu.

— Deci, te-a trântit jos și ți-a apucat geanta. Așa a fost? întrebă Kovac știind că n-a fost așa.

Ea închise scurt ochii, începu să suspine, se trase înapoi și încercă să se acopere. Femeie atrăgătoare și dură, se gândi el. Idiotul i-a dat câteva lovituri bune. Trebuie că are dureri serioase. Știa din experiență că doctorii nu le dădeau calmante puternice celor cu comoții. Probabil că i-au dat ceva Tylenol. Mare scofală! Ca și cum ai pune un plasture pe o mușcătură de rechin. Probabil că avea o îngrozitoare durere de cap!

— Mergeam spre mașina mea…

— Ai văzut pe cineva în parcare, întrebă Kovac.

— Nu.

— În pasarela acoperită?

— Nu. Tocmai voiam să-mi scot cheile din geantă…

— Ar fi trebuit să le ai în mână, înainte de a părăsi Centrul guvernamental.

Ea îi aruncă o privire plictisită.

— Mi-am scăpat telecomanda, m-am aplecat să o ridic și el m-a lovit pe la spate, puternic, cu un fel de bâtă. Și a continuat să mă lovească, înjurându-mă. Am încercat să-mi apuc cheile.

— Unde era portofelul?

— Când m-a doborât am scăpat geanta. Tot ce era în ea s-a împrăștiat.

Kovac și Liska schimbară o privire.

— Și a strigat lovindu-te? întrebă Liska.

— Da.

— Cățea ticăloasă, scârnăvia dracului, rosti Kovac.

— Da.

— Când ți-a luat portofelul?

— Nu știu. Am apăsat alarma de la chei. Mi-a izbit capul de pardoseală. Mi-am pierdut cunoștința.

— Și când a plecat ți-a luat portofelul, zise Kovac.

— Așa cred.

Deci nu portofelul a fost obiectivul lui. Hoții de genți apucă întâi gențile. Bandiții lovesc și fug. Tipul acesta era preocupat de victima lui, și-a personalizat atacul strigându-i injurii, prelungind atacul și apucându-i portofelul, ca un ultim gând în timp ce pleca.

— Te-a doborât pe la spate și a continuat să te lovească? întrebă Kovac. Unde se afla? Stătea deasupra ta?

— Nu. Aproape. Îmi amintesc că m-a apucat de păr și mi-a tras capul pe spate. I-am simțit greutatea pe mine.

— Deci se afla în genunchi? Poate că te încălecase?

Ea știa încotro se îndrepta și nu voia să audă. Ca procuror, Carey Moore urmărise, mai mult decât ar fi vrut, crime violente – atacuri, violuri, asasinate. Nu voia să admită că cineva a încercat să o violeze, să o ucidă.

— Carnetul de șofer se afla în portofel? întrebă Liska.

— Da.

— Și în el era adresa ta de acasă?

— Nu. Am știut mai de mult ce să fac, detectiv.

— Exista ceva în geanta ta, care să fi purtat adresa de acasă?

Pentru moment nu răspunse privindu-și mâinile, zgâriate urât de ciment. Mai multe unghii erau rupte și zdrențuite.

— Nu. Nu cred, răspunse până la urmă, puterea din voce începând să-i scadă. Sunt foarte obosită. Vreau să merg acasă. Nu l-am văzut pe omul care m-a atacat. Nu pot să vă spun nimic ce ar putea să vă fie de folos. N-am putea să terminăm?

— Ai avut și altceva cu tine în afară de geantă? întrebă Liska.

— Servieta mea. A luat-o cineva? Aveam acolo lucrări de rezolvat în weekend.

— Nimeni de la locul faptei n-a spus nimic despre servietă, rosti Kovac. Au găsit geanta ta și lucrurile care au căzut din ea. Ce era în servietă?

Dincolo de calmul ei, putea să vadă apărând panica.

— Rezumate, rapoarte, scrisori privind recomandări de sentință.

— Ceva ce orice bandit și-ar dori, comentă sarcastic Kovac.

Carey Moore îl ignoră.

— Servieta a fost a tatălui meu. E importantă pentru mine.

— Era vreo hârtie și despre *Statul contra Karl Dahl?*

Ea refuză să-l privească, ofticată pentru că îi demonstra că a greșit, când a presupus că atacul a fost întâmplător.

Totuși nu putea să o blameze. Nimeni nu vrea să creadă despre el însuși că e o țintă sigură a violenței.

— Da.

— De asemenea, trebuie să știm ce alte cazuri ai prezidat de curând, rosti Liska. Cine ar putea avea ciudă pe tine. Cine a primit o sentință grea. Escroci pe care i-ai condamnat, recent eliberați. Orice.

— Da, răspunse judecătoarea cu o voce care devenise aproape o șoaptă.

Kovac știa că adrenalina își pierduse efectul și se îndrepta spre slăbiciunea cea mai rea. Văzuse asta de mii de ori. Fusese și el victimă o dată sau de două ori.

— Poate soțul să vină să te ia, judecătoare Moore? întrebă Liska. Nu poți conduce.

— Am să sun după mașina de serviciu.

— Nu pari în situația de a putea merge undeva, zise Kovac întrebându-se unde dracu' era soțul ei. Soția lui a fost atacată. Era foarte posibil ca atacul să fi fost un atentat la viața ei. Soțul tău nu e în oraș?

— E la un dineu de afaceri. Pot să mă descurc.

— Știe că ești aici? L-ai sunat?

— E la un dineu. Își închide telefonul.

Maxilarul i se încordă din nou. Nu voia să vorbească despre soțul absent. Ar putea mai curând să părăsească singură patul de spital, să se ocupe de comoție, de câteva coaste fisurate și de un traumatism emoțional, apoi să încerce să găsească persoana care a băgat-o în spital, înainte ca Kovac și Liska să facă asta.

— Unde are loc dineul? întrebă Kovac. Dacă te duci acasă, ai nevoie ca cineva să stea cu tine. Putem suna la restaurant, sau să trimitem doi polițiști în uniformă să-l anunțe.

— Nu știu unde e dineul, răspunse ea scurt. Nu e nevoie să-l întrerupeți. Dădaca locuiește în casă cu noi.

Kovac îi aruncă Liskăi o privire şi ridică o sprânceană.

— Te conduc eu acasă cu maşina, judecătoare Moore, zise el. Imediat ce semnezi hârtiile de externare.

— Nu e nevoie.

— Ei bine, eu cred că este şi aşa se va întâmpla, zise el hotărât. Eşti suficient de deşteaptă să ştii că eşti o ţintă. Te duc acasă, să văd dacă prezintă siguranţă. Carey Moore nu zise nimic, cu privirea fixată cu încăpăţânare asupra mâinilor ei. Kovac luă tăcerea ei drept aprobare. E bine de ştiut că nu ţi-ai pierdut în întregime bunul simţ, bombăni el.

— Dar nu pot spune acelaşi lucru despre tine, detectiv, altfel nu m-ai trata în felul acesta, replică ea.

Kovac fornăi.

— Cum adică? Nu te tratez deloc altfel decât tratez pe oricine.

— Cred că asta explică de ce nu ai avansat în departamentul tău.

— Poate, admise el. Dar spre deosebire de alţii, cariera mea nu se bazează pe ambiţie. Urmăresc doar să-i prind pe răufăcători.

6.

Liska distrăgea atenţia presei din sala de aşteptare cu scurte declaraţii şi o mulţime de „Fără comentarii” şi „Nu pot să vorbesc despre asta, în această fază a investigaţiilor”.

Între timp, Kovac o conducea pe Carey Moore într-un scaun cu rotile printr-un labirint de coridoare, spre o ieşire laterală mai puţin folosită, unde un infirmier îi adusese deja maşina. Judecătoarea nu rosti niciun cuvânt, în timp ce o ajută să se aşeze pe locul pasagerului şi începu călătoria pe străzile oraşului.

— Unde locuieşti? o întrebă el.

Ea îi dădu adresa cu acelaşi ton scurt, tăios, pe care-l folosea cu orice şofer de taxi anonim. Casa ei era aproape, dar la o lume depărtare de centrul Minneapolis-ului, într-un cartier cu case impunătoare, ce dominau Lake of the Isles. Îi trebuiră zece minute – cincisprezece maximum – pentru a scoate ceva util de la ea.

— Ai să ai o infernală durere de cap mâine, zise el.

Ea privi drept înainte.

— Am o infernală durere de cap chiar acum.

— Nu crezi că atacul a fost personal?

— Prin definiţie, un atac fizic e personal, n-ai spune?

— Ştii ce vreau să spun. Lasă deoparte rahaturile astea avocăţeşti, doamnă judecătoare. Ai făcut parte din sistem destul de multă vreme, pentru a şti mai bine.

— Da? Nu crezi că avocaţii sunt destul de obtuzi şi maniaci, pentru a se folosi de faptul că nu toţi poliţiştii sunt competitivi mental? Kovac îi aruncă o privire. De fiecare dată când treceau pe lângă un felinar, lumina albă crudă îi lumina faţa, palidă ca a unei fantome. Cred că nu a fost suficient timp, între informaţiile privind judecata mea şi plecarea din clădire, continuă ea, pentru ca un cetăţean nemulţumit să facă un plan de a mă ucide.

— Să nu subestimezi niciodată capacităţile unei lepădături realmente hotărâtă.

— Am să brodez asta pe o pânză, în timpul weekend-ului, cât mă refac.

— Lumea ştia că astăzi ai să hotărăşti în privinţa cazierului lui Dahl. Poate că cineva a anticipa ce e mai rău. Eu aşa aş fi făcut.

— Prin urmare, unde erai între șase jumătate și șapte, detectiv Kovac?

— Rezolvam o grămadă de hârtii de rahat despre un caz de atac, pe care probabil îl vei respinge săptămâna viitoare.

— Așa voi face dacă nu ți-ai făcut bine temele, afirmă ea.

— Vrei să spui că Stan Dempsey nu a pus punctul pe i în crimele Haas?

— Spun că treaba mea e mai complicată decât vrei tu să crezi. Nu fac dreptate bazată pe fantezie. Să fii judecător nu e ca și cum ai lipi timbre pentru departamentul de poliție sau pentru avocatul districtului. Nu mai beneficiez de luxul de a avea preferințe

Furia ei clocotea aproape de suprafață. Putea să o audă în vocea ei. Fusese și el în curtea cu juri pentru a depune mărturie, când ea era procuror. Rece, controlată, dar cu o trăsătură agresivă ascuțit conturată, sub aparența de calm. Era nostim să o privești. Chiar emoționant. Și faptul că era atractivă nu-i dăuna deloc.

Știa cum să-și folosească privirea, într-un fel subtil și elegant. Mulți bărbați de pe banca martorilor căzuseră în capcană și ieșeau din experiența aceasta cu mintea golită, fără să-și dea seama cum s-a întâmplat.

— Crezi că nu sunt oripilată de asasinarea Marlenei Haas și a celor doi copii? întrebă ea. Crezi că nu văd și în somn fotografiile acelea de la locul crimei? Copiii aceia mutilați atârnând de gât ca niște păpuși stricate? Crezi că nu vreau ca ucigașul lor să plătească? Să plătească mai mult decât permite sistemul juridic al acestui stat?

Acum existau lacrimi în vocea ei. Fusese înfrântă, măiestria ei de a-și reține emoțiile în frâu dispăruse, poate ca urmare a faptului că fusese atacată.

Kovac o împinse până la limită.

— Atunci de ce n-ai avut curajul să faci ceva în legătură cu asta?

— Să fi dat hotărârea în favoarea procuraturii, astfel încât avocatul lui să poată face imediat apel?

— Tipul trebuie oprit într-un fel.

— Așa s-a și făcut. S-a oprit la mine. Voiam să vină de la sine, această condamnare, nu bazată pe prejudecăți personale și nici deschisă dezbaterilor sau atacurilor.

— Deci ai permis avocatului apărării să-și traseze pledoaria? Ai făcut ca acest violator și ucigaș netrebnic să aibă mai multe drepturi decât oamenii a căror viață a distrus-o? întrebă Kovac, propria lui supărare accentuându-se.

— Îmi fac meseria, se repezi ea. Îmi vine să vomit.

— Și mie.

— Nu. Îmi vine cu adevărat să vomit. Acum.

Kovac se uită la ea. Stătea aplecată şi respira repede.

— O! Iisuse!

Trase maşina pe un refugiu şi apăsă puternic frâna. Carey Moore deschise portiera, se întoarse şi căzu pe caldarâm vomitând.

Christoase, gândi Kovac în timp ce duse maşina într-o parcare şi deschise portiera şoferului, asta e tot ce aveam nevoie, să fiu răspunzător de alte daune aduse judecătoarei. Acest fapt ar putea fi trecut în caracterizarea lui, chiar deasupra insubordonării.

Ea stătea pe mâini şi pe genunchi, jumătate în rigolă, jumătate pe trotuar, vomitând. Kovac îngenunche alături de ea, nefiind prea sigur dacă putea să o atingă.

— Eşti în regulă? întrebă el prostește.

Într-o situaţie mai bună, i-ar fi tăiat capul pentru că era aşa cretin. Acum pur şi simplu, ea se ghemui ca o minge, tremurând şi, se gândi el, probabil plângea. Începuse să dorească să fi rămas să înfrunte presa şi să o fi lăsat pe Liska să o conducă acasă. Habar nu avea cum să se poarte cu femeile care plângeau.

Scotocindu-se, scoase o batistă din buzunar şi i-o întinse. Apoi îi puse cealaltă mână pe umăr.

— E în regulă, zise el. Lasă-mă să te ajut.

Judecătoarea se legănă orbeşte spre el.

— Lasă-mă în pace!

Apoi inspiră de vreo două ori tremurat şi se ridică cu greutate în picioare, sprijinindu-se pe călcâie.

— Du-mă doar acasă şi lasă-mă dracului singură!

Puţin mai departe, două femei de stradă stăteau în faţa unui salon de tatuaj, fumând Dumnezeu ştie ce şi privind. Cea mai înaltă, în roşu, făcu câţiva paşi spre ei.

— Ai nevoie de un poliţist, dulceaţă?

Kovac se încruntă.

— Eu sunt poliţist.

— Nu pe tine te-am întrebat. Se apropie cu încă vreo doi paşi. Înaltă ca un baschetbalist, cu un măr al lui Adam mare cât un pumn. Un travestit! O întrebam pe doamna.

Carey Moore ridică o mână.

— Sunt bine. Mulţumesc. Şi el la fel. Mă conduce acasă.

— Arăţi ca şi cum te-ar fi condus cu o bâtă de golf, dragoste.

— A fost examinată, îl asigură Kovac.

Travestitul fornăi dezamăgit. Kovac scoase insigna şi i-o arătă.

— Vrei să urci şi tu? Pot să te conduc la comisariat.

— De ce? Pentru că stau în picioare?

— Pentru că mă oftici.

— Kovac, taci din gură, îl repezi judecătoarea. Vreau să merg acasă.

Travestitul se întoarse la salonul de tatuaj, în timp ce Kovac o ajuta pe Carey Moore să se ridice în picioare. La fel de şovăitoare ca un pui de căprioară nou născut, încercă să se stabilizeze sprijinindu-se cu o mână de capota maşinii, dar fu gata să cadă din nou, când genunchii îi cedară.

Kovac o prinse şi o trase spre el.

— Uşurel! Ar fi trebuit să rămâi la spital. Te duc înapoi.

— Mă duci acasă, rosti ea încăpăţânată. Pot să vomit şi fără supraveghere medicală profesionistă.

— Eşti ameţită.

— Am suferit o comoţie. Sigur că sunt ameţită.

Kovac o ajută să se aşeze din nou pe locul pasagerului şi se lăsă pe vine în faţa ei, pentru a-i vedea faţa la lumina felinarului stradal şi a neonului din vitrina prăvăliei de amanet din spatele lui. Arăta ca un personaj din *Zorile Mortului*, totuşi în ochi avea încă o scânteie de dârzenie.

— Eşti o femeie dată naibii, atrăgătoare şi dură, doamnă judecătoare. O spun ca să ştii. Dar ăsta nu e întotdeauna felul cel mai înţelept de a fi.

— Du-mă pur şi simplu acasă. Apoi poţi să te întorci şi să-i faci o vizită prietenei tale, mai târziu.

Kovac recunoscu strălucirea, cu două blocuri înainte de a ajunge la sursa acesteia.

Reflectoarele cu lumină albă incandescentă ale celor de la jurnalele de actualităţi ale televiziunilor obişnuiau să creeze impresia că soarele a coborât pe pământ.

— O, la dracu’! mârâi el când la orizont apărură şi carele de televiziune. Nu mai are importanţă dacă criminalul a luat adresa lui Carey Moore din portofel, sau din servietă. Acum putea să o afle stând acasă în indispensabili şi privind nenorocitele astea de transmisii. Ne-au făcut-o! Îşi aruncă privirea spre judecătoare. Arăta tot atât de buimăcită, cum probabil arătase şi după ce a primit lovitura în spate, acolo în parcare. Se pare că unul dintre vecinii tăi te-a deconspirat, adăugă Kovac supărat.

Adevărul e că nu era chiar atât de greu să-i găseşti pe oameni. *Statul contra Karl Dahl* era un caz uriaş, ce atrăsese atenţia întregii naţiuni. Cei de la ştiri o filaseră pe Carey Moore din ziua în care i-a fost repartizat procesul. Oricine putea s-o facă.

Două maşini ale poliţiei erau parcate pe marginea străzii, poliţiştii în uniformă încercând să-i îngrămădească pe ştirişti într-un spaţiu uşor de supravegheat, o treabă tot atât de lesne de realizat, ca adunarea unei turme de pisici.

— O, Doamne! Asta e casa mea, rosti judecătoarea mai mult pentru sine.

— Totul e permis în domeniul ştirilor, zise Kovac. Oamenii aceştia s-ar băga chiar şi în fundul diavolului, dacă ar crede că pot avansa în competiţia dintre ei.

— Nu-i vreau aici.

— Da? Ei bine, îţi urez noroc în acţiunea asta. Există vreo intrare prin spate? O alee?

— Nu.

— Lasă-te în jos, înainte de a te vedea, zise Kovac. Întoarse volanul şi strecură maşina într-un refugiu, coborând geamul din dreptul lui. Hei! strigă apoi la un reporter şi un cameraman, care ocupaseră mijlocul drumului de acces, cu scopul de a avea vizibilitate spre casă. Ieşiţi dracului afară de pe aleea asta! Sunteţi pe o proprietate particulară! Se întoarse spre Carey Moore şi scăzu glasul: Să sperăm că transmit în direct. Pe producătorii lor îi apucă nebunia când cineva foloseşte cuvinte injurioase. Kovac îşi afişă figura de jucător-atacator, ieşi din maşină şi se apropie de echipa ştirilor, ridicând insigna. Strângeţi-vă jucăriile şi duceţi-vă pe stradă, alături de cei ca voi.

Recunoscuse reportera, o blondă rece, acum cam prea îmbujorată. Mindy. Mandy. Cindy. Aceasta îndreptă un microfon spre el.

— Detectiv! Candy Cross, Ştirile Canal Trei. Ce poţi să ne spui despre starea judecătoarei Moore?

— Nimic. Adunaţi-vă lucrurile şi plecaţi de pe alee.

— Suntem aici pentru a vorbi cu judecătoarea Moore…

— Nu-mi pasă nici dacă sunteţi aici pentru a Doua Venire, prinţesă, rosti Kovac. Te afli pe o proprietate privată şi pot să te îndepărtez cu forţa şi să te acuz pentru asta. Cum le-ar plăcea şefilor tăi să dai filmul acesta la zece? Gloata se îndrepta acum spre ei, reflectoarele mânuite manual mişcându-se în sus şi-n jos, cu beculeţele roşii ale camerelor de luat vederi aprinse. Erau zgomotoşi ca o haită de câini la cină, lătrând toţi deodată şi fiecare încercând

să-i acopere pe ceilalți. Mișcați-vă sau lăsați-le acolo, adăugă Kovac îndreptându-se spre mașină. Intru în garaj și nu-mi pasă dacă rahatul vostru îmi stă în drum.

Echipele secunde, gândi Kovac scrutând mulțimea. Televiziunile își trimiseseră echipe principale la spital, când au aflat informația despre atacul lui Carey Moore. Aici eșuaseră echipele secunde.

Ridică o mână pentru a-i anunța:

— Nu am nimic de spus. Locotenentul Dawes va face o declarație, mâine. Continuară să-și strige întrebările, parcă n-ar fi spus nimic. Kovac clătină din cap și se îndreptă spre cei doi polițiști în uniformă din apropiere. Să-i scoateți de pe proprietatea asta, îi instrui el. Pot să se ducă pe partea cealaltă a străzii. O am cu mine pe judecătoarea Moore și dacă văd măcar un blitz sclipind pe figura ei în timp ce intrăm în casă, am să împușc pe cineva. Ați înțeles?

— Nu mai folosesc blitz-uri, rosti ofițerul mai tânăr, ca și cum asta ar fi schimbat ceva.

Luând foc, Kovac se apropie de el.

— Ești bătut în cap? apoi se întoarse spre partenerul mai în vârstă. E bătut în cap?

Acesta ridică din umeri.

— Probabil.

Kovac clătină din cap.

— Pur și simplu scoateți-i de aici.

— Se face, detectiv.

Când se întoarse la mașină, Kovac nu văzu nici urmă de judecătoare și fu cuprins de panică. Apoi realiză că aceasta alunecase jos de pe scaun și se acoperise cu pardesiul.

— Stai acolo, murmură el în timp ce se strecură pe locul șoferului. Vor fi scoși de pe alee într-un minut. Carey Moore nu zise nimic. Kovac aruncă o privire sub pardesiu, pentru a se asigura că mai trăiește. Nu se întâmplase nimic, însă arăta ca și cum în curând ar fi ajuns față în față cu moartea. Pielea era cenușie, fața udă de transpirație. Arăta gata să vomite din nou. Rămâi acolo, mai rosti Kovac cu ochii pe exodul mass-mediei impus de el. În timp ce aștepta ca reporterii să se retragă, prinse un moment pentru a cerceta bârlogul judecătoarei.

Casa era bine luminată, o clădire colonială impresionantă din cărămidă roșie, cu o pereche de colonade albe ce flancau ușa de intrare. Kovac își dădu seama că întreaga lui casă, cu garaj cu tot, era probabil cam jumătate cât

aceasta. Tufele erau tunse, frunzele fuseseră greblate, un trio de bostani întregi se aflau lângă ușa de intrare, neagră și lucioasă. O poartă din fier forjat de bun gust reținea plebea să nu pătrundă în curte.

Era genul de loc unde oricine ar fi vrut să intre și să se aștepte la un salut de bun venit. Kovac se va duce acasă la el, în lada aceea pătrată și întunecoasă, ce avea nevoie de o vopsea.

Puse mașina în mișcare și trase pe drumul de acces, într-un unghi care să micșoreze cât mai mult posibilitatea ca pasagera să fie zărită. Apoi o înconjură pentru a deschide portiera și a o ajuta pe Carey Moore să iasă din mașină, ținându-i pardesiul cu gulerul mult ridicat. Cu un braț în jurul umerilor ei, pentru a o sprijini, o protejă în timp ce intrau pe poartă și în sus spre ușa din față.

Când păși pe verandă, judecătoarea sună la sonerie și se aplecă spre lumina ce izvora prin geamul ușii, privind în casă.

— Unde îți sunt cheile?

— Nu știu, mărturisi ea.

— Le-ai avut înainte de atac?

— În geantă.

— Mâine trebuie să-ți schimbi broasca. Primul lucru.

— Da

— Și o să ai o mașină cu radio în față, să nu se mai întâmple ceva, îi mai spuse el. Ce altceva ai pierdut, despre care nu mi-ai spus?

— Nimic, răspunse ea, dar știa că minte. Criminalul probabil că avea numerele ei de telefon, numele de fată al mamei și jumătate din cărțile de credit. Trebuia să obțină lista lor și să alerteze băncile. Dacă banditul folosea cărțile de credit, lăsa în urma lui o urmă electronică.

Ușa se deschise și o blondă splendidă, de aproximativ douăzeci de ani, într-un costum de sport din catifea roz, se uită la judecătoare cu ochii larg deschiși. Nu spuse nimic, din care Kovac să-și dea seama dacă e suedeză sau norvegiană, sau altcineva de prin părțile acelea scandinave, unde fiecare arăta ca și cum fusese proiectat de un computer, drept model pentru un concurs de frumusețe.

— O, Dumnezeule, doamnă Moore!

— Arăt mai rău decât mă simt, rosti Carey calmă. Te rog nu face tărăboi din asta, Anka. Lucy s-a culcat?

— Da. Doar cu puțin timp în urmă, rosti dădaca. Kovac o ajută pe judecătoare să-și scoată pardesiul și dădaca i-l luă, dar ochii plini de grijă nu

o părăsiră o clipă pe stăpâna ei. Era îngrijorată din cauza ta. Nu voia să se culce. Și m-a făcut să las lumina aprinsă pe noptieră.

Judecătoarea alunecă pe un antic scaun sculptat și închise ochii. Kovac se recomandă dădacei Anka Jorgenson.

— Ai fost aici toată seara? o întrebă el.

— Da.

— Ai primit vreun telefon ciudat? Sau cineva care a închis?

— Nu. A fost doar o greșeală, răspunse Anka, după ce se gândi mai bine. Acum o oră.

— De cine a întrebat?

— De Marlene. I-am spus că aici nu există nimeni cu numele acesta.

Judecătoarea deschise ochii și-l privi pe Kovac. Dacă ar fi putut să devină și mai palidă, ar fi făcut-o.

Marlene, ca Marlene Haas? gândi Kovac. Femeia pe care Karl Dahl o spintecase de la gât până la pelvis. Și în rană plantase margarete proaspăt tăiate, ca și cum ar fi fost o sculptură stranie și macabră dintr-o galerie suprarealistă. Carey Moore probabil se gândea la același lucru.

— Cel care a sunat era bărbat sau femeie? întrebă Kovac.

— Bărbat. A fost foarte politicos, afirmă dădaca, ca și cum aceasta însemna că nu putea să fie un om rău. S-a scuzat pentru greșeală.

— A sunat cineva la ușă în seara asta?

— Nu.

— Ai auzit zgomote ciudate afară?

Ochii dădacei se umplură de lacrimi, în timp ce se uita de la Kovac la patroana ei.

— Crezi că omul care te-a atacat va veni aici? Cine e Marlene?

— Fi doar prudentă, o atenționă Kovac. Nu deschide ușa nimănui pe care nu-l cunoști. Să nu-ți pese, chiar dacă cineva ți-ar spune că mama îi zace în stradă sângerând de moarte.

— Mă sperii, zise Anka părând nemulțumită și aproape furioasă.

Kovac dădu din cap.

— Bine. Telefonul a fost înregistrat?

— Da, răspunse Anka. Ridică aparatul de pe masa din hol, desfășură lista apelanților și o întinse lui Kovac.

— Poți să-mi scrii numărul? întrebă el. Mă duc să o ajut pe judecătoare Moore să urce sus.

— Pot să mă descurc și singură, zise aceasta folosindu-se de masă pentru a

se sprijini.

Kovac îi puse un braţ în jurul umerilor şi o îndrumă spre scară.

— Încetează să mai fi aşa o ţeapă în fund afurisită. Te ajut, asta e tot. Alunecă şi rupe-ţi gâtul sub ochii mei şi totul va cădea pe capul meu. Ar fi vrut să o ridice, să o arunce pe umăr şi să o care ca pe un sac cu cartofi, dar nu voia să trebuiască să dea explicaţii la plângerea pe care ar fi făcut-o ea locotenentului. Nici să nu-ţi treacă prin minte să rosteşti cuvântul „coincidenţă”, o atenţionă el în timp ce urcau încet scările. Marlene nu e un nume obişnuit şi chiar dacă ar fi fost, ciudăţenia ca cineva să sune aici din greşeală şi să întrebe de o persoană cu acelaşi nume cu al victimei dintr-un caz, e de-a dreptul astronomică.

Ea nu spuse absolut nimic, dar se opri la baia din capătul holului, căzu în genunchi în faţa vasului de W.C. Şi vomită din nou.

Kovac udă un prosop de mâini şi i-l întinse. Îl acceptă în tăcere şi rămase acolo pe pardoseală mai multe minute, cu faţa îngropată în el.

— Pot să-mi închipui că ai şi un număr de telefon care nu e în carte? întrebă Kovac stând pe marginea căzii.

— Da, desigur.

— Avem nevoie să punem o capcană în telefonul tău. Acesta nu va fi singurul apel pe care-l vei primi.

— De ce crezi asta?

— Pentru că s-a telefonat după atac. Dacă vorbim despre acelaşi ticălos, înseamnă că s-a băgat în povestea asta pentru mai mult decât portofelul tău. Ea nu-l privi. Se uita în gol, cu o expresie mohorâtă. Trebuie să te culci, continuă Kovac întinzându-i iar mâna pentru a o ajuta să se scoale în picioare.

Ea nu-i dădu atenţie şi se opri la uşa camerei fiicei ei, pictată cu o imagine fantezistă şi o baghetă magică ce arăta spre un semn pe care scria: „Camera prinţesei Lucy”. Sprijinindu-se de canatul uşii, întoarse cu grijă buşonul clanţei şi privi înăuntru. Kovac se uită peste capul ei.

Prinţesa Lucy dormea somnul inocenţilor într-un pat cu cearşafuri roz pal, cuverturi albe şi volane. Drăguţ copil. De patru sau cinci ani, cu un ciuf de păr negru cârlionţat şi o gură ca un boboc de trandafir. O lampă mică cu un abajur plisat de culoare mov lumina blând pe o măsuţă de lângă pat.

Carey Moore privi o clipă somnul fiicei ei, cu obrazul apăsat pe rama uşii şi cu o mână astupându-şi gura. Kovac îşi imagină că de abia în această clipă realiza că hotărârea pe care o luase astăzi în biroul ei judecătoresc avea implicaţii, ce făceau valuri mult mai departe de Centrul guvernamental şi de

ea însăși. Cineva ajunsese până la numărul ei de telefon și îi invadase căminul, locul pe care ar fi trebuit să-l simtă cel mai sigur, locul unde fiica ei trebuia să fie în siguranță.

Oamenii nu aveau niciodată habar ce iluzorie era impresia lor de siguranță. Un sistem de securitate putea să fie anihilat prin tăierea unui fir. O clădire dotată cu un portar permanent avea totuși garaj, cu o ușă ce stătea destul de mult timp deschisă, pentru ca un străin să se strecoare înăuntru în urma unui locatar. Un zid înconjurător putea întotdeauna să fie escaladat. Fiecare e-mail trimis putea fi interceptat cu câteva clicuri ale mouse-ului. Doi ochi dușmănoși privind numărul securității sociale de pe un formular sau o carte de identitate descopereau o facilitate. Un apel telefonic, și orice sanctuar devenea o cușcă.

Kovac o ocoli pe judecătoare și închise ușa.

— Hai să intri în pat, înainte de a cădea jos, murmură el.

Principalul dormitor al familiei Moore arăta ca și cum aparținea unui hotel de cinci stele. Nu că Kovac ar fi pus vreodată piciorul în vreunul. Locurile unde stătea el de obicei aveau câteva cești disponibile, o lampă de lucru și pete suspecte pe înfiorătoarea cuvertură din poliester de pe pat. Totuși, uneori urmărea canalul Travel.

Camera era ca un cocon de mătase, din materiale grele, scumpe, cu umbre calde și bogate de auriu și roșu profund, covoare groase antice și tablouri luminate. Amintirile erau îngrămădite pe noptiera ei – o fotografie în ramă de argint reprezentând un copilaș cu obrajii roz; o cutie-suvenir aurie cu un capac încrustat cu scoici mici, exotice și perle de cultură; o fotografie a ei alb-negru, cu bereta și roba de la absolvire, alături de un bărbat înalt, frumos și bine îmbrăcat, cu părul argintiu. Tatăl ei, judecătorul Alec Greer. Nici nu se putea să arate mai mândri, așa cum se priveau unul pe altul.

Kovac puse una din cărțile lui de vizită de serviciu lângă fotografie.

— Ești sigură că nu vrei să-l găsesc pe soțul tău? întrebă Kovac, în timp ce judecătoarea se lăsă pe spate, sprijinită de un munte de perne îngrijit lucrate, de pe pat.

Nu exista nicio fotografie a lui Carey Moore cu soțul ei. Și nici pe cealaltă noptieră. S-ar putea să fie vreuna în biblioteca din partea cea mai îndepărtată a camerei, dar nu putea fi văzută din pat.

— Nu e nevoie, răspunse ea liniștită.

Kovac ridică din umeri.

— Treaba ta. Știu doar că, dacă ai fi soția mea și eu aș afla că ai fost

atacată, aș veni ai naibii de repede acasă. Nu mi-ar păsa, nici dacă aș fi la un dineu cu însuși președintele.

— Deci, cândva vei deveni un soț bun, pentru o femeie norocoasă, murmură ea închizând ochii și depărtându-se de el și de părerile lui.

— Ei bine, până acolo nu voi ajunge, bombăni Kovac în timp ce părăsea încăperea.

Fusese de două ori perdant în instituția căsătoriei. Dar știa destule, pentru a dori să fie alături de partenera de viață, dacă ar fi fost rănită și speriată. Era treaba unui soț să protejeze și să ofere siguranță. Aparent, soțul lui Carey Moore nu știa asta.

Dădaca stătea în capul scărilor frângându-și mâinile, nesigură de ce ar trebui să facă.

— Domnul Moore a sunat în noaptea asta? o întrebă Kovac.

— Nu, n-a sunat.

— Asta e ceva obișnuit la el? Pleacă și nu se mai preocupă de nimic? Nu sună să-i spună fiicei lui noapte bună?

— Domnul Moore e un om foarte ocupat, zise ea. În defensivă, privirea ei trecu peste umărul lui.

— Cât de des pleacă seara?

— Nu știu.

— Locuiești aici, nu-i așa?

— Dar nu e treaba mea.

— Ei bine, este însă treaba mea, rosti Kovac. E mult timp plecat?

— Cam de două ori pe săptămână, răspunse ea în silă. E un om foarte…

— …ocupat. Știu. Îi dădu fetei cartea de vizită. Fii bună și sună-mă când domnul Moore sosește acasă, îi ceru el. Nu contează cât e ceasul.

Ea se încruntă la cartea de vizită. Kovac își imagină că nu existau prea multe crime în țările nordice. Era prea al naibii de frig, oamenii erau prea politicoși și al dracului de arătoși. Probabil că ea visa la următorul avion spre Stockholm.

— Nu o lăsa pe doamna Moore să doarmă mai mult de două ore la rând, o instrui el, în timp ce cobora scările. A suferit o comoție. E important să o trezești în timpul nopții și să te asiguri că știe cum o cheamă și unde se află. Bona încă se mai uita la cartea de vizită când el se întoarse și o privi din ușă: Spune-i că eu te-am trimis, sugeră el. E deja ofticată pe mine.

7.

Karl Dahl nu făcea decât să observe. Nu prea avusese niciodată nimic de spus. N-a avut niciodată un prieten. De regulă, oamenii nici nu-l băgau în seamă. Învățase de mult să se confunde cu peisajul.

De-a lungul anilor, diferiți oameni l-au numit „Stafia". Întotdeauna a fost palid, cu o tentă ciudată de cenușiu. Ochii erau tot cenușii. Pielea avea și ea o anumită nuanță cenușie.

În copilărie, diferiți oameni au sugerat că probabil a fost otrăvit cu plumb sau cu mercur, sau cu alt fel de otravă. Karl își dăduse seama că niciuna din aceste posibilități nu era reală, altfel ar fi fost mort de mult, sau măcar bolnav.

La închisoare mai fusese și înainte. De câteva ori. N-a dat prea multă atenție închisorii. Și nici unor bărbați cu anumite înclinații. După prima experiență brutală, reușise, mai mult sau mai puțin, să evite posibilitatea de a fi rănit data următoare, sau în celelalte dăți. Acum însă nu avea cum să rămână anonim.

De data aceasta, toți cei din închisoare știau cine e și de ce e acuzat. Toată lumea de acolo îl ura. Gardienii, ca și cei mai feroci criminali, îl urau destul pentru a dori să-l distrugă, să-l ucidă. Unii deținuți îl scuipau, când se ivea ocazia. Alții îi strigau tot felul de amenințări. Devenise clar că, dacă ar fi căzut în mâinile lor, nu ar mai fi scăpat cu viață.

Astăzi însă, era mai rău decât oricând. Judecătoarea Moore hotărâse în privința „Precedentelor fapte rele", așa cum le numeau avocații, pe care le săvârșise el. Informația privind cele hotărâte de ea străbătuse închisoarea, ca un incendiu ce se propagă. Procuratura nu va ține seama de niciuna din acuzațiile sau condamnările anterioare asasinatelor Haas. Aceasta părea să fie în avantajul lui, doar că nu credea că juriul îl va achita, indiferent de cele hotărâte. Unul dintre gardieni îl numi Mortul Umblător și el realiză că aproape sigur așa va ajunge, dacă va mai rămâne în închisoare.

Avea propria lui celulă în perimetrul sinucigașilor. Totuși nu se simțea în siguranță. Închisoarea era făcută pentru a-i ține pe oamenii obișnuiți la adăpost de criminali. În interior însă, nimeni nu dădea o ceapă degerată dacă deținutul trăia sau murea, mai ales cineva cum era Karl.

Cel puțin are un avocat care a încercat să facă treabă bună pentru el. Știind

că avocatul făcea parte din categoria apărătorilor din oficiu, Karl se aşteptase la ce e mai rău – să i se repartizeze un avocat lipsit de succese, plictisit şi plin de amărăciune, care ar fi urât atât de mult ideea de a-l apăra, încât ar fi făcut totul pentru a nu-l trimite la Corecţională.

Însă Kenny Scott era un tip destul de decent. Karl îşi imagina că acesta aproape voia să creadă că e nevinovat.

Un gardian tuns zero şi fără gât deschise uşa camerei de interogatoriu.

— Timpul s-a scurs, Dahl. Să mergem. Karl îi mulţumi avocatului, îi strânse mâna şi se ridică de pe scaun. Scott îl informase despre amănuntele hotărârii judecătoarei Moore şi ce se va întâmpla în continuare. Să mergem, repetă gardianul cu un ton mai aspru. Karl îşi târî picioarele pe hol, cu privirea în pământ, pentru a evita contactul vizual. Ca nişte prădători sălbatici, gardienii considerau contactul vizual un semn de agresiune şi reacţionau în consecinţă. Să ştii că n-o să fie nicio diferenţă, continuă gardianul. Ai fost norocos că ai mişcat-o pe judecătoarea Moore, dar niciun juriu din acest stat nu te va achita. Karl nu zise nimic, ca să nu poată fi acuzat că vorbeşte. E ruşinea dracului că la noi nu există pedeapsa cu moartea, adăugă gardianul. O ceată de păcătoşi de liberali în guvern! Pleacă din Twin Cities şi întrebă pe orice om obişnuit de pe stradă, îţi va răspunde că ar trebui să fii spânzurat în piaţa publică. Şi mai întâi torturat. Sau să i se permită lui Wayne Haas să aibă onoarea de a fi închis cu tine într-o încăpere!

Gardianul introduse codul în panoul de securitate de lângă uşa ce îi ducea înapoi la celule. Se auzi un bâzâit puternic. Clipi o luminiţă roşie. Uşa de oţel se descuie cu un clinchet sonor. Gardianul o deschise şi Karl intră înăuntru înaintea lui. Ochii deţinuţilor se fixară imediat pe el.

— Hei, ticălos bolnav ce eşti! zbieră unul dintre ei.

— Bagă-l aici cu noi, Bull! O să ne ocupăm noi de rahatul ăsta, rosti şi colegul lui de celulă, un negru fioros, cu părul împletit cu codiţe în zigzag. Mânecile suflecate ale salopetei de deţinut lăsau să se vadă pe toată lungimea braţelor nenumărate tatuaje de apartenenţă la diverse bande.

Înaintea lui Karl mergea spre celula lui un deţinut escortat de alt gardian. Mergea ţanţoş şi, chiar în lanţuri fiind, ţinea capul sus, sfidător, arogant. Era înalt şi masiv, un alb tatuat cu un şarpe, ce i se târa în sus pe ceafă şi pe capul chel. Îl privi pe Karl peste umăr. Pe un obraz avea tatuată o zvastică. Un pensionar al închisorii. Rasă ariană!

— Hei, Nazistule, linge-sculă! strigă Zigzag. Ţi-a sosit mierea. Un violator de copii, exact ca tine, pervers ticălos! Rasă ariană, pe dracu'! De ce nu vă

regulaţi unul pe altul?

Şarpele se uită la deţinut, dar nu zise nimic. Niciodată nu le dădea atenţie. Dar, la următorul pas, îşi aruncă mâinile într-o parte, îl prinse pe gardian de gât şi-l strânse, ridicându-l de la pământ şi aruncându-l peste Bull. Acesta căzu cu spatele peste gratiile celulei şi un muget umplu spaţiul. Deţinuţii aclamau şi strigau.

Karl înţepeni o clipă preţioasă, destul ca Şarpele să-l ajungă, cu ochii ieşiţi din orbite şi lanţurile zornăind. Karl se întoarse şi încercă să se îndrepte spre uşă. Prea târziu.

Pumnii încleştaţi ai Şarpelui îi trecură prin faţa ochilor şi braţele i se agăţară de ambele părţi ale gâtului. Legăturile cătuşelor de la mâini se fixară pe gâtul lui Karl, chiar deasupra mărului lui Adam şi acesta scoase un sunet răguşit, ca un icnet, în timp ce Şarpele îl trase înapoi ridicându-l în sus.

O perdea neagră se aşternu peste ochii lui Karl Dahl. Nu putea să respire. În timp ce încerca să-şi ridice mâinile pentru a uşura strânsoarea gâtului, Şarpele îl izbi de gratiile celulei lui Zigzag. Tâmpla îi plesni la contactul cu fierul, o dată, de două ori, de trei ori şi sângele începu să-i curgă peste ochiul drept.

Banditul negru îl scuipă în faţă. Karl nu mai putu distinge strigătele, doar un urlet puternic ce-i vâjâia în cap. Părea că nu le mai poate porunci braţelor şi picioarelor, care acum atârnau ca membrele unei păpuşi de cârpă, în gura unui câine turbat. Trupul lui nu mai era nimic, decât o masă flască atârnată de cătuşele agresorului său.

Era vag conştient de lumina roşie ce strălucea deasupra uşii din spre holul de afară, care se deschise.

Şarpele îi izbi din nou capul de gratii, iar şi iar.

Gardianul căruia îi spuneau Bull, apăru legănându-şi bastonul.

Sângele se împrăştie prin aer, când bastonul izbi ceva – sau pe cineva.

În stare de şoc, Karl căzu pe pardoseală, încurcat între braţele şi picioarele atacatorului.

Ultimul lucru pe care şi-l mai amintea era tatăl lui, care stătea acolo clătinând din cap şi spunând că ar fi trebuit să facă el asta, mai de mult.

8.

— Crezi că cineva a încercat s-o ucidă?

— În momentul acesta nu pot comenta. Nu e treaba mea să fac speculaţii.

Kathleen Casey scoase un sunet dispreţuitor.

Liska o privi pe asistentă, în timp ce lua o înghiţitură bună dintr-o doză de Red Bull, apoi ridică încet mâna liberă şi-şi îndreptă în sus degetul mijlociu.

Casey chicoti obosită. Presa se retrăsese imediat ce realiză că nu o să ajungă niciodată să o vadă sau să o audă pe judecătoarea Moore. Liska şi Casey ieşiseră în holul salariaţilor, pentru o pauză de relaxare.

— Urăsc presa, rosti Liska. Este ca şi cum ai încerca să explici unui grup de copii de patru ani de ce e albastru cerul.

— Pentru că e, comentă Casey.

— Dar *de ce?*

— Pentru că Dumnezeu l-a făcut aşa.

— Dar *de ce?*

— Ca să-i poată aduna pe copiii răi, care întreabă „de ce”, şi să-i trimită în iad.

Liska ridică o sprânceană.

— Trebuie să-ţi trimit acasă reprezentantul Serviciului Social pentru Copii şi Familie, Casey?

— Prea târziu. M-am descotorosit deja de cadavre, rosti asistenta apoi făcu cu ochiul. Ce glumă sinistră, având în vedere situaţia!

În depărtare se auzi sirena unei ambulanţe.

Liska puse băutura pe masă şi scutură din cap.

— Reflectez la ce le-a făcut acest Karl Dahl copiilor şi nu pot să să nu mă gândesc la propriii mei băieţi, când erau de aceeaşi vârstă. Erau aşa inocenţi, aşa încrezători, aşa vulnerabili.

Se gândea la ei cum fuseseră şi cum erau acum. Kyle, cel serios, avea aproape treisprezece ani, cum îi plăcea lui să sublinieze de câteva ori pe săptămână. Aproape un adolescent, totuşi încă un copil, îi amintea Liska.

R.J., cel mai mic, era încă un băieţaş. Moştenise farmecul tatălui său, dar şi însuşiri frustrante de Peter Pan. Putea să parieze că va fi tot copil şi când nu va mai avea dinţi şi va trăi într-un cămin de bătrâni.

Nikki era excesiv de protectoare faţă de amândoi. Dacă ceva s-ar întâmpla

cu ei…

— Aș înnebuni, zise ea E ceva total demențial.

— Gândește-te la Wayne Haas, rosti Casey. Cum trebuie să se fi simțit auzind de hotărârea lui Moore de astăzi.

Wayne Haas ar trebui să fie unul din primii noștri investigați, se gândi Liska. Kovac ar reuși să-l manipuleze, mano a mano. Ar ține cu Haas, împotriva judecătoarei Moore. Afurisita de judecătoare liberală! Ar căuta să devină prietenul lui Wayne Haas, în încercarea de a-l face să mărturisească ceva care să-l incrimineze.

Ea s-ar ocupa de fiu, Bobby, șaptesprezece ani. Ar pune întrebarea „Unde erai între orele șase jumătate și șapte?” Ca și cum nu ar fi fost suficient de chinuiți. Dar va trebui să fie chestionați ca posibili suspecți. Vor fi furioși, simțindu-se insultați. Cine ar fi putut să-i condamne?

Dar pentru ea și pentru Kovac asta nu mai conta. La ora actuală, Carey Moore era victima de care trebuia să se ocupe. Iar Wayne Haas și fiul lui aveau cele mai serioase motive să o urască.

Sirena se apropia.

Liska se uită la ceas. Kovac trebuie să sune în curând. Aveau o noapte lungă înainte. Tot ce voia ea era să se ducă acasă și să-și îmbrățișeze băieții.

— Crezi că Dahl va scăpa? întrebă Casey. Se ridicase deja de pe scaun, anticipând ce aducea sirena.

— N-are nicio șansă, cu judecătoarea Moore sau fără. Singurul mod în care Karl Dahl ar putea să iasă din asta, ar fi să fie răpit de extratereștri.

— Am trimis deja un tip la secția psihologie, care probabil că poate aranja treaba.

Brusca explozie de zgomote de dincolo de holul salariaților o făcu și pe Liska să sară de pe scaun.

Un muget care-ți îngheța sângele în vene, urmat de cineva care striga din toată puterea plămânilor:

— Ține-l, fir-ar al dracului! Urcă-te pe pieptul lui!

Casey făcu semn spre ușă.

— Iată muzica ce-mi place!

Liska o urmă pe asistentă în sectorul urgențe. Peste tot erau oameni care alergau strigând. Ajutoare de șerif cu fața roșie, medici în halate verzi, echipaje de pe ambulanțe împingând înăuntru tărgile mobile. Liska îl apucă pe un ajutor de braț și îi arătă insigna.

— Ce se întâmplă?

— Revoltă la închisoare.

Un infirmier strigă la ei să se dea la o parte din drum. Liska se lipi de perete, în timp ce o targă trecea în viteză pe lângă ea, cu ocupantul într-o salopetă portocalie de închisoare. O altă targă rula în urmă, cu pasagerul de pe ea stropind camera cu un jet de sânge arterial, ca dintr-o fântână arteziană.

O a treia targă se îndoia sub greutatea unui deținut cât o balenă. Era legat de tăblia din spate și un ajutor de șerif era trântit peste el, în încercarea de a-l imobiliza. Amândoi aveau capetele și fețele pline de sânge. Deținutul mugea ca un taur.

Fu chemat un medic, pentru mai multă siguranță, pentru a fi legat mai bine și în special pentru a i se da valium. Casey se îndreptă spre uriaș cu o seringă în mână. Deținutul încerca din răsputeri să-și sfărâme legăturile și pe ajutorul de șerif. Targa se aplecă într-o parte și se răsturnă peste un cărucior cu medicamente. Acțiunea îl dezechilibră pe ajutorul de șerif, care căzu greoi pe pardoseală.

Pușcăriașul scoase un nou muget și Liska văzu țâșnind peste marginea căruciorului un picior cât o coloană și o gheată de lungimea antebrațului ei.

Liska scoase bastonul retractabil din buzunarul jachetei și îl desfăcu cu o mișcare a încheieturii. Înainte de a se putea hotărî dacă să intre în acțiune sau să rămână pe loc, deținutul îșI făcu vânt de pe targă, cu tăblia din spate cu tot, aterizând peste ajutorul de șerif.

— Apucă-l de braț! strigă Casey încercând să înainteze cu acul în mână.

Cu toate că încă un ajutor se trânti peste el, pușcăriașul își strânse picioarele sub el și se ridică, răsucindu-se și luptând împotriva legăturilor rămase. Avea un braț liber și-și folosi pumnul, de mărimea unui ciocan de două kilograme, pentru a-l izbi pe ajutorul de șerif, făcând să-i țâșnească sângele pe nas, după care îi dădu și un șut.

Liska nu putea să se apropie. Tipul se învârtea în jurul lui cu tăblia lipită de spate, ca un monstru al lui Frankestein înfuriat. Un ajutor de șerif care se afla între el și ușile ambulanței scoase arma.

Urgența era plină de personal, de pacienți și de oameni care așteptau în scaune cu rotile; lumea striga, urla, un copil țipa. Dacă ajutorul de șerif și-ar fi descărcat arma…

Ghemuindu-se mai jos de raza vizuală a deținutului, Liska se îndreptă spre el și-și lansă bastonul. Simți cu satisfacție șocul contactului. Apoi se lăsă pe pardoseală și se răsuci. Deținutul căzuse în genunchi, urlând. Un ajutor de șerif veni pe la spate, izbi în tăblie și amândoi se lățiră la pământ.

Ajutorul de șerif înarmat înaintă și lipi țeava revolverului de tâmpla deținutului. Toți polițiștii în uniformă strigau.

— La pământ! Imobilizați-l, fir-ar al dracului!

Kathleen Casey se grăbi, în timp ce unul dintre ajutoarele de șerif fixa brațul deținutului la pământ. Liska se trase înapoi când văzu acul intrând într-o proeminentă venă albastră ce pulsa.

Deținutul plângea și urla.

— Piciorul meu! O, doamne! La dracu'! E rupt! Dă-te jos de pe el! Iisuse Christoase!

Casey făcu un pas înapoi cu seringa în mână. Liska se ridică în picioare și își ajustă jacheta.

— Bărbații sunt așa slabi de înger, comentă asistenta pufnind.

— Da, răspunse Liska. Bărbații aiurează, păsăruicile guvernează.

Lovi capătul bastonului de pardoseală și acesta se replie când ridică mâna. Ajutoarele de șerif rostogoliseră monstrul pe spate. Se liniștise, pe măsură ce inima lui pompa valiumul prin organism.

Unul dintre medicii de la urgență se ghemui lângă el, tăie cracul însângerat al salopetei portocalii și scoase la iveală ciotul ascuțit al tibiei ce străpunsese pielea.

— Rahat, bombăni Liska cu umerii căzuți. Trebuie întocmite niște hârțoage.

Casey clătină din cap.

— Nu-ți cunoști forța, fetițo.

— Unde e Dahl?

Capul Liskăi se smuci spre ajutorul de șerif care pusese întrebarea. Acesta se îndrepta deja spre targa din josul holului.

— Dahl? întrebă ea grăbindu-se spre targă, cu bătăile inimii accelerate. Unul dintre celelalte ajutoare de șerif trecu pe lângă ea în fugă, apoi în continuare pe hol, cu arma în mână. În spate putea să audă pe cineva vorbind la radio și solicitând întăriri. Dahl? repetă ea în alertă. Karl Dahl?

Ajutorul de șerif ajuns lângă targă înjură. Era goală, abandonată, cu cearșaful alb mototolit și plin de sânge, acolo unde zăcuse capul ocupantului.

— Rahat! Rahatul dracului! A scăpat.

9.

Nimeni n-a mai vrut să se apropie de casa Haas, din nordul oraşului Minneapolis, de când fuseseră comise crimele. Ziua, puştii treceau încet pe lângă ea pe biciclete, morbid fascinaţi de loc şi de gândul unor fapte atât de îngrozitoare. Unii îndrăzneau să se caţăre pe ferestre şi să se uite înăuntru. Doar din când în când avea vreunul curajul să privească pe ferestrele de la subsol. Cel mai adesea, vorbeau puţin între ei, apoi o luau la goană.

Nimeni nu voia să se apropie de casa Haas, iată de ce Wayne Haas şi fiul său din prima căsătorie mai locuiau încă acolo. Afişul „De vânzare” se afla pe pajiştea din faţă, de mai bine de un an. Niciun amator. Singurii oameni care se uitau la ea, o priveau doar din cauza aceleiaşi fascinaţii morbide, ca şi copiii de pe biciclete.

Nimeni nu voia să cumpere o casă unde o femeie şi doi copii fuseseră torturaţi şi ucişi, iar cadavrele lor profanate într-un mod revoltător, de nedescris.

Dacă exista undeva un loc bântuit, această casă era. Demonul, care sălăşluise în ea în acea teribilă zi, trebuie că pusese stăpânire pe loc – pe pereţi, pe podele, pe tavane, pe temelie – la fel cum fumul unui incendiu putea să se infiltreze şi să nu mai dispară niciodată.

Wayne Haas nu era un om cu mijloace de trai prea bune. Lucra într-o fabrică de tranşat carne, atârnând carcase şi încărcând camioane. Ducea o viaţă decentă, dar nu-şi putea permite să cumpere altă casă, fără să o vândă pe cea pe care o avea. Şi nimeni nu voia casa pe care o avea.

Kovac şi Liska traseră maşina pe aleea cu cimentul crăpat ce ducea la garajul de lângă casă. Lumini intermitente străluceau la fereastra din faţă a casei, de altfel întunecată, indicând că cineva înăuntru se uita la televizor. Locul continua să aibă ceva caracteristic şi ciudat. Curtea era urâtă, plină de buruieni şi cu porţiuni golaşe. Cândva, în faţă existase un stejar mare, dar tornada ce bântuise în acea după amiază funestă de vară, l-a smuls din rădăcini, lăsând pajiştea goală şi casa expusă. În ziua următoare, în ziar apăruse o fotografie a locului, pe o jumătate de pagină.

— N-aş putea trăi în casa asta, zise Liska. Nici măcar n-aş vrea să intru.

— Mai bine aş sta într-un container de gunoi din spatele unei pieţe de peşte, decât să locuiesc aici, zise Kovac.

Nu credea în superstiţii, dar chiar şi el era împotriva ideii de a locui într-un loc unde se săvârşise o crimă.

Mai ales, deoarece în toţi cei peste douăzeci de ani de meserie, nu reuşise să se obişnuiască cu mirosul morţii. Nu exista nimic asemănător. Atârna în aer la locul crimei, atât de dens şi de greu, încât parcă se materializa. Şi cu toate că ştia în mod logic că mirosul dispărea, după ce cadavrele erau ridicate şi echipa de curăţenie îşi făcea datoria, avea impresia că amintirea nu se va risipi niciodată şi că, de fiecare dată când s-ar fi înapoiat în locul acela, duhoarea i-ar fi invadat fiinţa şi i-ar fi întors stomacul pe dos.

Cea de a doua soţie a lui Kovac nu-i permisese niciodată să intre în casă îmbrăcat în hainele pe care le purtase la locul unui asasinat. „Îmbrăcăminte de cadavru” aşa o numea ea. Trebuia să şi-o dea jos în garaj şi să o lase acolo, apoi să intre în casă în lenjeria de corp, pentru a face duş. După care ea, în loc să trimită îmbrăcămintea la curăţătorie sau să o arunce la ghenă, o punea într-o cutie şi o ducea la Casa de Ajutor Social. Ca şi cum oamenii dezavantajaţi din Minneapolis nu aveau nimic împotrivă să umble mirosind a cadavru.

Când hainele au dispărut, ar fi dorit să fi păstrat un schimb la secţie şi să se fi împrietenit cu tipul care conducea curăţătoria chimică de mai jos, de pe stradă.

Liska oftă.

— Hai să terminăm şi cu asta, să mă pot duce acasă şi să zac toată noaptea trează, simţindu-mă vinovată că a trebuit să-i iau la întrebări pe oamenii ăştia.

Wayne Haas veni la uşa de intrare arătând ca şi cum ar fi vrut să bată pe cineva. Era un om uscăţiv, cu mâini mari şi umeri laţi, de la căratul carcaselor de vită şi al hălcilor de carne. Stresul, tristeţea şi furia trasaseră riduri atât de adânci pe faţa lui arămie, încât arăta ca sculptată în lemn de sequoia.

— Ce fel de spectacol drăcesc aţi pus la cale? întrebă el privind legitimaţia Liskăi pe care o ţinea în faţa lui. S-a dat şi la TV. Ticălosul ăla de asasin umblă liber! Cum iadului aţi putut să permiteţi una ca asta?

— Pot să-mi imaginez cum trebuie să te simţi, domnule Haas, începu Kovac.

— Poţi pe dracu’! Nu tu eşti cel care a intrat în casă şi a găsit jumătate din familia ta ciopârţită! Şi acum bestia umblă liber, liber să ucidă

— Fiecare poliţist din oraş îl caută, afirmă Kovac.

— Şi presupui că asta mă face să mă simt mai bine? În primul rând, voi l-aţi pierdut!

Kovac nu-şi mai bătu capul să-l lămurească că oamenii şerifului l-au

scăpat pe Karl Dahl, nu oamenii departamentului de poliție. Wayne Haas nu ar fi apreciat diferența. Singurul lucru care conta pentru el era rezultatul final.

— Ai dreptate, rosti Kovac. Și eu sunt ofticat din cauza asta. A fost afurisenia secolului! Crede-mă, partenera mea și cu mine nu am vrut să venim dracului aici în seara asta să-ți spunem că Karl Dahl a scăpat. N-am vrut să venim nici să-ți spunem de hotărârea judecătoarei Moore, la audierea probelor.

Haas scutură din cap și se retrase puțin din ușă. Kovac profită de ocazie și intră. Liska, mică cât o muscă, se strecură prin spatele lui și începu să examineze rapid locul.

— Ce s-a întâmplat cu femeia asta? întrebă Haas. Cum a putut să spună că ceea ce a făcut Dahl în trecut nu are nimic de a face cu crimele? Pur și simplu dovedește ce ticălos bolnav e. Juriul trebuie să audă toate faptele.

— Știu, rosti Kovac. Sunt de partea ta. Tipul nu s-a trezit într-o zi și a hotărât să ucidă. Acești idioți își croiesc drumul încet, până ajung aici.

— E un nenorocit de coșmar, rosti Haas aproape către sine.

— Putem să postăm o mașină a poliției pe stradă, în fața casei, dacă ți-e teamă că Dahl se întoarce, se oferi Liska.

Haas se uită spre televizor, unde un reporter transmitea în direct de la stația de salvare a spitalului. Luminile chihlimbarii, albastre și roșii ale mașinilor polițiștilor și ale vehiculelor de urgență confereau scenei o atmosferă de carnaval. Dar lui Kovac nu i se păru că Haas înregistrează ceva. Mintea lui plecase în altă parte, probabil undeva la mai rău.

— Nu vreau nimic de la voi, zise el în cele din urmă.

— Domnule Haas? interveni Liska. Fiul tău e acasă?

— S-adus la un meci de baschet, la școală. De ce?

Kovac se strâmbă părând jenat.

— E o scârnăvie. Crede-mă, știm asta. Dacă ar fi fost după mine, nu te-aș fi întrebat, dar trebuie să răspundem și noi în fața superiorilor.

Haas părea plin de suspiciune dar nu spuse nimic, așteptând să audă și restul.

— Sunt sigură că ai aflat că judecătoarea Moore a fost atacată aseară în parcarea de la Centrul guvernamental, zise Liska. Trebuie să te întrebăm pe tine și pe fiul tău unde ați fost amândoi la ora aceea.

— Ieșiți afară din casa mea, rosti el liniștit, deși furia clocotea vizibil în el.

— E doar rutină, domnule Haas, interveni Kovac. În realitate, nimeni nu crede că ai ceva de a face cu asta. Trebuie doar să completăm niște hârtii.

— Ieşiţi afară din casa mea, repetă şi mai tare. Ceafa i se roşise şi Kovac putea să vadă o venă mare pulsând într-o parte a gâtului. Ieşiți afară din casa mea, blestemaţilor!

Se duse la uşa de intrare şi o deschise, smulgând-o cu atâta forţă, încât se izbi de perete şi zgudui ferestrele.

Bobby Haas se afla pe verandă, arătând tulburat şi îngrijorat, cu ochii căprui larg deschişi.

— Tati? Tati, ce se întâmplă? Cine sunt oamenii ăştia?

— Suntem de la poliţie, răspunse Liska, dar băiatul nu se uita decât la tatăl lui, când Wayne Haas duse o mână la tâmplă şi scrâşni din dinţi.

— Tati!

— Domnule Haas? Kovac se îndreptă spre el în acelaşi timp cu băiatul. Haas se îndoi de mijloc, evident chinuit de dureri.

— Să-l aşezăm pe un scaun, porunci Kovac şi împreună cu băiatul îl luară de câte un braţ şi-l purtară pe Wayne Haas până la un fotoliu verde ponosit, la câțiva paşi depărtare. Kovac o privi pe Liska. Cheamă salvarea.

Chiar când Liska îşi scotea celularul din buzunarul hainei, Haas dădu din mână pentru a se împotrivi.

— Nu. Sunt bine, insistă el.

— Nu arăţi deloc bine, zise Kovac.

Bobby Haas se ghemui alături de tatăl lui.

— E vorba de tensiune. Aşa se întâmplă când se supără. Va fi bine într-o clipă. Nu-i aşa, tati? O să fii bine.

Haas răsuflă puternic de câteva ori şi dădu din cap obosit, cu ochii îndreptaţi în jos. Acum era palid şi ud de transpiraţie.

Kovac îl privi pe băiat.

— De ce nu-i aduci tatălui tău un pahar cu apă?

Liska îl urmă pe acesta pe hol.

Kovac puse un genunchi în pământ, lângă scaunului Wayne Haas, astfel încât să-i poată vedea mai bine figura.

— Eşti sigur că nu vrei să mergi la spital?

— Pleacă, şopti Haas. Pleacă de aici.

— Regret că te-am supărat aşa tare, zise Kovac. Există momente când meseria asta te scoate din sărite. Acesta ar fi unul din ele. Dar întrebările trebuie puse. Dacă nu ne ocupăm de toate amănuntele, un caz poate fi ratat. Ai văzut tu însuţi, sistemul nu există pentru a-i ajuta pe tipi ca tine, sau pe polițişti ca mine.

— Nu vreau decât să se termine totul, zise Haas. Aş fi vrut să fi murit şi eu în ziua aceea.

— Ai un fiu pentru care trebuie să trăieşti.

Haas îşi lăsă capul să atârne.

Bobby Haas şi Liska se întoarseră şi fiul îi dădu tatălui o jumătate de pahar de apă. Liska îi aruncă lui Kovac o privire şi făcu semn spre uşă. Ieşiră afară pe verandă şi Kovac închise uşa în urma lor.

— Vine şi puştiul. Trebuie să răspundă la întrebările noastre, afirmă Liska. Am crezut că va fi al naibii de uşor, nu să-l facem pe tip să sufere un atac de cord în faţa noastră.

— Juniorul ce are de spus?

— După şcoală a hoinărit cu un prieten, iar aseară s-au dus la un meci de baschet. E îngrijorat în legătură cu tatăl lui, spune că sănătatea lui e şubredă. Stresul acestor întâmplări s-a răzbunat pe el.

— Bietul nenorocit, murmură Kovac băgând un deget în buzunarul interior al pardesiului. Lozul cel mare. Scoase o ţigară şi o rulă între degete, ca şi curii ar fi mângâiat un picior de iepure, pentru a-i purta noroc. Dar de băiat ce spui? El cum se simte?

— E năucit. Poate din cauza tatălui său. Poate din cauza noastră. Are şaptesprezece ani şi penis, ceea ce-l face suficient de prost pentru a ataca o judecătoare.

Kovac îi aruncă o privire plictisită.

— Nu arunca în mine cu viaţa ta amoroasă de rahat, Tinks. Ar fi trebuit să fii mai realistă, nu să ieşi cu un jurist.

— Asta arată cât de disperată sunt, bombăni ea. Am răzuit fundul butoiului.

— Nuuu! Mie încă nu mi-ai dat întâlnire.

— Poate că o voi face. Eşti singurul tip pe care-l cunosc, care îmi răspunde la telefoane. Aruncă o privire spre mâna lui. Nu cumva te-ai lăsat de fumat acum trei ore?

Kovac se încruntă.

— Acum trei zile. Şi de fapt nu o fumez.

Liska întinse gâtul şi aruncă o privire în camera de zi, pentru a vedea ce se întâmplă cu bărbaţii Haas. Wayne Haas stătea tot pe scaun, cu o mână acoperindu-şi ochii, iar cu cealaltă strângându-l pe Bobby de umeri. Fiul îl bătea uşor pe genunchi, un gest matur de reconfortare.

— Având în vedere tot ce s-a întâmplat, puştiul pare destul de bine, rosti

ea prostește. Dar sunt sigură că asta înseamnă că în sinea lui e serios zdruncinat.

— Cine nu e?

— Vorbește doar pentru tine. Eu sunt o mostră de echilibru mintal.

— Adevărat, rosti Kovac privindu-și țigara. Eu sunt terminat și sunt mândru de asta. Am acționat din greu să ajung la acest nivel de nevroză.

— Vine, șopti Liska.

Bobby Haas se strecură prin ușa din față, apoi pe verandă, cu grijă să nu lase vechea ușă să se izbească. Era un puști plăcut, cu păr moale, închis la culoare, cârlionțat și cu ochi căprui serioși. Nu semăna în niciun fel cu tatăl lui. În timp ce figura lui Wayne Haas era parcă cioplită grosolan în piatră, fața băiatului era blândă și delicată, cu trăsături mici, aproape feminine. Avea statura unui ciclist, cu 7-10 cm sub 1,80 m.

Băiatul descoperise cadavrele Marlenei și ale copiilor aflați în îngrijire, cu o clipă înainte ca Wayne Haas să fi sosit acasă de la muncă. Conform polițiștilor în uniformă, care răspunseseră primii la apel – și apoi conform lui Stan Dempsey și partenerei lui – Bobby a refuzat să părăsească casă, a refuzat să-și părăsească tatăl. Rămăsese ore întregi pe veranda din față, în timp ce legiștii și restul personalului medical intrau și ieșeau, prelevând probe, transportând sacii cu cadavre.

Bobby Haas a rămas pe veranda din față ghemuit într-un colț, suspinând și făcând efort să nu vomite, legănându-se și înconjurându-și genunchii cu brațele. Neconsolat, îngrozit. Activista de la Serviciul de Asistența Victimelor s-a așezat lângă el, încercând să-l calmeze, încercând să-l convingă că, pentru propria lui protecție, trebuie să plece cu ea la spital, unde să rămână peste noapte, sedat într-un pat la secția psihologie, pentru a fi ținut sub observație cea mai mare parte a săptămânii.

Kovac știa ce șoc e să vezi ororile pe care o ființă umană poate să le facă alteia. Era om matur, cu peste douăzeci de ani în poliție, cu nenumărate investigații de crime în palmares și încă existau cazuri atât de inimaginabil de oribile, încât îl șocau și pe el și îi umblau prin creier ca niște fantome. Bobby Haas va trebui să trăiască cu amintirea găsirii acestor cadavre, în minte și în coșmarurile lui, tot restul vieții.

— Tatăl tău e bine? întrebă Kovac.

Puștiul ridică din umeri, apoi dădu din cap, privind în lături. Era supărat și îngrijorat așa cum îl privea pe tatăl lui prin fereastra din față.

— A zis să vă spun că a venit direct acasă după muncă și n-a mai ieșit. Ce

se întâmplă? Kovac nu răspunse. E într-adevăr ceva greu pentru el, să ştiţi, continuă băiatul. Hotărârea judecătoarei!

— Dacă după şcoală ai hoinărit cu un prieten, cum de ai auzit de hotărârea judecătoarei Moore?

— Vorbeau oamenii. Eu şi Stench am mers la un Burger King.

— Cum te-a făcut să te simţi, Bobby, faptul că judecătoarea Moore nu ţine seama de cazierul lui Karl Dahl? întrebă Liska. Nu te-ai ofticat?

— La dracu', cum să nu, răspunse el încercând să pară dur, fără să-i prea reuşească. Îşi băgă mâinile în cingătoare şi geaca supradimensionată pe care o purta, neagră şi inscripţionată Vikings, se ridică în jurul umerilor şi al cefei, ca o carapace de broască ţestoasă. Cum de a putut să facă aşa ceva? Tipul e un psihopat!

— Deci, unde e acel Burger King? întrebă Kovac.

Băiatul îl privi suspicios.

— În centru. În centrul oraşului, cred.

— Crezi? Ai fost doar acolo. Cum de nu ştii sigur?

— Toate clădirile alea înghesuite din centru, şi zgârie-norii şi toate celelalte! Am fost într-o mulţime de locuri. Nu am dat atenţie.

— Dar ce făceai în centrul oraşului?

— Hoinăream. Ce mare scofală?

Kovac îl privi doar.

— Avem nevoie să stăm de vorbă cu prietenul tău, Bobby, rosti Liska, bun poliţist dar cu înclinaţii materne. Aseară, judecătoarea Moore a fost atacată. Trebuie să ştim unde eraţi când se întâmpla asta.

Bobby Haas îi privi ca şi cum le crescuse un cap în plus.

— Glumiţi. Nu puteţi fi serioşi. Credeţi că eu am făcut-o?

— Ai făcut-o? întrebă Kovac.

— Nu!

— Nu ştim cine a făcut-o, Bobby, afirmă Liska. Dar trebuie să vă verificăm acţiunile, aşa încât să vă putem şterge de pe listă.

— Şi pe tatăl meu? Ce fel de oameni bolnavi sunteţi? întrebă apoi cu ochii scăldaţi în lacrimi. Nu credeţi că a trecut şi aşa prin destule?

— Acesta e procedeul, răspunse Kovac. Până la urmă îşi atârnă ţigara de buze, o aprinse cu bricheta şi inspiră fumul adânc, expirându-l apoi spre dreapta feţei lui Bobby Haas. Procedura standard!

Liska se încruntă la el, apoi se întoarse spre băiat.

— Ştim că totul a fost un coşmar pentru tine şi pentru tatăl tău, Bobby.

Regret că punem aceste întrebări, dar trebuie să o facem. Trebuie să analizăm toate pistele, exact cum polițiștii de la criminalistică analizează urmele pentru a da de Karl Dahl.

Băiatul își roti ochii, se întoarse într-o parte, apoi cu spatele.

— Da. Și uite ce bine văd totul!

— Avem nevoie de informații despre prietenul tău, zise Kovac cu o nerăbdare tăioasă. Pentru început, numele. Îmi imaginez că părinții lui nu-i spun Stench.

— Jerome Walden, rosti Bobby Haas în silă. N-am făcut nimic.

— Atunci nu ai de ce să fii îngrijorat. Dar poți să-ți dai seama de ce trebuie să întrebăm, Bobby, continuă Liska calmă. Trebuie să-i descoasem pe toți cei care au avut tangență cu judecătoarea Moore. Îți place sau nu, dintre aceștia faceți parte și tu și tatăl tău.

— Așa că îți punem câtva întrebări și cu asta terminăm, zise Kovac. Cu condiția să nu o fi făcut tu.

— N-am făcut nimic!

Liska îi aruncă o privire lui Kovac.

— Nu aveai de dat niște telefoane, detectiv?

Kovac se strâmbă, aruncă țigara pe scândurile ieftine ale podelei verandei și o strivi cu călcâiul. Apoi îi aruncă o privire inexpresivă lui Bobby Haas.

— Ce intenționați să faceți, puișorilor?

După care coborî de pe verandă, îndreptându-se spre hârbul de mașină pe care îl luaseră din lotul departamentului. Se strecură pe locul șoferului și așteptă.

Căzuseră de acord ca Liska să se ocupe de pușți. Chiar la șaptesprezece ani, un băiat fără mamă tot băiețel e. Și era o șansă mai mare să se relaxeze în prezența Liskăi, coborând garda. Dacă el acționase asupra judecătoarei Moore din cauza durerii și a furiei, era o șansă mai mare să se simtă vinovat în fața unei femei, care îi arăta compasiune și înțelegere.

Kovac se gândi la Carey Moore stând în pat, departe de cartierul acesta sărăcăcios. Încasase o bătaie, dată cu mai multă emoție decât ar fi arătat un hoț oarecare. Pocnește și apucă! Lovește și pleacă! Fără să dea atenție celor care hoinăreau pe acolo.

În spatele acestui atac, existase furie.

Liska îi dădu lui Bobby Haas cartea de vizită, îl bătu ușor pe braț și părăsi veranda.

Kovac porni motorul.

— Tu ce crezi? întrebă el în timp ce ea își fixa centura de siguranță scoțând un oftat puternic.

— Cred că vreau să merg acasă să-mi îmbrățișez băieții.

10.

Karl stătea chircit în culcușul lui și mesteca o bucată de pizza rece cu cârnați. Îl durea când înghițea, pentru că fusese strâns de gât, dar avea nevoie de energia dată de mâncare.

Îl durea tot trupul, mai ales capul, acolo unde Șarpele îl izbise de gratiile de fier ale celulei, iar și iar. Când încercă să-și atingă rănile, țeasta se simți moale, un amestec de carne zdrobită și sânge închegat. Creierul îi fusese probabil atins, poate că avea osul fracturat. Dar era viu și liber și acestea erau singurele lucruri ce contau.

Nu era pentru prima oară când se ascundea într-un container de gunoi. Containerele erau locuri calde în nopțile răcoroase, dacă puteai să suporți mirosul și nu existau șobolani. Dacă se arunca suficient gunoi în timpul zilei, te puteai cuibări înăuntru foarte bine.

Și mirosul era de fapt în favoarea lui. Dacă poliția aducea câini și îi punea să adulmece, puteai să scapi. Timpul petrecut între felii de pizza pe jumătate mâncate, coji de ouă, zaț de cafea și mâncare stricată de la restaurant masca destul de bine mirosul natural al unui om. Destul cât să-i înșele pe câini, dacă aveai noroc.

Nu era mai departe de spital de o jumătate de cvartal, pe o alee din spatele unui birt, unde specialitatea serii fusese ficat cu ceapă. Karl se ghemui într-un colț al containerului, în partea din față unde, dacă cineva înălța capacul, umbra l-ar fi ascuns.

Sirenele mașinilor de poliție vuiau în jur, roind ca niște albine, în căutarea lui. În seara aceasta era cel mai important om din oraș. Asta era ceva ce nu se petrecuse prea des în viața lui.

Auzi apropiindu-se o mașină, apoi rulând încet pe alee. Fără sirenă. Karl se făcu cât de mic putu, aplecându-și capul și strecurându-se sub rânduri-rânduri de hârtii mototolite și rămășițe de mâncare. Capacul containerului era crestat, îndoit și nu se închidea ermetic. O lumină albă se prelingea infiltrându-se înăuntru printre hârtii, luminându-i mica lui lume stranie. Un bec de siguranță lumina ușa din spate a clădirii de peste drum. Apoi lumina deveni albastră, după aceea roșie.

Mașina se oprise. Portierele se deschiseră.

— Hei, prieteni. Căutăm pe cineva. N-ați văzut pe nimeni pe aici, în seara

asta?

— Doar nişte tipi care au ieşit la o ţigară, ofiţer.

Salariaţii bodegii. Karl îi auzise ieşind, cu puţin timp înainte. Pălăvrăgeau sporadic despre nimic prea serios – ce vor face după serviciu, cum şi-a luat un prieten o maşină nouă, pe ce echipă de fotbal vor paria duminică.

— Pe cine căutaţi?

— Pe Karl Dahl.

— Asasinul?

— Da. A scăpat din arest. Ştiţi cum arată?

— L-am văzut la ştiri. La naiba, umblă liber pe aici?

— Ajutoarele şerifului l-au avut la CMDH, dar l-au pierdut. N-aţi văzut pe nimeni pe aici?

— Doar nebunul ăla bătrân şi zdrenţăros, care se învârte pe aleea asta adunând doze goale şi alte rahaturi. Mănâncă acolo lângă containere.

— Unde e acum?

— De unde să ştiu? E un vagabond al străzii nebun.

— L-am văzut odată dormind sub treptele din spatele atelierului de tapiţerie, de după blocul acesta.

Se auzi zgomotul paşilor pe pavaj. Mai aproape… mai aproape…

Karl îşi reţinu respiraţia.

Balamalele capacului containerului scârţâiră, când cineva îl ridică.

Karl ar fi vrut să devină invizibil.

Containerul se clătină, când cineva trase de el pentru a vedea mai bine ce e înăuntru. Unul dintre poliţişti, realiză Karl. Confirmarea veni de la un baston ce împunse gunoiul la zece centimetri de capul lui. Bastonul răscoli iar şi iar, depărtându-se încet.

— Fi atent să nu te tragă şobolanii înăuntru, cu capul în jos, Doug. Era celălalt poliţist.

— Nu e nimeni aici.

— Vreţi nişte cafea sau altceva?

— Cine eşti tu, Jamal? Stăpânul lumii ăsteia blestemate? Şeful îţi va da una în fund, aruncându-te de aici.

— E în regulă, prieteni. Trebuie să continuăm căutarea. Oricum mulţumim.

Capacul containerului căzu la loc.

— Dacă-l vedeţi pe tip, sunaţi la 911.

— Direct acolo.

Karl nu respiră cum trebuie decât după ce auzi maşina reluându-şi drumul pe alee. Dar tot nu se mişcă.

— Omule, Dahl ăsta e rău de tot, comentă Jamal. Să-i ucidă pe copiii ăia! Să o taie pe femeie!

— Nebun nenorocit!

Pentru moment se aşternu tăcerea, în timp ce îşi terminau ţigările, apoi intrară înapoi în birt.

Karl continuă să aştepte, înainte de a îndrăzni să-şi scoată capul afară şi să se uite de-a lungul aleii. Maşina dispăruse. Nu se mai vedea alta.

Cu grijă, să nu facă zgomot, ieşi afară din culcuşul lui şi porni pe alee, la adăpostul umbrei. La capătul blocului, pe partea stângă, văzu un palier lat şi trepte coborând spre uşa din spate a atelierului de tapiţerie.

Dacă vagabondul despre care vorbiseră angajaţii birtului dormea sub această scară în mod obişnuit, exista posibilitatea să-şi ţină şi lucrurile ascunse acolo.

Karl se furişă de-a curmezişul aleii şi descoperi un cărucior de cumpărături cu lucrurile vagabondului – doze de apă gazoasă şi de bere, adunate pentru a lua ceva bani de la reciclare, pături murdare şi haine.

Trebuia să scape de salopeta închisorii şi să se deghizeze. Nimeni nu se uita de două ori la un om al străzii.

Stăpânul căruciorului nu se vedea nicăieri. Ori era încă pe străzi, ori cerşea în faţa vreunui restaurant fără portar. Noaptea era abia la început.

Karl se apucă să răscolească prin lucrurile din căruciorul de cumpărături. Un sac murdar, plin de cutii goale. Altul, cu sticle de bere şi de băuturi spirtoase. Deoparte, într-o pătură veche, găsi o sticlă de bourbon cu două degete de tărie pe fund şi se servi, în speranţa că-i va amorţi capul pulsant şi gâtul care-l durea.

— Hei! E a mea! Vocea indignată provenea de sub scară, de sub o grămadă de materiale de tapiţerie abandonate. Materialele foşniră, se mişcară şi apăru un smoc întunecat de păr încâlcit. Nu poţi să mi-o iei! Papa Clement mi-a dat-o!

Omul veni spre Karl, dând din mâini şi cu gura deschisă gata să ţipe. Fără să şovăie, Karl apucă zdravăn sticla de bourbon şi-l lovi în cap, cât putu de tare.

Tăcut, vagabondul căzu în genunchi, dar se îndreptă şovăind spre Karl pe care-l lovi în spate. Recăpătându-şi echilibrul, Karl se aruncă asupra lui, lovindu-l iar şi iar, simţind cum osul cedează şi crapă sub impactul sticlei

grele. Dar continuă să izbească, ca și cum sticla ar fi fost un ciocan, până când nu mai rămase nici urmă de țeastă de spart.

Epuizat, se lăsă pe călcâie, încercând să nu gâfâie. Transpira și tremura ameţit. Își șterse fața cu mâna, mânjindu-se de sângele și creierul vagabondului.

Apoi trase cadavrul sub scară, unde dădu peste altă sticlă cu ceva transparent înăuntru. O desfăcu și mirosi. Alcool etilic. Îl folosi pentru a-și spăla sângele de pe față și de pe mâini, apoi bău ultimele picături.

Metodic, îi scoase mortului haina, cămașa și tricoul. Apoi își dădu jos salopeta de pușcăriaș și se îmbrăcă cu hainele acestuia, care duhneau a nespălat, a whisky, a urină și a fecale.

Omul își ascunsese banii în partea din față a chiloților, înghesuiți sub scrot. Karl îi luă, încă calzi de la căldura trupului victimei sale, alese câteva hârtii pe care le puse în buzunar, apoi piti restul în același loc de pe trupul lui, cum făcuse și mortul.

Ascunse și salopeta sub acesta, apoi îi acoperi cadavrul cu rămășițele de materiale de tapițerie ce construiseră culcușul omului, după care se întoarse pentru a mai căuta în căruciorul de cumpărături, ce ar putea să-i mai fie de folos.

Găsi un cuțit de măcelărie cu lama bună și îl strecură în buzunarul hainei. Găsi o căciulă tricotată și și-o trase pe cap, cutremurându-se când lâna i se frecă de răni. Ideea că probabil era plină de păduchi îl făcu să se înfioare, dar nu avea de ales. Nu avea de ales în legătură cu nimic, dacă voia să supraviețuiască.

Își frecă mâinile de pavajul murdar, apoi și le trecu peste față, înnegrindu-se. Ascuns la vedere. Știa cum să facă asta. Știa cum să fie invizibil. Era un om neînsemnat, cu o față lipsită de expresie, pe care o uitai ușor. Oamenii puteau să privească cu ușurință prin el.

Era imposibil să încerce să părăsească orașul. Poliția va fi peste tot: în stațiile de autobuz, în gări, în parcările camioanelor. Probabil că instalaseră baraje și puncte de control. Se așteptau să fugă. Fotografia lui va fi peste tot, fotografia lui proaspăt ras și cu capul chel. Dar în curând nu va mai fi același om și nimeni nu-l va prinde fugind.

De fapt, lui Karl i se părea că cel mai bun lucru era să rămână aici. Polițiștii fuseseră deja pe alee. Li se spusese deja despre vagabondul care locuia sub scări. Nu putea fi sigur, dar își imagină că poliția controlase locul, pe drumul de ieșire din alee. Probabil că vorbiseră chiar cu vagabondul,

destul de mult pentru a afla că acesta comunica în mod frecvent cu Papa Clement.

Știind că era tot atât de în siguranță în acest loc ca în oricare altul, Karl se târî înapoi sub scară și se întinse alături de trupul cald încă al mortului, pentru a trage un pui de somn.

11.

Era după miezul nopţii, când l-au interogat pe Jerome „Duhoare” Walden. Mama puştiului le deschise uşa, beată şi mirosind a tutun. Încântătoare femeie!

Jerome părea jenat că e constrâns să locuiască într-o casă prăpădită, care mirosea a bere stătută, a ceapă prăjită şi a tutun ieftin. Într-un trening cenuşiu curat şi un tricou inscripţionat USC cu litere mari maro, arăta tot atât de nepotrivit acolo, cum arătase şi Bobby Haas îngenunchiat la picioarele tatălui său, încercând să-l liniştească. Deloc surprinzător, povestea lui Jerome despre aventurile de după cursuri şi din timpul serii se potrivea cu versiunea lui Bobby Haas.

Kovac nu-i credea, dar el arareori credea pe cineva. Era prea obişnuit să fie minţit. Pe poliţişti toată lumea îi minte, chiar şi inocenţii. N-ar fi crezut-o nici pe propria lui bunică, fără un martor care să confirme.

Când se înapoiară la secţie, caseta video din parcarea Centrului guvernamental se afla pe biroul lui Kovac. Intrară în camera de conferinţe, pentru a urmări caseta şi a bea nişte cafea proastă.

Îşi epuizaseră nevoia de conversaţie pe drumul de întoarcere, dar erau parteneri de prea multă vreme, pentru a se simţi destul de confortabil şi tăcând. Niciunul din ei n-a mai scos o vorbă, în timp ce priveau pentru prima oară caseta.

Imaginea acesteia era atât de granulată, încât, dacă Kovac n-ar fi ştiut că se uitau la Carey Moore, n-ar fi putut să o identifice. Se mişca în cadrul filmat de cameră, îndreptându-se spre maşină, un BMW Sedan negru. Avea o geantă atârnată de umăr şi o servietă mare ce părea grea. Servieta tatălui ei.

Îşi vârî mâna în geantă pentru a scoate cheile maşinii şi scăpă câteva obiecte pe jos. Oprindu-se, puse servieta pe pardoseală şi se aplecă să ridice ce scăpase.

În acea clipă atacatorul intră în cadru, din stânga imaginii. Dificil să-i aproximezi înălţimea, datorită unghiului în care era fixată camera. Era îmbrăcat cu jeanşi şi o haină neagră cu gluga ridicată. Figura era imposibil de identificat.

O izbi puternic pe judecătoare în spate cu un fel de ciomag sau bâtă, probabil o mică bâtă de baseball. Atacul a fost rapid şi violent şi lui Kovac i

se păru că atacatorul era mai interesat să-i facă rău, decât să fure ceva.

Știau din ce le spusese judecătoarea Moore că a reușit să declanșeze alarma mașinii, moment în care atacatorul a lăsat-o în pace, după ce i-a tras un picior puternic în coaste și i-a luat portofelul. Apoi s-a întors, a apucat servieta de jos și a ieșit din cadru, îndreptându-se spre scară, după câte își dădea seama Kovac. Conform paznicului garajului, care stătea în cabina de plată de la nivelul străzii, nicio mașină nu a coborât rampa în perioada atacului, în graba de a părăsi locul.

Liska derulă caseta și apăsă din nou butonul play.

— E o tâmpenie.

— Da. Ce folos să ai camere de supraveghere, dacă li se folosesc casetele de atâtea ori, încât se vede la fel bine ca și cum am încerca să distingem imaginile de pe lună?

— Au nevoie de digitale.

— Costă bani.

— Da? Ei bine, dacă ar trebui să parchez pe o rampă toată ziua, zi de zi, ar trebui să-mi pun a doua ipotecă pe casă. Deci cred că își pot permite.

Dimineață unul dintre ei va duce caseta la laborator, să vadă dacă nu s-ar putea clarifica imaginile, astfel încât să poată fi folosite, dar Kovac se îndoia de succes.

Puse întrebarea, doar pentru a le face creierele să funcţioneze.

— Cine se mai uită la astea, în afară de Leopold și Loeb?

— Par nişte tipi decenţi.

— Asta făceau și cei dinainte, sublinie Kovac. Așa a făcut și Ted Bundy.

Liska ridică din umeri.

— Va fi greu să le controlăm afirmațiile. Cine ar fi putut să observe ceva? Sunt așa normali! Și pe bandă nu era decât un singur individ. Unde e lovitura în coastă?

— Vreau casetele de la intrarea în garaj, să văd dacă vreuna din maşinile lor n-a intrat înainte de șase-și-jumătate. Au lăsat vehiculul în parcare, au coborât scările ieșind pe stradă, apoi, după ce totul s-a terminat, s-au întors să-și ia mașina. Asigură-te că polițiștii care și-au notat toate numerele, le-au introdus în computer.

— Dar au putut parca oriunde în centru, rosti Liska. Ar fi fost prea mare prostia să parcheze pe rampa aceea.

— Sunt băieți de șaptesprezece ani. Prevederea nu e o prioritate prea mare la vârsta asta.

— Mulţumesc de pont. Mă duc acasă şi îl încui pe băiatul cel mare în camera lui, pentru următorii zece ani, sau cam atât.

— Cred că pe Wayne Haas îl putem exclude, rosti Kovac. E prea mare pentru a fi tipul de pe casetă şi nu pare creat pentru viteză. Are o groază de motive să o urască pe judecătoarea Moore, dar nu înseamnă că-mi place de el pentru asta.

— Nici mie. Ar putea fi cineva din afară, animat de aceeaşi ură, zise Liska. Ar putea fi fapta oricui care a urmărit cazul Dahl.

— Ce ştim despre părinţii copiilor daţi în grijă? întrebă Kovac încruntându-se, în timp ce acest gând îi trecea prin minte.

— Mama e la închisoare, acuzată de trafic de stupefiante. Tata are şi el cazier, atac, câştigător de mare premiu pentru noi.

— Umblă liber pe aici?

— Da.

Cea mai mare parte dintre crime erau simple şi clare. A l-a ucis pe B din cauză că B avea ceva de valoare, sau B l-a înşelat pe A într-o afacere cu droguri, sau B i-a luat prietena lui A, în timp ce acesta era plecat din oraş. Cei ce sunt în mod clar suspecţi, aproape întotdeauna ajung să fie şi criminalii. Conspiraţiile întortocheate erau doar de domeniul romanelor şi al filmelor.

— Avem nevoie să vorbim cu Dempsey.

— Va fi o sursă bună.

— Şi e şi un suspect la fel de bun, rosti Liska.

Kovac îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce se presupune că înseamnă asta?

— Haide, haide, Sam. Dempsey avea un motiv puternic ca Karl Dahl să fie condamnat. Ştii că departamentul încearcă să-l pună sub interdicţie, până se termină totul. Nu au vrut să-l concedieze şi să dea astfel apărării mai multă muniţie, decât are deja împotriva lui. Dar imediat ce judecata se termină, *adios* Stan! Nu va deveni preşedintele clubului fanilor lui Carey Moore.

Kovac îşi roase unghia degetului mare, încruntându-se la această posibilitate. Putea să şi audă afirmaţiile. Detectivul şef e obsedat. Nu poate ieşi pe teren, deoarece a suferit o cădere. Voia să pună mâna pe Dahl; dar judecata lui Carey Moore a fost o palmă dată investigaţiilor lui…

Totul era împotrivă. Departamentul nu l-a concediat pe Stan Dempsey, pentru că ar fi făcut impresie proastă în faţa mass-mediei şi pentru că îi era frică că acesta îi va da în judecată. Bietul şi bătrânul Stan, era strâns cu uşa, indiferent cum.

— Iisuse, bombăni Kovac frecându-şi faţa cu palmele şi apoi trecându-şi-le prin păr. Nu-mi place deloc.

— De când ne place ceva în meseria noastră? întrebă Liska.

— Vreau să spun, să vorbesc cu el. Nimeni nu-i cunoaşte pe actorii cazului Dahl mai bine ca Stan.

— Trebuie să-i facem o vizită, Sam, şi tu eşti cel care trebuie să i-o facă, rosti Liska. Îl cunoşti. E din vechea gardă. O să primească totul mai bine de la tine.

Kovac scoase un oftat, sculându-se în picioare.

— În regulă. Dar tu trebuie să te ocupi de cei doi băieţi şi de alibiurile lor. Oricum, mi se pare că amândoi au nevoie de o figură maternă.

Liska îşi dădu ochii peste cap.

— Asta sunt eu! Mama-pământ cu temperatura în creştere. Parcă mă aflu într-un film de categorie B, din anii cincizeci.

Se ridică şi ea de pe scaun şi se întinse, tricoul ridicându-i-se mai sus de mijlocul slab şi dând la iveală Glock-ul .9 mm, pe care îl purta într-un toc, la centură. Iată-mă, Kojak. Ne vedem dimineaţă.

— E deja dimineaţă.

— Nu mai spune! Plec.

După plecarea ei, Kovac se învârti prin birou o vreme. Era neobosit, ca întotdeauna când avea un caz de rezolvat. Ar fi vrut să muncească non-stop. Să pună mâna pe el. Să meargă după el.

Poliţiştii criminalişti din Departamentul de poliţie Minneapolis aveau un răgaz de aproximativ trei zile pentru a se ocupa de o crimă, înainte de a apărea următorul caz de crimă sau de atac, astfel că cel dinainte trebuia amânat pentru mai târziu. Sau poate că el o luase pe drumul acesta, pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte. Meseria era viaţa lui. Acasă nu avea niciun motiv să se ducă.

Îşi puse haina şi ieşi din clădire, pentru a se opri pe treptele largi din faţă, care conduceau la construcţia mare gotică din piatră, de culoarea ficatului crud. Simţea nevoia unei ţigări, dar nu o aprinse. Cea care o aprinsese pe veranda din faţă a lui Haas fusese doar pentru a crea impresie.

Străzile erau în mare parte goale, în această parte a centrului. Toată vânzoleala de vineri noaptea se concentra în celălalt capăt, unde barurile şi cluburile se înghesuiau în jurul Centrului Target, sediul Lupilor Cenuşii din NBA. Viaţă de noapte. Acolo, aceasta era un concept.

Kovac se îndreptă spre rampa de parcare, unde îşi lăsa maşina în fiecare

zi. Facilitatea aceasta se datora unui poliţist, care fusese ucis pe la sfârşitul anilor optzeci, pentru niciun alt motiv decât că purta uniformă. Stând într-un salon de pizza, tipul îşi vedea de treabă gândindu-se probabil la faptul că ar fi trebuit să iasă la pensie, când un tânăr dintr-o bandă scoase pistolul şi îl împuşcă mortal, în faţa unei duzini de martori.

Tipul trăise în fiecare zi când era de serviciu cu posibilul şi realul pericol de a fi poliţist şi supravieţuise până la pensionare, doar pentru a fi doborât de un glonţ, când nu se afla la datorie şi mânca o pizza.

Nimeni nu plănuia să devină victimă.

Marlene Haas nu se trezise în ziua aceea fatală, gândindu-se la ororile care vor avea loc în casa ei după câteva ore!

Carey Moore se îndrepta spre casă gândindu-se la fetiţa ei, sau gândindu-se la absenţa soţului, sau gândindu-se la nenorocita de furtună stârnită de hotărârea ei privind precedentele fapte rele ale lui Karl Dahl. Şi bang, apărut de nicăieri, un idiot oarecare a doborât-o şi a bătut-o de să-i scoată sufletul.

Kovac se încruntă din cauza turnurii luată de gândurile lui – biata Carey Moore! Nu voia să se gândească la ea ca la o persoană cu probleme, consecinţe şi emoţii. Totuşi, ieşind de pe rampă în stradă, nu o apucă pe drumul spre casă. Se întoarse în direcţie opusă şi se îndreptă spre Lake of the Isles.

12.

Carey stătea în pat, pe jumătate trează, având nevoie disperată de somn, dar durerea o ținea trează. Din cauza coastelor, nu putea să facă nimic altceva de durere, decât să respire. Capul îi pulsa și îl simțea umflat, de îi venea să-și deschidă țeasta și să elibereze presiunea dinăuntru. Era tot îmbrăcată. Refuzase să o lase pe Anka să o ajute să-și scoată costumul cenușiu în dungi, nu din modestie, ci pentru că cea mai mică mișcare îi provoca valuri de amețeală și greață. Pantalonii îi erau sfâșiați la un genunchi. Un umăr al jachetei se pare că fusese smuls în timpul luptei, un nasture îi lipsea și un cot era găurit.

Se concentră asupra acestor amănunte – pagubele aduse îmbrăcămintii, faptul că era unul din costumele ei favorite și furia că trebuia să-l arunce la gunoi – deși adevărul era că nimic din toate acestea nu avea importanță. Nu voia să se gândească la faptul că cineva a atacat-o și că probabil asta însemna că a vrut să o omoare. Nu voia să se gândească la ceea ce ar fi însemnat să nu o mai vadă niciodată pe fiica ei și să nu fie acolo pentru tatăl ei, acum când viața lui se apropia de sfârșit.

O rodea vina că nu-l includea și pe soțul ei pe lista oamenilor care i-ar fi lipsit… Nu îl ura. Nu era un om rău. Era un tată minunat când era acasă, dar acest lucru era din ce în ce mai rar în ultimul timp. Tot ce fusese frumos între ei dispăruse. Tot ce le mai rămăsese erau scuzele și tensiunea.

Carey realiza că mariajul ei se terminase de mult. Și David știa. A fost tot atât de nenorocit ca și ea, dar amândoi au preferat să ignore situația. Căsătoria lor devenise elefantul dintr-o încăpere, pe care nimeni nu voia să-l observe. Dacă ar fi vorbit despre asta, ar fi trebuit să se și ocupe de ea și de situația îngrozitoare, ce ar fi căzut pe capul copilului lor.

În loc de asta, amândoi s-au refugiat în muncă. Carey era foarte preocupată de procesul lui Dahl, ce se contura. David, care fusese un tânăr documentarist promițător la începutul căsniciei lor, continua să încerce să găsească finanțare pentru ultimul lui film. Petrecea cea mai mare parte a timpului discutând și luând cina în oraș, călătorind și racolând persoane care ar fi putut să-l ajute la realizarea proiectelor lui. Din păcate, se pare că încercările lui nu ajungeau să se realizeze, astfel încât a trebuit să coboare ștacheta, turnând ocazional reclame pentru televiziunea locală.

Carey ştia cât de mult îl afecta succesul ei şi eşecul lui. Devenise extrem de sensibil şi tăios când era vorba de cariera lui. Încercase să-l sprijine şi să fie îngăduitoare, ştiind că stima lui faţă de sine însuşi era la pământ. Dar până la urmă David devenise prea încântat de rolul de victimă, silind-o să se învârtească în jurul lui ca pe coji de ouă. Acum însă obosise şi propriile resentimente crescuseră ca nişte negi pe terminaţiile ei nervoase.

Dacă el ar fi ştiut de câte ori îşi muşcase limba, încercând să-l facă să revină, să-i dea ocazia de a fi bărbat… Şi de câte ori eşuase…

Presiunea lacrimilor din ochi îi facă capul să pulseze şi mai tare. Carey încercă să clipească, pentru a le reţine. Dacă va începe să plângă, va sfârşi să fie nevoită să-şi sufle nasul, ceea ce probabil va fi atât de dureros, încât s-ar putea să leşine.

Poate că n-ar fi fost o idee prea rea.

Pe ceasul de alarmă de pe noptiera ei strălucea verde ora 1,13. Şi niciun semn de la David.

Potenţiali finanţatori, pe dracu’, gândi ea. Îl suspecta că avea o legătură amoroasă şi era aproape uşurată la gândul acesta. Nu se mai atinsese de ea de luni de zile. Şi nici ea nu-l dorea. Atingerea lui nu o făcea decât să se simtă nerăbdătoare şi iritată. În acelaşi timp, ideea că o înşela o oftica fără încetare, deoarece putea să-şi imagineze cu uşurinţă că o face din răutate.

Îşi duse mâinile la faţă pentru a-şi freca obrajii şi fruntea, dar îşi reţinu respiraţia, când degetele îi atinseră uşor o zgârietură, iar durerea din coaste o înfioră, când expiră brusc şi cu putere.

Anka bătu uşor la uşa dormitorului şi intră.

— Detectivul mi-a spus să controlez ce faceţi, rosti ea imediat.

— Sunt bine, Anka.

— Nu arătaţi prea bine.

— Nu, presupun că nu, răspunse Carey. Domnul Moore a sunat?

— Nu. Am auzit sunând celularul dumneavoastră, acum câtva timp. Desigur, n-am răspuns.

— Eşti bună să mi-l aduci, te rog?

Dădaca se încruntă.

— Trebuie să dormiţi.

— Tocmai ai venit şi m-ai trezit, sublinie Carey. Vreau doar să-mi ascult mesajele.

Arătând nefericită şi bombănind ceva neplăcut în suedeză, fata ieşi şi se întoarse cu telefonul.

— Mulţumesc, i se adresă Carey. Du-te la culcare. Dormi puţin. Promit să nu intru în comă.

Anka îşi şuieră dezaprobarea în faţa umorului demonstrat de stăpâna ei, dar părăsi camera.

Carey apăsă butonul pentru a asculta poşta vocală, introduse parola şi închise ochii, când mesajele începură să se deruleze.

Unul era de la Ted Sabin, bătrânul avocat al districtului Hennepin şi fostul ei şef, care, auzind de atac, îşi exprima îngrijorarea faţă de ea. Îi promise să folosească toată considerabila lui influenţă, pentru ca atacatorul să fie urmărit şi arestat.

Un mesaj era de la Kate Quinn, o veche prietenă din vremea când era în biroul avocatului districtului, care o chemase din acelaşi motiv, o ruga să o sune şi îi promitea că va veni la ea, cât mai repede posibil. Kate activase ca avocat al apărării şi ca martor. Carey nu-şi imaginase niciodată că ar putea să-şi sune prietena din motive profesionale.

Apoi îi ajunse la urechi vocea lui Chris Logan, îngrijorat, supărat, intimidat, aşa cum reacţiona el la noutăţile neplăcute, asupra cărora nu avea niciun control. „Carey, la naiba, acum am aflat. Eşti bine? Eşti la spital? De ce dracu’ nu ai luat cu tine un ajutor de şerif, când te-ai dus la garaj? Iisuse, ar fi trebuit să merg eu cu tine, ofticat sau nu. Sună-mă”.

Şterse mesajele şi puse telefonul pe pat, lângă ea. O copleşi un sentiment pe care nu putea să-l identifice. O undă de regret, de tristeţe, de impas. Ar fi fost frumos să aibă pe cineva puternic şi protector, spre care să se îndrepte acum. Cineva în care să aibă încredere. Un umăr pe care să se sprijine.

Dar nu avea. După scurtul lor interludiu, nu l-a mai chemat niciodată pe Logan pentru un astfel de sprijin. Nu că n-ar fi fost tentată. Dar acum, după cele spuse în biroul judecătoresc, n-ar fi vrut să se fi întâmplat niciodată. Se simţea trădată, pentru că el avusese o viziune atât de ieftină despre singura lor noapte împreună, aşa că nu mai putea avea încredere în el.

De fapt niciodată n-a avut prea mare încredere în el, admise ea. Nu totală. De aceea nu mai existaseră şi alte nopţi, de atunci. Logan era un ghem uriaş de ambiţii. Nu-i păsa decât să învingă, să vadă făcându-se dreptate, nu conta cât îl costa pe el, sau pe cei din jurul lui. Înainte, în zilele în care lucraseră împreună, fuseseră prieteni, dar Carey ştia că el vedea în ea un rival şi asta nu o făcuse niciodată să se simtă bine.

Tatăl ei ar fi fost alături de ea, la fel de puternic ca Stânca Gibraltarului, aşa cum fusese toată viaţa. Dar acum tatăl ei era terminat din toate punctele

de vedere. Trupul lui încă mai putea să primească mesaje, dar ființa lui dispăruse. Carapacea i se afla într-o casă de odihnă, așteptând sfârșitul.

Simțindu-se singură și descumpănită, Carey închise ochii și căzu într-un somn superficial, bântuit de vise amenințătoare. Vise despre atacator și cine putea să fie. Pe scena întunecată a minții ei, zăcea pe spate pe cimentul rece, luptându-se cu un om pe care nu putea să-l vadă. La început, fața lui n-a fost nimic decât un spațiu negru, gol, apoi încet-încet deveni mai clară.

Imaginile îi săgetau prin minte ca niște fulgere, o altă față la fiecare sclipire orbitoare. Karl Dahl. Wayne Haas. Chris Logan. David. Marlene Haas, cu fața parțial distrusă și cu ochii morți ieșiți din orbite.

Sări în sus perfect trează țipând și încercând să se așeze. Durerea o făcu să cadă înapoi pe spate, după care se rostogoli pe o parte, în timp ce greața o podidea din nou. Transpirase, tremura și respirația îi era accelerată.

Celularul de sub mâna ei sună speriind-o. David, gândi ea sperând oarecum, dar nefiind sigură dacă dorea să-i spună că vine acasă sau nu.

— David?

La capătul celălalt al firului era o liniște care dură destul de mult, pentru a i se ridica părul pe ceafă.

Când cel care sunase vorbi, nu-i recunoscu vocea. Era o șoaptă scăzută, răgușită, iar vorbele țâșniră ciudat de distorsionate.

— Vin să pun mâna pe tine, căţea, fu tot ce auzi.

13.

Kovac tocmai intra în refugiul de vizavi de casa lui Carey Moore, când sună celularul.

— Kovac.

— Sunt Carey Moore.

Vocea ei era liniștită, reținută, dar el putu să-i audă fondul tensionat.

— Tocmai am primit un telefon. Un bărbat. A spus: „Vin să pun mâna pe tine, cățea”.

— Sunt chiar pe strada ta, vizavi de casă. Vin imediat.

— Vino la ușă, dar nu suna. Nu vreau să le trezești pe Anka și pe Lucy.

Și a închis. Parcă era la tribunal. Obișnuită să fie regină în domeniul ei, chiar în timp de criză.

Kovac traversă strada spre mașina poliției parcată pe refugiu, având înăuntru doi polițiști în uniformă. Șoferul coborî geamul.

— Băieți, ați văzut ceva? întrebă Kovac.

— Nu. E liniște.

— Ați dat ocol casei?

— De câteva ori. Totul e bine încuiat.

— Soțul a apărut?

— Nu.

Era aproape unu și jumătate dimineața. Ce dracu’ de dineu de afaceri se prelungea până la ora unu și jumătate dimineața?

Kovac bătu cu palma absent pe capota mașinii.

— Ești însurat, Benson? îl întrebă pe ofițerul din spatele volanului.

— De două ori.

— Ce ar fi făcut soția ta, dacă ai fi stat pe afară până la ora unu-jumătate dimineața, fără să iei legătura cu ea?

— Mi-ar fi atârnat biluțele de candelabru, fără ca eu să fiu atașat de ele.

— Perfect.

Kovac putea să facă pariu că Carey Moore nu și-a bătut capul să-și sune bărbatul, să afle unde a fost, sau când vine acasă, sau să-i spună că a fost atacată, sau orice altceva.

Se îndreptă spre ușa de la intrare și auzi cum e descuiată. Judecătoarea îl urmărise prin unul din geamurile laterale. Ușa se deschise imediat ce ajunse

pe palier.

Era îmbrăcată tot cu pantalonii şi bluza pe care le purtase când ieşise din spital. Pantalonii erau sfâşiaţi. Bluza de mătase era pătată de sânge şi îi lipseau vreo doi nasturi strategic plasaţi. O clipă zări dantela albastră şi o curbă, pe care majoritatea celorlalţi judecători pe care-i cunoştea nu o posedau. Dar, dacă a dat vreo importanţă că i-a putut vedea sutienul, n-a arătat.

— Trebuie să stai jos, doamnă judecătoare, zise el. Mie mi se pare că doar uşa te ţine în picioare.

— Sunt…

Închise uşa şi se rezemă de ea o clipă, albă ca varul. Apoi adunându-şi toate puterile, se depărtă de uşă şi se întoarse, pentru a-l conduce într-o cameră de lucru din capătul cealaltă al holului.

O lampă de birou răspândea o strălucire de ambră peste scaunele de piele şi lambriurile din pin, ceruite manual. Judecătoarea se aşează încet într-un colţ al unei canapele de două persoane, din piele verde închis. Kovac se aşează pe scaunul alăturat, trăgându-l mai aproape de ea, până ce genunchii aproape li se atinseră.

— La ce oră ai primit telefonul? întrebă el scoţând din buzunar carneţelul de notiţe şi un pix.

— Unu-douăzeci-şi-unu. M-am uitat la ceas.

— Pe telefonul fix sau pe celular?

— Pe celular.

— Pot să văd telefonul?

I-l întinse. Mâna îi tremura.

Kovac începu să caute în meniu şi găsi lista apelurilor telefonice.

— Acelaşi număr care a sunat mai devreme – apelantul care întreba de Marlene.

— Ai putea să-l descoperi?

— Celular preplătit. Cel mai bun prieten al criminalilor moderni. Am putea doar să-i luăm urma până la fabricant, poate să-l găsim şi pe lista de pe teritoriul Twin Cities, unde au fost distribuite. Dar ştii tot atât de bine ca mine, că e un spaţiu mare şi obiectele astea afurisite sunt peste tot. Să cauţi urma unui telefon… Mori de bătrâneţe, înainte de a-l găsi pe idiotul care la cumpărat.

Ea se uită fix în întunericul din fundul camerei, ca şi cum ar fi aşteptat un semn dintr-o altă dimensiune.

— La cine te-ai gândit? întrebă ea.

— Nu m-aș lansa în presupuneri.

Judecătoarea râse fără umor și scutură din cap.

— Scuză-mă, detectiv, dar nu sunt o victimă oarecare, nu-i așa? Am făcut parte din sistemul judiciar de când îl ajutam pe tatăl meu, ca studentă. Iată în ce direcție cred eu că te gândești: Wayne Haas, Bobby Haas, Stan Dempsey…

— Fără supărare, doamnă judecătoare, dar ăsta nu e nici vârful aisbergului, format de mulțimea de oameni care te urăsc.

— Trebuie să le verifici și pe rudele copiilor uciși.

— Îmi cunosc meseria.

— Știu că ți-o cunoști. Privi din nou în gol, confruntându-se cu ceva. Își sprijini fruntea pe mână și oftă. Nu sunt prea bună ca victimă, admise ea. Nu știu cum să mă port. Nu știu ce ar trebui să simt, ce ar trebui să cred, sau dacă n-ar trebui doar să încerc să tac. Încă nu-mi vine să cred că mi s-a întâmplat așa ceva. O lacrimă i se rostogoli de pe gene pe obraz. O prinse cu un deget julit și o șterse. Nu știu decât să lupt. Să atac. Să fac să se întâmple ceva.

— Nu e nimic rău în asta, rosti Kovac. Se întreba dacă nu cumva motivul că nu putea să accepte să fie victimizată era că nu avea pe nimeni pe care să se bazeze, pe nimeni care să inițieze atacul în locul ei. Nu e momentul să-ți spun asta, totuși am s-o fac, continuă Kovac. În seara asta, Karl Dahl a scăpat din arest.

Carey Moore îl privi îndelung fără să spună un cuvânt, până când Kovac începu să se întrebe dacă a înțeles ceva din ce i-a spus. Rănile de la cap pot să aibă efecte destul de ciudate asupra oamenilor.

— *A scăpat*? rosti ea în sfârșit. Ce înțelegi prin *a scăpat*? Cum a putut să scape?

— Au avut loc un fel de ciocniri sângeroase la închisoare. Situația a scăpat de sub control. A fost nevoie ca prizonierii și gardienii să fie duși la spital. Cineva s-a descurcat de minune. Nu l-a încătușat pe Dahl de targă. Pur și simplu s-a ridicat și a plecat, când nimeni nu a băgat de seamă.

— O, Doamne, rosti ea cu aceeași furie și dezgust, pe care le resimțea fiecare polițist din oraș.

Un triplu-asasin umbla liber pe străzi, pentru că un cretin a lăsat să-i scape. Kovac știa din experiență că nu conta cine era cretinul și nici unde lucra. Fiecare polițist, fiecare ajutor de șerif din Minneapolis, va suferi oprobriul publicului, al mass-mediei, al șefilor departamentului.

— Publicul va fi încântat, zise Kovac cu obişnuitul lui sarcasm. Acum au două ramuri ale sistemului judiciar, în care să nu mai aibă încredere.

Carey Moore închise ochii, dar nu reuşi să blocheze altceva decât lumina.

— I-a spus cineva lui Wayne Haas?

— Eu am avut această plăcere.

— Şi cum a primit vestea?

— Tu cum crezi?

Ea nu-i răspunse. Dar atât întrebarea ei, cât şi a lui, fuseseră doar retorice.

În timp ce stăteau acolo, în frumoasa cameră de lucru a familiei Moore, în casă era atâta linişte, încât sunetul unei chei ce descuia uşa din faţă s-a auzit ca un foc de armă. Kovac avea vedere directă spre intrare. Se ridică de pe scaun şi aşteptă, simţind o combinaţie ciudată de curiozitate şi agresivitate.

Intră David Moore, cu cravata strâmbă şi gulerul cămăşii descheiat. E un tip care arată destul de bine, îşi dădu seama Kovac. De înălţime medie, cu părul blond tuns scurt. S-ar fi putut ca odată să fi fost un tip atletic, dar acum se fleşcăise, iar faţa şi ceafa lui aveau un aspect uşor păstos, ce sugera tolerarea propriilor slăbiciuni. Era îmbrăcat cu un costum cafeniu mototolit şi avea o expresie irascibilă.

Cu alte cuvinte, conform jargonului profesional al lui Kovac: un dos de fund.

Kovac avu nevoie doar de o clipă pentru a nu-i plăcea soţul lui Carey Moore, chiar înainte de a scoate un cuvânt.

— Carey? Ce se întâmplă? întrebă soţul intrând în cameră. Ce ţi s-a întâmplat?

Nu era spus cu îngrijorare plină de iubire, ci parcă ar fi fost ofensat că arăta în felul în care arăta.

— Am fost jefuită în parcare.

— O, Doamne.

— Soţia ta a fost atacată, domnule Moore, interveni Kovac. Credem că s-ar putea să fi fost un atentat la viaţa ei.

David Moore stătea acolo ca un imbecil, privind de la soţia lui agresată la Kovac.

— Tu cine eşti?

Kovac îi arătă insigna.

— Kovac. Detectiv la divizia omucideri.

— Omucideri?

— Ne ocupăm şi de atacuri. Atacurile sunt asasinatele de mâine, zise el cu

o urmă de sarcasm, pe care îşi dădu seama că David Moore nu o aprecie. Era o glumă între poliţişti. Se pare că întotdeauna departamentul a fost mai preocupat de rezolvarea atacurilor, deoarece erau mai multe, iar rezolvarea lor făcea ca numărul crimelor violente să fie mai mic.

Moore îl ignoră, îşi puse sacoul pe un scaun şi în sfârşit se îndreptă spre soţia lui.

— Eşti bine?

— Arată că ar fi bine?

Carey Moore îi aruncă lui Kovac o privire plină de reproş.

Soţul se aşează pe canapeaua de două persoane.

— Dumnezeule, Carey. De ce nu m-ai sunat?

— De ce nu ţi-ai controlat mesajele? întrebă la rândul ei, cu o urmă de duritate în glas. Te-am sunat. Te-am sunat de la urgenţă, *acum şase ore.*

Moore avu bunul simţ să se arate vinovat.

— O, rahat! Trebuie că mi-a murit bateria.

— Sau altceva, bombăni Kovac.

Soţul îl privi.

— Pardon?

— Trebuie să-ţi pun câteva întrebări, domnule Moore. De rutină. Unde te aflai aseară între orele şase şi şapte?

Judecătoarea îl privi.

— Domnule detectiv, nu e nevoie.

David Moore se ridică grav jignit.

— Sugerezi că s-ar putea să-mi fi atacat propria soţie?

— Nu sugerez nimic, răspunse Kovac calm. Ţi-am pus doar o întrebare. Ai vreo problemă, de nu poţi să-mi dai un răspuns clar?

— Nu-mi place atitudinea ta, detectiv.

— Nimănui nu-i place, fericitul de mine, dar nici nu-mi pasă.

Moore roşi, o nuanţă bolnăvicioasă de roşu. Îşi puse mâinile în şold.

— Soţia mea e un membru respectat al bar…

— Ştiu cine e soţia ta, d-le Moore. Cine eşti *tu?* Iată ce aş vrea să ştiu. Şi, mai mult decât atât, conform observaţiilor mele n-am descoperit prea multe adjective flatante.

Moore inspiră, pentru a lansa o nouă diatribă plină de indignare. Soţia lui i-o reteză.

— David, opreşte-te. Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde doar la întrebările omului. Îşi face meseria.

În mod clar, soţului îi displăcu să fie potolit. Căpătă o umbră şi mai întunecată de roşu, din cauza stânjenelii sau a furiei, sau a amândurora.

— Carey, nu e respectuos faţă de tine.

Ea îşi mută privirea de la el şi dădu din cap cu un oftat *sunt aşa de plictisită de tine.*

— Nu încerc să o fac pe durul, domnule Moore, intonă Kovac. Dar e aproape ora două dimineaţa. Soţia ta a fost bătută şi de atunci a primit şi două telefoane de ameninţare. Nu am răbdare să umblu cu mănuşi pe lângă eul tău. Aşa că, hai să mai încercăm o dată. Unde ai fost în această seară?

Evident, Moore voia să-i întoarcă spatele şi să iasă ca o furtună din cameră. Marea şi dramatica ieşire a eroului încurcat în propriile lui poveşti.

Pe faţa soţiei sale apăruseră vânătăile şi umflăturile. Începuse să arate ca cineva dintr-un film de groază, ascuns sub un pod. Unul dintre ochi era aproape închis de umflat ce era. Cucuiul din frunte arăta ca o diformaţie oribilă. Buza de jos era de două ori mai groasă decât normal. Copcile cedaseră şi tăietura începuse să sângereze din nou.

David Moore n-ar fi trebuit să facă prea multe, pentru a-i oferi mângâiere şi siguranţă. Dar nu pusese întrebări, pentru a afla alte amănunte ale atacului, nu făcu niciun comentariu la sugestia lui Kovac că s-ar fi atentat la viaţa ei. Nici nu întrebase cum a fost bătută.

— Am fost la un dineu de afaceri, răspunse el în sfârşit.

— Unde?

— În localul acela nou din Turnul IDS, de lângă hotelul Marquette, Buffalo Grill.

— La ce oră era făcută rezervarea?

— La şapte şi jumătate, dar mai întâi ne-am întâlnit pentru a bea ceva.

— Asta când a fost şi unde?

Moore privi în lături.

— De ce să nu-ţi dau numele asociatului meu de afaceri, cu care m-am întâlnit? Oricum îl vei dori, nu-i aşa?

Kovac îi aruncă o privire rece, de poliţist.

— De ce nu răspunzi la întrebarea pe care ţi-am pus-o?

— Domnilor! interveni judecătoarea abrupt. Nu mă simt bine. Aş dori să mă duc să mă întind puţin. Consideraţi-vă liberi să continuaţi fără mine.

Încercă să părăsească fotoliul prin propriile mijloace. Dar în final, soţul se sculă să o ajute, luând-o de braţ pentru a o stabiliza.

— Te ajut să urci.

Ea nu-i mulţumi.

Kovac îi privi plecând, încercând să descifreze limbajul trupurilor. Judecătoarea era ţeapănă şi şchiopăta, dar se forţa să-şi ţină spatele cât mai drept, îşi ţinu bărbia sus şi nu se aplecă spre soţul ei, chiar dacă el încerca să pară cât mai îndatoritor posibil.

Lui Kovac i-ar fi plăcut să audă conversaţia dintre ei, în timp ce urcau scările, dar îşi păstrau vocile foarte scăzute. În loc de asta, profită de ocazie să facă turul camerei de lucru, căutând indicii despre cine erau aceşti oameni, dar zări mai mult dovezi despre cine era decoratorul lor, decât ceea ce determina familia Moore să respire.

Camera părea că aparţine mai mult soţului. O multitudine de aparate electronice – un mare ecran TV cu plasmă pe peretele de deasupra căminului, echipamente stereo, combină radio prin stelit. Câteva diplome înrămate, cu premii pe numele lui Moore.

Kovac îşi dădu seama ce-i spunea lipsa fotografiilor de familie şi a tuşelor personale. Nu se afla într-un loc unde se citeau romane, sau se croşetau pulovere. Nu existau jucării sau cărţi de poveşti, care să-i fi aparţinut prinţesei Lucy. Un computer scump cu ecranul plat se afla în mijlocul unui birou imaculat. Raftul din spatele biroului conţinea cărţi despre industria cinematografică, biografii de oameni despre care Kovac auzise şi cele mai multe despre unii de care nu auzise. Şi o mulţime de casete video.

— Ar fi trebuit să o reţină în spital, se plânse David Moore când reveni în cameră.

— N-ar fi stat, comentă Kovac scoţând o casetă de pe raft şi prefăcându-se că îi studiază titlul. A vrut să vină acasă, să fie cu familia ei, cu excepţia ta desigur.

— Ce dracu’?

— Ştia că nu eşti aici, continuă Kovac. Şi nu voia să te localizăm. De ce crezi că s-a purtat aşa?

— Nu cred că i-am spus unde se desfăşoară dineul, zise Moore. Amândoi suntem oameni foarte ocupaţi. Uneori amănuntele sunt neglijate.

— Cu ce eşti aşa de ocupat, domnule Moore? Aceşti asociaţi de afaceri cu care erai – în ce fel de afaceri sunt implicaţi?

— Sunt realizator de filme documentare. Oamenii cu care am fost sunt potenţiali finanţatori ai unui film pe care îl fac, ce pune faţă în faţă gangsterii din anii treizeci cu bandele străzii de astăzi.

— Şi de ce nu ai vrut să vorbeşti despre aceste persoane în faţa soţiei tale?

întrebă Kovac apropiindu-se agale de soțul lui Carey Moore. De ce nu a vrut să rămână aici în timpul discuției noastre?

Moore încercă să pară încurcat.

— Nu știu ce vrei să spui, detectiv. Încercam doar să fiu de ajutor. Știam că o să-mi ceri numele lor…

— Dar n-ai vrut să spui unde te-ai întâlnit cu ei pentru ceva de băut?

— N-am spus niciodată asta.

— O-hooo!

Agitat, Moore scoase un oftat mânios.

— Ne-am întâlnit în holul barului Marquette. Nimic suspect în legătură cu asta, nu-i așa?

Kovac ridică din umeri.

— Depinde. Cine sunt complicii ăștia ai tăi?

— Edmund Ivors, răspunse Moore fără ezitare. E un afacerist. A făcut avere din teatrele multiplex și i-ar plăcea să revină la cinematografie, ajutându-i pe realizatorii talentați.

— Ca tine.

— Da.

— Oare n-ar fi trebuit să aud de tine? întrebă Kovac grosolan cu bună intenție.

Un mușchi se încordă pe maxilarul lui David Moore.

— Aș fi fost surprins să fi auzit, zise el. Nu mi se pare că ești tipul de intelectual.

Kovac ridică din sprâncene amuzat.

— Oho! Ușurel, sportivule. Nu sunt așa de tont cum arăt. Doar nu vrei să dai cu bâta în mine, Dave, zise el zâmbind ca un crocodil. Ți-aș înapoia-o într-un mod foarte serios. Dar, iată niște ținte unde îți poți lansa mingile. Cine a mai fost la mica ta serată?

Moore se supără.

— O asociată a domnului Ivors. Domnișoara Bird, hm, Ginnie Bird.

— *Asociată*? Kovac își arcui o sprânceană. Acum nu i se mai zice *nepoată*?

— Nu știu despre ce vorbești, zise Moore nerăbdător.

— Nu știi ce înseamnă un eufemism? întrebă Kovac. Atunci am să fiu mai direct: domnișoara Bird era acolo în legătură cu munca, sau pentru a se culca cu careva?

Moore îl privi.

— Cine dracu’ te crezi de vorbeşti în felul acesta…

Kovac se înfipse în faţa lui determinându-l să se retragă un pas.

— Sunt scula aia de la criminalistică, pe jumătate îngreţoşată de atitudinea ta, amice. Cred că n-ai vrut să spui în faţa soţiei tale că una dintre persoanele cu care ai petrecut ultimele şase ore, la cel mai lung dineu de afaceri înregistrat în istorie, era o femeie. Şi cred că motivul e că soţia ta nu are încredere în tine, şi tu ştii asta.

Moore respira cu greutate, pe nas, plin de furie. Kovac îşi dădea seama că tipul ar fi vrut să-l vadă zăcând întins pe jos, chiar atunci şi acolo, dar nu avea voinţa şi nici muşchii pentru a face treaba.

— Discuţia aceasta s-a terminat, detectiv, rosti Moore cu fălcile încleştate. Nu admit să fiu tratat ca un criminal, în propria mea casă. Pleacă imediat. Şi dimineaţă, voi da câteva telefoane, la nişte oameni care îţi vor face viaţa un infern.

Un zâmbet neplăcut îi curbă buzele lui Kovac.

— Asta e o ameninţare, domnule Moore? întrebă el dulce. Mă ameninţi? Cunoşti oameni care vor face felul acesta de treburi pentru tine? Asta te-ar trimite direct în fruntea listei mele de suspecţi.

— Soţia mea e o femeie cu relaţii, zise Moore. Relaţii cu oameni care au puterea de a te ţine în frâu.

Kovac chicoti, ca un prădător gata să doboare cu o labă următoarea gustare vie.

— Şi tu crezi cu adevărat că ar face asta pentru tine? Ce nostim! Eu aş eticheta-o ca pe una din acele doamne, care doresc ca bărbatul lor să iasă în faţă şi să-şi poarte singur propriile bătălii.

— Ieşi afară din casa mea! Ura din ochii lui David Moore era incendiară.

Kovac ştia că întinsese cam mult coarda, dar se distra prea bine pentru a renunţa. Se rezemă de un braţ al unui fotoliu de mărimea unui mic rinocer şi-şi încrucişă braţele.

— Ştii, nu ai pus nici măcar o singură întrebare în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în parcare. Asta pentru că ştii deja, sau pentru că nu dai niciun rahat pe treaba asta?

— Sigur că îmi pasă! David Moore îşi frecă faţa cu palmele şi plecând privi spre tavan. Carey insistă că a fost o prostie. Crezi realmente că cineva a încercat să… vreau să spun… să-i facă rău?

— Am văzut caseta video de la garaj, rosti Kovac. Cred că acest idiot ar fi bătut-o până la moarte, dacă ea n-ar fi reuşit să declanşeze alarma maşinii şi

să-l determine să dispară. A existat şi un telefon de ameninţare acasă, înainte de a o aduce înapoi de la spital şi de curând a mai primit unul pe celular. „Vin să pun mâna pe tine” a spus tipul.

— Iisuse! rosti Moore în barbă. Nu poţi să pui celularul sub urmărire? N-ai putut să-l identifici pe omul de pe casetă? Să o cureţi, să o măreşti, să o focalizezi pe faţa tipului…

— Am urmărit numărul. Dar nu a dus la nimic. Iar să faci în mod magic dintr-o casetă proastă una bună – Hollywood-ul nu prezintă crime reale, domnule Moore. Şi nici nu are bugetul departamentelor de poliţie. Adolescentul din vecini probabil că are aparate electronice mai sofisticate decât Biroul nostru de Investigaţii. Vom face tot ce putem, pentru a pune mâna pe idiotul ăsta, dar soţia ta e în mare pericol. Parţial e şi datoria mea să văd că nimic rău nu i se întâmplă, şi eu îmi iau meseria foarte în serios, d-le Moore. Victima e prioritatea mea. Vezi tu, de obicei nu mulţi supravieţuiesc. Dacă par puţin cam prea protector, puţin prea agresiv, asta e. Nimeni altcineva nu are ascendent asupra judecătoarei, atâta timp cât sunt eu însărcinat cu acest caz. Nici tu, nici şeful poliţiei, nici papa, nici Atotputernicul Dumnezeu. Aşa lucrez eu. Am pus casa voastră sub supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Un tehnician a fost deja aici să instaleze aparatură la telefoanele din casă, pentru a putea prinde şi localiza apelurile şi a înregistra toate convorbirile date sau primite.

Moore căzu pe o canapea din piele, mare şi pătrată, îşi înconjură genunchii cu braţele şi îşi puse capul pe ele.

— Nu pot să cred ce se întâmplă.

— Soţia ta a luat astăzi o decizie foarte nepopulară în cazul lui Karl Dahl, rosti Kovac. Ţi-ai dat seama de asta?

— Da, desigur.

Dar nu i s-a părut suficient de important, încât să renunţe la un dineu de afaceri, pentru a fi cu ea, pentru a o susţine.

— Acesta e un caz încărcat de emotivitate, domnule Moore. Oamenii au păreri ferme, mulţi vor ca acest Karl Dahl să fie fiert în smoală, sau înlănţuit în faţa Centrului guvernamental şi fiecare din acest stat să smulgă câte puţin din el, cu o secure. Astăzi, soţia ta a pronunţat o hotărâre în favoarea lui şi seara, puiul ăla de căţea a fugit din închisoare. Un triplu ucigaş umblă liber pe străzi şi oamenii o acuză pe ea, deşi n-a avut nimic de a face cu asta.

— A scăpat? întrebă Moore alarmat. Crezi că el a atacat-o?

— Nu, răspunse Kovac. Dar cred că oricine din Twin Cities e gata să

creadă că soția ta e sfântul protector al lui Karl Dahl.

Cu adrenalina în scădere, Kovac oftă și plecă de lângă scaun. Scoase o carte de vizită și o puse pe canapea, alături de David Moore.

— Plec, zise el. Acum, că se simțea bine și terminase ce avusese de spus.

Clătină din cap în timp ce ieșea afară în noapte. Pentru unii viața nu e nimic decât o competiție nenorocită. Era o minune a naibii că femeile nu puneau mâna pe omenire, în timp ce bărbații erau ocupați încercând să dovedească cine are cea mai mare sculă.

În timp ce se urca în automobilul lui, le făcu semn cu mâna polițiștilor din mașina de supraveghere. Apoi privi dincolo de stradă, la casa Moore, la camera de la etaj cu fereastra strălucind luminată, și se întrebă cu ce va semăna restul nopții celor doi soți.

14.

De când intrase în casa Haas, în seara aceea fatidică de august de acum peste un an, Stan Dempsey nu dormea mai mult de o oră pe noapte, cu rare excepţii. Somn întrerupt de imagini de coşmar şi de emoţii atât de puternice, încât nu ştia ce să mai facă.

Toată viaţa lui fusese un om simplu. Atât de liniştit, încât – când era la şcoală – copiii credeau că e bolnav. Nu avusese niciodată un prieten, în felul în care majoritatea oamenilor înţelegeau prietenia. Nici amici cu care să se bată pe spate, să bea ceva şi să se uite la meciuri. Aceste lucruri nu-i trezeau interesul.

Din copilărie a vrut să fie detectiv, ca Joe Friday din *Dragnet.* A fost un vorace cititor de romane poliţiste şi încă de mic lua parte la acţiunile citite, visând cu ochii deschişi. Şi întotdeauna îl prindea pe vinovat.

A servit în armată şi a făcut doi ani de colegiu. Când în final s-a îndreptat spre academia de poliţie, a muncit mai greu decât oricine din clasa lui. Ziua absolvirii a fost una din zilele cele mai pline de mândrie din viaţa lui. Iar ziua în care a fost făcut detectiv a constituit punctul culminant. Singurul lui vis devenise realitate.

Şi acest vis se transformase acum în coşmarul pătat de sânge care era viaţa lui. Viaţă care îi copleşea spiritul, conştiinţa de sine, simţul ordinii din lumea lui. Se simţea ca şi cum o uriaşă greutate infernală a căzut din cer peste el şi sentimentele, pe care întotdeauna le interiorizase atât de categoric, fuseseră forţate să iasă afară prin ochi, urechi, gură şi vârful degetelor.

Superiorii din departament erau îngrijoraţi că s-ar putea să aibă un acces de furie, care să-i provoace o cădere nervoasă. Ar fi fost îngroziţi să ştie ce-i bântuia în realitate prin creier, gânduri de pedeapsă şi de răzbunare brutală, îndreptate spre oricine bănuit că e de partea greşită a baricadei, nu de cea dreaptă. Cu cât creştea anxietatea datorată apropierii procesului, cu atât mai puţin se simţea în stare să-şi controleze gândurile şi emoţiile ce apăreau odată cu ele.

Vestea că Karl Dahl a scăpat ajunse la el odată cu ştirile de vineri seara de la zece. Stan de abia îşi amintea următoarele două ore. Devenise furibund. Presiunea din creier era aşa de mare, încât avea impresia că-i va exploda capul, că va fi găsit zăcând pe podeaua camerei de zi şi toţi îşi vor închipui că

s-a sinucis.

Răsturnă mobile. Izbi cu piciorul în perete făcându-i o gaură. Intră într-un dulap şi scoase afară toate armele pe care le avea. Îşi descărcă pistolul de serviciu într-o canapea. Faptul că nimeni din vecini nu chemă poliţia, era mărturie cât de mult se depărtaseră de el de-a lungul anilor.

Între accese, căzu în reprize de somn spasmodic, indiferent unde se întâmpla să fie – pe podeaua camerei de zi, pe masa din sufragerie – ca, atunci când se trezea, să-şi dea seama că furia nu i se risipise.

Karl Dahl era liber prin oraş şi nu exista nicio nenorocită de acţiune, pe care ar fi putut să o întreprindă el. Drace, nimănui nu-i trecuse prin cap să-l sune şi să-i comunice veştile. Toţi poliţiştii din oraş vor bate străzile căutându-l pe Dahl, cu excepţia lui. Superiorii îl imobilizaseră la un birou. Ar fi putut tot atât de bine să-l fi înlănţuit de el.

Stan se mişca neobosit prin mica lui casă respirând greu şi cu presiunea la maximum. Noaptea se terminase. Începuse sâmbăta.

Stan se uită la televizorul de pe blatul din bucătărie. Pe Canalul 11 se derulau obişnuitele emisiuni de sâmbătă dimineaţa, despre pescuit şi ceva de interes local, prezentând evadarea lui Karl Dahl şi atacul judecătoarei Moore.

Un reporter de la ştiri se afla pe stradă vizavi de închisoarea districtuală, explicând modul în care începuse tărăboiul, odată cu atacarea lui Karl Dahl de către un deţinut. Iadul scăpase de sub control. Au fost chemate ambulanţele. Starea sănătăţii unora dintre deţinuţi fusese de aşa natură, încât s-au neglijat procedurile şi siguranţa. Astfel, nimeni nu l-a încătuşat pe Karl Dahl inconştient de targa mobilă ce-l ducea la CMDH.

Bandă de nenorociţi, gândi Stan. Cea mai importantă realizare ce-i încununa cariera a fost distrusă de prostie şi neglijenţă. Răul fusese eliberat, pentru a se mişca în voie prin comunitate. Oamenii buni şi copiii lor erau în primejdie.

Stan scoase o cutie de cereale din bufet şi o puse pe blat, intenţionând să-şi pregătească micul dejun, doar pentru a face ceva normal, doar pentru a-şi cheltui puţin din energie, doar pentru a deschide valva ce-l ţinea sub presiune.

La televizor, trecuseră de la închisoare la o scenă cu maşini ale poliţiei ce patrulau pe străzile întunecate, la o imagine a Centrului guvernamental, la o imagine a parcării de lângă acesta, la o imagine a judecătoarei Moore.

Purta roba şi o expresie serioasă, care o făceau să arate distantă. Ochii ei erau de culoarea cerului de iarnă – un albastru-cenuşiu rece, pătrunzător. Stan ştia că putea să-şi folosească această privire pentru a-l face pe om să se simtă

ca și cum n-ar fi fost decât un gândac ce se târa la picioarele ei.

Un reporter din parcare vorbea în direct despre atacul asupra judecătoarei Moore. Scena era în continuare fotografiată și marcajele numerotate de pe ciment arătau unde fuseseră descoperite posibilele probe, băgate în pungi și sigilate.

Imediat după ce hotărâse în problema precedentelor fapte rele ale lui Karl Dahl, judecătoarea Moore a intrat în parcare venind din pasarela acoperită. Criminalul a apărut din umbră, atacând-o pe la spate. A doborât-o la pământ și a lovit-o, a lovit-o, a lovit-o…

Stan se simți roșind, nu numai de furie, ci și de emoție. O parte din mintea lui, pe care nu o cunoștea, emise ideea că primise ce merita. Avea nevoie să se vâre în ea puțin bun simț. Avea nevoie să știe cum e să fii victimă, să te simți neajutorat, să fii îngrozit.

Stan nu fusese niciodată un om violent, dar nici nu fusese omul care devenise acum, după asasinatele Haas. Descoperi că se bucură la ideea bătăii luată de Carey Moore, care îl ajuta să se descarce și el de furie și frustrare. Furie și frustrare ce se dublaseră, deoarece ea îl făcuse să simtă senzații contrare felului în care fusese el cea mai mare parte a vieții.

Astfel de gânduri îi mișunau prin minte, în timp ce încerca să deschidă cutia de Total cu stafide. Nu putea să-și bage degetele boante sub marginea capacului. Nu avea nici unghii pentru a-l sfâșia.

Simțea că începe să-i pulseze din nou capul. În urechi auzea un muget, parcă marea se afla în țeasta lui. Putea să simtă cum îi crește tensiunea.

La televizor se vedea casa judecătoarei Moore din Lake of the Isles. O fortăreață de cărămidă pentru o prințesă, sigură în spatele porților, apărată de sistemul de securitate. Probabil că și-a închipuit că toți Karl Dahl-ii din lume n-ar putea să o atingă vreodată.

Capacul cutiei nu cedă. Stan îl scormoni cu degetele, mânui stângaci cutia și o scăpă pe podea. Când se aplecă să o ridice, presiunea din capul lui îl făcu aproape să leșine.

Aruncă cutia pe blat, apucă un cuțit și începu să o împungă, iar și iar, furia clocotindu-i peste limita controlabilă.

Înfigea cuțitul în cutie cu o asemenea forță încât vârful izbea vechiul linoleum ce acoperea blatul. Era convins că sunetul provenea chiar din el și că era o chemare crudă, animalică, venind dintr-un loc atât de profund și primitiv din interiorul lui, încât nu cunoștea nicio altă cale de ieșire.

Cerealele zburau în toate părțile. Răsturnă bidonul cu lapte pe o parte și

laptele țâșni afară. Cuțitul se înfipse puternic în blat și se tăie când încercă să-l scoată. Apucă bolul cu zahăr și îl aruncă izbindu-l, încât zahărul se împrăștie peste tot.

Totul din cauza lui Carey Moore!

Totul din cauza indolenței gardienilor!

Totul din cauza lui Karl Dahl!

Viața îi scăpase de sub control, din cauza oamenilor cărora nu le mai păsa de el, de parcă ar fi fost o pată de noroi pe duşumea. Viața lui nu mai însemna nimic. Tot ce făcuse bine în viață nu mai însemna nimic.

Prinzându-și capul în mâini și cu lacrimile șiroindu-i pe față, Stan Dempsey alunecă pe pardoseala bucătăriei și rămase acolo, cu spatele sprijinit de bufet și gura larg deschisă, parcă țipa. Dar nu ieși niciun sunet și dacă ar fi ieșit, nimeni nu era acolo să-l audă.

•

În timpul nopții, Karl dormi iepurește alături de omul străzii, tresărind la cel mai mic zgomot de pe alee. Se trezea și se așeza o vreme să asculte. Și în acest timp se ocupa absent de tăiatul șuvițelor lungi din părul încâlcit al vagabondului, folosind cuțitul de măcelărie găsit în căruciorul de cumpărături.

Mașina poliției nu se mai întorsese și nimeni n-a venit să-l caute pe prietenul lui, mort sub scările din spatele atelierului de tapițerie.

Odată cu întunericul apăruse anonimatul. Dar acum, se făcuse ziuă și cu ea apăru o emoție copleșitoare, la gândul că va ieși afară, printre oameni. Dar oamenii se vor uita prin el fără să vadă cine e, doar ce e. Și în mintea lor, oamenii îl vor trece cu vederea, nefiind interesați de el. Până la urmă, aveau lucruri mai importante în minte – un acuzat de triplu asasinat bântuia pe străzi.

Karl simți că trebuie să se miște, să înceapă să pună o distanță între el și spital, între el și cadavrul de sub scară.

Prima mișcare era să se ușureze, apoi să găsească ceva de băut. Îl durea gâtul, îi făcuse ceva teribil Șarpele! Simțea că tot gâtul îi era inflamat pe dinăuntru. Vocea nu i se părea normală și de abia putea înghiți. Dar apogeul tuturor durerilor era la cap, care-i bubuia sub țeasta rănită.

Se târî încet afară de sub scară, pe mâini și genunchi, și se ridică în picioare. O furgonetă veche, ruginită, albastră decolorată era parcată de partea cealaltă a micuței platforme de încărcare din spatele atelierului de tapițerie. Părea că acolo și-a dat duhul. Unul dintre cauciucuri era spart, pe

jantă. Antena radio era încropită dintr-un umeraș de fier.

Karl se îndreptă spre ea și se ușură în partea cea mai îndepărtată, apoi întoarse oglinda laterală pentru a se privi. Albul ochilor era însângerat, vasele de sânge explodaseră când s-a luptat după o gură de aer în timpul atacului. Fața îi era vânătă și umflată, buza crăpată și acoperită cu o crustă de sânge. Avea impresia că nu e el și asta era foarte bine, pentru un om în situația lui.

Luând o bucată de sfoară dintr-un ghem încâlcit, își fixă părul pe care-l tăiase de pe capul mortului sub căciula de lână, lăsând vârfurile să atârne pe frunte și de-a lungul obrajilor, ceea ce-i ajuta mult la deghizare.

Împingând căruciorul de cumpărături al vagabondului, Karl plecă de-a lungul aleii, căutând în gunoaiele de pe drum. Un muncitor lăsase o jumătate de cutie de bere pe o ladă de legume, în spatele bodegii. Karl se servi, apoi se cățără în containerul în care se ascunsese și culese un ciolan de porc cu ceva carne pe el și o bucată de ficat, atât de uscat încât semăna cu pielea unui pantof. Își înfipse dinții în carnea rece și grasă a ciolanului.

— Hei! Ieși afară din gunoiul meu!

Un om îndesat, cu un șorț murdar și un maiou alb și mai murdar, ieși pe ușa din spate a birtului. Purta pe cap o căciulă albă tricotată ponosită, ridicată în părți și o mulțime de tatuaje albastre pe antebrațele cu mușchii ca niște frânghii.

— Ieși afară, nebun păduchios! Du-te dracului de aici!

Karl aruncă osul în direcția lui, se întoarse și plecă, cu căruciorul de cumpărături zdrăngănind pe caldarâmul inegal și plin de gropi al aleii. La capătul ei, coti după colț și trecând prin fața blocului, lăsă căruciorul în locul de unde putea să-l vadă și intră în bodegă prin ușa din față.

O femeie grasă, cu părul negru strâns în coc și fața boțită, ieși de după tejghea cu o expresie feroce și o cârpă udă în mână.

— Hei, tu! Afară! strigă ea. Avea accent grecesc, după părerea lui.

Karl scoase din buzunarul hainei douăzeci de dolari și îi flutură spre ea. Pentru prima oară de când fusese agresat, încercă să vorbească. Vocea îi era așa de răgușită, parcă era un rașpel în funcție și îl durea afurisit de tare să o folosească.

— Am bani, rosti el. Tot ce vreau e o ceașcă de cafea, doa’na să și poa’ ceva ouă. Am bani. Te rog, doa’nă! Femeia se opri la zece pași de el și-l măsură cu privirea. Am avut puțin noroc, doa’nă, continuă el. Nu vreau să supăr pe nimeni. Poți lua toți banii, dacă atâta face. Vreau doar o masă ca lumea. Nu mi se întâmplă prea des să pot să-mi permit așa ceva, dacă n-a fost

aruncat de alţii.

Ea continua să-l privească, cu braţele încrucişate pe pieptul amplu.

— Nu poţi mânca aici. Îmi sperii clienţii.

În birt nu se afla niciun client.

— Te rog, doa’nă! Doar o ceaşcă de cafea. Un biscuit. Orice… Femeia părea că n-a fost mişcată, dar faptul că n-a început să ţipe i se părea de bun augur. Dacă eşti aşa bună, doa’nă, adăugă blând. Domul îi iubeşte pe cei care-i ajută pe amărâţi.

La aceasta, chelneriţa pufni zgomotos, se răsuci pe tocurile pantofilor ei ortopedici şi plecă.

Karl se întreba dacă nu se duce la bucătărie să-i spună omului îndesat să vină să-l alunge. Dar până să ajungă să afle, se uită la actualităţile de la televizorul fixat pe peretele de deasupra tejghelei.

Informaţia principală era el. Cum a scăpat, cum e căutat, iar cetăţenii sunt atenţionaţi să nu se apropie de el, ci să cheme poliţia dacă credeau că l-au descoperit. Mai ceva decât oricând în viaţa mea, gândi Karl şi asta îi plăcea. În viaţa lui nu fusese considerat atât de important.

Ştiriştii se apucară de următoarea relatare, de data aceasta despre judecătoarea Carey Moore. Fusese atacată seara trecută într-o parcare şi dusă de urgenţă la Centrul Medical al Districtului Hannepin. Karl se întreba dacă nu cumva fusese acolo în acelaşi timp cu el. Ar fi ceva, gândi el, ca femeia care a făcut din el o vedetă chiar în ziua aceea, să fi fost în acelaşi salon de urgenţă cu el şi poate chiar din cauza lui.

Se discutase mult în închisoarea districtuală despre ea. Cele mai multe fuseseră vorbe obscene şi pline de cruzime, deoarece era o femeie frumoasă şi toţi puşcăriaşii se gândeau cum ar fi – în caz că scapă de acolo – să facă sex cu ea. Faptul că era judecătoare îi excita şi mai mult. Să pui mâna pe o femeie a puterii, pe care să o domini, era o fantezie de mare erotism. Karl simţi cum acţionează şi asupra lui, în timp ce privea imaginea judecătoarei Moore la conferinţa de presă.

Avea ochi mari ce nu clipeau şi o expresie foarte serioasă. Gura ei era visul umed al oricărui bărbat – buza de sus arcul perfect al lui Cupidon, cea de jos plină şi uşor răsfrântă, ca şi cum era gata să se îmbufneze. Gâtul era neted, palid şi elegant.

Karl nu cunoscuse niciodată o femeie ca ea, în niciun sens al cuvântului. Era un înger. Era îngerul lui.

Acum televiziunea arăta imagini de la ea de acasă. Imagini în direct,

sublinia textul din josul ecranului. Era o casă frumoasă de cărămidă aparentă, cu o curte îngrijită și un gard negru din fier forjat. Nu era un palat, dar genul de casă în care ar dori să locuiască o doamnă.

Reportera spunea că vecinii ei nu fuseseră niciodată confruntați cu astfel de crime oribile, până acum când așa ceva i se întâmplase chiar unuia dintre ei. Unul dintre ei a plătit, că a fost de partea unui asasin.

Viața în Lake of the Isles, Candy Cross, Actualități Canalul 3.

Lacul Insulelor… Ce frumos suna…

Grecoaica cea grasă traversă încăperea cu mese goale, continuând să se încrunte, dar în mâini cu o farfurie dintr-un material spongios și o cană. Le puse pe masă și făcu un pas înapoi, înainte ca păduchii lui Karl să sară pe ea.

— Poftim, zise ea. Dar nu poți mânca aici. Îmi sperii clienții. Du-te afară.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, doa’nă șopti Karl și îi dădu femeii cei douăzeci de dolari.

Ea împături hârtia și o băgă în sân.

Nu mai reveni cu restul.

15.

Kovac se trezi din cauza unui boncănit, care îşi închipui că e doar în capul lui. Ceasul arăta 7,32. Sâmbătă dimineaţa.

Se rostogoli din pat, gol ca în ziua în care s-a născut şi se duse să privească afară, pe fereastră. Pe acoperişul casei de alături, idiotul de vecin bătea cu ciocanul. Zgomotul reverbera în aerul dimineţii liniştite, ca nişte focuri de pistol.

Kovac ridică vechea fereastră dublă şi o deschise.

— Hei! Elmer Fudd! Ce dracu’ faci? zbieră el.

Vecinul se uită la el cu ciocanul în mână, ca şi cum ar fi vrut să-l arunce. Tipul avea peste şaptezeci de ani, nişte ochi mici de porc şi mai mult păr în urechi, decât pe cap. Nu că i-ar fi putut vedea capul. Purta casca lui favorită de aviator, în carouri roşii, cu urechile legate în vârful capului. Capetele şireturilor stăteau drept în sus, ca nişte antene.

— Instalez o garnitură de becuri pentru Crăciun! răspunse el.

— Dimineaţa, la o astfel de oră afurisită?

Bătrânul se încruntă furios.

— Ai o gură spurcată!

— Şi nici n-am făcut încălzirea, afirmă Kovac. Ţi-ai ieşit din nenorocita ta de minte? Crăciun? Nici n-a trecut Halloween-ul!

— Asta demonstrează cunoştinţele tale! strigă bătrânul. *Almanahul Fermierului* spune că va fi o iarnă timpurie. S-ar putea ca de Halloween să îngheţe.

— Iar eu s-ar putea să te împuşc mortal pe acoperişul ăla, dacă nu te opreşti din bătut.

Vecinul se strâmbă.

— E dreptul meu. Ordonanţa primăriei prevede că pot să bat cât vreau, după şapte-jumătate dimineaţa.

Ignorându-l pe Kovac, bătrânul luă un cui şi-l bătu în acoperiş. În fiecare an se întâmpla la fel – cel mai grozav sortiment de mesaje eterogene de sărbătoare lăsate de Dumnezeu umpleau curtea omului, încununau acoperişul, atârnau de streşini, luminau copacii. Moş Crăciun aducând daruri pruncului Iisus. Îngerul Bunei Vestiri străjuind o armată de oameni de zăpadă din placaj. Totul luminat cu mai mulţi volţi decât în întregul Times Square. Timp

de opt săptămâni parcă trăiai alături de soare.

— Ai auzit vreodată de ceea ce se cheamă amabilitate, bătrân pârțâitor și dezgustător?

Bătrânul scoase limba.

Kovac se întoarse și renunță să-i mai dea atenție.

Ziua lui începea. Un duș. Plasturele. Cafeaua. Vreo două gogoși, doar pentru a păstra stereotipia. Știrile locale ale dimineții erau toate despre fuga lui Karl Dahl și protestul public cauzat de ea. Atacul asupra lui Carey Moore era lăsat deoparte, constituind cea de a doua știre. Probabil că jumătate din oraș credea că a meritat ce i s-a întâmplat. Acum, că știriștii îi dezvăluiseră adresa, s-ar putea ca un fluviu de mașini să-i ia casa cu asalt.

Sau ceva și mai rău…

Kovac oftă, își frecă fața cu palmele și încercă să hotărască de unde să înceapă. El sau Liska trebuiau să vorbească cu funcționarul judecătoarei. Să vadă dacă primise vreo scrisoare plină de ură. Să verifice raportul în legătură cu numărul de telefon de la care au provenit cele două apeluri amenințătoare. Aveau nevoie de lista tuturor deținuților recent eliberați, cu care avusese tangență Carey Moore în calitate de procuror sau de judecător.

Trebuiau să se întâlnească la secție la ora nouă cu locotenentul Dawes, pentru a le vârî în cap ceea ce fără îndoială șeful îi vârâse și ei în cap și să le spună cu ce-l puteau alimenta pe șef, care probabil că citise dispoziția dată de primar pentru înăbușirea revoltei din închisoare, și pe avocatul districtului, care auzise despre asta de la avocatul general al statului. Lui Kovac și Liskăi trebuia să li se țină o prelegere privind gravitatea situației, de parcă ar fi fost niște idioți, care nu reușiseră să-și dea ei înșiși seama.

Christoase, ce mult ura politica sistemului! Întotdeauna a dorit să-i pună la punct pe maimuțoii ăia neobrăzați și să le ceară celor care nu activaseră pe stradă în ultimii zece ani să facă un pas uriaș înapoi, după care să-i azvârle într-o groapă mare și neagră.

Dacă ar fi putut să evite această întâlnire, sau să o amâne până când cazul va fi rezolvat, așa ar fi făcut.

Avea nevoie să vorbească cu Stan Dempsey.

Omule, ce disperat ești!

Niciodată Kovac nu ezitase să urmărească un polițist. Un tip care a greșit era un tip care a greșit, cu insignă sau nu. Lucrase multă vreme la Interne, acum un milion de ani. Nu i-a plăcut, dar a făcut-o. Iar Stan Dempsey nu era un polițist rău. Kovac nu simțea decât milă pentru el.

Stan Dempsey era un tip care avansase anevoie în viaţă, parcă supravegheat de un radar. Poliţist decent, dar niciunul dintre neobrăzaţii de sus nu l-a observat, până când nu i-au descoperit slăbiciunea. Era un tip care nu avea prieteni, deoarece era ciudat, liniştit şi antisocial. Stan Dempsey s-ar fi simţit probabil mai bine lucrând la morgă decât pe stradă, dar era poliţist şi probabil că asta a fost tot ce-şi dorise în viaţă.

Kovac se îndoia că cineva cu care fusese vreodată Dempsey partener ştia ceva despre el. Însă toţi ştiau că Dempsey eşuase în camera de interogatoriu, când l-a luat pentru prima dată la întrebări pe Karl Dahl în legătură cu asasinatele Haas. Dempsey a explodat de o furie de trei ori mai mare decât el. Total scos din minţi. A trebuit să intervină doi detectivi pentru a-l smulge de pe Dahl. Zgomotos, cu ochii ieşiţi din orbite, practic făcând spume la gură. A trebuit să fie sedat.

Kovac încercă să şi-l imagineze pe Stan Dempsey aşteptând-o pe Carey Moore în parcarea garajului, dând năvală peste ea, doborând-o la pământ şi lovind-o, iar şi iar.

Căţea ticăloasă! Scârnăvia dracului!

Furia se afla acolo. Ascunsă în spatele figurii aceleia nenorocite şi a comportamentului lipsit de emoţii. Kovac luă un pix şi o chitanţă de la Domino’s Pizza şi mâzgăli o notă, pentru a-şi aminti să verifice dacă obiectivul video n-a fost focalizat cumva şi pe armă. Dacă era un baston de poliţist… nu va fi bine deloc.

•

Stan Dempsey locuia cam la doi kilometri depărtare de Kovac. Casa era mică, cu un nivel şi jumătate şi un perete lateral din şindrilă cenuşie cu garnituri albe. Curtea era acoperită de nenumărate frunze uscate, căzute dintr-un arţar.

Kovac se îndreptă spre uşa din faţă şi sună. Casa rămase tăcută. Nici lătrat de câine, nici Stan. Sună din nou şi aşteptă.

Unde a putut să plece Stan Dempsey aşa devreme, sâmbătă dimineaţa? La supermarket după cumpărături. Lui Kovac îi trecu prin minte că probabil era un tip care mânca ficat şi ceapă… şi tocătură… şi toate felurile acelea de mâncăruri, pe care un om normal nu le-ar fi mâncat niciodată. Limbă… coadă de vită…

Stan nu veni la uşă. Kovac încercă să răsucească buşonul clanţei. Încuiat.

Poate că s-a dus la plimbare. Poate că părăsise oraşul pentru weekend. Ceva rămas în amintire îl făcu pe Kovac să-şi imagineze că Dempsey e

pescar. Poate că avea o cabană pe malul unuia dintre cele peste zece mii de lacuri din Minnesota.

Kovac plecă de pe scară şi se duse la fereastra ce dădea spre stradă. Draperiile erau trase. Nu putea să vadă înăuntru.

După colţ, o perdea de dantelă acoperea o fereastră, probabil de la sufragerie. Dar fereastra era mai sus decât cealaltă, iar Kovac nu era suficient de înalt pentru a se uita înăuntru.

Continuă să dea ocol casei. Un grătar cu cărbuni se afla lângă uşa din spate. În curtea pardosită cu ciment era nişte mobilă albă ieftină, din plastic. Un scaun şi o măsuţă. O imagine a singurătăţii. Kovac luă scaunul şi se întoarse la fereastra cu perdeaua de dantelă.

Nu ştia ce se aştepta să vadă. Şi nu se aşteptase nici la ceea ce văzu. O sufragerie mică tradiţională, cu pereţii, vopsiţi în verde-mentă decolorat. Un bufet tradiţional vişiniu. O masă de sufragerie tradiţională din lemn de vişin cu un arsenal de arme aşezate ordonat pe ea. Şi o cameră video pe un trepied, îndreptată spre singurul scaun tras de sub masă.

— O, la naiba, îşi şopti Kovac în barbă, în timp ce stomacul i se răscoli.

— Pot să te ajut cu ceva?

Îşi aruncă privirea peste umăr şi descoperi o bătrânică, într-un halat de casă înflorat de culoarea lavandei şi papuci confecţionaţi astfel încât să semene cu nişte iepuri albi, cu urechi blegi tivite cu roz.

— Sunt ofiţer de poliţie, doamnă, zise el coborând de pe scaun. Îşi scoase insigna-legitimaţie din buzunarul hainei şi i-o arătă.

Ea o privi cu coada ochiului.

— Şi domnul Dempsey e ofiţer de poliţie, zise ea. Detectiv.

— Da, doamnă. Ştiu.

— Sunt vecina lui. Hilda Thorenson.

Ar fi vrut să-i spună Hildei că nu era o idee prea bună să se apropie de un străin, care poate avea intenţia să jefuiască casă, dar nu era momentul.

— Ştiţi dacă domnul Dempsey e acasă? întrebă el.

— O, nu. N-am de unde să ştiu asta. De ce? Contează?

— Poate că da, răspunse Kovac.

Mintea lui galopa. Prin cap îi fulgerau imagini ale lui Stan Dempsey împuşcându-se în gură. N-ar fi vrut să dea peste aşa ceva. În cariera lui se ocupase de vreo două sinucideri de poliţişti. Nu voia să mai vadă alt poliţist mort şi să gândească: *Am ajuns aici prin graţia lui Dumnezeu.* Nu voia să trebuiască să spună altei soţii, copil, sau prietene, că iubitul lor a ales să-şi

curme viaţa, din cauza emoţiilor dureroase prea greu de suportat din această viaţă.

Familia nu înţelegea niciodată de ce. De ce nu a venit la ei soţul/ soţia/ prietena/ prietenul/ tata/ mama, pentru a se elibera de această durere? De ce el sau ea nu a apelat după ajutor la o persoană importantă, la un preot, la un rabin, la un psihiatru? Nu înţelegeau că poliţiştii simţeau că nimeni nu-i poate înţelege, în afara altor poliţişti. Şi totuşi, poliţiştii nu aveau încredere unul în altul în privinţa problemelor personale. Nu voiau să pară slabi în faţa colegilor, nu voiau să le dea superiorilor un motiv pentru a-i lua la întrebări.

Brusc Kovac se simţi vinovat că, de-a lungul anilor, n-a făcut un efort mai mare pentru a-l cunoaşte pe Stan Dempsey. Poate că dacă ar fi făcut asta, tipul ar fi avut cel puţin două scaune albe din plastic în curtea din spate.

— Trebuie să intru în casa domnului Dempsey, i se adresă el Hildei Thorenson. Mi-e frică că i s-a întâmplat ceva.

Bătrâna păru alarmată.

— O, Doamne!

Kovac se duse să încerce uşa din spate. Încuiată. *Rahat.* Era prea al dracului de bătrân, pentru a o deschide izbindu-se în ea.

— Am o cheie, afirmă vecina. Pentru urgenţe. Aşteaptă aici. Mă duc să o aduc.

Kovac o privi plecând, cu un pas doar puţin mai vioi decât al unui melc. Trebuie că avea cam optzeci de ani. Dempsey poate că era în casă chiar în acest moment, stând pe W.C. Şi încercând să-şi adune curajul pentru a apăsa pe trăgaci.

Se simţise întotdeauna disperat, închis la birou ca într-o capcană, în timp ce alţii preluau cazul ce îl împinsese în această situaţie limită. Poate că era supărat din cauza hotărârii judecătoarei Moore, în aşa hal încât acţionase chiar împotriva ei. Iar evadarea lui Karl Dahl l-a făcu să ajungă în mod sigur dincolo de limită.

Kovac nu mai putu să aştepte cheia.

Se îndreptă spre intrarea din şapte şi deschise uşa din reţea blocând-o. Apoi apucă o lumânare fixată într-un sfeşnic mic galvanizat şi izbi unul din vechile panele de sticlă ale uşii. Zece secunde mai târziu se afla înăuntru strigându-l pe Dempsey.

Fără măcar să încerce să se uite în jur, Kovac o luă la goană prin casă.

— Stan? Sunt Sam Kovac. Unde eşti? strigă el în timp ce deschidea uşa micuţei băi de pe hol. Goală.

Biroul lui Dempsey. Gol. Urcă scările câte două trepte odată, pregătindu-se mental să audă zgomotul împușcăturii.

— Stan? Unde eşti? Trebuie să vorbim.

Primul dormitor. Al doilea dormitor. Goale.

Trăgând adânc aer în piept, Kovac rămase cu mâna pe bușonul uşii de la baie. Aici era locul unde o făceau cel mai des, în baie, aici unde mizeria putea fi uşor curăţată.

Deschise uşa.

Goală.

Se simţi uşurat.

Coborî în fugă scările şi ieşi pe uşa din spate, aproape doborând-o pe vecina cea băgăcioasă.

Garajul.

Monoxid de carbon.

Dar micul garaj de alături era gol.

Nici Stan Dempsey. Nici maşina.

Rahat.

— Ce se întâmplă? întrebă bătrâna. Domnul Dempsey e rănit?

— Nu e aici, doamnă, rosti Kovac.

— Ei bine, nu ştiu unde a plecat, afirmă ea ca şi cum nu-şi putea imagina că Stan Dempsey are totuşi o viaţă a lui.

Kovac îşi masă ceafa şi oftă din greu.

— Doamnă, trebuie să vă rog să vă întoarceţi acasă. Poliţia va sigila acest loc.

În timp ce se retrăgea, femeia părea confuză şi îngrozită.

— O, Doamne!

— Mulţumesc pentru ajutor, strigă Kovac. Rămase acolo până ce bătrâna se depărtă cu urechile iepurilor de la papuci bălăbănindu-se în sus şi în jos, în ritmul paşilor.

Pivniţa casei Haas era locul unde copiii ucişi au fost atârnaţi de tavan. Exista o anumită logică să-şi închipuie că Stan Dempsey alesese tot pivniţa… Poate că s-a spânzurat acolo.

Kovac intră în casă şi aprinse lumina de la pivniţă

— Stan? Sunt Sam Kovac. Cobor la tine, avertiză Kovac mergând încet, treaptă cu treaptă.

Pivniţa era finisată cu lambriuri noduroase din pin, un covor verde ieftin şi un tavan placat cu gresie izolantă fonic, ce absorbise şi anii de fum de ţigară.

Niciun perete nu împărţea spaţiul. Un colţ amenajat pentru spălătorie. La un capăt magazia de mărfuri. Iar în pătratul rămas la mijloc, Stan Dempsey îşi amenajase centrul de comandă.

Mai multe planşete erau acoperite cu fotografii luate de la locul asasinatelor Haas şi fotografii de la autopsii. Copii de pe rapoarte, copii de pe propriile lui note. Tapetase cu hârtie albă peretele de deasupra planşetelor, pe care notase diverse amănunte – cine era şi unde anume; când şi la ce oră au fost descoperite cadavrele; timpul aproximativ al decesului, aşa cum fusese stabilit de medicul legist. Pe o veche masă de lemn se aflau cutii ce conţineau copii ale dosarelor cazului.

Nimic nu îl făcu pe Kovac să-şi închipuie că e ceva neobişnuit. Avea şi el o pivniţă plină de dosare şi note proprii despre cazuri vechi. Cea mai mare parte dintre detectivii cunoscuţi de el. Aveau aşa ceva. Erau ataşaţi de ele din diverse motive – superstiţie, paranoia, în eventualitatea că un caz vechi se relua la apel, în eventualitatea că secţia ardea până în temelii şi originalele erau distruse. Şi el depozitase unele cazuri rezolvate de el în biroul casei lui, ca să poată cugeta asupra lor şi să le reia în orele libere.

Ceea ce-l îngrijora pe Kovac în legătură cu pivniţa lui Stan Dempsey era scaunul. Un singur scaun de lemn cu speteaza dreaptă, aşezat în faţa şi în centrul planşetei cu fotografii. O scrumieră supradimensionată din sticlă roşie se afla pe pardoseală lângă el, plină de scrum şi de mucuri.

Kovac şi-l putea imagina pe Stan Dempsey stând pe scaunul acela ore întregi privind carnajul. Imagini izvorâte parcă din cele mai întunecate coşmaruri ale cuiva. Brutalitate pură şi crudă, îngheţată în timp. Feţele victimelor, pustii şi privind în gol. Mintea nu voia să accepte ideea că aceştia au fost cândva oameni, fiinţe umane în viaţă numai cu câteva ore înainte de a fi fotografiate. Sau că în acele ore dinaintea morţii, aceşti oameni – această mamă şi cei doi copilaşi – fuseseră victimele unor torturi de nedescris, că se confruntaseră cu groaza cea mai năprasnică, că probabil au ştiut că vor muri.

Dacă mintea permitea să se lase copleşită de aceste realităţi, ajungeai cu uşurinţă să auzi ţipetele, să vezi teroarea pură pe aceste feţe acum pustii. Era uşor să realizezi cum s-au desfăşurat lucrurile, ca în cel mai oribil film de groază.

Dacă un poliţist permitea să i se întâmple aşa ceva, dacă admitea ca un astfel de caz să devină prea personal, dacă permitea ca logica, procedeele şi distanţa profesională să fie copleşite de emoţie şi de empatie şi reacţiona… Aici se întrezărea calea spre nebunie.

O senzaţie teribilă ca o presimţire atârna ca un pietroi în stomacul lui Kovac, în timp ce urca scările subsolului. De data aceasta, străbătând casa măsură totul cu privirea.

Bucătăria era o mizerie. Blatul şi duşumeaua erau pline de cereale împrăştiate, parcă făcuse explozie cutia. Stafidele erau răvăşite pretutindeni, ca nişte excremente de şoareci. Cutia cu lapte era răsturnată. Laptele se revărsase peste blat şi picura de pe margine.

Cutia cu cereale părea că a fost împunsă de mai multe ori cu un cuţit. Suprafaţa blatului primise un tratament similar – nenumărate tăieturi de cuţit. Acesta nu se vedea pe nicăieri, în schimb se zărea sânge.

În această încăpere, Stan Dempsey şi-a pierdut minţile, gândi Kovac în timp ce privea haosul din jur. Un televizor mic se afla pe blat. Ştirile locale continuau să se deruleze, dar sonorul fusese închis. Pe ecran era prezentă fotografia lui Karl Dahl, iar descrierea lui fizică se afla în partea de sus a ecranului.

Considerat extrem de periculos.

Nu încercaţi să vă apropiaţi.

Sunaţi la 911.

Kovac se duse în sufragerie. De aici putea să vadă camera de zi, unde era aceeaşi mizerie. Vechea canapea cafenie fusese împuşcată mortal. Un lampadar fusese răsturnat.

Măsuţa de cafea era cu picioarele în sus.

Ce dracu' s-a întâmplat aici?

Lui Kovac îi trecu prin minte ideea unui intrus, dar casa fusese bine încuiată. Nu. Aceasta era furia lui Stan Dempsey. Aceasta era ceea ce clădise în sinea lui acest om casnic, liniştit, ciudat, în lunile de când fusese chemat să investigheze un triplu asasinat, într-o noapte furtunoasă de august de anul trecut.

Bogatul sortiment de arme de pe masa din sufragerie era impresionant. Puşti de vânătoare, una pentru împuşcat căprioare, mai multe pistoale, ceva ce părea o recoltă din cel de al doilea război mondial. Cuţite de diverse lungimi şi forme. O pungă veche de piele – un sac de piele plin cu nisip sau alice. În trecut, poliţiştii obişnuiau să le poarte la ei, înainte de intrarea în vigoare a regulamentului Miranda. Dacă era dată cum trebuie, o lovitură cu aşa ceva în spatele urechii putea să doboare un tip solid. Acum nimeni nu le mai purta. Oricum, nu în med legal.

Şi înşiruite perfect, deasupra armelor: medalii. Inima Purpurie. Steaua de

Bronz. Mai multe decorații din partea departamentului de poliție. Toate aranjate pe o planșetă, ca și cum Stan se așteptase să intre cineva să le vadă. Erau obiecte, care dorea să fie văzute, premii care marcaseră viața lui fragmentată – în armată, la război, în departamentul de poliție.

Pe bufetul de dincolo de masă se aflau două fotografii înrămate. Stan într-un costum urât din anii șaptezeci și o cravată prea lată. Alături de el o femeie casnică cu un păr blond tapat sub formă de cască, ce-i înconjura capul. În fața lor, o fată cam de cinci sau șase ani, singura care zâmbea, cu un spațiu negru în față, de unde lipsea un dinte.

Familia! Kovac nu știa că Dempsey a fost căsătorit. Era dificil să-și imagineze. Prin casă nu văzuse nicio dovadă de existența unei femei. Nici – haine în dulapuri, nici lucruri feminine pe măsuța de toaletă sau pe noptiere. Soția plecase, ori divorțase, ori murise. Fetița a crescut și a plecat și ea, de mult.

În final, cu o senzație îngrozitoare de greutate în piept, Kovac se uită la camera video fixată pe trepiedul ei și îndreptată spre un scaun singuratic, tras de sub masă. Se duse în spatele ei, uitându-se cum să comute obiectul acela de pe RECORD pe VCR.

Pe micul ecran apăru Stan Dempsey îndreptându-se spre cameră, apoi așezându-se pe scaun. Când începu să vorbească, pe figura lui nu se vedea nici urmă de emoție. Foarte la obiect. Vorbi despre lucruri pe care le făcuse în viață, cum tot ceea ce voise să facă a fost să devină polițist, detectiv. Vorbi despre cât de mult îi plăcuse meseria, de-a lungul anilor. Vorbi despre vreo două cazuri la care lucrase, de care era mândru în mod deosebit.

În fundal Kovac putea să vadă, prin ușa de la bucătărie, un vas sub formă de porc așezat pe labele dinapoi, pus pe blat. Își luă ochii de la ecranul video și se uită la bucătărie, prin ușă. La vasul acela de prăjituri, un obiect urât, grotesc, total nepotrivit cu proprietarul. Un obiect simplu și normal, în contrast absolut cu tonul înfiorător și întunecat al casetei video.

Totul părea suprarealist. Pe casetă, Dempsey era prea calm. Acel gen de calm ce apărea la oameni, după ce luaseră o hotărâre dificilă și se simțeau împăcați. La un moment dat apucă un cuțit și își trecu drăgăstos degetele peste lamă, în timp ce explica ce fel de cuțit era, care era destinația lui.

Puse cuțitul jos și luă un cuțit de vânătoare lat și strălucitor, cu o lamă ce părea mortală. Explică cum putea fi folosit, pentru a tăia gâtul unui animal, cum putea fi folosit să-l spintece, să-l jupoaie.

Apoi luă un cuțit pentru oase și explică procesul de dezosare, de tăiere a

cărnii de pe ele. Treaba aceasta necesita un cuţit foarte ascuţit, zicea el. Stan vorbi despre cum ungea şi ascuţea chiar el lamele cuţitelor şi era foarte mândru de rezultat.

Cuţitul de vânătoare şi cuţitul pentru oase lipsesc amândouă de pe masă, observă Kovac.

Pe casetă, Dempsey tocmai lua o furcă cu două coarne, ca cele ce se găsesc în garniturile pentru grătar.

Depinde de felul în care cineva o foloseşte, rostea Dempsey cu vocea lui egală, monotonă, *pentru că poate deveni o armă foarte eficientă.*

Doamne Iisuse Christoase!

Vorbi despre puştile lui, cum primele două din colecţie fuseseră ale tatălui său, despre pistolul lui din cel de al doilea război mondial şi altul pe care-l luase de la un neamţ mort.

Vorbi despre asasinatele Haas, cât de greu muncise la acest caz, furia pe care o simţise în camera de interogatoriu privindu-l pe omul care a torturat şi a ucis o femeie şi doi copilaşi. Vorbi despre cât de furios fusese când locotenentul i-a luat cazul şi l-a înţepenit la un birou.

…Şi acum, judecătoarea a hotărât ca precedentele fapte rele ale lui Karl Dahl să nu fie admise ca probe. Juriul ar fi putut găsi aceste probe prea semnificative. Care au dus ia un triplu asasinat, la crearea unui ucigaş. Judecătoarea Moore le găsea păgubitoare şi provocatoare. Ei bine, care e ideea? se întreba Dempsey. *Oare e de presupus că am putea pretinde că Karl Dahl a fost un afurisit de cercetaş, înainte de a o căsăpi pe Marlene Haas şi pe cei doi copii? Categoric nu. Era un criminal şi un pervers, dar juriul nu trebuie să audă asta.*

Dempsey clătină încet din cap.

Asta nu e drept. Nu e drept ca un judecător să anuleze toată pledoaria procurorului. Hotărârea judecătoarei Moore l-a adus pe Karl Dahl cu un pas mai aproape de a trece pe planul doi triplul asasinat şi ar trebui să-i fie ruşine de asta.

Am auzit că are o fetiţă. Mă întreb cum s-ar fi simţit dacă fiica ei ar fi fost răpită, sodomizată şi atârnată de tavan, ca un miel înjunghiat. Cred că ar fi cântat altă melodie.

Sfinte Iisuse!

Kovac se simţea bolnav.

Desigur, acum nu mai contează, spunea Stan Dempsey. *Karl Dahl a*

scăpat și umblă liber. Evadat. Nu știu cum a putut să se întâmple asta, dar așa este. Și eu trebuie să fac ceva în această privință. Cineva trebuie să-și asume răspunderea. Acesta voi fi eu. O voi face. Vinovatul trebuie să plătească.

Vinovatul trebuie să plătească…

Ecranul deveni plin de purici.

Stan Dempsey plecase.

16.

Carey fu surprinsă când se trezi sâmbătă dimineaţa, pentru că nu-i venea să creadă că a dormit toată noaptea. Plutise într-un soi de crepuscul ciudat, între conştienţă şi inconştienţă, respingând odihna somnului încă străbătut de coşmaruri. Se simţise ca şi cum se afla sub apă într-o noapte cu lună, ţinută la fund de o forţă nevăzută. Imagini întunecate de violenţă se iviseră înaintea ei, de care lupta să se elibereze atingând conştientă suprafaţa, înghiţind aer, doar pentru a fi trasă înapoi, o clipă mai târziu.

David nu venise în pat. Când a condus-o sus pe scări, i-a spus că va dormi în camera de oaspeţi, pentru ca ea să poată avea patul numai al ei şi să nu fie deranjată dacă el se mişca. Carey se gândi că probabil fusese tot atât de uşurat ca şi ea, că n-a trebuit să împartă acelaşi pat. Deşi i-ar fi plăcut ca cineva să o reconforteze, acest cineva nu era soţul ei. David nu era bun în rolul de apărător-protector. El presupunea că e puternică şi că are încredere în ea, aşa că el nu trebuia să intervină.

Încet, cu grijă şi cu dureri mari, Carey se ridică şi rămase aşezată o clipă, cu picioarele atârnând peste marginea patului. Puţină ameţeală încă îi mai bâzâia în creier, dar nu aşa de rea cum îşi închipuise că ar putea să fie. Următorul pas era să se ridice şi reuşi. Ambii genunchi erau inflamaţi de la cimentul pe care căzuse, când atacatorul a doborât-o la pământ. De aceea, se îndreptă spre baie ca o bătrână de nouăzeci de ani, târşâindu-şi picioarele.

Faţa care o salută din oglindă era oribilă. Ochii vineţi, un cucui umflat şi julit pe frunte, copci şerpuind pe buză, ca un miriapod. Cei mai mulţi adulţi s-ar înfiora privind-o. Ideea ca fiica ei să o vadă în halul acesta o supăra mai mult decât ceea ce văzu.

Lucy avea doar cinci ani. Nu trebuia să i se spună nimic altceva, decât că cineva a trântit-o pe mami jos. Dacă ar fi fost puţin mai mare, Carey ar fi fost îngrijorată de ceea ce puteau să-i spună puştii de la şcoală, de comentariile părinţilor. Dar la cinci ani, copiii erau interesaţi mai mult de lucrurile nevinovate de pe orbita lor imediată.

O străbătu o nevoie copleşitoare de a o proteja. Ar fi vrut să o ia pe Lucy în braţe, să o ţină strâns şi să nu lase nimic rău să-i ameninţe viaţa. Faptele văzute de Carey de-a lungul anilor, ca procuror, ca judecător… Faptele oribile pe care ştia că poate să le facă un om altuia, fără motiv… Ar fi vrut să

o apere pe fiica ei de toate astea.

Se gândi la cei doi copii daţi în grijă, găsiţi atârnând în pivniţa casei Haas şi se întrebă dacă mama lor nu avusese şi ea vreodată aceeaşi dorinţă.

Mişcându-se încet, Carey se dezbrăcă, aruncând pe pardoseală pantalonii rupţi şi bluza de mătase distrusă, pentru a fi adunaţi mai târziu. Făcu un duş fierbinte, înfiorându-se când picăturile, de apă atinseră pielea rănită de pe mâini şi de la genunchi. Presupuse că ar fi trebuit să o cheme pe Anka să o ajute, dar era prea pudică. David ar fi trebuit să fie cu ea. Chiar dacă îşi dădea seama că de fapt nu-l voia, trebuia totuşi să fie prezent, pentru a-i oferi ajutor, simpatie şi confort.

Se întrebă ce părere a avut Kovac despre scena de noaptea trecută. Era un poliţist bun şi un poliţist bun îi studia pe oameni şi relaţiile dintre ei. Îşi dăduse seama pe loc că nu-l place pe David; aceasta era clar. Nu făcuse decât să-l acuze pe soţul ei că a fost cu altă femeie, când ar fi trebuit să fie cu ea. Faptul că acesta era probabil adevărul, era ceva de care Carey n-a vrut să se ocupe. Şi probabil că lui Kovac nu i-a scăpat asta.

Trase pe ea o veche pereche de pantaloni cenuşii de trening şi un pulover negru de caşmir, favoritul ei, ce fusese spălat şi îmbrăcat atât de des, încât îl simţea ca pe o pătură de copil înfăşurată în siguranţă în jurul ei.

O privire rapidă prin fereastra din faţă îi confirmă că ziariştii nu-şi pierduseră interesul faţă de ea. Carele tuturor staţiilor locale de televiziune erau parcate vizavi pe stradă, cu antenele lor cât nişte farfurii în aşteptare.

Maşina radio pe care Kovac i-o promisese se afla în refugiul din faţa casei, ca un câine de apărare uriaş. Nu era prima oară în cariera ei că avea nevoie de protecţia poliţiei. Viaţa ei fusese ameninţată mai mult decât o dată, când fusese procuror şi pledase împotriva unor bande de asasini. Bătându-se cu criminalii şi avocaţii lor, nu însemna că şi-a făcut mulţi prieteni.

Nici stând în fotoliul de judecător n-a fost prea diferit. Un proces penal se termina adesea cu una dintre părţi nefericită, furioasă, amară. Judecătorul era considerat prieten doar de către partea câştigătoare.

Întorcându-se de la fereastră, Carey realiză pentru prima oară liniştea din casă. Nici televizor, care să răsune de desenele animate de sâmbătă dimineaţa. Nici zgomot de omeni, care-şi luau micul dejun. Era devreme, dar Anka se trezea întotdeauna devreme, iar Lucy nu era niciodată prea departe de ea, chiar şi în weekend-uri.

Deschise uşa dormitorului şi ascultă. Simţi miros de cafea, dar era atâta linişte că putea să audă ticăind ceasul din holul de jos. Uşa de la dormitorul

lui Lucy era deschisă. Se vedea un colţ din patul ei, făcut deja. Uşa camerei Ankăi era închisă. Carey bătu uşor, dar nu primi niciun răspuns.

Controlă şi în camera de oaspeţi, aşteptându-se ca patul să fie răvăşit. David nu-şi făcuse în viaţa lui patul, nici nu adunase de pe jos măcar o cămaşă, sau o şosetă. O cameră părăsită de el arăta ca şi cum fusese prădată de hoţi. Acum însă nu existau semne că ar fi stat în încăpere.

— Hello! strigă ea în jos, pe scări.

Casa era goală. Toată lumea plecase fără o vorbă, probabil închipuindu-şi că ea voia să mai doarmă.

Chiar ştiind că asta era o explicaţie logică, Carey se simţi cuprinsă de teamă şi anxietate. Efectele reziduale ale atacului. Frică iraţională, chiar într-un loc sigur. Senzaţia de groază, că fiinţele pe care le iubea erau în pericol şi că vor fi atacate. Frica că era singură şi atacatorul ei ar fi putut să se întoarcă.

Vin să pun mâna pe tine, cățea…

Amintirea vocii aceleia joase şi ameninţătoare era ca un deget ce-i cobora de-a lungul spinării.

Carey se scutură de această senzaţie şi încet, cu grijă, cu durere, coborî scările la parter.

În camera de lucru descoperi urmele lui David. Petrecuse noaptea pe canapeaua de două persoane. Un şnur auriu zăcea pe podea. Un pahar mare şi greu de cristal – gol, în afară de o felie stoarsă de lămâie – se afla la capătul mesei, fără suport care să protejeze mobila antică ce aparţinuse tatălui ei.

Carey luă paharul şi trecu un deget peste pata de umezeală pe care o lăsase. Paharul conţinuse gin. Încă mai zăbovea în el un miros uşor acru şi astringent.

Ea fusese cea bătută şi ameninţată şi el cel care a băut.

Epuizată de puţina mişcare pe care o făcuse, Carey se aşeză pe scaunul de piele din spatele biroului lui David. Liniştea încăperii îi răsuna în urechi şi ameţeala îi reveni, învârtindu-se în jurul capului ei ca un stol de vrăbii. Ar fi vrut să scape şi să se concentreze asupra obiectelor de pe birou – monitorul IBM cu ecran plat, telefonul, agenda.

Azi-noapte, într-unul din momentele de trezire, şi-a închipuit că-l aude pe David vorbind cu cineva. Amintirea îi reveni şi se întrebă dacă s-a întâmplat cu adevărat, sau vocea aceea făcuse doar parte dintr-un vis. Cu cine ar fi putut conversa la ora trei dimineaţa? Oare să fi rămas Kovac aşa târziu? Nu-şi amintea să fi auzit şi vocea lui. Doar a soţului.

Se uită mai îndeaproape la agenda de pe birou. Când vorbea la telefon,

David mâzgălea nervos. Foaia de deasupra era curată, dar cu urme de scris. Nu putea să deslușească niciun cuvânt. Însă deasupra gunoiului din coșul de piele de lângă birou, se afla o foaie din agendă făcută cocoloș.

Nu ezită nicio clipă. Nu se simțea vinovată. Luă nota din coș mânuind-o cu aceeași detașare, ca și cum ar fi fost un procuror care examinează o dovadă.

Cea mai mare parte a mâzgălelilor de pe hârtie erau niște forme geometrice negre, patrulatere, dreptunghiuri, pătrate. În centrul paginii se vedea o sumă de bani, douăzeci și cinci de mii de dolari, subliniată de trei ori, pentru a ieși în evidență.

Poate că până la urmă a găsit un finanțator pentru proiectul lui.

Dar dacă notița ar fi avut legătură cu conversația pe care credea că o auzise, apelul sosise sau fusese dat în plină noapte. Niciun fel de afaceri nu se tratau la ora trei dimineața, doar dacă David nu descoperise niște investitori în China.

Conversațiile târzii din noapte și cu voce scăzută, nu se purtau decât între iubiți, sau între asociați, ale căror afaceri nu se puteau desfășura la lumina zilei.

Douăzeci și cinci de mii de dolari erau o groază de bani. Douăzeci și cinci de mii de dolari la miezul nopții era ori o plată, ori o mită, ori un șantaj…

Carey împături notița și o băgă în buzunarul puloverului, întrebându-se în ce dracu’ se băgase soțul ei.

Privi îndelung telefonul, gândindu-se care să fie următorul pas. Era pe cale să deschidă o ușă și să intre pe un drum ce foarte probabil va duce la sfârșitul căsniciei lor. Dar recunoscuse deja că mariajul ei era terminat. Nu era cazul să se simtă nervoasă sau ezitantă, sau să-i fie frică de ceea ce era pe cale să descopere.

Fără să simtă nimic – nici vină, nici tristețe, nici furie – apucă receptorul și apăsă butonul pentru a afla ultima convorbire primită. Era numărul misterios. Apelantul care întrebase de Marlene. Același apelant care i-a șoptit și ei pe celular: *Vin după tine, cățea.*

Dacă David a vorbit de la acest telefon, a șters convorbirea.

Atinse butonul de reapelare, așteptând în timp ce telefonul de la celălalt capăt al firului nu răspundea, apoi ridică receptorul pentru a afla orele când era deschis la Domino’s Pizza.

Douăzeci și cinci de mii de dolari însemnau o mulțime de pizze.

David n-a folosit telefonul fix pentru nicio discuție clandestină, târziu din

noapte. Dacă a existat un astfel de apel, trebuie că l-a făcut sau l-a primit pe celular.

Carey trase sertarul de sus din stânga biroului. Conţinea obiecte pe care le foloseau zilnic – cecuri în alb, timbre, etichete cu adrese, lucruri folosite de amândoi. Era locul unde ţineau invitaţiile la evenimente, agrafe, chitanţe ce trebuiau achitate. Cel care folosea acel sertar nu se aştepta la intimitate.

Îşi plimbă degetele prin diferitele compartimente. Bilete la un spectacol pe gheaţă. Carey zâmbi simţindu-şi copcile de pe buză. Ultima pasiune a lui Lucy era patinajul artistic. Aştepta cu nerăbdare să-şi ducă fiica la spectacol.

Dar întâi *trebuia* să aştepte să… Reprezentaţia avea loc exact peste două zile. Era îndoielnic că vreuna din rănile agresiunii primite, sau resentimentele publicului faţă de poziţia ei privind precedentele fapte rele ale lui Karl Dahl, se vor şterge până atunci.

Zâmbetul i se risipi. Nu voia să o pună pe Lucy în situaţia de a fi înfricoşată sau supărată, din cauza modului în care ar fi privit-o străinii pe mama ei. Nu era cinstit pentru un copil. Carey va sfârşi prin a da biletul ei Ankăi, şi familia Moore va fi formată din fiică, tată şi bonă.

Alungându-şi dezamăgirea, Carey continuă cercetarea, înaintând metodic spre fundul sertarului, căutând chitanţa pentru celularul lui David. Controlă sumele datorate pentru toate celelalte chitanţe din sertar, căutând una de douăzeci şi cinci de mii de dolari. Nu exista.

Exista totuşi o notă scrisă de mâna lui David cuprinzând o listă cu numere de telefon şi numele corespunzătoare. *Elită, Clasa întâia, Fete de Vis.*

Carey ridică receptorul şi formă ultimul număr, unde dădu peste o voce sexy.

„Însoţitoarele agenţiei Fete de Vis îţi transformă visele în realitate. Lasă un mesaj după ton şi noi îţi vom îndeplini fanteziile, cât vom putea de repede.”

Greaţa îi răscoli stomacul. Soţul ei folosea serviciile prostituatelor, aparent în mod frecvent. Faptul că împărţise patul cu el o făcu să simtă nevoia unui duş. Faptul că nu avea idee de când se întâmpla asta, sau dacă el n-a supus-o vreunui risc, o făcu furioasă. Viaţa lor sexuală ajunsese la zero cu multe luni înainte, dar îşi imagina că David îşi făcuse acest obicei mai de mult. Poate luni. Poate chiar ani.

E de necrezut, gândi ea. Asta se petrecea chiar sub nasul ei şi nu văzuse nimic. Dar nici nu căutase să vadă. Adevărul e, că în ultima vreme nu-i păsa ce face David. Nu voia să fie distrasă de această preocupare. Şi probabil că el

şi-a dat seama. Din ce altă cauză s-ar fi simţit atât de confortabil lăsând lista în sertarul biroului, unde şi ea avea acces oricând?

Sau poate că el chiar voise ca ea să găsească lista, pentru a-i atrage atenţia, a o răni, sau a o determina să ia o măsură, pe care el nu avea curajul să o ia.

Carey făcu o copie de pe listă şi o adăugă la teancul în creştere al dovezilor.

Încet, întoarse scaunul biroului pentru a ajunge cu faţa la dulapul din perete şi trase afară un sertar cu dosare. David era un om organizat, aproape meticulos. Exista un dosar pentru orice – declaraţii bancare, chitanţe, bonuri de plată clasate pe categorii mai mici: electricitate, gaze etc.

Misiunea plăţilor şi a ţinerii evidenţei fusese asumată de David încă de la începutul căsniciei lor. Îşi luase de bunăvoie responsabilitatea, cu un aer de importanţă. Avea un cap mai bun pentru afaceri decât ea. Ulterior, se plânsese că ajunsese să se simtă ca o secretară, ca şi cum era sub demnitatea lui să scrie un cec, sau să lipească un timbru sau un plic, sau să introducă nişte parole în computer pentru a plăti chitanţele electronic. Şi când Carey a sugerat că s-ar putea ca Ankăi să-i placă să facă această treabă, pentru o retribuţie săptămânală suplimentară, David a acuzat-o că-i minimalizează rolul în familie.

Carey se abţinu să-l repeadă spunându-i că rolul lui în familie devenise doar decorativ.

Trase afară dosarul cu chitanţele de plata telefoanelor şi scoase ultima chitanţă pentru celularul soţului ei. Erau o mulţime de apeluri la numere pe care nu le cunoştea, nu că s-ar fi aşteptat să recunoască vreunul. David avea asociaţi şi cunoştinţe în lumea lui şi arareori împărţea această lume cu ea. O mulţime de apeluri care se repetau la un anumit număr. O mulţime. Poate că cincizeci sau mai multe, doar pe această chitanţă.

Ridică receptorul şi formă numărul. Un automat răspunse cu vocea unei femei:

„Nu pot să răspund chiar acum la telefon. Sunt ocupată să mă distrez. Lasă un mesaj. Pa”.

O prietenă, presupuse Carey, dar nu simţi nimic, în momentul în care îi trecu prin minte acest gând. Nu era nici geloasă, nici rănită. Parcă privea problemele unui străin.

Introduse chitanţa telefonului în fax pentru a face o copie, şi puse originalul înapoi, ca şi dosarul.

Cu acelaşi sentiment de detaşare, scoase declaraţiile cardului de credit şi

chitanțele din contul afacerii lui David, se așeză înapoi pe scaun și începu să le răsfoiască.

Cheltuieli legitime și multe altele de alt gen. Plăți la restaurante, plăți la bar. Șaptezeci și cinci de dolari unei florării locale. Cincizeci și trei de dolari aceleiași florării. Patruzeci și cinci de dolari, tot florăriei. O mie șase sute de dolari certificând o donație pentru o sală de gimnastică din Edina, la zece minute depărtare. Un cadou. O mie patru sute treizeci de dolari la Bloomingdale's. Patru sute nouăzeci și șapte de dolari pentru hotelul Marquette. Chitanța era datată în ziua precedentă.

„… Unde ai fost în seara asta?" întrebase Kovac.

Am fost la un dineu de afaceri".

„Unde?"

„În locul acela nou de la Turnul IDS, alături de hotelul Marquette…"

În pieptul lui Carey se căscă o ciudată senzație găunoasă, ca și cum coastele îi fuseseră date deoparte. În timp ce ea se afla pe patul de spital, David se afla într-un pat de hotel, cu altă femeie.

Alungând acest gând, copie declarațiile de pe cardul de credit, apoi se uită prin cecurile anulate. Niciun cec de douăzeci și cinci de mii de dolari. Un cec lunar de o mie trei sute cincizeci de dolari, care începea cu opt luni înainte, către o agenție imobiliară.

Unde își găzduia prietena? Ascunzătoarea secretă unde își ducea prostituatele? Ce pui de căţea! De patru ani nu scosese profit din afacerile lui, dar cheltuise mii de dolari pe lună din banii ei – *ai ei* – pentru a-și acoperi activitățile lui ilicite.

Carey trase afară un dosar cu declarații bancare, căutând un depozit sau o retragere în sumă de douăzeci și cinci de mii de dolari. Nimic, în niciunul din conturile lor, dar ultima declarație era veche de aproximativ o lună.

Era sâmbătă. Nu putea să sune banca să-i întrebe. Știa că David rezolva o mulțime dintre tranzacțiile lui cu băncile prin computer, dar ea nu știa cum să acceseze contul.

Afară se auzi izbindu-se o portieră de mașină. Inima aproape îi sări din piept. Mâinile îi tremurau când puse înapoi declarațiile cardului de credit și chitanțele în dosarul lor și băgă dosarul înapoi în sertar.

Se ridică așa de brusc, încât capul i se învârti. Nu-i păsa dacă David o găsea la biroul lui. Îi păsa că s-ar putea să o înspăimânte pe fiica ei, cu felul în care arăta. Dar când dădu draperia deoparte și privi prin fereastra din față, Kovac era cel care urca scările spre ușă.

Arăta ca un pat nefăcut, cu părul des țeapăn ca o perie, din cauza degetelor trecute prin el, cu fața colțuroasă schimonosită și gura ursuză. Ca cei mai mulți dintre polițiștii activi pe care-i cunoștea, Sam Kovac nu fusese niciodată în pericol de a apărea pe coperta revistei *Gentleman's Quarterly.* Își cumpăra costume ieftine și se tundea la un frizer și mai ieftin. Era tipul de om aiurit și certăreț. Putea să parieze în siguranță că n-a lăsat niciodată patru mii trei sute de dolari la Bloomingdale's, nici pentru el nici pentru altcineva. Și mai știa, fără să întrebe, că nu era deloc mulțumit nici de superiori, nici de politica lor.

Carey își imagină că n-a dormit azi-noapte mai mult decât ea. Poate că mai puțin. Avea un caz de rezolvat și un judecător drept victimă. Oamenii puterii care conduceau orașul vor face mari presiuni asupra departamentului de poliție. Nu pentru că vreunuia dintre ei i-ar fi păsat în mod deosebit de ea, ci din cauza ziariștilor, pentru că lor trebuiau să le răspundă.

Nu păru surprins să o vadă, când crăpă ușa de la intrare înainte ca el să sune.

— Doamna judecătoare…

— Bună ziua, domnule detectiv. Bănuiesc că n-ai venit pentru o gustare gen tot-ce-pot-mânca.

El clipi, remarcând că încă avea energia să fie ironică.

— N-am poftă de mâncare, rosti apoi. Ai o cafea?

— Da.

— De așa ceva am nevoie. Tu ce faci?

— Încerc să te fac să te simți ca acasă, răspunse Carey sec, în timp ce Kovac trecu pe lângă ea în căutarea bucătăriei.

— Soțul tău unde e? întrebă el vârându-și nasul prin bufete. La a doua încercare, găsi cănile. Cafeaua era deja fiartă. Jumătate din recipient dispăruse. Două cești se aflau răsturnate pe chiuvetă, la scurs. David și Anka. Hârtiile de dimineață fuseseră lăsate împrăștiate pe masa micului dejun.

— Plecat. Kovac îi aruncă o privire. Carey se simți ca și cum putea să-i vadă prin haine, prin exteriorul ei, direct în locul unde își ținea secretele. Nu era un sentiment plăcut. Nu-ți place David, reluă ea, așezându-se pe scaun.

Kovac turnă cafeaua.

— Nu, afirmă direct. Nu-mi place. Ție da?

— E soțul meu.

Din nou o privire din ochii aceia fermi, de polițist. Tigrii probabil că aveau aceeași privire, când se aflau față în față cu prada. Se așeză la masa de

bucătărie alături de ea şi îi puse una din ceştile aburinde în faţă.

— Nu mi-ai răspuns.

— Nu am niciun motiv să discut cu tine despre căsnicia mea.

— Nu *vrei* să ai un motiv pentru a o face.

Gura lui Carey se strâmbă.

— Aşa cum cu amabilitate ai subliniat aseară: în momentul de faţă nu duc lipsă de oameni care să mă urască. David doar nu mă place. Şi are un alibi. Kovac nu zise nimic, deşi Carey ştia la ce se gândeşte. Soţul ei care o înşela îşi crease un alibi şi plătise pe cineva să facă treaba murdară. Ea ar fi negat categoric această posibilitate, cu excepţia unui singur lucru. *Douăzeci-şi-cinci-de-mii de dolari.* Ai suspecţi mai buni pe care să-i urmăreşti, adăugă ea.

— Am tot felul de suspecţi.

Alegerea cuvintelor folosite de el nu-i scăpă, dar refuză să muşte momeala.

Masa de bucătărie se afla într-un colţ, cu vizibilitate prin fereastra ce dădea în curtea din spate, unde peluza era acoperită de frunzele căzute, iar leagănul lui Lucy stătea ca un monument dedicat copilăriei. O dimineaţă de sâmbătă aşa normală: să stai, să pălăvrăgeşti, să bei cafea.

— Te înşală, reluă Kovac. Carey continuă să se uite pe fereastră. Nu pot să-mi dau seama. Eşti o femeie puternică, independentă. De ce accepţi această situaţie?

Ea tot nu-l privea.

— Nu ai nicio dovadă directă că David mă înşală… ai?

— Nu încerca să te joci cu mine, doamna judecătoare. Nu sunt prost şi nici tu nu ieşi.

Carey rămase tăcută timp îndelungat. În final rosti cu voce blândă:

— Poate că nu sunt chiar aşa de puternică cum crezi. Fu rândul lui Kovac să rămână tăcut. Putea să simtă cum o priveşte şi se întrebă la ce se gândea. Că neagă? Că e patetică stând cu un soţ care avea aşa puţin respect pentru ea? Era mai mult decât negare. Apoi devie de la subiect: Karl Dahl e tot liber?

— Mda. Nu trebuie să fii îngrijorată că ar veni după tine, zise Kovac. Nu are niciun motiv să te atace. Tu eşti noul lui cel mai bun prieten.

Carey ignoră împunsătura.

— Ai putut să faci mai clară caseta video din parcare?

— Nu încă.

— Atunci de ce te afli aici, domnule detectiv? întrebă ea ridicând o sprânceană. Nu că nu m-aş bucura de compania ta plăcută.

Kovac scoase un oftat adânc şi se uită pentru o clipă în cană.

— Stan Dempsey – detectivul şef…

— Ştiu cine e Stan Dempsey. Ce e cu el?

— Am fost acasă la el în dimineaţa asta. Ştii, nu i-a fost bine deloc de când cu asasinatele astea. Am vrut să vorbesc cu el despre ziua de ieri. Are un motiv tot atât de bun ca oricine să te numească scârnăvia dracului şi să încerce să scoată rahatul din tine.

— Şi?

— Şi nu era acolo. Devastase locul. A tras în mobilier, şi-a înfipt cuţitul în mese, obiecte sfărâmate. Parcă a fost o treabă de maimuţe, după cum arăta totul. A lăsat o casetă video cu imaginea lui vorbind despre cazul Haas, vorbind despre frustrarea şi furia lui. Apoi a continuat despre tine, despre hotărârea ta. Şi cât de multă nevoie are să ia treaba în mâinile lui şi să se asigure că vinovatul plăteşte.

— Vinovatul, zise Carey. Adică Karl Dahl.

— Şi tu.

— M-a ameninţat?

— Nu cu prea multe cuvinte, dar am motiv să cred că poate fi un pericol pentru tine şi posibil pentru fiica ta.

Carey stătea dreaptă, cu pulsul accelerat.

— Fiica mea? Ce a spus despre fiica mea?

— Ştie că ai o fetiţă şi crede că din cauza aceasta ar trebui să arăţi mai multă compasiune faţă de victime, având în vedere prin ce au trecut, rosti Kovac fără să o privească ochi.

Carey izbi puternic cu palma în masă.

— Nu mă trata ca pe un copil! Ce a spus despre fiica mea?

De data aceasta o privi în ochi.

— Se întreabă ce sentimente ai avea faţă de Karl Dahl, dacă fiica ta ar fi fost răpită, sodomizată şi atârnată de tavan, ca un miel înjunghiat.

Pe Carey o străbătu un fior de gheaţă, ca un ţurţure ce i s-a înfipt în spate. Lacrimile îi umplură ochii. Prin minte i se perindară imaginile din fotografiile de la locul asasinatelor Haas.

— O, Dumnezeule! murmură ea.

Frica ce o zguduise mai devreme revenise. Lucy era plecată. David era plecat. Anka era plecată. Nu avea idee unde erau, sau ce a putut să li se întâmple. Lucy era cea pentru care trăia, pentru care ar fi murit. Gândul că ar putea să fie rănită, să fie torturată…

Se ridică de la masă şi traversă în grabă camera spre telefon. Ameţită, bolnavă, tremurând, se rezemă de blat şi formă numărul celularului lui David.

Telefonul de la celălalt capăt al firului sună… sună… sună.

— La dracu', David! Răspunde la nenorocitul ăla de telefon!

Kovac stătea în picioare, dar nu prea ştia ce are de făcut.

Carey întrerupse apelul şi formă din nou, în caz că prima dată greşise numărul. Dar telefonul lui David continuă să sune, fără ca acesta să răspundă. Interveni poşta vocală informând-o că, pe caseta clientului nu mai e loc. Nu se afla acolo pentru ea, aşa cum nu se aflase nici cu o noapte înainte, când ea era la spital şi el se tăvălea cu o prostituată la hotelul Marquette.

— La dracu', strigă ea şi izbi receptorul de perete.

Acum plângea din nou. Suspine uriaşe o înecau.

Furia, neajutorarea şi slăbiciunea îi inundară fiinţa, toate o loveau – atacul, tensiunea cazului, sentimentul de a fi singură în faţa tuturor întâmplărilor şi acum conştientizarea că fetiţa ei e vulnerabilă, că poate să i se facă rău din cauza ei. Îşi puse mâinile pe faţă şi se îndoi, parcă ar fi fost izbită în stomac.

— Hei, zise blând Kovac atingându-i braţul. Trebuie să te calmezi. Nu s-a întâmplat nimic. Am dat în urmărire maşina lui Dempsey.

— De unde ştii că nu a fost deja aici? întrebă Carey.

— Poliţiştii de afară l-ar fi văzut.

— Nu, dacă parca mai departe pe stradă, sau după colţ. Poate că a stat aici, aşteptând. Poate că a văzut maşina lui David părăsind garajul. Poate că i-a urmărit. De ce nu m-ai sunat imediat ce ai aflat că Dempsey lipseşte?

— Nu cumva, în felul acesta te-ai fi isterizat cu o jumătate de oră mai devreme? Ce bine ţi-ar fi făcut? întrebă Kovac. Am anunţat imediat unităţile care patrulau pe aici. Nu există nimic pe care ai fi putut să-l faci şi care nu s-a făcut deja, rosti Kovac calm. N-am vrut să dau în tine şi cu asta, prin telefon.

Furia lui Carey se risipi. Nu avea putere să continue. Îngrijorarea şi frica înlăturaseră orice urmă de energie.

— O vreau pe fiica mea, şopti ea. Am nevoie să o găsesc pe fiica mea. Am nevoie să-l găsesc pe David. De ce nu poate să fie aici măcar *o dată*, când am nevoie de el?

Vocea i se frânse şi tuşi încercând să-şi reţină un suspin.

Braţul lui Kovac îi înconjură umerii.

— Haide, şopti el. Hai să te aşezi jos. Îţi vom găsi fiica.

— Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă toate astea, zise Carey cu voce spartă. Pentru o clipă se sprijini de el, simţind nevoia să fie susţinută de

cineva mai puternic decât ea. Mirosea a săpun de santal. Iar mireasma uşoară a fumului de ţigară îi era impregnată în haine.

— Regret, şopti ea jenată, când îi întâlni ochii, şi făcu un pas depărtându-se de el. Îmi pare rău.

— Nicio grijă, rosti Kovac în timp ce o conducea înapoi spre masă. Deci, până la urmă eşti şi tu o fiinţă umană. Secretul acesta se află în siguranţă la mine.

17.

Karl îşi închipuia că în partea oraşului unde se va duce, probabil că nu existau vagabonzi. Era o zi de toamnă însorită, caldă, destul de caldă pentru a-şi putea scoate haina mortului şi a o arunca într-un container de gunoi din spatele unei tipografii, acum închisă. Reţinu oribilul smoc de păr încâlcit şi căciula tricotată, deşi capul îl mânca îngrozitor, de abia putând suporta senzaţia. Nu avea nicio îndoială că hainele vagabondului erau pline de păduchi.

Avea nevoie de un duş fierbinte şi să se radă. Îşi imagină că putea să simtă chiar cum îi creştea părul pe pielea de pe piept şi de pe vintre. Gândul îl făcu să se înfioare.

Controlându-şi imaginea în fereastra zăbrelită din spatele tipografiei, Karl fu destul de încântat. Pantalonii vagabondului stăteau lăbărţaţi pe el, pentru că nu era un om solid. Dacă ar fi fost femeie, ar fi putut fi considerată mignonă. Nu exista un cuvânt asemănător pentru bărbaţi, după câte ştia el.

Îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi se gârbovi într-un fel de S indolent. Era o imagine perfectă, un leneş care nu se grăbea să meargă nicăieri. Nimeni nu s-ar gândi că fuge de lege, dacă nu se va mişca mai repede, ci doar îşi va târî picioarele.

Răscolind prin căruciorul vagabondului, Karl găsi mai multe perechi de ochelari de soare, unii zgâriaţi, alţii sparţi, unii întregi. Îi încercă până ce o pereche i se potrivi, ascunzându-şi astfel ochii înroşiţi, care ar fi atras atenţia amintindu-le oamenilor de el.

Se studie în geam şi îi plăcu ce văzu. Lotuşi nu era chiar satisfăcut. Nu îşi schimbase aspectul maxilarelor sau al gurii şi o mulţime de oameni aici se uitau prima oară, când priveau pe cineva. Toată lumea din Minneapolis îi văzuse fotografia la ştiri şi în ziare.

Îi crescuse o urmă de barbă. Asta era de ajutor, dar nu destul. Avea şi rănile din noaptea precedentă. Căută prin gură şi-şi scoase puntea dentară, zâmbetul lui prezentând acum două găuri negre. Era mai bine, dar nu era satisfăcut. Scotoci printre vechiturile din căruciorul vagabondului, căutând ceva care să-i dea o idee.

Oamenii străzii adunau cele mai afurisite obiecte. Acesta avea o colecţie de flacoane aproape goale, cele mai multe spray-uri cu vopsea, sau pentru

păr. Ca să alunge mirosul, gândi Karl. Ceva destul de ieftin. Mai era o jumătate de duzină de pantofi desperecheaţi, care arătau de parcă fuseseră uzaţi de prea mult mers pe jos. Era o pungă de gunoi plină cu doze de aluminiu şi sticle de bere şi de lichior. Probabil că era sursa banilor pe care Karl îi avea acum în buzunar, sau lovindu-se de părţile lui intime. Exista şi un ciocan cu gheară, pe care Karl şi-l legă de gleznă, sub un crac al pantalonilor, cu ajutorul unor şireturi de pantofi. Mai era acolo şi un cleşte patent.

Îl luă, îl studie, şi astfel prin cap îi trecu ideea. Puse vârful unui deget în gura patentului şi strânse uşor.

Stând în faţa ferestrei tipografiei, îşi ridică tricoul pe care-l purta, până deasupra buzei inferioare. Apoi luă patentul şi foarte metodic începu să-şi strângă buza cu putere prin tricou, atât de tare încât îi dădură lacrimile. Îşi strivi buza cu cleştele, dintr-o parte a gurii până în cealaltă şi înapoi.

Când fu gata să leşine de durere, se opri şi se uită încă o dată în geam. Buza se umflase deja şi avea şi urme de la dinţii cleştelui, dar nu făcu altceva decât să mai strângă puţin.

Era satisfăcut. Acum va fi în regulă.

Cu umerii căzuţi şi mersul târşit, cu buza îngroşată ieşită în afară, Karl abandonă căruciorul vagabondului şi se întoarse înapoi pe stradă. Ziua era minunată. Cerul avea o nuanţă de albastru electric şi aerul era cald – ei bine, destul de cald pentru acest ţinut ce alungase toamna. Dar lume nu prea era pe străzi. Nimic nu se întâmpla sâmbăta, în această parte a oraşului. Magazinele erau închise. Oamenilor nu le venea să se plimbe pe străzi în sus şi-n jos.

Lipsa oamenilor, totuşi, nu oprea circulaţia autobuzelor oraşului. Karl se aşeză prăbuşit pe o bancă într-o staţie de autobuz şi aşteptă. Un suflet singuratic dinaintea lui lăsase pe bancă un ziar mototolit. Pe prima pagină era figura lui şi o fotografie a judecătoarei Carey Moore în roba de judecător, stând dreaptă în scaunul de judecată, prezidând un proces oarecare.

Inima lui Karl bătu puţin mai repede. Fotografia lui şi fotografia îngerului lui, pe aceeaşi pagină! Mama lui ar fi spus că e o premoniţie, un semn. Karl nu credea în semne, cu excepţia acestuia. Carey Moore fusese bătută din cauza lui, pentru că hotărâse în favoarea lui. Nu-şi putea imagina niciun alt judecător făcând aşa ceva. Toată lumea din stat îi dorea moartea.

Era o femeie curajoasă în convingerile ei. Karl descoperi că ideea îl excită. O femeie puternică şi pasionată, care n-ar fi dat înapoi în faţa nimănui.

Autobuzul scrâşni pe refugiu, gemu şi şuieră ca un bătrân care da vânturi. Karl împături ziarul şi urcă, îndreptându-se spre eroina lui.

18.

Stan scoase din oraş Ford-Taurus-ul 1996, pe care-l poseda din clipa în care ieşise de pe banda rulantă, în Detroit. Mergea bine, purtându-l dintr-un loc în altul. N-avusese niciun motiv să-l schimbe. Nu era genul care să aibă nevoie de simboluri, pentru a-şi demonstra starea socială.

Acum, că hotărâse planul de acţiune, îi trebuia un sediu. Când unul dintre camarazii lui detectivi se vor duce acasă să-i pună întrebări despre atacul asupra judecătoarei Moore – şi vor merge în mod sigur – vor găsi doar videocaseta, după care vor începe căutările;

Era important să găsească ceea ce le lăsase. Era important ca toată lumea să înţeleagă cine era, pentru ce trăia şi cum ajunsese să fie omul care era acum. Ce influenţă a avut acest caz asupra lui. Sentimentul copleşitor de neputinţă stând în birou; sau în cabinetul unui psiholog şi uitându-se în tavan; ştiind că toată puterea de a-l înlătura pe Karl Dahl, sau de a-l aduce pe el înapoi pe stradă, se afla în mâinile altora. Oameni care nu înţelegeau unde se află răul.

În zilele lui bune, Stan fusese pescar amator. Lacul fusese evadarea din rutina zilnică şi de lângă tăcuta lui soţie dezamăgită. Se bucura de solitudine, de timpul cât era singur, fără zgomote, fără voci, fără necesitatea de a trebui să interacţioneze cu alţi oameni.

Districtul de la vest de Minneapolis şi suburbiile lui erau mlăştinoase şi presărate cu lacuri mari şi mici şi cu crânguri dese, toate legate între ele prin drumuri înguste, şerpuite. Lacul în care obişnuia să pescuiască Stan era prea mic pentru a-i tenta pe cei care ieşeau să petreacă weekend-ul în bărcile lor puternice şi prea greu de descoperit, pentru pescarii ocazionali. Pescuia pe acest lac de aproape patruzeci şi cinci de ani.

Unchiul lui deţinea o cabană pe malul de sud-vest. Nimic cu care să se mândrească, doar o colibă acoperită cu carton, cu o bucătărioară şi o baie, o gheretă de tablă galvanizată drept duş. Avea o pivniţă şi o verandă protectoare, unde cineva putea să stea în serile de vară, fără să fie devorat de ţânţari. Şi mai exista şi un şopron, unde iarna Stan îşi adăpostea mica lui barcă de pescuit şi unde se afla şi vechea camionetă Chevy a unchiului său.

Acest loc fusese ascunzătoarea lui Stan de când era băieţel. Între timp unchiul lui a îmbătrânit şi a fost bolnav ani de zile. Când a murit, locul i-a

revenit lui Stan.

Se opri la un magazin sătesc şi cumpără provizii – mâncare, apă, ţigări, hârtie igienică. Vânzătoarea era o fată grasă cu un cercel în nas şi părul pieptănat pe spate şi vopsit blond pe frunte. N-o interesa Stan. Privea prin el, aşa cum făcea majoritatea oamenilor.

Lacul strălucea în soare, parcă era de sticlă albastră. Papura şi stuful foşneau uscate, în umbra gălbuie ca de alabastru. Malul celălalt era punctat de grupuri de mesteceni cu scoarţa albă ca hârtia şi cu frunzele ce le mai rămăseseră strălucind ca aurul. Arţarii şi stejarii formau pădurea din jur, o paletă picturală de roşu, portocaliu şi bronz. După Stan, acesta era cel mai frumos loc din lume.

O pereche de bătrâni copaci uriaşi se aflau la marginea curţii proprietăţii unchiului său şi ţineau umbră ierbii subţiate şi rărite. Cabana arăta la fel cum arătase întotdeauna, cu excepţia gratiilor de la ferestre şi de la uşă. Locuri ca acesta, arareori locuite şi mai ales în weekend, erau o ţintă pentru vandali şi hoţi.

Stan descuie uşa şi duse proviziile înăuntru. Locul mirosea vag a mucegai, ca întotdeauna. Se pare că umezeala pătrunsese prin cartonul gudronat şi prin pereţi şi se instalase pe pernele vechii canapele, ce servea drept pat.

Ieşi din nou afară şi se duse la şopron, descuie lacătul şi apoi deschise uşa. Înălţă capota camionetei şi o înţepeni, apoi montă cablul încărcătorului bateriei, după care se înapoie la acţiunea de mutare.

Din portbagajul maşinii lui, scoase doi saci de voiaj negri şi îi duse în cabană. Conţineau unelte şi alte obiecte, pe care le împachetase fără să ştie exact de ce ar putea avea nevoie la treaba pe care se hotărâse să o facă. O pereche de mănuşi de cauciuc. Două cuţite. Cătuşe. Bucăţi de ţeavă.

Într-un colţ al minţii, Stan se vedea examinând aceste articole cu un sentiment nefiresc de calm şi repulsie, dar nu suficient de puternic încât să-l oprească. Hotărârea lui fusese luată. Ca de obicei, îşi desfăşura acţiunile metodic, pe pilotul automat, ca şi cum era doar rutină şi normalitate, pregătindu-se să ia dreptatea în propriile lui mâini.

După ce îşi prepară câteva sandviciuri cu salam afumat, alese mai multe arme cu bătaie scurtă, împachetă obiectele de primă necesitate şi părăsi cabana încuind-o.

Bateria se încărcase. Stan depozită lucrurile în rulota din spatele camionetei. Apoi o scoase din şopron, puse în loc maşina lui, închise uşa şi o ferecă cu lacătul.

Nu că în felul acesta ar fi fost imposibil de jefuit, dar Stan știa din lunga lui experiență că delincvenții erau leneși și depuneau cât mai puțin efort posibil. Obstacole ca încuietorile și gratiile puteau să determine un hoț sau un vandal să plece mai departe, spre o țintă mai ușoară.

Se întreba cum s-ar fi schimbat lucrurile dacă Marlene Haas și-ar fi încuiat ușile, în acea zi fatală. Ar fi plecat Karl Dahl mai departe, nedorind că facă față efortului, sau să riște să fie văzut pătrunzând prin efracție?

Sau era prea hotărât, prea înclinat să-și trăiască fanteziile, pentru a permite ca ceva atât de simplu ca un zăvor ruginit, să-l împiedice?

Stan credea în cea de a doua posibilitate. Karl Dahl își trăise în minte fanteziile morbide de prea multe ori, pentru a nu le transforma în realitate.

Acum înțelegea ce însemnă asta.

Îl încerca exact aceeași senzație.

19.

— Superiorii şi-au fixat toate reflectoarele pe treaba asta.

Locotenentul criminalist Juanita Dawes se aşeză pe marginea biroului. Era îmbrăcată pentru a apărea în faţa camerelor de luat vederi: părul coafat, machiajul făcut, costum elegant bleumarin cu accesorii perfecte. Conferinţa de presă va începe în biroul şefului, într-o jumătate de oră.

Dawes înaintase la conducerea departamentului de poliţie în salturi şi sărituri. Avea patruzeci şi unu de ani. Liska ştia, pentru că de fiecare dată când numele ei apărea în ziare, era întotdeauna însoţit de vârstă, ca şi cum ar fi făcut parte din numele ei. Locotenent Juanita Dawes Patruzecişiunu.

Teoria Liskăi era că superiorii îşi închipuiau că au ocazia să-şi facă o triplă publicitate folosind-o pe Juanita Dawes – femeie, de culoare şi de origine spaniolă. Nu conta că Juanita nici nu era cu adevărat hispanică. De ceea ce şeful şi toţi ceilalţi din stratosfera lor aveau grijă, erau mai ales aparenţele.

Nu că Dawes n-ar fi fost calificată. Liska simţea că era cel mai bun locotenent pe care îl avuseseră de multă vreme. Şi oricum urcase frumos pe scara ierarhică, ceea ce îi conferea şi mai multă putere.

Liska coborâse din pat mai devreme, pentru a parcurge acelaşi ritual ca şi Dawes: părul, machiajul, costumul cenuşiu ca oţelul, ce accentua albastrul ochilor ei, cercei simpli cu perle negre şi la gât un lanţ fin de argint, de care atârna o singură perlă, tot neagră.

Arăta de milioane. Probabil că va primi o mulţime de cereri în căsătorie, după conferinţa de presă transmisă pe toate canalele televiziunilor din Twin Cities.

— Pe caseta din parcarea garajului există cineva. Cu puţin noroc, în curând vom avea o imagine mai clară la care să ne uităm, continuă Dawes. L-am atras în treaba asta pe Elwood şi pe Tippen. Adună informaţii despre toţi escrocii eliberaţi recent, ale căror cazuri au fost prezidate de judecătoarea Moore. Au vorbit deja cu asistentul judecătoarei, pentru a afla dacă a primit scrisori de ameninţare.

— Avem nevoie şi de lista telefoanelor, interveni Liska. Avem numărul de unde provin ultimele apeluri de noaptea trecută. Dar nu poate fi depistat, însă cel puţin să stabilim proveniența şi ora.

— Asta s-a făcut deja, afirmă Dawes. Iar tu trebuie să-l găseşti pe tatăl

copiilor uciși în masacrul Haas. A folosit cineva cărțile de credit ale judecătoarei?

— Încă nu, răspunse Liska. Cred că am ajuns să fiu eu aceea care atrage atenția asupra elefantului din încăpere.

Dawes se încruntă.

— Stan Dempsey!

— El ar fi trebuit să fie în fruntea listei atacatorilor, având în vedere ce a găsit Sam acasă la el în dimineața asta.

Dawes arăta cu adevărat tristă.

— Urăsc că trebuie să mă gândesc la asta, dar se pare că acest Dempsey poate fi o reală posibilitate. Kovac spune că admite deschis pe casetă, că vrea să o facă pe judecătoarea Moore să plătească, pentru hotărârea luată în favoarea lui Dahl.

— Aici există ceva ce pentru mine nu are niciun sens, zise Liska. Dacă Dempsey a atacat-o pe judecătoarea Moore noaptea trecută, de ce a mai imprimat caseta din această dimineață? Vreau să spun, de ce a mai acordat credit casetei făcută în dimineața aceasta? După Sam, pe casetă nu-i e rușine să vorbească despre ce plănuiește să facă în continuare.

— Asta e o observație bună, rosti Dawes. Dacă a atacat-o pe judecătoare, în rolul pe care și l-a atribuit de înger justițiar, de ce n-a spus-o? De ce n-a spus ceva ca: „Mă duc să termin ceea ce am început” sau „I-am dat cățelei ce a meritat”?

— În mod sigur, tipul a înnebunit, zise Liska. Cine e în stare să spună ce se petrece în capul lui?

— Mi-ar plăcea să obțin o părere de profesionist în legătură cu asta. Am să vorbesc cu șeful să o convoace pe psihiatra la care mergea Dempsey.

— Va țipa despre violarea intimității.

— Poate să țipe cât o vrea. Dar dacă Dempsey i-a mărturisit planul de a comite o crimă, e obligată să ne raporteze.

— Nu-l văd pe Stan Dempsey descărcându-și inima în fața cuiva, în legătură cu nimic, afirmă Liska. Tot timpul cât am fost împreună la Criminalistică, nu cred că l-am auzit rostind zece cuvinte.

— Știu. E un individ ciudat, domestic, Stan al nostru, zise Dawes. Îmi pare rău pentru el. Să încercăm să-i oferim beneficiul îndoielii, pentru moment. Cu cine altcineva ai mai vorbit despre seara trecută?

— Cu Wayne Haas, cu fiul lui și cu prietenul fiului.

— Și?

— Nu credem că a făcut-o Wayne Haas, răspunse Liska. Însă fiul ar putea fi un candidat. El şi prietenul lui au recunoscut că se aflau în centru după-amiaza târziu şi că ştia de hotărârea judecătoarei Moore. Şi în mod categoric are o mulţime de motive să fie ofticat pe ea.

— Sam a vorbit cu soţul judecătoarei?

— Mda. Dar nu-i place tipul. Zice că e o sculă.

Dawes se strâmbă.

— Lui Kovac nu-i place nimeni, l-ar da şi propriei lui mame nota unu.

— Astăzi verifică alibiul lui David Moore.

Dawes se uită la ceas şi oftă.

— Ar fi mai bine să urcăm, zise ea. Şeful o să-mi toace fundul dacă întârziem. Ştii ce să spui când vor începe întrebările?

— Nu putem face speculaţii şi nici să discutăm despre o investigaţie în plină desfăşurare.

— Perfect, zise Dawes şi deschise uşa biroului. Când Liska trecu pe lângă ea, dădu din cap. Grozav costum, domnule detectiv!

— După tine, boss.

•

Conferinţa de presă a fost obişnuitul circ, cu toţi acei târâie-brâu care nu ştiau nimic şi cu reporterii care voiau să ştie tot. Liska se întreba câţi din ambele grupe ar fi luat parte, dacă în realitate Carey Moore ar fi fost doar o simplă mamă, care ar fi trebuit să aibă două meserii pentru a-şi câştiga existenţa. Carey Moore îi adunase la un loc pe primar, pe procurorul districtual, pe şeful poliţiei, pe ajutorul şefului, pe căpitanul compartimentului investigaţii, pe locotenentul Dawes şi pe ea însăşi.

Reflectoarele televiziunilor răspândeau o lumină crudă, albă şi o orbeau, ceea ce probabil că va crea confuzie în rândul posibililor amatori de însurătoare din cadrul audienţei, gândi ea simţind nevoia să facă puţin haz, pentru a contracara seriozitatea situaţiei. Probabil că arăta ca o chinezoaică, cu ochii strânşi şi părul decolorat, o chinezoaică punk. Perspectivele ei de a agăţa un soţ se îndreptau deci spre un asiatic.

Presa încerca cu frenezie să afle tot. În primul rând despre evadarea lui Karl Dahl, apoi despre atacul judecătoarei Moore. Şeriful Districtului Hennepin a fost bombardat cu întrebări, pentru că l-a lăsat pe Dahl să scape. În ce o privea pe Liska, nu exista nicio explicaţie pentru ceea ce se întâmplase, care să nu includă şi calificativul „o bandă de nenorociţi”.

Şeriful afirmă că fiecare ajutor al său disponibil era plecat în căutarea lui

Dahl. Promise că acesta era prioritatea absolută a lui și a oricui din biroul său. A fost chemată în ajutor și ramura Minneapolis a FBI. Dar promisiunile lui nu atârnau prea greu, având în vedere modul cum se descurcase biroul lui în privința pazei lui Dahl.

Superiorii din departamentul de poliție s-au axat pe nevoia de a reface încrederea publicului în privința aplicării legii. Detectivii de frunte ai departamentului erau implicați în caz, hotărâți să-l predea justiției pe omul care a lovit chiar în inima sistemului nostru judiciar.

Când a fost chemată și Liska să răspundă la întrebări, și-a repetat perfect rolul. *„Nu putem face speculații și nici să discutăm despre o investigație în plină desfășurare”*.

•

După conferința de presă, prima ei oprire a fost la închisoarea femeilor, pentru a vorbi cu Amber Franken, mama celor doi copii încredințați spre îngrijire și uciși în casa Haas.

Amber Franken era o blondă decolorată costelivă, cu aspect mizerabil și ten bolnăvicios. Pielea ei era așa de subțire, încât Liska putea să-i vadă albastrul venelor de la gât. Își suflecase mânecile bluzei, ceea ce scosese la iveală pielea brațelor tatuată în întregime și urme vechi de înțepături de ace. Avea douăzeci și doi de ani. Ceea ce însemna că a început să dea naștere copiilor la plăpânda vârstă de paisprezece ani. Cei doi copii uciși aveau șapte și cinci ani, când au murit. O fată de doi ani fusese plasată de serviciile sociale la altă familie.

Intră țanțoșă în camera de interogatorii, cu o expresie acră pe figură și căzu pe un scaun de la masă, vizavi de Liska.

— Amber, sunt detectivul Liska de la divizia Criminalistică.

— Dau în judecată departamentul de poliție, pentru ce li s-a întâmplat copiilor mei, zise ea zâmbind batjocoritor.

— Da? rosti Liska neinteresată. Mult succes!

— Și dau în judecată și serviciile sociale. Mi-au plasat copiii într-un mediu nesigur.

Liska ar fi vrut să o întrebe ce fel de mediu le asigurase ea copiilor ei, o prostituată dependentă de droguri. Dar avea nevoie de cooperarea femeii și asta însemna să-și strunească gura, de obicei atât de bogată.

Mult succes, Nikki.

— Ai avut vreun contact cu tatăl copiilor, în ultima vreme?

Amber râse.

— Rahatul ăla? N-am avut contact cu el, de când m-a făcut knock-out.

— Atunci de ce apare în registrul vizitatorilor, cu specificația că a fost aici acum zece zile?

— Probabil că a fost să o vadă pe una din târâturile lui.

Liska se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe masă și oftă.

— Ascultă, Amber, tu nu vrei să vorbești cu mine și nici eu nu vreau să vorbesc cu tine. Dar o să stăm aici și o să ne bucurăm una de compania celeilalte, până când o să-mi dai un răspuns corect.

Cu alt zâmbet batjocoritor și scuturând din cap:

— Eu nu am nimic altceva, în afară de timp.

— E adevărat. Dar poți rămâne aici mai mult, sau mai puțin.

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că dacă îți bați joc de timpul meu, dacă mă duci cu vorba, mă oftici și refuzi să cooperezi cu poliția, asta nu o să dea bine în cazierul tău, când o să fii gata să fii eliberată pe cuvânt.

Fata se lăsă pe spate în scaun, cu fața pătată și ochii ieșiți puțin din orbite.

— Mă *amenințI*?

— Îți spun doar purul adevăr, Amber, rosti Liska fără emoție. Îți fac o favoare vorbind cu tine. Dacă nu te îndrepți și nici măcar nu încerci să fii bun cetățean, comisia de eliberare pe cuvânt nu va fi deloc nerăbdătoare să-ți dea un picior în fund, în lumea liberă. Asta e tot. Îți vei petrece aici tot timpul. Asta nu e o închisoare districtuală, unde ar fi fericiți să-ți vadă fundul ieșind pe ușă, din cauză că au nevoie de locuri, continuă Liska. Spre deosebire de multe alte state, statul Minnesota are o mulțime de celule de închisoare rezervate vouă. Ajung și pentru tine. Nu vreau să-ți înrăutățesc situația, Amber. Realmente nu vreau. Nici măcar n-am vrut să vin aici. Am și eu doi copii. Mi-ar fi plăcut să-mi petrec timpul cu ei. Ca mamă, sunt sigură că înțelegi asta. Îți amintești cum era. Copiii tăi se uitau la tine, ca și cum ai deține cheia omenirii. Această iubire nu seamănă cu nimic altceva. Această legătură e mai puternică decât orice. Ochii lui Amber Franken se umplură de lacrimi. Privi în lături, cu brațele strâns încrucișate pe piept, ca și cum încerca să se adune. Ți-e dor de ei, nu-i așa? adăugă Liska blând. Nu contează ce mamă iresponsabilă fusese puicuța asta; lipsa copiilor șterse amintirile urâte și îi lăsase doar imaginile dulci, sentimentele frumoase din timpul petrecut cu copiii ei. Copii pe care nu are să-i mai vadă niciodată. Pot să-mi imaginez cum te simți, știind că nu mai sunt. Știind prin ce au trecut înainte de a muri… vorbi mai departe Liska.

Amber începu să plângă cu adevărat. Îşi duse mâinile la faţă şi suspină.

— Mi-e aşa dor de ei!

Simţind o reală milă pentru ea, Liska rămase răbdătoare până ce furtuna se mai potoli. Nu putea fi nimic mai rău pe lume, decât să te gândeşti la copiii tăi torturaţi de un sadic.

După câteva minute, Amber îşi scoase bluza din pantaloni, îşi uscă faţa cu ea şi îşi suflă nasul.

Liska încercă din nou.

— De ce a fost Ethan Pratt la tine, acum zece zile?

Amber scoase un suspin tremurător.

— Pentru a vorbi despre procese. Vrea să intenteze procese, puiul ăla putred de cățea. Ca şi cum ar fi fost vreodată altceva mai mult, decât un donator de spermă! Lipitoarea dracului! I-am spus să-şi ia propriul lui avocat blestemat.

— A vorbit despre procesul lui Karl Dahl care urmează?

Ea îşi şterse din nou nasul, de data aceasta cu dosul mâinii, pe care apoi şi-l şterse de pantaloni.

— Spunea că vrea ca data viitoare judecătoarea Moore să fie arestată, din cauză că-i pasă mai mult de acuzat, decât de victime.

— Părea furios în legătură cu asta?

— A numit-o scârnăvia dracului, dacă asta vrei să ştii.

— Da, asta am vrut să ştiu, răspunse Liska.

20.

Amândoi au auzit maşina intrând în garajul de alături. Carey Moore privi spre o uşă. Kovac presupuse că era intrarea în garaj. Expresia ei era uşor de descifrat, cu toate juliturile şi umflăturile. Speranţă, dorinţă, puţină nelinişte.

Kovac se ridică înaintea ei, se îndreptă spre uşă şi o încuie, până auzi vocile… David Moore, suedeza, un copil. Păreau relaxaţi, fericiţi. Kovac ar fi vrut să deschidă uşa şi să şteargă zâmbetul de pe faţa soţului. În loc de asta o întredeschise şi le aruncă o privire hotărâtă şi lipsită de prietenie.

David Moore fu neplăcut surprins.

— Tu ce faci aici?

— Dar tu ce faci, când laşi singură o femeie care a suferit o comoţie?

— Am controlat-o de mai multe ori azi-noapte, detectiv, afirmă suedeza încercând să fie de ajutor. Doamna Moore era bine.

Kovac o ignoră, ţinându-şi privirea aţintită asupra soţului.

— Am fost să luăm micul dejun, rosti David Moore în defensivă. M-am gândit să o lăsăm pe Carey să doarmă.

O fetiţă cu părul închis la culoare şi cu ochi mari albaştri stătea confortabil în braţele lui. Fu directă, ca şi mama ei.

— Cine eşti tu?

— E un detectiv de la poliţie, dulceaţă, răspunse Moore. E aici pentru că aseară mama ta a fost agresată.

Ea îşi întoarse privirea spre el.

— Unde e mami?

— Sunt aici, iubito, interveni Carey Moore strecurându-se între tocul uşii şi Kovac.

Lucy Moore îi aruncă o privire şi ochii ei deveniră apoşi.

— Mami?

— Arăt destul de rău, nu-i aşa? rosti Carey blând. Kovac se dădu înapoi şi o lăsă să treacă. Totuşi acum sunt bine. Sincer. Sunt doar julituri şi zgârieturi.

Lucy nu prea ştia ce e de făcut în această situaţie, îi aruncă tatălui o privire suspicioasă, apoi se întoarse spre mama ei.

— Arăţi înfiorător, declară ea.

— Ştiu.

— Poate ar fi trebuit să te machiezi puţin.

Ochii lui Carey străluceau de lacrimi, în timp ce încerca să râdă şi întinse mâinile spre fiica ei.

— Vino. Poţi să mă ajuţi să fac asta şi totodată să-mi spui ce ai mâncat la micul dejun.

Fetiţa sări din braţele tatălui şi se îndreptă spre mamă, luând-o de mână şi trăgând-o spre bucătărie.

— Am mâncat clătite cu coacăze negre şi o mulţime de sirop. Îmi place siropul.

— Ştiu că-ţi place.

— Şi nici nu contează, pentru că m-am spălat pe dinţi.

Kovac le privi trecând prin bucătărie şi apoi mai departe în hol. Acest tablou mamă-fiică îl mişcă în partea duioasă şi foarte bine ascunsă a sufletului său. Dar nu-şi permise să examineze sentimentul. Se întoarse spre David Moore.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Pot să-mi scot mai întâi haina? întrebă Moore iritat.

Kovac se întoarse spre suedeză.

— Şi cu tine.

Intrară în bucătărie şi se aşezară, iar Kovac îi informă în legătură cu situaţia lui Stan Dempsey. Suedeza îl asculta cu ochii larg deschişi. La sfârşitul iernii, Stockholm-ul arăta din ce în ce mai bine.

— Trebuie să fii pe fază, zise Kovac îndreptându-şi comentariul spre David Moore. Fără celulare închise sau ignorate.

Moore părea tulburat.

— Crezi că tipul ăsta e serios?

Kovac se abţinu să-l întrebe dacă întotdeauna a fost atât de prost, sau era doar o calamitate recentă.

— *Ştiu* că e serios. Nu poţi să-ţi iei pur şi simplu fiica şi să ieşi să faci ce-ţi place. Aş fi încântat ca ea să nu părăsească casa, până când situaţia se va rezolva.

— N-ar trebui să plecăm din oraş?

— Nu cred că soţia ta e în situaţia de a putea călători, în acest moment. Are nevoie de învoire de la medic. Dacă faci doar ceea ce-ţi spun, va fi foarte bine. Am ofiţeri postaţi aici, ziua şi noaptea.

Bona murmură ceva în suedeză. *O Doamne, o Sfinte, sau la dracu',* îşi imaginä Kovac. Apoi îi aruncă o privire nervoasă lui David Moore, care se prefăcu că n-o vede. Kovac înregistră episodul în minte. Oare bona şi tati? Îşi

aminti cum l-a apărat pe Moore noaptea trecută, când Kovac a întrebat care e programul lui.

Ticălos indolent! Ar fi putut măcar să facă efortul de a-şi lua o metresă în afara propriei locuinţe!

— Trebuie să plec, anunţă Kovac. Aveţi amândoi cartea mea de vizită, dacă e nevoie de mine. Iar dacă trebuie să părăsiţi casă, anunţaţi-i pe ofiţerii din faţă şi spuneţi-le unde vă duceţi şi când intenţionaţi să vă întoarceţi.

David Moore părea nefericit.

— Sunt prizonier în propria mea casă?

— Da, răspunse Kovac. Regret că e un asemenea inconvenient pentru tine, faptul că viaţa soţiei şi a fiicei tale sunt ameninţate.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ştiu ce ai vrut să spui. Nu vrei să te afli la dispoziţia mea, zise Kovac. Ce dracului ai de făcut, de e aşa de afurisit de important? Brusc ai devenit domnul Ambiţie?

Moore îşi îngustă privirea.

— Nu-mi place asta.

— Sunt sigur că nu.

— Lucrez într-o problemă importată.

— Da? Ei bine, e secolul telecomunicaţiilor. Ridică receptorul; trimite un e-mail.

Moore privea fix în stânga capului lui Kovac. Intenţiona să facă tot ce dracului voia. Dos de fund!

— Am nevoie şi de numărul celularului tău, rosti Kovac către bonă.

Ea i-l spuse şi Kovac îl notă în agendă.

— Am plecat, zise el şi îi lăsă în bucătărie, oprindu-se în hol pentru a asculta, să vadă dacă erau suficient de proşti, încât să-şi spună vorbe de amor, înainte ca el să iasă pe uşă.

— Intenţionez să fac cafea proaspătă. Era Moore.

— Eu mă duc în camera mea. Am de studiat. Era bona.

La zgomotul paşilor ei pe scară, Kovac o întâmpină. Arătă surprinsă să-l vadă, dar nu alarmată.

— Anka, trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Nu ştiu nimic, zise ea. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

— În Suedia nu se comit crime?

— Nu ca aici. E o nebunie, e ceva diavolesc ce le-a făcut omul acela familiei, copiilor. Şi acum spui că celălalt om, un detectiv de la

departamentul de poliție, vrea să le facă rău doamnei Moore, sau lui Lucy?

— E într-adevăr o treabă înspăimântătoare, recunoscu Kovac. Judecătoarea Moore e într-o situație care atrage multă atenție și nu în întregime pozitivă. Anka privi în lături, în mod clar supărată. Anka, vreau să te întreb ceva foarte personal, continuă Kovac. Și am nevoie să-mi răspunzi cinstit. E foarte important să am o imagine clară a ceea ce se întâmplă aici. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, răspunse ea nervoasă, neliniștită.

— E ceva între tine și domnul Moore?

Kovac îi urmări cu atenție expresia. Șoc și indignare.

— Nu știu ce vrei să spui, zise ea. Domnul Moore este angajatorul meu.

— Nu e mai mult decât atât pentru tine?

— Nu. Sigur că nu.

Răspunsul fusese puțin cam șovăitor și nici nu îl privise în ochi.

— Nu te culci cu el?

Ea scoase un mic oftat.

— Nu! Acum, mă duc sus. Nu am nimic altceva să-ți spun. Bună ziua.

Indignare. Jignită grav.

Totuși nu îl privise în ochi.

21.

Karl coborî din autobuz la Calhoun Square, într-un cartier la modă al Minneapolis-ului, cunoscut ca Suburbie, deşi se afla la sud de centru. Împrejurimile erau pline de case frumoase şi vechi restaurate, curţi drăguţe şi copaci bătrâni pe bulevard. Era un cartier cu familii tinere în ascensiune, perechi de homosexuali în ascensiune, sau pensionari retraşi confortabil.

Pe aici nu prea erau mulţi oameni care să arate în felul în care arăta Karl, dar planul lui era să remedieze rapid situaţia.

Se duse la mall-ul din Calhoun Square, o colecţie de buticuri şi restaurante înghesuite într-o clădire veche de cărămidă, care fusese iniţial de origine industrială. O fată plictisită dintr-un chioşc de la parter îl privi apropiindu-se, cu un amestec de dezgust şi îngrijorare. În timp ce se apropia de ea, Karl se gândea că s-ar putea să o ia la fugă, dar ţinea în mână o hârtie de douăzeci de dolari şi îi spuse că are nevoie de o şapcă.

Ea se uită la hârtie şi lăcomia fu mai puternică. Îi vându o şapcă rotundă kaki şi nu se oferi să-i dea restul.

În timp ce se îndrepta spre toaleta bărbaţilor, Karl privi peste umăr şi o văzu vârând hârtia în geanta ei. Incorectitudinea ei îl făcu să clatine din cap.

Cu şapca în mână intră în toaleta bărbaţilor, pentru a se descotorosi de părul şi de căciula tricotată a vagabondului.

Deoarece era devreme, era singur acolo şi hotărî că va profita de ocazie pentru a se spăla pe faţă şi pe cap.

Scoaterea căciulii a fost un proces dureros. Lâna se lipise de rănile sângerânde, făcute de Şarpele care îl izbise cu capul de gratiile celulei. În timp ce-şi desprindea căciula de pe cap, bucăţică cu bucăţică, rănile se redeschiseră în mai multe locuri şi începură să sângereze din nou. Se privi în oglindă gândindu-se că arăta ca dintr-un film de groază, un demon cu ochii roşii, tocmai scăpat din iad. Buza îi zvâcnea cumplit. Umflată grotesc şi roşie, îi amintea de modul cum arată carnea delicată dintre picioarele unei femei.

Pentru un scurt moment, îşi imagină chiar că simte mirosul de mosc al femeii pregătită pentru sex. Momentul îl distră. Apoi scoase puntea dentară din buzunarul pantalonilor, o spălă la chiuvetă şi o puse înapoi în gură. Probabil că în această parte a oraşului nu erau prea mulţi oameni care umblau fără dinţi. Şapca rotundă se potrivea cu ochelarii de soare.

Își suflecă mânecile cămășii până la jumătatea brațelor. Cu pantalonii murdari nu putea să facă nimic, cu excepția rulării manșetelor. Își scoase pantofii și șosetele, aruncă șosetele la gunoi și își încălță pantofii la loc. Pentru moment va merge și așa.

Trăgându-și cozorocul șepcii cât mai adânc pe ochi, ieși din toaletă, apoi din clădire și plecă mai departe. Cu mâinile în buzunare, mergea pe trotuar ca un om fără nicio grijă pe lume. Poate că tocmai se îndrepta spre casă, venind de la o cafenea Starbucks! Sau poate că făcuse treabă într-o curte, de aici și pantalonii murdari.

În timp ce mergea, Karl studia casele de pe trotuarul de lângă el. Biciclete pe veranda din față, însemna că în casă sunt mai multe persoane. O pereche sau o familie. Se uită după niște case mai mici – cu un singur nivel, sau un nivel și jumătate. Cele cu straturi mari de flori, acum ofilite de frig, îi spuneau că oamenii, sau persoana care locuia acolo, avea o mulțime de timp de pierdut. Bătrâni, probabil pensionari.

Îi atrase atenția o căsuță tip Cape Cod. Albastră, cu obloane albe și un gard de scânduri împrejmuind curtea din față. Un semn de bun sosit din lemn sculptat artizanal atârna lângă ușa de intrare: „Bunica Locuiește Aici”. Karl dădu colțul, apoi reveni pe alee.

Gardurile ce despărțeau proprietățile blocau vederea spre curtea din spate a celor mai multe case. Bunica Locuiește Aici avea un gard făcut din scânduri late verticale, care fusese colorat de intemperii într-un gri argintiu.

Karl se strecură între gard și vecin și încercând scândurile lipsă își croi drumul spre un garaj de o singură mașină. Nu era nimeni. Exista, totuși o fereastră în spatele casei, a cărei vedere din spre stradă era obturată de o tufă mare de liliac.

În garaj, se afla o mașină. Apoi Karl privi prin tufa de liliac cum un Volvo model recent ieșea de pe alee. Nu putea să vadă fața șoferului. O femeie, gândi el, observând manevrele prudente cu care scotea mașina în stradă.

Bunica pleca. Karl se întreba dacă nu cumva înăuntru exista și un bunic. Se uită pe fereastra laterală a garajului și, judecând după absența uneltelor, ajunse la concluzia că probabil nu era niciun bărbat în casă.

Fereastra din spatele casei fusese lăsată parțial deschisă, pentru a lăsa să intre aerul proaspăt al acestei adorabile dimineți de toamnă. Venea iarna și odată instalată, nimeni nu va mai deschide geamurile în următoarele cinci luni.

Mai multe ghivece mari și grele cu plante veștejite fuseseră puse lângă

garaj, între acesta și gardul privat, așteptând să fie curățate și puse la iernat. Karl îl rostogoli pe cel mai mare în spațiul acela îngust, îl potrivi bine și îl folosi drept scăunel pe care să se urce.

Puține manevre cu cuțitul de măcelărie al vagabondului și Karl putu să ridice fereastra suficient, pentru a-i permite să se strecoare înăuntru. Ajuns aici, lăsă cu grijă fereastra la loc.

Se așteptase ca încăperea să fie plină de bibelourile Bunicii – cățeluși de ceramică, tot felul de porțelanuri vechi, un mobilier înzorzonat, acoperit cu pânze înflorate, și milieuri de dantelă. În loc de asta, spațiul arăta ca într-o revistă de decorațiuni interioare, cu pereții elegant coloraţi și un mobilier modern, închis la culoare.

În bucătărie Karl descoperi povestea Bunicii Care Locuiește Aici. Frigiderul era acoperit de fotografii, ale ei și ale altor ființe – prietenii, familia, nepoții. Așa de multe fețe zâmbitoare și fericite!

Conform unui plic încă nedeschis de pe blat, numele bunicii era Christine Neal.

Christine Neal era de aproape șaizeci de ani, îngrijită și atletică. Alergase la maraton. Fusese în vacanță în locuri exotice. În mai multe fotografii era tot atât de cheală ca și Karl. Un banner de la una din cursele ei chema la sprijinirea grupului local de supraviețuitori ai cancerului de sân.

Karl deschise frigiderul și se servi cu o portocală. Era rece, suculentă și înviorătoare. Când termină, aruncă cojile la gunoi, șterse minerul frigiderului cu un prosop și plecă în căutarea unei băi.

Exista doar una, alături de ceea ce trebuie că era dormitorul Christinei Neal. Albă și imaculată, mirosea a lavandă.

În dulapul cu medicamente, descoperi un ghem de ață dentară cu parfum de mentă, rupse o bucată pentru el și se apucă să-și curețe rămășițele dintre dinți – portocala pe care tocmai o mâncase și bucățile de carne de porc, pe care le găsise în gunoi mai devreme. Apoi luă periuța de dinți din suportul ei, întinse pe ea pastă și se spălă viguros pe dinți. Își scoase puntea dentară din gură, o perie și o puse la loc.

Apoi se dezbrăcă și aruncă hainele murdare ale vagabondului pe jgheabul ce ducea jos la spălătorie. Cu grijă, își scoase banii pitiți sub scrot. Gol, se așeză pe toaletă și se hotărî să rezolve prima lui ieșire afară în calitate de om liber. Ce plăcută, liniștită și personală experiență!

Luă un exemplar din *People* și-l frunzări. Arăta foarte puțin interes față de lumea divertismentului. Arareori se uita la televiziune, iar despre filme știa

numai din afişele cinematografelor.

Nu prea cunoştea starurile. Fetele arătau toate tinere, prea costelive şi se îmbrăcau ca nişte prostituate. Nu trebuia să le surprindă că erau violate şi ucise, umblând îmbrăcate în felul acesta. Bărbaţii nu erau deloc demni de remarcat. Jumătate din ei păreau că s-au îmbrăcat de la vechituri şi nu aveau nici măcar bunul simţ să-şi vâre cămaşa în pantaloni. Cea mai mare parte dintre ei aveau nevoie să se tundă şi să se radă.

Ca şi el, îşi aminti în felul acesta.

Duşul era fierbinte şi apa avea presiune bună. Karl se săpuni cu săpun Olay şi dădu jos primul strat de murdărie. Apoi se săpuni din nou, luă aparatul de ras roz al Christinei Neal de pe etajeră şi se apucă să se radă. Începu cu capul şi continuă în jos – cu faţa, pieptul, burta. Se considera norocos că nu are spatele păros ca al multor bărbaţi, altfel ar fi avut nevoie de ajutor.

De pe burtă, continuă în jos pe picioare, plin de grijă să nu se taie, aşa cum fac multe femei. Apoi luă o lamă nouă şi începu treaba foarte delicată de la părţile intime. Karl nu putea să suporte să simtă cum îi creşte părul. Îl făcea să se simtă murdar.

Îşi mângâie penisul făcându-l să se întărească, ceea ce uşură raderea scrotului.

Un ţipăt de femeie îi spulberă concentrarea.

Christine Neal stătea în uşa dormitorului, ţeapănă din cauza şocului. Un scurt moment ochii ei fură imobilizaţi într-ai lui Karl, apoi o luă la goană.

Karl sări de sub duş, alunecă pe pardoseala udă, dar reuşi să nu cadă. Apoi sprintă pe hol şi o prinse pe Christine Neal de spate, când ea tocmai ajungea la telefonul de pe blatul din bucătărie. Receptorul căzu pe duşumea.

Era o femeie puternică, atletică. Se răsuci, îşi arcui spatele, îl lovi cu piciorul şi îl zgârie. Se luptară pe podea, Christine Neal hârâind în încercarea de a ţipa şi de a-şi trage răsuflarea. Mâna mătura orbeşte duşumeaua şi reuşi să apuce iar telefonul.

Karl se întinse şi apucă receptorul pe care-l aruncă departe de ea. Christine Neal se târî cu disperare încercând să-şi tragă picioarele sub ea şi să o ia la fugă. Dar, înainte de a putea face un pas, Karl o prinse de gleznă şi ea căzu din nou. Acum gâfâia isterizată încercând să strige după ajutor.

Se răsuci pe o parte vrând să se elibereze din strânsoare, apoi încercând iar să-şi tragă un genunchi sub ea.

Karl se întinse şi o apucă de păr, dar acesta îi rămase în mână, o perucă! O

zvârli deoparte și o încălecă peste talie.

Acum era trântită pe spate. Mâinile lui erau în jurul gâtului ei, strângând. Îl lovi cu pumnii, încercă să-și arcuiască trupul pentru a-l da jos de pe ea. Apoi încercă să strige. Dar strigătul se stinse sub degetele lui.

Karl strânse mai tare. Christine Neal începu să se învinețească din lipsă de oxigen. Limba îi ieși din gură, umflată și purpurie. Ochii îi ieșiră din orbite.

Karl îi privi ochii și emoția din ei. Teroare animalică pură. Se gândi că trebuie să fie oribil să mori în acest fel, privindu-ți în față asasinul și negăsind nici compasiune, nici simpatie. În cazul lui, își imagină că nu era nimic de văzut.

Nu era ceva personal. Nu era furios pe această femeie și nici bântuit de dorința reală de a o ucide. Dar nu putea să-i permită să cheme poliția. Acum acționa pe sub radar. Nimeni nu avea idee unde se află. Era liber să se miște prin oraș după cum voia. Și avea niște planuri. Nu putea să-i ofere Christinei Neal ocazia de a-i zădărnici planurile. Pur și simplu nu era practic să o lase în viață.

Agitația brațelor ei deveni mai slabă, și mai slabă, până când nu mai făcu nimic altceva, decât să-și izbească palmele de dușumea… apoi doar convulsii… apoi nimic.

Karl nu-și luă mâinile de pe gâtul ei și nici nu se opri din strâns. Nu voia să-și revină cumva și să aibă șansa de a pleca, sau de a striga după ajutor. Continuă se strângă, până când mâinile începură să-i amorțească.

În final îi dădu drumul, rămânând călare pe ea. Capul îi căzuse într-o parte, gura îi rămăsese deschisă, în ochi nu avea nimic, doar mici pete sângerii. Christine Neal murise.

Karl oftă. Se odihni puțin, își flexă mâinile și degetele, își masă mușchii înțepeniți ai antebrațelor. După o vreme se ridică și îi târî cadavrul pe hol, apoi în baie. Îi scoase hainele și le aruncă pe jgheabul ce ducea la spălătorie, unde aruncase și îmbrăcămintea vagabondului, apoi se întoarse în dormitor și vârî cadavrul sub pat, având grijă ca după aceea să aranjeze la loc husa împotriva prafului. Șterse cada cu alcool. Curăță gura de scurgere. Găsi o sticlă de Drano și turnă din ea, atât în chiuvetă cât și în gura de scurgere a căzii, în bucătărie, șterse receptorul telefonului și îl puse înapoi în furcă. Nu rămăsese nicio urmă de luptă.

Găsi ușa spre pivniță, puse o încărcătură de rufe în mașina de spălat – hainele vagabondului și ale Christinei Neal – adăugă detergent și o jumătate de sticlă de înălbitor și dădu drumul mașinii.

Înapoi la parter, Karl luă peruca blondă a Christinei Neal şi se duse în baie, apoi se îndreptă spre un dulap din perete pentru a se îmbrăca.

Dintr-un sertar cu colanţi şi şosete trei sferturi, Karl alese o pereche de colanţi maro netransparenţi. Şi-i puse, având mare grijă să nu-i rupă, apoi îşi strecură banii sub vintre, ascunzându-şi intimităţile cât mai bine putu. După care alese o fustă croşetată maro până la călcâie şi şi-o trase pe el.

Dintr-un sertar cu lenjerie, alese un sutien. Dar era prea strâns în jurul toracelui şi-l deranja. Cum puteau să suporte femeile o asemenea lipsă de confort, era de neînţeles pentru el.

În locul lui, găsi un tricou elastic care i se potrivea şi modelă o părere de sâni mici, cu ajutorul a două perechi de şosete de sport, fiecare pereche rulată într-o minge. Strânsoarea tricoului le ţinea pe loc. Un pulover de bumbac maro se potrivi peste tricou.

Pantofii ar putea să fie o problemă, îşi închipui el. Dar când compară lungimea labei piciorului lui cu pantofii Christinei Neal, Karl descoperi că nu era cazul să fie îngrijorat. Alese o pereche de cizme maro cu tocuri joase şi le trase în picioare. Se potriveau aşa de bine, cum niciun pantof n-ar fi făcut-o.

Din nou în baie, termină transformarea. Odată lucrase ca ajutor în culisele unui teatru din St. Louis şi privise cu atenţie cum actorii îşi aplicau straturi de culoare şi umbre, pictând diverse personaje pe pânza goală a propriilor lor feţe.

Îşi aplică fond de ten, care ascundea rănile şi petele, îşi contură ochii cu creion maro, îşi aplică fard de pleoape şi rimel de culoare închisă. Cu un luciu denumit Dolce Vita, îşi unse buza inferioară umflată şi dădu un aspect mai plin buzei superioare folosind un creion de contur.

Când termină, Karl se dădu un pas înapoi şi-şi studie opera în oglindă. Apoi pe capul chel îşi fixă peruca blondă a Christinei Neal.

Şi iată-l femeie.

Karla.

Nimeni nu căuta o femeie blondă cu fustă şi pulover maro.

Tuşele finale fură o eşarfă de mătase imprimată cu maro şi albastru, pe care şi-o înnodă în jurul gâtului, pentru a-şi ascunde mărul lui Adam şi urmele roşii unde cătuşele Şarpelui îl muşcaseră cu o noapte înainte, şi o pereche de ochelari de soare maro cu rame late de baga, modelul celor cu care soţia preşedintelui Kennedy era fotografiată adesea.

Karl intră înapoi în dormitor, se aplecă şi ridică husa împotriva prafului. Ochii orbi ai Christinei Neal îl priveau fix; gura era deschisă, limba umflată

scoasă la el. Arăta ca un manechin nefolositor, aruncat în camera din spate a magazinului și uitat sub alte lucruri și rămășițe de care nu mai era nevoie.

— Mulțumesc, doamnnă Neal, rosti Karl respectuos. Sunt sigur că ai fost o adevărată doamnă amabilă.

Aranjă apoi husa la loc și porni spre ieșire, oprindu-se la un dulap cu haine groase din hol, pentru a-și alege un poncho maro. În bucătărie, apucă geanta Christinei Neal și cheile mașinii, înainte de a ieși pe ușa din spate.

Mașina din garaj era Volvo-ul bleumarin. Frumos. Banchete din piele și tot ce trebuie. O mașină ce n-ar fi sărit în ochi în această parte a orașului. Și era și foarte curată. Mirosea a coajă de lămâie.

Karl o scoase din garaj cu spatele și coborî ușa acestuia cu ajutorul telecomenzii. Cu puțin noroc nimeni nu va veni în vizită la Christine Neal în timpul weekend-ului. Și chiar dacă cineva ar fi făcut-o, pur și simplu ar fi aflat că e plecată. Nici Christine, nici mașina, nici geanta. Era plecată. Poate că la cumpărături, sau la un film. Dacă lucra undeva, nu va fi dată lipsă până luni, cel mai devreme. Dacă nu lucra, puteau să treacă zile, înainte ca cineva să-și dea seama că nu mai e prin preajmă. Zile și zile de libertate de a folosi mașina Christinei, de a face ceea ce voia, de a merge unde îi plăcea.

Întoarse pe stradă și se îndreptă spre următorul pas al căutărilor lui: găsirea unui loc care să-i placă mai mult – un cămin pentru campioana lui, Carey Moore.

22.

— Pe geanta judecătoarei nicio amprentă ce ne-ar putea folosi. Iar maşina a fost atinsă de cel puţin o jumătate de duzină de oameni. Şi niciuna din aceste amprente nu s-a potrivit cu lista noastră de violatori, zise Tippen.

Se plimba în sus şi-n jos la capătul mesei de conferinţe, înalt, subţire şi cu o faţă lungă ca o caricatură, toată numai unghiuri şi gropi, cu sprâncene proeminente şi o mustaţă sură şi ţepoasă. Fusese detectiv în departamentul şerifului ani de zile, înainte de a face mutarea pentru a lucra la Criminalistică, alături de poliţiştii oraşului.

Ca detectiv al şerifului, Tippen a făcut la început echipă cu Kovac şi Liska, într-o investigaţie comună pentru rezolvarea crimelor Incineratorului – un ucigaş care prindea prostituate, le tortura şi le ucidea, apoi dădea foc cadavrelor într-un parc public. Colaboraseră bine în echipă şi după aceea deveniseră şi prieteni de pahar.

— Judecătoarea Moore a primit mai mult decât obişnuita ei porţie de scrisori pline de ură. Vorbea Elwood Knutson, altul din echipa cazului Incineratorul. Un om aspru, de mărimea unui mic urs brun, Elwood era filosof, cu pălăria lui prea mică ca o plăcintă.

— E greu de crezut, rosti Liska sarcastic.

Kovac nu spuse nimic.

— Asistentul ei le-a împărţit pe grade: demente, mai demente şi ilustrative.

— Ameninţări? întrebă Kovac.

— Mascate şi nemascate. Din tot ce a primit, cele mai înfricoşătoare au ajuns la detectivii şerifului. Elwood îi aruncă o privire lui Tippen: Pur şi simplu e o minune că nu a fost ucisă mai de mult, având în vedere măsurile pe care le-aţi luat.

— Nu te uita la mine! rosti Tippen. În caz că nu ţi-ai dat seama, am schimbat echipa.

— Atunci de ce nu s-a îmbunătăţit şi calitatea muncii? întrebă Liska.

Tippen o ţinti cu o boabă de cafea trasă în ciocolată. Recent devenise dependent de acestea, în ciuda faptului că era ultimul tip din departament care avea nevoie de cofeină pentru a se distruge.

— Am făcut copii de pe toate scrisorile şi le-am adus cu mine, continuă

Elwood arătând cu mâna lui mare în direcţia biblioraftelor aşezate în faţa lui. O mică lectură în pat, înainte de a adormi, dacă e cineva interesat.

— Cu foştii condamnaţi ce se mai aude? întrebă Kovac. Există tipi periculoşi eliberaţi recent, cărora le-ar putea trece prin minte să-şi rezolve acum treburile personale?

— Am cercetat câțiva candidaţi mai deosebiți, prin ofițerii de supraveghere, zise Liska. Până la urmă, nu mi s-a părut ca vreunul dintre ei să fie autorul atacului. Cu ajutorul eforturilor Departamentului Corecţional, se pare că mulți dintre ei s-au reeducat cu adevărat și pot fi motivați de șefii lor, pe perioada atacului judecătoarei. *Dar,* am o suspiciune fierbinte în privința lui Ethan Pratt, tatăl copiilor uciși încredinţaţi spre îngrijire.

Tippen ridică o sprânceană abruptă.

— A dispărut din peisaj imediat după ce i-a conceput și acum îi pasă așa de mult, încât atacă o judecătoare?

— Ăsta e genul, răspunse Liska. E unul din tipii care nu vor altceva decât să iasă în evidenţă și să pună la cale o scenă mare, plină de dramatism.

— Un dos de fund, declară Kovac.

— Pedeapsa ispășită de Pratt a fost pentru un atac minor, l-a dat un pumn unui tip, într-un bar al sportivilor, pentru că ținea cu echipa Cowboy-ii din Dalas.

— Asta e o crimă? întrebă Elwood.

— …și a mai bătut și o prietenă. Temperament mare, creier mic, completă Liska. A apărut la știri când a fost arestat Karl Dahl, dând o declarație sforăitoare și respingătoare pe treptele tribunalului, după punerea sub acuzare. A cerut pedeapsa cu moartea. Într-un fel, i-a scăpat realitatea că nu avem pedeapsă cu moartea în acest stat.

— Am văzut scena, afirmă Elwood. Mustață Fu-Manchu și o moacă plină de el.

Liska dădu din cap.

— Aspectul fierbinte favorit al gunoaielor ăstora.

— Tu ai avut vreodată o moacă de acest fel, Sam? întrebă Elwood.

Kovac se încruntă la el.

— Iisuse Christoase!

— Dar mustață a avut, afirmă Liska cu o privire poznașă. Am văzut fotografii.

— Era în anii optzeci, se apără Kovac. Toți polițiștii cu biluțe aveau Fu-Manchu.

— Da? Nu cred că eram născută pe atunci.

Kovac îi aruncă o privire peste masă încercând să nu râdă.

— Nu mă face să vin la tine, Clopot de Tinichea.

— Şi ce mi-ai face? îl tachină Liska. M-ai lua la bătaie cu radioul de la centură?

— Tocmai ai suportat glumele unui misogin, dintr-un grup de dezechilibraţi.

— Ha! Tu eşti cel care le-a provocat, Kojak. După cum bine ştii, nu eşti bun să te pui cu gura mea.

— Eu nu mă ating de aşa ceva, anunţă Tippen. Ar fi prea uşor.

E plăcut să deschizi supapa sub presiune şi să uşurezi câte ceva din stresul meseriei, admise Kovac. Erau necruţători unul cu altul şi cea mai mare parte din umorul lor putea fi considerată şocantă, brutală şi de prost gust, de către nişte fiinţe normale. Dar în felul acesta cooperau cu succes într-o meserie care, în mod regulat, îi punea în contact cu cel mai rău gen de cruzime şi decădere umană.

Locotenentul Dawes îşi drese zgomotos glasul, readucându-i la realitate.

— Ethan Pratt…?

Liska avu gingăşia de a se preface ruşinată.

— E în perioadă de probă. Dar nu am terminat cu el. Nu a apărut la lucru aseară şi nici nu a luat legătura cu ofiţerul de supraveghere ieri. *Şi* Amber Franken mi-a spus că a avut o izbucnire împotriva judecătoarei, ultima oară când a vizitat-o acum zece zile. Spunea că a numit-o pe Moore scârnăvia dracului.

— O calificare populară în zona moacelor ăstora, afirmă Tippen.

— Practic un alint, supralicită Elwood.

— Ar trebui să o adaugi la repertoriului tău, Elwood, sugeră Liska. Fetele se înnebunesc după felul acesta de exprimare.

— Deci nu-l motivează nimeni, are temperament, şi a numit-o pe judecătoarea Moore cu aceleaşi cuvinte ca şi atacatorul ei, zise Dawes. Trebuie să-l găsim pe tipul ăsta şi să-l facem să se aşeze jos, cu noi.

— E plecat, zise Liska. Vom fi în căutarea unui dos de fund cu o moacă corespunzătoare.

— Am să desemnez pe cineva doar cu această sarcină, zise Dawes. Trebuie să fie cineva care să ştie unde e individul ăsta!

— Şi dosurile de fund au prieteni, afirmă Elwood.

— Vreo ştire despre Stan Dempsey? întrebă Kovac. Ştia că fusese lansat

un avertisment privindu-l pe Dempsey, către toate secţiile din oraş, dar nimeni nu voia să vorbească despre asta. Umblă înarmat până în dinţi şi promite să facă dreptate, continuă Kovac sec.

Dawes clătină din cap.

— Am sunat-o pe fiica lui în Portland, Oregon, n-am găsit-o şi nici nu ne-a sunat înapoi.

— Dempsey are o fiică? întrebă neîncrezător Elwood.

— Dempsey a făcut sex cu o femeie? întrebă şi Tippen. Stan? Nu-mi vine să cred!

— Ei bine, tocmai asta e problema, nu-i aşa? comentă Dawes. Nu-l cunoaştem deloc. Nu putem găsi pe nimeni care să-l cunoască. Nu ştim unde se ascunde. Nu ştim ce făcea, în afară de munca lui.

— Obişnuia să meargă la pescuit, afirmă Kovac. În casă la el există o fotografie a lui şi a fostei soţii, dansând la un bal. La aceasta, nimeni nu ştiu ce să mai spună. Nu ar fi arătat mai uluiţi, nici dacă Kovac ar fi sărit pe masă şi ar fi dansat tarantella. Controlaţi în registrul funciar, continuă Kovac. Poate că are o colibă pe malul vreunui lac. Şi ar trebui să încercăm să luăm urma fostei soţii, în caz că Stan a hotărât să facă dreptate începând cu familia.

— Bună idee, Sam, rosti Dawes. Am să mă apuc să frunzăresc dosarul lui Dempsey. Trebuie că a fost prevăzută cândva acolo o persoană de contact. Şi avem şi agenda luată din casa lui. S-ar putea ca femeia să figureze acolo.

— Dacă asta nu funcţionează, găsiţi situaţia financiară a lui Dempsey la avocatul care l-a ajutat să divorţeze, sugeră Tippen. Există acolo probabil şi numele avocatului soţiei. E o cale ocolită, dar funcţionează.

Dawes dădu din cap.

— Am cercetat deja la evidenţa autovehiculelor, să vedem dacă nu mai are încă o maşină înregistrată. Nimic.

— Deci umblă cu propria lui maşină, zise Tippen. Sau a trebuit să salte vreuna.

— N-o să fure niciodată o maşină, rosti Kovac. E împotriva legii.

Liska îi aruncă o privire.

— Şi să tortureze pe cineva cu o furculiţă pentru grătar nu e?

— El vede asta ca un fel de a face dreptate. Ochi pentru ochi. Asta e misiunea lui.

Dar nu va încălca legea făcând-o. Ar fi împotriva principiilor lui, să facă ceva prostesc şi uşuratic.

— De ce mai e nevoie de psiholog pentru Dempsey, când îl avem pe Sam?

întrebă Liska.

Kovac se uită la Dawes.

— Este doar chestiune de bun simţ.

— Pe cine ai postat la casa judecătoarei Moore? întrebă Dawes. Cum nu ştie nimeni unde e Karl Dahl, în mod evident judecătoarea va fi prima pe lista lui Dempsey.

— Dacă încearcă să ajungă la judecătoare, am o unitate acasă la ea şi o maşină a poliţiei ce patrulează pe o arie de patru blocuri, 24 de ore din 24.

— Ea cum se simte? mai întrebă Dawes.

Kovac ridică din umeri.

— E o tipă dură. Se descurcă.

— Ea e dură, dar hotărârile ei nu, completă Tippen.

— Las-o în pace, îl repezi Kovac. Aseară cineva a scos untul din ea.

Toate sprâncenele din cameră se ridicară. Kovac îşi simţi obraji arzând.

Liska întrerupse tăcerea.

— Încearcă din nou să se lase de fumat.

Ca şi cum asta ar fi explicat comportamentul lui ciudat.

— O…

— Hmm…

— Ei bine…

Nimeni nu se uita direct la el, cu excepţia locotenentului.

— Nikki mi-a spus că nu prea ai o impresie bună despre soţ.

— E un dos de fund. Sunt pe cale să-i verific alibiul, imediat ce vom termina aici.

— Doar nu crezi că el a făcut-o?

— E un dos de fund, repetă Kovac. Ce veşti aveţi despre caseta video din parcarea garajului?

Liska clătină din cap.

— Nu m-aş recunoaşte nici pe mine însămi pe caseta aia. Poţi să vezi şi singur.

Se îndreptă spre televizorul ce se afla pe o măsuţă mobilă din colţul camerei cel mai apropiat de Sam şi dădu drumul casetei.

Kovac se încruntă.

— Asta e tot ce au putut să facă?

— Având în vedere cu ce au avut de a face…

Imaginea era puţin mai clară, dar subiecţii nu aveau trăsături.

— Ce e urma aceea albă de pe spatele jachetei criminalului? întrebă

Kovac.

— Un fel de logo, presupun, zise Liska, dar nu există nicio afurisită de șansă să-l putem citi.

— Ce e cu controlul numerelor mașinilor de pe rampă?

— Nimic până acum.

— Nici despre puștiul Haas și prietenul lui, sau despre Ethan Pratt, rosti Kovac gândind cu voce tare. Are vreunul antecedente?

— Nimic, afirmă Tippen.

Kovac oftă, se scărpină în cap și bău puțină cafea. Își simțea pleoapele parcă presărate cu nisip. Împinse scaunul de la masă și se ridică.

— Am terminat?

— Ai ceva mai bun de făcut? întrebă sarcastic Tippen.

Kovac își înăbuși un căscat.

— Da. Cred că am să mă duc să prind niște tipi răi, apoi poate am să văd un film, sau am să salvez omenirea, sau altceva.

Liska clipi spre el.

— Munca unui supererou nu se termină niciodată.

— Ai prins sensul, fetițo, zise el. Fă-ți bine cărțile și poate că am să te las să te uiți la mine, când îmi schimb hainele într-o cabină telefonică.

•

— Deci ce a fost asta? întrebă ea în timp ce se aflau din nou în biroul lor din secția de poliție.

— Ce a fost ce?

— Noaptea trecută voiai să o lași pe Carey Moore să moară. Și în dimineața asta ești gata să îi aperi onoarea? Ce mai e și asta?

— Îmi pare rău pentru ea, răspunse el făcând un spectacol din felul cum își punea ochelarii de citit, pentru a reveni la notele lui de pe teren. S-a scos untul din ea, în timp ce soțul ei se culca cu o pipiță și nu-i păsa ce se întâmplă cu soția lui.

— Știi tu asta?

— Știu când un tip minte în legătură cu așa ceva. Iar ea încearcă să se prefacă că nu se întâmplă, sau că într-un fel nici nu-i pasă. Eu nu înghit asta.

— E stânjenită, rosti Liska calmă. Nu e deloc nostim să fii înșelat. Mai ales dacă se presupune că ești dură, puternică și toate celelalte, o femeie de tip A. Vorbește vocea experienței.

Kovac își scoase ochelarii și o privi. Fusese măritată cu un detectiv de la Narcotice din Departamentul de Poliție St. Paul, suficient timp pentru a avea

doi copii cu el. Au urcat ierarhic împreună, fiind căsătoriţi când amândoi erau încă în uniformă. Fostul soţ – toată lumea îi spunea Speed – era unul dintre acei băieţi răi, pe care femeile au dorit întotdeauna să-i aducă pe calea cea bună. Liska avusese impresia că e în stare, crezuse că ştie exact tot ce se putea şti despre Speed. Dar nu i-a intrat în calcul şi faptul că el n-a putut să-i suporte succesele.

Nikki era un poliţist bun şi ambiţios. Avea un sertar plin cu felicitări din partea departamentului. Colaborase la cazuri de mare importanţă şi de fiecare dată îi apăruse fotografia în ziare. Speed era un cowboy, nepăsător, întotdeauna trăind la limită, sub acoperire, natura muncii ţinându-l departe de luminile publicităţii. Şi o înşelase, iar şi iar. Un fel de răzbunare crudă, pentru că nu era în stare să o eclipseze.

Kovac îl ura pe tip. Întotdeauna îl urâse.

— Da, zise el calm. Ai făcut bine că n-ai dus-o tu pe judecătoare acasă. Ai fi putut să-i arunci o privire soţului şi să-l castrezi pe loc. E un ticălos, şi ea se împacă cu asta deoarece… Nu ştiu. Au o fiică; ea are multe de făcut ca judecătoare… Poate că pur şi simplu nu are energia să se ocupe şi de el.

Liska îşi îngustă privirea.

— Îţi place de ea.

Kovac se încruntă.

— Îmi pare rău pentru ea.

— Nu. Îţi *place,* rosti ea mortal de serioasă îndreptând un deget spre el. Este încă o fecioară în suferinţă, care trebuie salvată. Fii atent cu asta, Sam. Nu vreau să fii rănit.

— Iisuse, bombăni el punându-şi ochelarii din nou, pentru a-i evita privirea de laser. Nu există nicio dovadă în sprijinul teoriei tale.

— Pe dracu’ nu. Te cunosc. Îţi cunosc realizările.

— Faptele rele anterioare, bombăni Kovac. Inadmisibil.

— Demonstrează o schemă de comportament, argumentă Liska.

— De abia o cunosc pe femeie. Liska oftă şi se uită la el cu un amestec familiar de preocupare şi frustrare. Ar fi vrut să spună mai multe, dar îşi muşcă limba. Trebuie să plec, zise Kovac ridicându-se de pe scaun. Ce urmează pe agenda ta?

— Să-l urmăresc pe Bobby Haas. În afară de cazul în care dau de un martor ocular, care să-i localizeze pe el şi pe prietenul lui la locul infracţiunii, nu pot să-l leg de atac. Îmi închipui că am să mă duc să le ofer un sprijin, lui şi tatălui lui. Să văd ce mai fac. Să le comunic ultimele noutăţi despre Karl

Dahl, nu că ar fi ceva de comunicat. Să-i arăt lui Bobby ce persoană amabilă, caldă și maternă sunt.

— Deci să-l pui jos și să-l hrănești cu binefacerile justiției?

— Exact.

Kovac o bătu pe umăr.

— Asta-i fata mea!

23.

Bobby Haas se afla în curtea din față greblând frunze, când Liska se opri în refugiul din fața casei Haas. Să parcheze pe alee îi făcea pielea de pe ceafă să se înfioare, așa că renunță.

Se simțea cam rușinată că avea un sentiment așa ciudat în legătură cu locul acesta. În cariera ei, fusese de sute de ori în locuri ale morții, revenise la ele, își petrecuse timpul cu ele încercând să-și imagineze crima, așa cum avusese loc. Dar locul acesta… Ar fi vrut să poarte un talisman de protecție.

Băiatul ridică ochii imediat ce Liska coborî din mașină. Avea o expresie care-i spunea că primise prea multe știri proaste, în timpul scurtei lui vieți, și-și aduna puterea pentru altele.

— Hei, Bobby. Ce mai face tatăl tău?

— Nu se simte prea bine.

— N-ar fi trebuit să meargă la un doctor? întrebă ea. Voi încerca să te ajut cu asta. Știu că nu vrea să meargă, dar dacă e bolnav…

Bobby Haas se uită spre casă, ca și cum și-ar fi cerut permisiunea. Când se întoarse din nou spre ea, oftă.

— Nu, mulțumesc. Își ia medicamentele date de doctorul lui curant. Și nu e realmente mai rău decât a fost întotdeauna. Are nevoie doar de odihnă. Pot să am grijă de el. Nu am nimic împotrivă.

— Tatăl tău e un om mândru, zise Liska, deși nu știa nimic despre asta. Știi, când ceva catastrofal se întâmplă cu adevărat, uneori cei mai puternici oameni sunt cel mai greu loviți.

— Se simte răspunzător, afirmă Bobby. Ca și cum ar fi putut să prevină situația! Nu putea. Nu din punct de vedere fizic. Poate că și eu aș fi putut să o opresc, dacă aș fi știut ce urma să se întâmple.

Liska dădu din cap.

— Dar n-ai știut. Nimeni n-a știut. Nimeni nu putea să-și imagineze vreodată ceva atât de drăcesc, cu excepția tuturor Karl Dahl-ilor din lume.

— E tot liber, nu-i așa?

— Se face tot ce e posibil pentru a fi găsit, rosti Liska. Făcu un semn cu capul spre veranda din față. Nu am putea să stăm jos o clipă?

Părea suspicios, dar o însoți când ea se îndreptă spre verandă, lăsând să se înțeleagă că pur și simplu nu avea de ales.

Liska luă loc pe treapta de sus. Bobby se aşează două trepte mai jos, sprijinindu-şi grebla alături.

Soarele strălucitor al toamnei crea o aureolă în jurul lui, parcă era un înger.

Ce frumos e, gândi ea. Numai aşa putea fi descris, nu un tânăr arătos, ci pur şi simplu frumos. Trebuie că a moştenit asta de la mama lui. Încercă să-şi amintească cum arăta Marlene Haas, dar singurele imagini pe care le reţinuse erau oribilele, îngrozitoarele fotografii de la locul crimei, cu Marlene Haas proptită pe sofaua din camera televizorului, cu faţa lipsită de viaţă şi margaretele ieşindu-i din piept.

— Ştii, Bobby, sunt sigură că ai auzit asta destul de des, pentru a nu mai dori să auzi, dar, regret sincer ce ai pierdut. Îmi pare rău pentru cele prin care tu şi tatăl tău a trebuit să treceţi. Mai ales prin ce ai trecut tu, găsind cadavrul mamei tale, găsindu-i pe copii în subsol. Nici măcar nu pot să-mi imaginez cum trebuie să te fi simţit. Tu şi mama ta aţi fost apropiaţi?

Băiatul privi dincolo de curte, ca şi cum mama lui se afla lângă garaj.

— Marlene era mama mea vitregă. Însă adevărat, îmi plăcea de ea. Era o persoană drăguţă. Realmente amabilă. Îi plăcea să gătească. Casa mirosea întotdeauna a prăjituri.

— Mama ta e pe aici?

— A murit când aveam treisprezece ani.

— Îmi pare rău. N-am ştiut. Ce s-a întâmplat?

— Cancer.

— Vai, şi asta! rosti Liska. Ţi-a fost într-adevăr greu să treci şi prin toate astea, nu-i aşa?

El ridică uşor din umeri.

— Acum sunt bine. Tati şi cu mine ne avem unul pe altul.

— Sunteţi foarte ataşaţi voi doi, aşa e?

— Obişnuim să facem o mulţime de lucruri împreună. Să mergem la meciuri, să mergem la pescuit, treburi de astea. Obişnuia să antreneze echipa mea de hochei-tineret. M-a învăţat să conduc maşina.

— N-aţi mai făcut multe de acest fel, de când cu asasinatele.

— N-a mai fost în stare. Când s-a întâmplat şi-a luat liber de la muncă, dar n-a putut să lipsească decât trei săptămâni. I-am spus că ar trebui să plece definitiv. Să se pensioneze. Suspină adânc, toată greutatea lumii îl apăsa. Am crezut că am putea să ne mutăm în altă parte, cum ar fi în Arizona, şi să o luăm de la capăt. Aici, tot la ce pot să mă gândesc este ce s-a întâmplat. Dar a

trebuit să rămânem în casa asta înfiorătoare. Nu vrea să facă nimic în privința aceasta.

— E un gând bun să vândă, Bobby, afirmă Nikki. Dacă tatăl tău nu e mai bun decât mine, îmi dau seama că nu poate să cumpere o casă, fără să o vândă pe asta.

— Dar nu avem nevoie de casă, rosti băiatul. Am putea să luăm doar un apartament, sau așa ceva. Nu-mi dau seama. Vreau să spun că ce s-a întâmplat a fost oribil, dar trebuie să mergem mai departe.

Îngrozitor de rațional, acest băiat, gândi Liska. S-a confruntat cu propria lui durere, a alungat-o și merge mai departe. În multe feluri, el e acum stâlpul familiei, în timp ce pe tatăl lui amintirile dureroase și tristețea l-au făcut neputincios. Totuși e încă un copil, și nu vrea altceva decât ca tatăl lui să-și revină.

— Tatăl tău n-a colaborat cu cineva din Serviciul Victimelor? Ar putea să-l ajute să iasă din starea aceasta, consiliindu-l…

— N-a vrut să se ducă, bombăni Bobby privind vechile trepte cu cimentul crăpat. Nu crede în psihiatri.

— Dar tu? Tu ai fost? O să te duci?

— Eu sunt bine. Am vorbit cu un consilier de acest fel, acum câtva timp. N-a reușit să-mi alunge tristețea. Ar putea oare cineva?

Liska îl privi jucându-se cu capătul unui șiret. Un gest nervos. Nu era un puști fericit. Ea nu făcuse decât să râcâie niște răni dureroase, să redeschidă niște răni încă nevindecate.

Ridică ochii spre ea.

— Ce s-a întâmplat cu judecătoarea?

— Va fi bine. Urmărim în continuare firele pe care le deținem.

— De aceasta ești de fapt aici? întrebă Bobby. Să mă întrebi din nou dacă am făcut-o eu?

— Trebuie să vă confrunt poveștile, pentru a-ți limpezi situația, Bobby, răspunse Liska. Tu sau Stench ați vorbit întâmplător cu vreun profesor, sau cineva din personalul școlii, aseară când ați fost la meciul de baschet?

— Nu. De ce am fi făcut-o?

— Am întrebat doar.

— Când am intrat, am dat peste unul din oamenii de serviciu. Domnul Dorset. Nu știu, poate că-și va aminti că ne-a văzut.

— A trebuit să plătești pentru a intra la meci?

— Nu.

— La ce oră a început meciul?

— La şapte.

— Ai stat acolo tot timpul?

— Da.

Era rândul Liskăi să ofteze.

— În regulă, rosti ea ridicându-se de pe trepte. Ştii, nu încerc să dovedesc că ai făcut-o, Bobby. Încerc să dovedesc că n-ai făcut-o. Am un fiu aproape de vârsta ta. Când mă gândesc că ar putea să treacă prin aşa ceva… Aş vrea să cunosc pe cineva care să aibă grijă de el. Tu nu ai pe nimeni de acest fel, nu-i aşa?

El privi în lături.

— Îl am pe tati.

— Nu e adevărat. Mai mult el te are pe tine. E norocos că eşti un băiat aşa bun.

Puştiul privi în jos şi scormoni iarba cu grebla.

— E tatăl meu. Aş face orice pentru el.

— Bobby, ştii cine e Ethan Pratt? întrebă Liska schimbând subiectul

Bobby Haas păru confuz.

— Da, cunosc numele. Este – era – tatăl lui Brittany şi al lui Ashton. De ce?

— A venit vreodată pe aici, sau a sunat?

— Nu. De ce ar fi făcut-o?

Liska ridică din umeri.

— Încerc doar să epuizez subiectul. Sună-mă dacă te gândeşti la cineva care poate să confirme ce ai făcut noaptea trecută, zise ea. Am să cercetez problema cu omul de serviciu. Mulţumesc, Bobby.

Băiatul nu mai zise nimic.

Liska plecă, întrebându-se dacă devotamentul lui Bobby Haas faţă de tatăl lui n-ar fi putut duce la răzbunare.

24.

Kovac avea mare încredere în elementul surpriză. Anunţarea anticipată nu făcea decât să dea oamenilor timp să-şi formuleze minciunile. Nu-i plăcea să dea întâlnire pentru interogatoriu. Era mai bine să se ivească dintr-odată, acolo unde trebuia. Apariţia bruscă a unui criminalist cu o mulţime de întrebări făcea ca majoritatea oamenilor să-şi dea drumul la gură.

Desigur, pe cei ce-i asigurau alibiul lui David Moore ştia că nu-i va surprinde cu totul. Nu se îndoia că, în clipa în care ieşise pe uşă cu o seară înainte, Moore şi pusese mâna pe celular. Totuşi încă nu se aşteptau să apară.

După ce Liska plecă, se apucă să-i caute în computer pe Edmund Ivors şi pe Ginnie Bird. Ambii părea să nu fi săvârşit niciun fel de infracţiune.

Ivors apăru pe Google. Aşa cum spusese David Moore, Edmund Ivors era un întreprinzător de cincizeci şi şapte de ani şi îşi adunase averea cu ajutorul cinematografelor multiplex din Twin Cities şi din Chicago. Avea birouri în centru, o casă în cea mai scumpă suburbie din Edina şi un loc pe malul lacului Minnetonka, unde conacele punctau ţărmul de mai bine de o sută de ani. Făcea parte din mai multe consilii cinematografice şi dintr-o jumătate de duzină de comitete caritabile. Un om aparent ireproşabil dar, conform experienţei lui Kovac, aceştia erau oamenii care deţineau adesea cele mai ciudate schelete în dulapurile lor.

Ginnie Bird, pe de altă parte, nici nu exista. Kovac n-a putut să o găsească nicăieri. Încercă înscriind variaţiuni ale numelui de botez – Virginia, Ginnifer, Jenny, Jennifer… Nimic. Încercă aranjarea diversă a literelor numelui de familie. Nimic. Nu se afla nici în cartea de telefon şi nu exista nicio maşină înregistrată pe numele ei. Nu se afla pe listele de alegători, nici în registrele de impozite ale statului Minnesota.

Moore pretinsese că Ginnie Bird era „asociata” lui Ivors, aşa că el era cel care trebuia să aibă adresa şi numărul ei de telefon.

Kovac se uită la ceas. Stomacul îi mârâia ca un câine. Avea nevoie de un prânz, de o vadră de cafea şi de aproximativ trei pachete de ţigări. Dacă nu s-ar fi gândit că-şi va disloca umărul făcând-o, s-ar fi bătut pe spate pentru restricţia ce o impusese fumatului. Întotdeauna când întreprindea o investigaţie mare, se baza pe cofeină, nicotină şi adrenalină.

Celularul sună înainte de a se putea gândi prea mult la plecare.

— Kovac.

— Detectiv Kovac, numele meu e Edmund Ivors.

Elementul surpriză se întorsese împotriva lui. Lovitură premeditată. Imediat îi trecu prin minte că e un semn de ceva putred.

— Domnule Ivors. Bănuiesc că ai vorbit cu David Moore.

— Da. Am auzit aseară de atacul asupra judecătoarei Moore. Desigur, l-am sunat imediat pe David. Și el mi-a spus că ai câteva întrebări de pus.

— Da, așa e, rosti Kovac. Tocmai eram gata să ies. Am putea să ne întâlnim undeva?

— Eu sunt la birou. Ai adresa?

— Voi fi acolo într-o jumătate de oră.

•

Birourile din centru ale lui Edmund Ivors erau lustruite, moderne, decorate scump, așa cum era și omul însuși. Un bărbat mic și imaculat, cu o barbă tunsă scurt sare-și-piper și un costum bleumarin cu dungi, care l-ar fi costat pe Kovac salariul pe o lună. O cămașă dungată fin, o cravată purpurie și o batistă în buzunarul de la piept. Kovac n-a avut niciodată încredere în tipii cu batistă asortată la buzunar – aceștia au o impresie prea bună despre ei. Pantofii erau probabil executați manual de călugării orbi din Alpii Italieni.

Kovac îi aruncă o privire și îl clasifică: dos de fund.

Ivors îl întâmpină în zona recepției, cu un zâmbet foarte prietenos și o strângere puternică a unei mâini moi. Era genul de individ care-și făcea manichiura în fiecare săptămână.

— Detectiv, rosti Ivors, sunt încântat că am putut să pun mâna pe tine.

— De ce? întrebă Kovac. Cea mai mare parte dintre oameni încearcă să mă evite.

— Am vrut să înlătur orice suspiciune pe care ai putea să o ai în legătură cu David.

Kovac ridică o sprânceană.

— Sunteți foarte apropiați, tu și Dave?

Ivors zâmbi ca un politician.

— Îl cunosc pe David cam de doi ani. E un om drăguț. Nu e posibil să aibă ceva de a face cu ceea ce i s-a întâmplat soției lui aseară.

— Era cu tine.

— Da. Ne-am întâlnit pentru a bea ceva, la barul din holul Marquette.

— Cum părea? Nervos, neliniștit, relaxat

— Părea perfect normal.

— A spus ceva despre soţia lui?

— Nu, după câte îmi amintesc. Am discutat afaceri. Ivors făcu un gest spre hol. Hai să intrăm în biroul meu, detectiv. S-ar putea să fie mai confortabil. Aş putea să-ţi ofer ceva? Apă? O băutură răcoritoare? Ţi-aş oferi o cafea, dar sunt total incapabil să o fac. Dacă nu ar fi personalul meu, ar trebui să mă obişnuiesc să beau ceai. Reuşesc să fierb apa, dar numai atât.

— Pentru mine nimic, mulţumesc.

Biroul de la capătul holului avea o vedere uluitoare asupra oraşului. Doi pereţi din sticlă, din podea până în tavan. Poseda un birou uriaş de mahon art deco şi un scaun pentru vizitatori în care stătea o femeie.

Kovac îi aruncă o privire. Ginnie Bird, presupuse imediat. Altă lovitură premeditată. Îi plăcea din ce în ce mai puţin. Era un meci aranjat şi evident că-şi închipuiau că el e prost ca noaptea.

Ea nu arăta aşa cum ar fi vrut să pară. Mică – subţire de fapt, cu excepţia sânilor de precupeaţă; atractivă, dar într-un fel care pe el nu-l impresiona. Era bine îmbrăcată, cu pantaloni largi din stofă de păr de cămilă şi o bluză de mătase galbenă. Era frumos machiată. Dar era ceva în legătură cu ea care îl făcu să o categorisească: *ieftină.* Ceva în scobiturile sfrijite ale feţei prelungi, forma şi aşezarea ochilor, părul blond moale ce atârna până pe umeri.

Sau asta doar pentru că lui Kovac îi luă doar o clipă pentru a o urî, deoarece în capul lui era sigur că aceasta era femeia cu care David Moore se tăvălea, în timp ce soţia lui zăcea într-un pat de spital.

— Domnule detectiv Kovac, începu Ivors, ea e Ginnie Bird. Ginnie a fost şi ea aici aseară.

— Domnişoară Bird.

Femeia nu se mişcă, decât pentru a-i întinde lui Kovac o mână moale. N-ar fi vrut să fie acolo şi în mod cert, n-ar fi vrut să aibă nimic de a face cu un poliţist-detectiv.

Vârful nasului îi era roşu, ca şi cum era răcită, sau plânsese.

Consumatoare de droguri, gândi Kovac. Paloarea, slăbiciunea… Asta era, judecă el. Arată ca o prostituată drogată, pe care cineva încerca să o dea drept ceva mai de soi, ceva legitim.

— Deci toţi trei aţi fost în oraş până la ora două dimineaţa, zise Kovac. Asta înseamnă o seară lungă.

— Am discutat despre noul proiect al lui David, afirmă Ivors îndreptându-se spre o măsuţă, pentru a-şi turna un pahar de apă dintr-un recipient transparent, cu o duzină de felii de lămâie plutind înăuntru. Tocmai adună o

seamă de documente…

— Nu mă interesează despre ce e vorba, zise Kovac direct. Îl finanţezi?

— Da.

— Şi care e rolul tău în toate acestea, domnişoară Bird?

Păru uimită că şi-a îndreptat atenţia asupra ei. Când deschise gura să răspundă, Ivors interveni.

— Ginnie e director de casting. Ea va distribui rolurile pentru fragmentele de reconstituire din film.

— Şi asta te determină să participi la realizarea filmului? întrebă Kovac evident suspicios.

— Ginnie e foarte talentată, are un instinct puternic. Am vrut să cunoască şi ea proiectul.

Kovac se uită direct la femeie.

— Talentele ei includ şi abilitatea de a vorbi?

Ivors râse, ca o gazdă jovială.

— Îmi pare rău, Ginnie. Soţia mea îmi spune mereu că nu las pe nimeni să scoată o vorbă. Mi-e teamă că nu mă pot stăpâni.

— Încearcă, interveni Kovac deloc amuzat. Apoi se întoarse spre femeia Bird. Eşti nou venită pe aici, domnişoară Bird?

— Nu, zise ea cu sprâncenele încruntate. Vocea îi era tot atât de tare, ca şi strângerea de mână.

— Căsătorită de curând?

— Nu. De ce?

— Ei bine, să ştii că te-am căutat în dimineaţa asta, încercând să-ţi aflu numărul de telefon, dar n-am putut să te găsesc nicăieri. Se pare că statul Minnesota nu ştie că exişti.

— Sunt din Wisconsin, zise ea repede. Locuiesc în Hudson.

Exact dincolo de râul St. Croix, aflat în cartierul cel mai estic al Twin Cities.

— Adevărat? rosti Kovac. Frumos loc. Am un prieten în Hudson. Ray Farmer. E şeful poliţiei de acolo. Poate îl cunoşti?

— Nu, nu-l cunosc, rosti Ginnie Bird privindu-l pe Ivors. Nu locuiesc acolo de prea multă vreme.

Şi totuşi nu era nouă nici aici. Ce altceva mai era? O biată mincinoasă!

— De unde eşti originară?

— Din Illinois.

Kovac ridică din sprâncene, ca şi cum şi-ar fi închipuit că oamenii din

Illinois erau suspecţi în mod deosebit.

— Ştiţi, am controlat la restaurant, zise el; Mi-au spus că vineri seara închid la unsprezece şi jumătate.

— Da, rosti Ivors. Ne-am continuat conversaţia la bar.

— Deci dacă întreb pe cineva care lucrează la bar, îmi va spune că toţi trei aţi fost acolo până la închidere?

Atitudinea plină de maniere al lui Ivors începuse să se uzeze pe margini.

— Şi de ce ai face asta, detectiv? Am încălcat vreo lege pe care nu o cunosc? Am crezut că eşti interesat unde se afla David Moore când soţia lui a fost atacată. Ce contează pentru tine dacă am stat la bar până la ora două?

— Vreau doar să-mi risipesc îndoielile, domnule Ivors, rosti Kovac. Hai să spunem – ipotetic vorbind – că cineva a angajat pe altcineva să o atace pe judecătoarea Moore. Mai târziu, primul tip s-a întâlnit cu cel de al doilea, pentru a-l plăti.

— David n-ar face niciodată aşa ceva, interveni Ginnie furioasă.

Kovac îi aruncă o privire.

— Îl cunoşti aşa de bine?

— Pur şi simplu nu e genul acesta de om.

— Sunt poliţist de multă vreme, domnişoară Bird. Pot să-ţi spun că am văzut oameni făcând cele mai afurisite fapte. Oameni despre care nu ţi-ai fi imaginat niciodată că sunt în stare. Dacă cineva e împins destul de departe, sau înghesuit la colţ, nu ştii ce e în stare să facă. Unii tipi văd că cineva se află între ei şi libertate, sau între ei şi o grămadă de bani, aşa că o iau pe cea mai scurtă cale între cele două puncte şi la dracu’ cu cel care le stă în cale.

— Vorbeşti despre David ca şi cum ar fi criminal, zise ea aţâţată.

— Nu ştiu că nu ar fi, afirmă Kovac. Nu ştiu nici dacă tu nu eşti. Aceasta e toată treaba cu investigaţiile, nu-i aşa? Să cercetezi, deschizând uşa dulapului şi aruncând o privire asupra scheletelor dinăuntru. Fiecare are acolo cel puţin unul.

— E ridicol, rosti Ivors vădit iritat. Carey Moore a fost atacată într-o parcare. Soţul ei a fost cu noi de la şapte seara. Asta e ceea ce aveai nevoie să ştii, detectiv Kovac?

— Da.

— Bun. Acum ştii.

— Bănuiesc că mi se cere să plec, zise Kovac.

— Există un triplu asasin care umblă liber pe străzi, afirmă Ivors. Sunt sigur că ai lucruri mai bune de făcut, decât să te învârţi pe aici punând

întrebări lipsite de sens.

Kovac zâmbi ușor, în timp ce se îndrepta cu spatele spre ușă.

— Dar vezi, domnule Ivors, în asta constă frumusețea meseriei mele. Nicio întrebare nu e lipsită de sens, niciodată. Mulţumesc pentru timpul acordat, continuă el și făcu un mic semn din cap către domnișoara Bird. Mi-ați fost de mare ajutor.

25.

Lui Karl nu-i fu deloc greu să găsească casa judecătoarei Moore. O recunoscu din ceea ce văzuse la ştiri. Era o casă frumoasă de cărămidă aparentă, cu ornamente albe şi obloane negre. Felul de casă în care oameni înstăriţi şi respectabili îşi doreau să-şi adăpostească familiile şi să dea petreceri.

Îşi putea imagina cum putea să arate de sărbători, ceva asemănător cu ilustratele de Crăciun. Lumină la toate ferestrele, o cunună uriaşă pe uşa din faţă de un negru strălucitor, ghirlande de brad înfăşurate în jurul coloanelor albe. Şi înăuntru, un brad nobil foarte înalt, cu beculeţe colorate şi tot felul de podoabe.

Acum era imaginea perfectă a toamnei, cu arţarii uriaşi din care cădeau pe peluză frunze colorate şi dovleci pe treptele din faţă.

Era exact felul de casă pe care şi-l imaginase el pentru Carey Moore. O casă elegantă pentru o doamnă elegantă.

Karl trecu pe lângă ea în Volvo, observând maşina poliţiei ce se afla în refugiul din faţa casei. Înconjură cvartalul uitându-se după alţi poliţişti, dar nu mai văzu pe nimeni. Nici maşini cu antene radio, nici maşini fără însemne, cu oameni dinăuntru prefăcându-se că aşteaptă pe cineva.

Exista o alee, dar nu îndrăzni să intre pe ea. S-ar putea să fi fost poliţişti în curtea din spate a casei lui Carey Moore. Poate, când se va înnopta, va parca Volvo-ul pe stradă şi se va furişa pe alee, pe jos.

Pentru moment Karl conduse în parcarea din capătul de nord al lacului Calhoun, care era legat de Lake of the Isles printr-un canal. Lacul Calhoun era înţesat de iahturi, de un alb strălucitor, pe oglinda albastră a apei. Calhoun era uriaş, cu o suprafaţă de sute de hectare. Lake of the Isles era mult mai mic, dar foarte pitoresc, cu insuliţele lui şi abundenţa de păsări de apă, care îi dădeau târcoale pe cerul de deasupra, folosind suprafaţa lui lucioasă drept pistă de aterizare.

Karl se îndreptă spre nord, de-a lungul drumului pavat ce urma linia ţărmului. Minnesotanii îşi prăsiseră casele în cârduri, pentru a profita de soarele cald şi de cerul albastru. Trotuarul era înţesat de oameni de toate vârstele, de la copilaşi în cărucioare, la bărbaţi şi femei cu părul alb. Unii pe bicicletă, alţii pe role treceau vâjâind pe partea exterioară a cărării pavate.

Karl inspiră profund aerul proaspăt, simțindu-se mulțumit și optimist. Cu casa judecătoarei Moore în raza lui de vedere, găsi o bancă și se așeză. În drum, se oprise la un chioșc aglomerat și-și luase un sandvici cu friptură de vacă, muștar și o sticlă de Coca-Cola. Acum își scoase prânzul din geantă și începu să mănânce.

În jurul lui putea să audă frânturi de conversație. O femeie plângându-se de nora ei, o femeie plângându-se de lumbago, o femeie plângându-se de soțul ei; doi bărbați perfectând un fel de afacere, o pereche de tineri discutând serios despre viitorul relației lor.

Viața de zi cu zi trece pe alături, gândi el. Oameni prinși în micile lor drame, fără să știe că femeia de pe banca pe lângă care treceau, era de fapt cel mai căutat bărbat din oraș. Poate din întregul stat.

Karl se bucură de nostimada că putea să se ascundă în plină vedere. Îi dădea o senzație de împlinire. În calitate de Karla Neal (Neal după Christine Neal, ca un mic omagiu adus femeii care îi oferise noua lui identitate), era perceput ca inofensiv, încă o persoană care își trăia viața fără nicio treabă, într-o după-amiază de sâmbătă. Nu merita să o bagi în seamă.

Privind oamenii din jur – copii dând de mâncare rațelor și gâștelor canadiene de la malul apei, mame pălăvrăgind, amorezi contrazicându-se, bătrâni vorbind despre asasinul evadat, bătrâne ocupându-se cu ceea ce se ocupau de obicei bătrânele – Karl se imagină stând în picioare în mijlocul lor, scoțându-și peruca și dezvăluindu-le monstrul care credeau toți că este.

Își putea imagina oroarea tuturor, ca pe ceva palpabil în aerul ce trecea peste el scăldându-l. Putea să o inspire și să o transforme în putere. Puterea îl făcu să se simtă gigantic. Invincibil.

Desigur, nu se va întâmpla așa. Va rămâne ceea ce este: o femeie liniștită bucurându-se de ziua minunată, privind casa minunată de vizavi, gândindu-se la femeia minunată dinăuntru.

26.

Stan conduse cu atenţie, respectând limita de viteză şi toate reglementările traficului. Faptul că ceea ce plănuia în minte era împotriva legilor lui Dumnezeu şi ale oamenilor se înregistra în capul lui doar ca o situaţie abstractă. Singura lege după care se ghida era: ochi pentru ochi.

Acum, aceasta era treaba lui, misiunea lui. Să apuce părţile vinovate şi să le facă să plătească, pentru ceea ce le-au făcut Marlenei Haas şi celor doi copiii, pentru că i-au permis lui Karl Dahl să scape. Ca şi cum un nenorocit cum era Karl Dahl ar fi avut drepturi! Atunci ce se poate spune despre drepturile victimelor?

Dacă sistemul nu le face dreptate, atunci aceasta e atribuţia lui. Aceasta va fi ultima lui misiune pe pământ. Nu avea alt motiv pentru care să trăiască. Cariera lui era terminată şi nu mai avea nimic altceva. Dacă încetase să fie poliţist, încetase să fie orice.

Într-un fel, asta se întâmplase deja. Stan Dempsey, pe care oamenii credeau că-l cunosc, a dispărut, nu că cineva ar fi făcut într-adevăr vreo încercare să-l cunoască. Această parte a fiinţei lui s-a terminat, lăsându-l indiferent în unele privinţe, dar mult mai viu decât oricând în altele.

Asta este ceea ce înseamnă să-ţi pierzi minţile, gândi el fără emoţie. Nici frică, nici panică, nici disperare.

Kenny Scott, avocatul lui Karl Dahl, locuia într-o casă neînsemnată, dintr-un cartier neînsemnat. Casa semăna cu a lui, construită în anii cincizeci, cu un cat şi jumătate, pătrată, ca toate celelalte din cartier.

Tufele de ienuperi crescuseră peste măsură şi iarba din curte arăta pipernicită, ca şi cum Scott nu ar fi fertilizat-o şi nici n-ar fi săpat-o vreodată. Stan clătină din cap, în timp ce-şi parca mai departe camioneta. Gazonul din spatele casei trebuia tuns. Când cineva îşi lăsa curtea în paragină, însemna că e lipsit de caracter, după părerea lui Stan. De fapt, îl cunoştea deja pe Kenny Scott ca lipsit de caracter.

Ieşi din camionetă, luând cu el o mică sacoşă de pânză şi porni pe trotuar spre casa lui Scott. Dincolo de stradă, nişte băieţi jucau fotbal în curtea din faţă. Nu-i dădură atenţie. O femeie, care se lupta cu un cărucior de copil, se afla alături de o mini-dubiţă, pe aleea casei aflată cu două uşi mai departe de Scott. Nici măcar nu-i aruncă o privire lui Stan, când trecu pe lângă ea.

Întotdeauna fusese o ființă pe care nu o băgai în seamă. De multe ori, asta fusese în avantajul său. Se întoarse pe aleea lui Kenny Scott și înconjură casa prin spate. Exista acolo un mic patio de ciment, cu un grătar negru weber, o masă rotundă acoperită cu sticlă și o umbrelă ce ieșea din mijlocul ei, precum și patru scaune de metal cu pernuțe verzi pe ele.

Stan puse sacoșa de pânză pe masă, trase fermoarul și alese un pistol A .22. Mic și silențios. Mulți criminali credeau că trebuie să poarte arme mari, un .44, sau un .357. Prostii! Nu era vorba decât de eul lor, idioți care încercau să arate ca niște oameni mari. Un .22 avea un tir mai apropiat, făcea foarte puțină mizerie, foarte puțin zgomot și era ușor pentru trăgător să-l bage în buzunar și pur și simplu să plece cu el de la locul crimei.

Trase la loc fermoarul sacoșei și o atârnă de umăr peste piept, împingând-o spre spinare, pentru a nu-l incomoda. Apoi se îndreptă spre ușa din spate și bătu.

Undeva înăuntru se auzea un televizor. Kenny Scott se uita la un meci de fotbal între colegii. Stan însuși fusese toată viața un fan al acestui gen de fotbal. Mai ales meciurile Wolverinelor din Michigan. Dar ca orice în viața lui, aceasta era ceva despre care numai el știa, deoarece nimeni nu-și bătuse capul să-l întrebe.

Bătu din nou la ușă.

Avocatul veni prin bucătărie, arătând derutat. Stan îl putea vedea prin geamul ușii. Scott se uită și el prin geam, nedumerit în continuare.

— Domnule detectiv…? întrebă el deschizând ușa.

— Domnule avocat, răspunse Stan. Poți să-mi acorzi câteva clipe?

Scott tot nu știa ce să creadă, dar făcu un pas înapoi, deoarece, gândi el, Stan e un tip cunoscut. Acesta păși înăuntru și aținti pistolul .22 spre fața lui Scott.

Ochii acestuia se deschiseră mari.

— Ce dracu’?

— Întoarce-te, domnule Scott.

— Ți-ai ieșit din minți?

— Da, domnule, mi-am ieșit, zise Stan cu glas egal. Întoarce-te și stai la perete.

Realitatea situației începu să se strecoare în mintea avocatului. Frica îi sclipea în priviri.

— Ce vrei de la mine? întrebă el. Nu ți-am făcut nimic.

Lui Stan îi veni să hohotească, dar n-o făcu. Cum putea Kenny Scott să

creadă că acţiunile lui, în calitate de avocat al lui Karl Dahl, n-au avut niciun impact asupra nimănui?

— Întoarce-te. Nu mă face să mai spun o dată, d-le Scott.

Kenny Scott nu reacţionă. Nici nu-i venea să creadă că toate astea se întâmplau.

Stan îi dădu o lovitură peste faţă cu pistolul, smucindu-i capul cu putere într-o parte. Sângele izbucni stropind peretele bej. Stan se gândi că putea să vadă fiecare picătură în parte, zburând ca filmată cu încetinitorul, schimbându-şi forma şi dimensiunea pe măsură ce zbura. Apoi scurgându-se pe perete, când se izbea de el.

Sunetul ajunse la el puţin mai târziu, dar repede îl captivă, ca un fel de efect special şi ciudat dintr-un film, sunetul armei în contact cu osul pometului lui Kenny Scott, geamătul de durere al avocatului, bubuitura când lovi peretele.

Stan îl fixă acolo cu mâna înarmată, scoase cătuşele din buzunarul stâng al hainei şi le puse, întâi pe o încheietură apoi pe cealaltă a mâinilor avocatului întoarse la spate.

— De ce faci asta? întrebă din nou Scott.

De data aceasta Stan sesiză frică în vocea lui. Scott îşi dădea seama că situaţia nu se va desfăşura bine pentru el. Probabil că îşi imagina deja ce va putea Stan să-i facă.

Stan simţi o senzaţie emoţionantă de putere. Aceasta simţise probabil şi Karl Dahl, când căpătase controlul asupra victimelor lui.

— Coboară pe scări, zise el trăgându-l pe Scott de lângă perete şi îndrumându-l spre primele trepte ale scării din spre pivniţă. Sângele se scurgea pe perete, în locul unde fusese faţa lui Scott. Îi curgea din nas, ca şi din rana de pe pomeţi, acolo unde patul revolverului .22 îl tăiase.

Avocatul începu să plângă.

— Te rog, nu face asta.

Deja crede că va muri, ceea ce îi spunea lui Stan că simţea exact ce merita.

— Jos pe scări!

Stan îi dădu un mic ghiont. Scott îşi fixă umărul în tocul uşii, pentru a se bloca. Stan îl apucă de braţ, îl trase într-o parte şi îl împinse înainte.

Avocatul se împiedică şi începu să se rostogolească, apoi se răsuci într-o parte încercând să folosească peretele pentru a se opri.

— Te simţi neajutorat? întrebă Stan. Îţi dai seama că aşa s-a simţit Marlene Haas, când clientul tău a torturat-o? Sau cum s-au simţit copii aceia,

când i-a dus în pivniță?

— Iisuse, zise Scott. Nu poți să mă condamni pe mine pentru asta. Sunt apărător din oficiu, pentru numele lui Dumnezeu, nu eu aleg pe cine reprezint. Crezi că am vrut să-l apăr pe Karl Dahl?

— Ai încercat să-l scapi, zise Sten împingându-l câteva trepte mai jos.

— Asta e meseria mea.

— Pentru tine a fost un joc afurisit. Știai cine e Dahl și totuși ai încercat să-l scapi, cu câteva manevre tehnice.

— Regulile există dintr-un motiv…

— Pentru ca tu să te folosești de ele și să-l lași pe ticălosul ăla bolnav să scape, cu tot ce le-a făcut oamenilor ălora. Să-l lași să plece pentru a putea viola și omorî și pe alții, din alte familii?

— Acuzații sunt inițial presupus nevinovați

— Nevinovați? Stan simți cum furia se ridică în el, ca o coloană de foc. A măcelărit-o pe femeia aia. I-a violat pe copiii ăia și i-a atârnat de tavan. Am fost acolo. I-am văzut. Le-am mirosit moartea. Ai vreo idee cu ce seamănă asta, avocatule? Ai fost vreodată la locul unei crime?

Scott nu-i răspunse. Sigur că nu știa cu ce seamănă să stai în locul unde avusese loc o moarte violentă. Nu trecuse niciodată prin senzația tulburătoare a răului ce persista în aer, amestecat cu ultimele vibrații ale terorii. Nu știa cu ce semăna să simți că parcă auzi țipetele victimelor, în timp ce viața le erau smulsă din trupuri.

— Cauți portițe de scăpare pentru a-ți micșora vina, zise Stan cu amărăciune. Dar ești la fel de vinovat ca și Karl Dahl. Și vei plăti pentru asta.

Își propti piciorul în spatele lui Kenny Scott și împinse. Avocatul se rostogoli ultimele trepte cu capul înainte și aterizâ pe pardoseala de ciment, cu o bufnitură, ca a unui sac de ciment ud.

Stan păși peste avocatul care gemea și se îndreptă spre un banc de lucru instalat lângă perete. Sacoșa de pânză fu așezată pe banc. Stan îi trase fermoarul și se uită înăuntru, încercând să hotărască ce i se părea mai bun în situația dată.

— Ai să fii judecat, domnule Scott, rosti Stan scoțând din geantă ce alesese. Și nimeni nu va încerca să te achite.

27.

David Moore, celebrul producător de filme, care nu mai făcuse un film de ani de zile, avea un site Web dedicat în întregime lui. Încrezută sculă!

Înapoi la biroul său, Kovac începu să-l deruleze. Nu era o treabă ieftină. Grafică precisă, culori frumoase, o mică demonstraţie-spectacol a muncii lui. O groază de prostii adulatoare, scrisori de recomandare şi premii câştigate în trecut. În mod cert, făceau din el un geniu.

Kovac se întreba dacă primise vreodată comandă pe acest site, pentru a produce ceva, sau era făcut doar pentru a-şi gâdila eul. Nu avea nicio cunoştinţă despre filmele documentare, doar despre cele pe care le vedea pe PBS, ce păreau întotdeauna subvenţionate de mari companii petroliere şi trusturi particulare implicate în sprijinirea artelor. Dintre acestea se pare că face parte şi Edmund Ivors, ultimul intrat în joc.

Nu ştia ce fel de viaţă putea să ducă un om, cu ceea ce producea David Moore. Dacă făcea un film doar la zece ani o dată, ori strângea cu el o groază de bani, ori se alimenta din banii soţiei lui.

Kovac suspecta că alesese a doua variantă. David Moore nu făcea decât să vorbească, nu să acţioneze. Cea mai recentă operă a sa fusese turnarea unei reclame ocazionale pentru televiziunea locală.

Cel mai bun lucru pe care Kovac îl vedea pe site-ul Web al lui Moore era faptul că smucitul inclusese nenumărate portrete ale lui. Fotografii cu el muncind din greu şi cu zece kilograme mai puţin. Fotografii ale lui cu papion, la vreuna din ceremoniile de premiere.

În ultima Carey era alături de el. Arăta mai fericită atunci, cu un zâmbet strălucitor şi cu mâna pe braţul soţului ei. O rochie ce te dădea gata şi care scotea la iveală destulă piele! Probabil că la vremea aceea era procuror şi încerca să-şi facă un nume în biroul avocatului districtului. Iar soţul era în fruntea bucatelor, invitatul de onoare.

Făcut din acelaşi material inferior, ca şi fostul soţ al Liskăi, gândi Kovac. Gură mare, eu fragil. Ce spusese Carey? Că nu-l putea suferi.

Cu tipi de felul acestuia în jur, era o afurisită de minune că femeile îşi mai băteau capul să se mărite. Nu că el însuşi ar fi fost un mare seducător, admise Kovac. Dar cel puţin nu putea să spună că vreuna din soţiile lui nu l-a putut suferi, când s-a însurat. Mai târziu, a fost altă problemă.

Hotelul Marquette, de patru stele, fusese conceput ca o parte a complexului central al Centrului IDS, o clădire avântată dramatic spre cer, cu cincizeci şi ceva de etaje din sticlă de culoare închisă. Hotelul era legat de principala clădire de birouri prin Crystal Court – un parc închis de 7.000 m.p., înconjurat de sticlă şi acoperit cu un tavan tot de sticlă, aflat la 40 m deasupra pământului şi o cascadă de 30 m în mijloc.

Complexul era legat de restul oraşului printr-un sistem de pasarele – ce acopereau trotuarele la nivelul etajului doi – şi care făceau legătura cu cele mai multe clădiri din centru. Pasarelele permiteau să străbaţi pe jos tot centrul oraşului, fără să scoţi afară un deget. O treabă minunată, când temperatura iernii scădea bine sub zero grade şi vântul şuiera printre canioanele de beton ale oraşului.

La recepţie, Kovac îşi arătă insigna tânărului funcţionar, care imediat se duse să-l aducă pe manager, un tip subţire ca o trestie, cu părul roşu şi o mină foarte serioasă. Brendan Whitman, spunea ecusonul de pe piept. Kovac trecu din nou prin treaba cu recomandarea, apoi îi arătă lui Whitman fotografia lui David Moore, pe care o scosese la imprimantă de pe site-ul Web.

— Domnule Whitman, îl recunoşti pe bărbatul din fotografia aceasta?

— Da. E domnul Greer, răspunse el fără să ezite.

Domnul Greer! David Moore alesese numele socrului său pentru a face rezervări la hotel, punând astfel cheltuiala pe numele fiicei lui. Sculă pasiv-agresivă!

— Puteţi să-mi spuneţi dacă domnul Greer a făcut ieri o rezervare la hotel?

Whitman îl privi suspicios.

— Despre ce e vorba?

— E vorba despre o investigaţie a poliţiei, privind un atac de noaptea trecută. Sunt sigur că n-ai dori ca bunul nume al hotelului să fie asociat cu un atac, dacă nu e nevoie.

— Sigur că nu.

— Deci, hai să mai încercăm o dată. A făcut domnul Greer rezervare la hotel, ieri?

— Da. I-am făcut-o chiar eu.

— Ce oră era?

Whitman se gândi puţin.

— În jurul orei trei după-amiază, ca de obicei.

— E un client obişnuit?

— Vine săptămânal. E din Los Angeles. Se ocupă cu ceva în industria cinematografică. A păţit ceva în atacul acela?

— Nu încă, bombăni Kovac în barbă. Când vine, e de obicei însoţit de o doamnă?

— Nu. Întotdeauna e singur.

— L-ai văzut vreodată pe aici cu o femeie?

— Da. L-am văzut de nenumărate ori cu o femeie, la bar.

— Cum arăta ea?

Whitman închise ochii pe jumătate gândindu-se.

— Hmmm… înălţime medie, slabă, blondă.

— Ţii evidenţa oaspeţilor tăi? întrebă Kovac. Introduci, să spunem, numele domnului Greer în computer şi în felul acesta există o listă a şederilor lui la hotel?

— Da, dar pentru asta ai nevoie de mandat, rosti Whitman. Dând genul acesta de informaţii, se generează procese. Dar, dacă demonstrăm că am fost constrânşi de autorităţi…

— Înţeleg, roşi Kovac, cu toate că nu-i plăcea deloc.

Nu exista nicio şansă să facă rost de mandat pentru înregistrarea şederii lui David Moore la hotel, sau pentru situaţia lui financiară, pe care lui Kovac i-ar fi plăcut să pună mâna. Pentru a obţine un mandat, trebuia să aibă o motivaţie rezonabilă privind situaţiile în cauză, sau informaţiile pe care le dorea. După cum i se spusese de către mai mulţi procurori, printre care şi Carey Moore, şi când voiai o licenţă de pescuit, trebuia să o obţii de la Departamentul Resurselor Naturale ale statului.

Şederea lui Moore la hotel ar fi constituit probă în tribunal doar în caz de divorţ, iau la tribunalul penal. Investigaţia era în legătură cu atacul lui Carey Moore şi alibiul lui David Moore era valabil. Dacă Kovac nu apărea cu ceva care să-l lege pe acesta de adevăratul autor al delictului, chestiunea era în afară de discuţie.

Liska ar fi fost împotrivă, dacă ar fi ştiut ce întrebări i-a pus lui Brendan Whitman. Ea era convinsă că steagurile de avertizare fuseseră arborate, ceea ce îl scotea din sărite. Pentru numele lui Christos, nu putea să simtă milă pentru Carey Moore, fără să se îndrăgostească de ea peste noapte? Nu putea să-i displacă soţul ei fiindcă o înşela?

Nu semăna cu ceea ce simţise el pentru alte femei. În cea mai mare parte, renunţase la relaţii. Nu au fost niciodată destul de bune pentru el. Nu era sigur din ce cauză. Era un tip decent, trata femeile cu respect. Dar ştia că

meseria a dăunat căsătoriilor lui. Orele, pericolul, stresul. Cele mai bune calităţi ale lui se pare că nu au fost suficiente pentru a le compensa.

Era poliţist. Nu era vorba de ce a făcut, ci de cine era. Şi asta nu se putea schimba, cum nu putea să-şi schimbe culoarea ochilor, aşa că pur şi simplu nu se mai gândea la asta… în cea mai mare parte a timpului. Singura femeie de care se îndrăgostise l-a înţeles, deoarece şi ea fusese poliţistă, dar s-a sinucis chiar în faţa lui.

Încă se mai gândea la ea, încă mai simţea durerea pierderii ei. Încă îşi mai punea întrebări noaptea târziu, când coşmarul acelei scene îl trezea din somn. Dacă ar fi cunoscut profunzimea durerii ei… Dacă i-ar fi descoperit misterul cu o oră mai devreme… Dacă ar fi putut să ajungă la ea înainte de a apăsa pe trăgaci…

Ştia că nu era cazul să se mai gândească la asta. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Nimeni nu putea să schimbe nimic. Nu îi fusese scris lui să o salveze pe Amanda Savard.

„Încă o fecioară în suferinţă care trebuie salvată…” Cuvintele Liskăi îi zbârnâiau în ureche. Kovac le alungă şi închise uşa asupra întregii probleme.

Barul de la parterul hotelului era gol, cu excepţia barmaniţei, ocupată să controleze sticlele. Kovac luă un scaun şi se aşeză.

— Regret, domnule, rosti ea. Nu deschidem până la patru.

— Bine. Am să plec, înainte de a fi tentat să beau când sunt la datorie.

Barmaniţa privi peste umăr, ridicând o sprânceană la vederea insignei. Era o fiinţă mică, dar rezistentă. Putea să vadă asta din ridurile fine din jurul ochilor şi felul în care îşi ţinea gura. Cam de patruzeci de ani, îşi imagină el, cu părul închis la culoare pieptănat spre spate în coadă de cal, pentru comoditate, nu din cochetărie. Patty, conform ecusonului de pe piept.

— Dar pentru o insignă aş putea face excepţie, rosti ea cu o voce reţinută.

— Nu mă ispiti.

Puse fotografia lui David Moore pe bar.

— A, da, zise ea rostogolindu-şi ochi. De ce e căutat? S-a luat în sfârşit hotărârea că e o crimă să fii dos de fund?

— În acest caz, ar trebui să construim închisori şi pe lună, comentă Kovac. La care Patty râse, un chicotit răguşit, care ar fi fost la el acasă într-un bar al Legiunii Americane, nu într-un hotel plin de ifose. Ai văzut multe în legătură cu el? mai întrebă Kovac.

— Destule, pentru a-mi da seama că e un pui de căţea neserios. Îşi făureşte o faţadă şi astfel o cumpără pe fata cu care lucrează.

— Fata cu care lucrează?

— Fustă până la fund, neruşinare până la inelul din buric! Nu e vorba de o elevă, doar dacă tipul nu plăteşte în plus, dacă ştii ce vreau să spun.

— Înălţime medie, blondă, slabă?

— Târfe scumpe! Una dintre ele.

— Au fost aici noaptea trecută?

— Au venit cam pe la şase, şase şi un sfert. Încercam să mă uit la ştiri, se plânse Patty. Hei, dar ce e cu nebunul ăla de Dahl? L-aţi prins?

— Nu ştiu, răspunse Kovac. Nu e cazul meu.

— Ce fel de retardaţi conduc închisoarea aia? Iisuse!

Kovac lăsă întrebarea fără răspuns.

— Deci au fost aici, doar doi dintre ei?

— O vreme, afirmă Patty. Era grămadă peste el. Giugiulelile de după joacă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Dacă nu mi-aş închipui că e plătită pentru asta, aş spune că e îndrăgostită de clovnul ăla. Îl priveşte cu nişte ochi mari, bovini! Tot timpul: „O, David” în sus şi „O, David” în jos, continuă Patty cu voce înaltă, gâfâită, clipind din gene. Dar în următoarea secundă, făcu o mină ca şi cum ar fi gustat ceva alterat. Mi-a venit să vomit. După care, pe la şapte, a venit şi tipul acela mai în vârstă şi li s-a alăturat. Cu adevărat îngrijit, un pedant. Costum scump, bărbuţă perfect ajustată. Îşi curbă buza şi clătină din cap dezgustată. Avea aspectul acela de voyeur, dacă înţelegi unde bat. Dar cel puţin a dat un bacşiş bun. Patty turnă într-un pahar două degete de Johnnie Walker Red şi îl puse în faţa lui. Din partea casei, sublinie ea. N-ai grijă. O să-l încarc la plată pe următorul mare dos de fund. Kovac îi mulţumi şi luă o înghiţitură lungă de scotch, savurând căldura blândă ce i se răspândi în trup. Un moment de plăcere calmă. Dacă ar fi avut şi o ţigară… Apoi li s-a alăturat încă un tip, continuă Patty servindu-se din unul din bolurile cu alune. Dar nu a stat mult.

Lui Kovac i se declanşă clopoţelul de alarmă:

— Alt tip?

— Da. Al treilea. Mai neînsemnat. Păr blond, lung. Figură de vulpoi. Aspect vânos, trăsături ascuţite, ochi apropiaţi.

— Cum era îmbrăcat? i

— Jeanşi închişi la culoare, bluzon negru, tricou negru.

— Şi nu a stat mult, comentă Kovac.

— Zece, cincisprezece minute. Nu pot să spun sigur. Barul începuse să se aglomereze. Înghesuiala dinaintea cinei. Dar ştiu că nu a stat atât cât au stat

ei.

Destul pentru a comunica că misiunea a fost îndeplinită, gândi Kovac. Destul pentru a-şi încasa plata.

David Moore, pui de căţea!

Parcă un curent electric trecu prin el, aşa cum se întâmpla întotdeauna când o piesă a mozaicului se aşeza la locul ei. Ar fi vrut să dea fuga să-l ducă pe Moore la secţie pentru interogatoriu, dar ştia că nu ajunsese încă acolo, nu avea destule dovezi. Avea nevoie să-i dea un nume tipului cu faţă de vulpe, îmbrăcat în negru. Tipul care apăruse aici între şapte şi şapte şi jumătate, perioadă de timp care cu uşurinţă i-ar fi permis să fie în parcarea aceea când Carey Moore a fost atacată.

Pentru a-i da un nume, avea nevoie să se întoarcă la cea mai vulnerabilă legătură dintre cei trei, Ginnie Bird. Dacă ar fi reuşit să o prindă singură, ar fi cedat imediat.

Fanteziile îi fură întrerupte brusc de ţârâitul telefonului.

— Kovac.

— Domnule detectiv! Judecătoarea Moore părăseşte casa. Am considerat că vrei să ştii.

28.

— Mă duc la tribunal, anunţă Carey.

Stătea în hol, în faţa uşii de la intrare, nevrând să facă cei câţiva paşi în plus, până în camera de lucru unde David stătuse toată ziua la computer. Nu voia să-l vadă, nu voia să-i vorbească, nu voia să-i audă vocea.

El ridică privirea părând deranjat.

— De ce? Se presupune că trebuia să stai acasă.

— Iau un ofiţer de poliţie cu mine, răspunse ea. Nu mă întorc la lucru o bucată de vreme, aşa că, cel puţin să-mi aduc câteva hârtii acasă să le citesc.

— Sună-ţi asistentul. Spune-i să ţi le aducă el.

La asta Carey nu mai comentă. Desigur, putea să-i ceară asistentului să facă asta. Sigur că aşa ar fi trebuit. Se simţea oribil şi avea nevoie de odihnă. Dar, adevărul era că pur şi simplu nu voia să fie sub acelaşi acoperiş cu soţul ei. Încă nu hotărâse ce avea de făcut, dacă trebuia să se confrunte cu el în legătură cu ce ştia acum, să aştepte pentru a aduna mai multe dovezi împotriva lui, sau să-i spună totul lui Kovac.

Nu voia să creadă ce e mai rău – că omul pe care l-a iubit şi cu care s-a căsătorit putea să o urască suficient de mult, pentru a plăti pe cineva să o ucidă. Dar David, cel pe care îl descoperise în dimineaţa aceasta, nu era acelaşi bărbat. Acest David avea o adevărată viaţă secretă, despre care ea n-a ştiut nimic. Acest David era un străin. Nu avea idee de ce ar putea fi capabil.

— Nu voi sta mult, rosti ea în sfârşit.

Lucy coborî scările în fugă, îmbrăcată într-o costumaţie roz de zână şi strângând la piept jucăria ei favorită, un căţel de pluş căruia îi spunea Marvin.

— Mami, vreau să merg şi eu! Vreau să merg cu tine! Te rog.

Carey o prinse în braţe şi o strânse, mai tare decât pretindea împrejurarea.

— Dulceaţă, mă întorc repede.

— Vreau să merg cu tine, insistă Lucy cu lacrimi în ochii.

Îi era frică! Îi era frică de faptul că mama ei putea să fie agresată iar, frică de faptul că s-ar putea să nu mai vină acasă niciodată. Lucy era un copil inteligent şi perspicace. Ştia că se întâmplase ceva rău, ceva mai rău decât faptul că mama ei a căzut. Carey era conştientă că fetiţa putea să simtă tensiunea dintre mama şi tatăl ei. Niciodată nu se certaseră în faţa ei, dar energia negativă vibra subtil în aerul din jur. Lucy o percepea. Probabil că se

simţea în nesiguranţă.

— În regulă, rosti Carey. Vino şi tu.

Într-o secundă un zâmbet radios îi lumină faţa fiicei.

— Vom merge cu maşina poliţiei?

— Nu. Ofiţerul o să ne conducă în maşina lui tati.

— În maşina mea? întrebă David. De ce în maşina mea?

— Pentru că a mea e reţinută în curtea poliţiei, pentru prevalare de probe, răspunse Carey. Intenţionezi să pleci undeva?

— Nu, răspunse el, în mod evident storcându-şi creierul pentru a găsi un motiv logic, de ce nu o voia în maşina lui. Trebuie să iau de acolo nişte hârtii, înainte de a pleca.

— Vom lipsi douăzeci de minute. Hârtiile tale au fost toată ziua acolo şi deodată nu poţi să mai aştepţi încă douăzeci de minute. Despre ce e vorba?

— Nu e vorba despre nimic, se repezi el ridicându-se de pe scaun. Acum mi-am dat seama că am nevoie de ele.

— Atunci du-te şi ia-le, zise Carey.

Ar fi vrut să adauge că ar trebui să se asigure că adună şi lenjeria prietenei lui, rătăcită prin maşină, dar renunţă.

— Bine, rosti David supărat. Mă duc să le iau.

Merse cu paşi apăsaţi prin hol, spre bucătărie, apoi afară în garaj.

Carey o privi pe fiica ei. Lucy se uită la rândul ei la ea, cu o faţă întunecată.

— Ai nevoie să-ţi pui o haină, Domnişoară Zână Dulce, rosti Carey şi se întoarse spre dulapul din hol pentru a scoate una.

•

Ofiţerul Paul Young parcă maşina în refugiul din faţa semnului „Nu parcaţi” şi le însoţi în centrul guvernamental, apoi în birourile lui Carey. După ce s-a uitat prin camere, pentru a se asigura că nu va apărea nicio surpriză neplăcută pentru ea, se instală în hol, în aşteptare.

Lucy ocoli în fugă biroul şi se căţără pe scaunul lui Carey, cu ochii larg deschişi de emoţie, la perspectiva plăcerii de a se juca cu obiectele de pe birou.

— Mami, pot să mă joc la computerul tău?

— Nu, iubito. Aici muncesc eu. Computerul nu e pentru joacă, rosti Carey, în timp ce scoase din sacoşa pe care o adusese cu ea copiile chitanţelor telefonului, înregistrările cardului de credit şi lista agenţiilor de însoţitoare. Luă un dosar gol dintr-un dulap, puse hârtiile în el şi îl băgă în sertarul de

stânga-jos al biroului. Dovezile trebuie să rămână acolo, până va hotărî ce să facă cu ele.

— Mami? Acesta e ciocanul bunicului Greer, nu-i aşa?

— I se spune ciocănelul judecătorului, rosti Carey. Da, a aparţinut bunicului Greer.

Lucy ţinea ciocănelul cu ambele mâini. Avea o coadă aproape tot atât de lungă ca braţul ei şi era un accesoriu total nepotrivit pentru costumul ei roz, de zână. Un zâmbet de drăcuşor îi curbă buzele. Era aşa de scumpă! Singurul lucru bun rezultat din căsătoria ei: fiica sa.

Carey mângâie părul întunecat al lui Lucy. Lacrimile îi ardeau ochii.

— Aş vrea ca bunicul Greer să-şi aducă aminte de mine, rosti Lucy.

— Şi eu aş vrea, iubito.

Doamne, cât de mult aş vrea!

Toată viaţa ei a putut să apeleze la tatăl ei, pentru orice problemă, cu orice motiv, ziua sau noaptea, 24 de ore din 24, 7 zile din 7. El a fost Stânca Gibraltarului, temelia pe care se sprijinea ea, ancora ei.

Nu l-a plăcut niciodată pe David. Ştia asta, pentru că i-a spus-o când l-a anunţat că se logodeşte. N-a fost aspru, doar îngrijorat pentru ea. Era sigură că asta doreşte? Era sigură că David era alesul?

A fost cam supărată pe el. Ar fi vrut să-l ştie încântat de alegerea ei, să o sprijine, să o aprobe.

Pe atunci, David era o altfel de fiinţă, încrezător în succesul lui şi în preţuirea criticilor. Dar chiar şi atunci, tatăl ei sesizase la el lipsa unui fond solid. Însă i-a spus că, dacă asta e ceea ce voia ea cu adevărat, îi va da binecuvântarea, dar ceea ce trebuia ea să ştie era că în această căsătorie, întotdeauna va trebui ca ea să fie cea puternică şi că, la o adică, nu va putea să se bazeze decât pe ea însăşi. Simţise că forţa lui David va creşte şi va descreşte, în funcţie de părerile altora.

Tatăl ei a condus-o la altar şi a predat-o bărbatului care a devenit soţul ei. Şi de atunci, nu şi-a mai exprimat niciodată vreo părere despre David.

— Nu plânge, mami, rosti Lucy. Puse ciocănelul pe birou şi se ridică în picioare pe scaun, pentru a-şi îmbrăţişa mama.

Carey se înfioră din cauza durerii de la coaste, dar nu-i ceru lui Lucy să-i dea drumul. Voia să simtă siguranţa de a fi ţinută în braţe de cineva care o iubea, chiar dacă acest cineva avea numai cinci ani.

O bătaie fermă în uşă o făcu să tresară. Înainte de a putea să întrebe cine e, Kovac intră cu o expresie prevestitoare de furtună. Dar observând scena, se

opri brusc. Venise să stârnească un uragan, pentru că a plecat de acasă, dar văzând-o cu Lucy, văzându-i lacrimile din ochi, își alungă vântul din pânze.

Jenată, Carey își tamponă ușor ochii, pentru a-și usca lacrimile. Putea să numere pe degetele de la o mână câți oameni au surprins-o vreodată plângând. Iar Kovac a reușit asta de două ori într-o singură zi.

— Intră, cu orice preț, zise ea cu o urmă de sarcasm, anulată de slăbiciunea vocii.

Kovac se uita de la Carey la Lucy.

— De unde ai știut că suntem aici? întrebă Lucy, cu ochii strălucind de curiozitate.

— Sunt detectiv, răspunse Kovac. Asta fac eu. Descopăr unde se află oamenii. Și descopăr cine a făcut ceva rău.

— Mama mea e judecătoare, afirmă Lucy cu mândrie.

— Știu.

— Îi bagă pe oamenii răi la închisoare.

Kovac îi aruncă lui Carey o privire, mușcându-și limba pentru a nu scoate vreo vorbă inteligentă, gândi ea.

— Hei, prințesă Lucy, zise Kovac. Am nevoie să vorbesc cu mami în particular. De ce nu te duci tu în hol, la ofițerul Young, care îți va arăta o mulțime de obiecte grozave, atârnate la cingătoare. Îți va arăta cum funcționează cătușele.

— Acuma sunt zână, nu prințesă, îl informă Lucy. Apoi se întoarse: Mami, pot?

— Sigur, dragoste.

Lucy coborî de pe scaun și înconjurând biroul se duse la Kovac și îi întinse mâna. După privirea de pe fața lui, parcă i-ar fi oferit un șarpe viu.

— Nu mi se dă voie să merg nicăieri singură, zise Lucy. Trebuie să mă duci tu.

Când Kovac o privi, Carey îi făcu semn spre ușă.

— O… în regulă, se bâlbâi el luând-o de mânuță. Și o scoase afară, pentru a o da în grija ofițerului Young.

Când se înapoie, arăta cam năuc, ca și cum nu știa ce să facă cu emoțiile pe care le stârnise Lucy în el. Cu asasinii se descurca. Un copil de cinci ani îl termina.

— Ai copii?

Ezită o clipă, înainte de a răspunde.

— Nu. Nu sunt căsătorit. Nu neapărat că ar fi avut ceva de a face una cu

cealaltă. Ca optzeci la sută dintre polițiștii pe care-i cunoștea, Kovac probabil că fusese căsătorit și divorțase cel puțin o dată. E o păpușă, adăugă el.

— Mulțumesc. Pentru moment, o tăcere stângace pluti în aer. Presupun că vrei să mă dojenești că am plecat de acasă, zise Carey.

— Mi se pare că ți-am spus să stai acasă.

— Poți să-mi spui orice vrei.

— Și tu faci tot ce-ți va plăcea.

— Tu nu?

El reflectă puțin; apoi un colț al gurii i se ridică.

— Punct marcat. Trebuie totuși să stai jos. Arăți cam palidă.

— Arăt ca ceva dintr-un film cu stafii.

— Ei bine… da, recunoscu Kovac.

Carey se așeză în scaunul de la birou, încântată de moliciunea tapițeriei din piele.

— Deci ai informații rele, sau intenționezi doar să-mi ții o prelegere?

Kovac se așeză într-un scaun din partea opusă a biroului și oftă.

— Ei bine, da, intenționam să-ți țin o prelegere, dar… Care e problema?

— N-aș fi venit aici singură, afirmă Carey. Nu sunt femeia proastă din orice film de suspans, care se duce să cerceteze zgomotele ciudate din pivniță.

Din nou pe figura lui se desenă un mic zâmbet, care nu-i atinse decât o parte a gurii. Își lăsă privirea să rătăcească prin cameră, părând că nu vrea să o privească în ochi, deși nu arborase figura lui de polițist.

— Asta e mult mai frumos decât ceea ce posedă procurorii, zise el. Ai dat din nou din picioare. Se întâmplă vreodată să ratezi?

— Da, uneori, admise ea. Dar asta e ceea ce am vrut întotdeauna să fac.

— Se datorează bătrânului tău?

— Da, idolul meu, zise ea privind în lături ca și cum emoția amenința să iasă din nou la suprafață.

— A fost un judecător bun. Ce face acum, la pensie? Joacă golf în Arizona?

— E pe moarte, răspunse ea. Are Alzheimer și… e pe moarte.

— O, Iisuse, murmură Kovac. Îmi pare rău.

— Și mie.

— Nu pierd niciodată ocazia să mă bag unde nu-mi fierbe oala.

— N-aveai de unde să știi, admise Carey. A apărut vreun indiciu despre Stan Dempsey?

Kovac clătină din cap.

— Nici urmă de el. Nici urmă de maşina lui.

— L-a sunat cineva pe Kenny Scott? Trebuie că el se află în fruntea listei lui Dempsey.

— Asta presupun că s-a făcut.

— Nu l-ai sunat chiar tu?

— Kenny Scott nu e prioritatea mea numărul unu, rosti Kovac. Trebuie să mă ocup de tine, la toată capacitatea mea.

Carey zâmbi puţin şi realiză că nu-l privise în ochi, nici chiar în momentele când coborâse garda.

— Sunt cam dificilă?

El nu răspunse imediat. O studia. Putea să-i simtă privirea. Şi în final rosti:

— Cred că eşti foarte curajoasă, spre binele tău. De ce a trebuit să vii aici?

— Am vrut să iau nişte hârtii, să mă uit prin ele cât sunt în convalescenţă.

Ochii lui aprigi măturară suprafaţa biroului.

— Şi unde sunt?

— Am uitat că se aflau în servieta mea, minţi ea.

— Eşti într-adevăr bună, zise Kovac. Dar eu sunt şi mai bun. Hai să mai încercăm o dată şi poate vei putea să-mi spui adevărul, de data aceasta. De ce a trebuit să vii aici?

Carey se uită la sertarul biroului, unde pusese dosarul conţinând hobby-urile lui

David. Probabil că ar trebui să i-l dea lui. Dar ce era realmente în el? Dovada că soţul îi era necredincios. Kovac ştia deja. Iar nota – 25.000 de dolari – ar putea să fie orice. Poate că David intenţiona să cumpere un yacht. Poate că douăzeci şi cinci de mii de dolari era premiul pus în joc în ziua aceea la loterie. Poate că a dat o arvună pentru o casă destinată alteia din prietenele agăţate de el, sau pentru el însuşi. Poate că se gândea să se mute.

— Am vorbit cu asociaţii de afaceri ai soţului tău, afirmă Kovac. Oamenii cu care a fost la cină noaptea trecută. Un om cu numele Edmund Ivors. Îl cunoşti?

— Nu. David nu mă iniţiază în treburile lui. *Sau în altceva,* gândi ea.

— Numele de Ginnie Bird înseamnă ceva pentru tine?

— Nu. De ce?

— Cred că soţul tău se culcă cu ea, zise el fără menajamente. De fapt, sunt sigur de asta.

O clipă, Carey nu scoase niciun cuvânt. Kovac o lăsă să asimileze

informația.

— Vreau să-i spun că divorțez, rosti ea în sfârșit.

Kovac ridică din sprâncene.

— Așa, pur și simplu? Nu „hai să discutăm”, nu „hai să mergem la un consilier marital”?

— De multă vreme căsnicia noastră moare de moarte lentă. Nu a mai rămas nimic de discutat, cu excepția dreptului la vizite.

— Îmi pare rău.

Ea aproape izbucni în râs.

— De ce? Îmi urăști soțul. Nici nu-ți venea să crezi că m-am măritat cu el, să nu mai vorbim că am stat cu el toți acești ani.

— Îmi pare rău pentru tine, zise Kovac blând. Regret că trebuie să treci prin asta. Regret că ți-am spus de prietena lui.

Carey scutură din cap.

— Nu. Să nu regreți.

Privi în jos, la sertarul biroului, apoi în final îl trase și scoase dosarul, pe care i-l întinse peste birou.

— Ce e asta?

— Dovezi. Le voi folosi în tribunal.

Kovac răsfoi conținutul.

— De când știi de astea?

— Din dimineața asta. Am făcut puțină muncă de detectiv pe cont propriu. Nici măcar nu s-a obosit să se ascundă.

— Șobolanul dracului împuțit, fiu ticălos de cățea, mârâi el în barbă, în timp ce se uita la chitanțele de la hotel și de la florărie. Scoase lista agențiilor de însoțitoare și roși de furie. Dacă David ar fi fost acolo, Carey nu avea nicio îndoială, Kovac i-ar fi tras un pumn în nas.

Scoase apoi o copie a mai multor cotoare de cecuri, emise pentru o companie de management imobiliar.

— Astea pentru ce sunt?

— Plătește un apartament, zise ea și îi comunică adresa. Pentru el sau pentru una din micile lui partenere de joacă. Am sunat la companie în dimineața asta, pretinzând că sunt noul lui contabil și că am nevoie de informații. Fostul contabil a lăsat lucrurile într-o dezordine îngrozitoare. N-ar putea să mă ajute ei? Tot ce voiam era adresa apartamentului.

— Și ți-au dat-o, zise Kovac. Carey aprobă din cap. Kovac luă copia notei privind cei douăzeci și cinci de mii de dolari. Și asta ce e?

— Nu știu, zise ea calmă. Azi dimineață era în coșul de gunoi.

— Este o plată achitată, zise el.

— Nu ai de unde să știi asta. Poate însemna orice. O datorie. Ceva legat de afacerile lui. Vorbea de cumpărarea unui yacht.

Tot ce spunea suna ca o scuză. Dacă ar fi fost în locul lui Kovac, știa la ce s-ar fi gândit.

— În octombrie? întrebă Kovac. Cine cumpără o barcă chiar în pragul iernii? Carey nu-i răspunse. Carey…

— David e vinovat de multe, rosti ea blând și cu ochii plecați. Dar nu pot să cred că ar face ceea ce sugerezi tu.

— Înainte de a găsi toate astea, ți-ai fi închipuit că are o viață secretă? Că te înșală cu prostituate, de fiecare dată când întorci spatele? Că îți folosește numele de fată drept nume de împrumut? Ridică ochii la el, uimită și rănită. Partea asta n-ai știut-o, adăugă el blând. Ce altceva nu mai știi despre el?

Ce putea să-i spună? Fusese căsătorită cu un străin!

— Lucrurile nu au stat întotdeauna așa între noi, zise ea în sfârșit simțind nevoia să justifice de ce a continuat această căsnicie. Cândva ne-am iubit. Dar în ultimii câțiva ani, am evoluat separat. Încet a devenit o ființă plină de amărăciune și nefericită. Am vrut să ascund totul sub o spoială înșelătoare, gândindu-mă că e frustrat din cauza lipsei de succes. Nu am vrut să mă leg de el, deoarece știam că personalitatea lui e așa fragilă, iar cariera mea se desfășura așa bine. Își trecu un deget peste ochi. Apoi există Lucy. Își iubește tatăl. În ciuda a orice altceva, e un tată bun. O adoră pe Lucy. Răsare soarele când o privește. Nu-mi pasă că nu mă mai iubește. Eu am cariera mea, pe fiica mea. Pot să fac în așa fel încât acestea să-mi ajungă. Se simțea slăbită, tremura ușor. Nu și-a închipuit niciodată în viața ei că se va simți așa doborâtă. Kovac stătea acolo liniștit, privind-o cu simpatie pe figura lui obosită. Acum mi-ar plăcea să merg acasă, anunță Carey ridicându-se în picioare. Am nevoie să mă odihnesc pentru marea scenă.

— Îi spui în seara asta? întrebă Kovac ridicându-se de pe scaun. Ești sigură că vrei să faci asta?

— De ce să mai aștept? Am așteptat destul până acum.

Kovac o prinse blând de braț, când ieși de după birou și se îndreptă spre ușă. Atingerea lui o surprinse.

— Am să fiu alături de tine, zise el privind-o drept în ochi.

Și chiar așa va face, gândi Carey. Acest polițist pe care strada îl făcuse dur, care nici nu o plăcuse la început, o va ajuta cu orice, dacă îl va ruga. Și

nu avea nicio îndoială că o va urma oriunde. Acesta era felul de a fi al lui Sam Kovac – direct, cinstit, demn de încredere – și nu o va face din alt motiv, decât pentru că pur și simplu credea că asta e ceea ce e corect de făcut.

— Nu vreau să am spectatori, zise ea.

— Voi rămâne afară.

Carey dădu din cap.

— Sunt doi ofițeri care stau în fața casei. David știe de ei, ca și mine. Nu va risca să mă atingă. Are o întreagă viață pentru care să trăiască. Pot să-ți garantez că închisoarea nu se află pe agenda lui.

— Nu vreau să fii singură, zise Kovac.

— Ei bine, eu așa vreau să fiu – singură. În ciuda tuturor dovezilor recente, prefer să plâng în singurătate. Lui nu-i plăcea deloc ideea. Voia să o protejeze. Ce gând adorabil, cineva care să se îngrijească de ea, cineva pe care să se sprijine, cineva care să ia de bunăvoie povara de pe umerii ei. Dar apreciez intenția, adăugă ea. Realmente o apreciez.

— Nu am încredere în el, Carey.

— Nu avea grijă. David este un tip prea pasiv pentru a-mi face rău.

— Vreau să mă suni după aceea, zise Kovac. Încă o mai ținea de braț și era destul de aproape de ea, încât putea să-i simtă respirația pe obraz. Mentă… și o urmă ușoară de scotch.

Ea ridică o sprânceană.

— Ai băut în timpul serviciului?

— Da, admise el cu acel zvâcnet de zâmbet din colțul gurii. Ai să conduci tu mașina.

— Ei bine, bănuiesc că secretul tău va fi în siguranță la mine.

Se îndepărtă cu un pas și el îi dădu drumul la braț.

Expresia lui deveni serioasă.

— Ai grijă. Și sună-mă. Și amintește-ți: pot sosi înainte de a pune tu receptorul jos.

Carey dădu din cap.

— Mulțumesc… Sam. Mulțumesc.

Ar fi vrut să-l prindă în brațe și să-l strângă, pentru că era așa de amabil. Sau pentru că voia să-i simtă brațele puternice în jurul ei, sprijinind-o, protejând-o. Se simțea așa singură!

În loc de asta, îi mulțumi încă o dată și se îndreptă spre ușă. Figura lui Lucy se lumină.

— Mami, am învățat cum să arestez pe cineva.

Ofițerul Young zâmbi.

— Ce le spui băieților cei răi?

Lucy își puse mâinile în șold și luă cea mai dură expresie de care era în stare.

— Mâinile sus!

Carey chicoti.

— Trebuie să plecăm, iubito. Mulțumește-le ofițerului Young și detectivului Kovac.

Lucy îi mulțumi ofițerului, apoi se duse lângă Kovac și ridică ochii la el.

— Mulțumesc că m-ai ținut de mână.

Kovac se aplecă și îi strânse mâna oficial.

— Pentru nimic, zână-prințesă Lucy. Poți să-mi spui Sam.

Fetița zâmbi încântată.

— Îmi place de tine, domnule detectiv Sam. Nu vrei să mă duci în brațe?

— Lucy! exclamă Carey. Kovac părea stânjenit și ușor îngrozit. Îi aruncă o privire lui Carey. Nu trebuie neapărat să o faci, zise ea.

Dar când își întoarse privirea spre Lucy, nu fu în stare să spună nu. Lucy îi încolăci gâtul cu brațele și i se așeză în încheietura brațului, părând încântată de ea însăși.

— Am să mă prefac că ești un gigant, zise ea. Sporovăi tot drumul până la mașină.

Când o puse jos, pe trotuar, se întoarse spre Carey cu o expresie mortal de serioasă.

— Mă suni și apar. Ai grijă.

Carey dădu din cap și se strecură pe bancheta din spate a Mercedes-ului. Tot drumul până acasă se gândi cât de mult l-ar fi plăcut tatăl ei pe Sam Kovac.

29.

— Plasezi copiii la asistenţii maternali şi ţi-e teamă că aceştia s-ar putea ocupa de ei doar pentru bani, sau că ar putea să-i abuzeze. Dar nu te gândeşti niciodată că s-ar putea ca un nebun să-i ucidă.

Marcella Otis era asistenta de la Centrul de Asistenţă Socială pentru Familie, care se ocupase de demersurile pentru ca Wayne şi Marlene Haas să aibă grijă de cei doi copii ai lui Amber Franken. Liska aranjase să se întâlnească cu ea într-o cafenea din mall-ul Nicollet, doar cu câteva blocuri mai departe de secţia de poliţie. Stăteau la o masă de pe trotuar, bucurându-se de ziua splendidă, gustând câte ceva de băut şi vorbind. Probabil că arătau ca două femei obişnuite pălăvrăgind despre lucruri obişnuite. Doar că oamenii de la masa alăturată, care în mod evident trăgeau cu urechea, ştiau mai bine.

Doamna Otis merita să fie privită. O femeie remarcabilă, într-un sacou verde-neon cu pantaloni şi o pălărie africană multicoloră, cocoţată peste şiruri de codiţe împletite. Purta ochelari dreptunghiulari şi o mulţime de bijuterii de argint.

— Pur şi simplu mi s-a făcut rău, când am văzut la ştiri. N-am să uit niciodată noaptea aceea. Şi furtuna teribilă. Mă aşteptam ca tornada să ia casa pe sus. Părea un coşmar, dar era realitate pură. Îmi amintesc că totul devenise verde, înainte de a izbi tornada: cerul, aerul, fulgerul.

Închise ochii şi se înfioră amintindu-şi.

— Tatăl copiilor şi-a făcut vreodată apariţia, înainte de asasinate? întrebă Liska.

— Ethan Pratt? Ha, ha. Asta-i bună! Nu îl interesau copiii aceia mai mult decât omul de pe lună.

— Dar am auzit că dă în judecată districtul, pentru că i-a pus copiii în pericol.

Marcella îşi făcu gura pungă şi se încruntă.

— Acum e grozav de interesat. Pentru el, copiii ăia morţi valorează mai mult decât au valorat vreodată vii. Tipul e un fel de coyot, ciugulindu-le de pe oase. Face gălăgie că va da în judecată şi ce a mai rămas din familia Haas. Ca şi cum bieţii oameni nu ar fi trecut prin destulă suferinţă.

Liska dădu din cap.

— Da. Am vorbit cu Bobby Haas puţin mai devreme. El a fost afectat mai

mult decât oricine, găsind-o pe Marlene și pe cei doi copii. Și de tot ce i s-a întâmplat de-a lungul vieții. Propria lui mamă a murit de cancer.

— Cancer? întrebă Marcella ridicând o sprânceană.

— Mi-a spus că Marlene Haas era mama lui vitregă, afirmă Liska. Și că mama lui naturală a murit de cancer, cu câțiva ani înainte.

— Dacă vorbea despre prima doamnă Haas, nu e deloc adevărat, rosti Marcella. Prima doamnă Haas cobora în pivniță cu rufele, a alunecat și a căzut pe scări. A murit rupându-și gâtul.

Liska se lăsă pe spateaza scaunului.

— De ce ar fi mințit despre așa ceva?

— Nu știu. Cred că ar trebui să-l întrebi. Poate că pur și simplu nu voia să se gândească la încă o persoană, a cărei viață a fost curmată brusc.

— Ai cunoscut-o pe această doamnă Haas?

Marcella dădu din cap.

— Rebecca. O doamnă tare dulce și cu inimă mare. Ea și Wayne proiectau să mai ia un copil. Am fost acasă la ei pentru a sta de vorbă despre asta, cu o zi sau două înainte de accident.

— Ai spus *dacă* Bobby vorbea despre ea, sublinie Liska. Despre cine altcineva ar fi putut să vorbească?

— Despre mama lui adevărată, presupun. Luă o lungă înghițitură din ceaiul cu lapte.

— Bobby Haas e adoptat?

— Da. Wayne și Rebecca l-au luat în grijă când Bobby avea zece ani. Și au sfârșit prin a-l adopta. Și acum că mă gândesc mai bine, nici mama lui naturală nu a murit de cancer. S-a sinucis. În timp ce-și răscolea memoria, atacă o porție de biscuiți. Așa e. S-a spânzurat.

— Iisuse! murmură Liska.

— Dacă îmi aduc bine aminte, era o femeie cu un serios deranjament de comportament. Bobby Haas a trecut prin torturile iadului, înainte de a deveni Bobby Haas.

— A avut repercusiuni asupra lui? Necazuri la școală? Necazuri pe stradă?

— Nu. Am auzit că e un elev excelent. Nu s-a băgat în niciun necaz, de când știu eu.

De ce? E în primejdie?

— Nu, zise Liska absentă. Nu, după câte mi-am dat seama.

— E un băiat bun, zise Marcella. Dacă aș fi trecut numai prin jumătate din întâmplările prin care a trecut el, aș fi înnebunit de mult.

— Poate că și el, afirmă calmă Liska. Există o mulțime de feluri de nebunie. Cele care par cele mai liniștite sunt cele de care trebuie să-ți fie teamă mai mult.

— Nu se poate să crezi că are vreo legătură cu asasinatele alea, rosti Marcella. Când s-a întâmplat, băiatul era neconsolat. Karl Dahl e asasinul.

— Da, răspunse Liska cu mintea deja în altă parte. De fapt, eu investighez atacul asupra judecătoarei Moore.

Asistenta socială pufni strâmbându-se.

— Îmi pare rău că s-ar putea să par lipsită de milă creștinească, zise ea, dar există o mulțime de oameni în acest oraș, care ar face coadă pentru a avea ocazia să o cotonogească.

Da, reflectă Liska, dar se gândea din ce în ce mai intens că poate Bobby Haas era primul la coadă.

30.

— Aşa că, hai să vedem ce s-a realizat până acum, oameni buni.

Locotenentul Dawes stătea în capul mesei din camera de conferinţe. Camera de război, cum o numeau ei când lucrau la un caz ca acesta. Un perete era acoperit în întregime de planşe albe. Rezumate, întrebări, amănunte, erau înscrise pe ele cu marker Dry Erase, care se putea şterge uşor, pentru următorul caz.

— Am căutat amănunte privind alte proprietăţi ale lui Stan Dempsey, în afară de casa lui, rosti Elwood. Nimic. Dar am descoperit că este cel de al patruzecişiunulea posesor al terenului din perimetrul metroului. Unul dintre ceilalţi s-ar putea să-i fie rudă. Imediat am pus oamenii să dea telefoane.

— Am reuşit să dăm de fosta lui soţie? întrebă Liska.

— La cimitir, răspunse locotenentul. A murit anul trecut. Tumoare pe creier. Dar n-am auzit nimic despre fiică. Am contactat Departamentul de Poliţie din Portland şi i-am rugat să o localizeze ei, dacă pot.

— L-a atenţionat careva pe Kenny Scott, în legătură cu Stan? întrebă Kovac. Ca avocat care-l apără pe Dahl, e prima lui ţintă.

— L-am sunat, răspunse Dawes. Dar am dat peste automat. Am dispus ca o maşină cu radio să se ducă acolo şi să rămână la casa lui, până apare. Să sperăm că a plecat din oraş, în weekend.

— Poate că a vrut să facă din asta o deplasare permanentă, zise Tippen. Dacă adresa lui devine publică, va avea parte de săteni cu furci şi topoare, adunaţi pe pajiştea din faţa casei.

— A fost numit de tribunal, zise Dawes. Nu el a ales să-l reprezinte pe Karl Dahl.

— Nu, fu de acord Tippen, dar a ales să-l reprezinte cu mult zel.

— Minnesotanii urăsc zelul, interveni Elwood. Zelul este în fruntea listei de comportamente emoţionale suspicioase, ca bucuria şi disperarea.

— Întotdeauna se greşeşte în privinţa amabilităţii, anunţă Tippen.

Dawes se întoarse spre Kovac.

— Sam, ce avem până acum?

— Dureri de cap, răspunse el. Nu-mi plac cei ce confirmă alibiul soţului. Unul e prea abil, celălalt e o femeie de moravuri uşoare. Moore a făcut rezervare la Marauette, ieri în jurul orei trei. El şi femeia s-au aflat în barul

din hol de la șase, șase și un sfert, timp în care el trăgea clopotele cocotei, nu spărgea capul soției. Abilul Edmund Ivors, li s-a alăturat în jurul orei șapte.

— Edmund Ivors? repetă Tippen. Cunosc de undeva numele ăsta.

— E un fel de mogul al cinematografelor multiplex, rosti Kovac. Cea mai interesantă parte este că în curând li s-a alăturat un al treilea tip. Nici Moore nici Ivors nu l-au menționat, când i-am întrebat. Barmanița l-a descris ca pe un tip în jur de treizeci de ani, blond, cu jeanși negri, geacă neagră, tricou negru. A stat cu ei aproape zece minute.

— Destul de mult, cât să le poată spune: „Hei, am încercat să-ți ucid soția. Dar a trebuit să fug. Îmi vreau banii”, rosti Dawes.

— Și mie mi se pare la fel. Avem nevoie de mandat pentru a obține caseta cu supravegherea video a hotelului.

— Barmanița i-a văzut făcând vreun schimb oarecare?

Kovac clătină din cap.

— Era ocupată. L-a văzut pe tip vorbind cu ei; apoi nu l-a mai văzut. Moore-capul ăla de sculă, Abilul și femeia cu numele Bird au plecat să cineze și Christos știe ce altceva. Barmanița spunea că i s-a părut că Ivors e genul acela de nenorocit, căruia îi place să privească.

Liska încreți din nas.

— Vaiiii!

— Ce motiv ar avea Moore? întrebă Elwood. În afară de faptul că e un dos de fund.

— Banii, răspunse Kovac. Ea divorțează, el obține jumătate. Dacă ar fi ucis-o, ar fi obținut tot.

— Divorțează? întrebă Liska privindu-l cu deosebită atenție.

— E scris în frunte, răspunse Kovac evitându-i privirea. Nu voia să trădeze încrederea lui Carey. Nimeni nu trebuia să cunoască faimoasa scenă finală, de acum câteva ore și mai ales nu Liska. Clovnul acela o părăsise de mult, așa aș spune. N-a făcut un film de ani de zile. Se afla cu haita, în timp ce ea era în spital cu comoție. Ai fi putut să tai tensiunea dintre ei cu cuțitul.

— Ea are bani? întrebă Dawes.

— Banii familiei, rosti Tippen. Familia Greer se ocupă de mult cu comerțul de cherestea. S-au adunat averi uriașe de pe urma imigranților implicați în probleme cu cherestea. Tatăl lui Alec Greer s-a extins la taconit când încă mai activa, ieșind din afacere când veniturile ajunseseră foarte bune. Judecătorul Greer a urmat alt drum. Și, dacă nu lasă totul organizațiilor de caritate, fiica lui trebuie că moștenește o avere.

Dawes ridică din sprâncene.

— Mulţumesc, domnule Canal History.

— Sunt un om al Renaşterii, zise Tippen. Un bon vivant. Un povestitor.

— Eşti plin de rahat, interveni Liska îndreptând un pix în direcţia lui.

Tippen o ţinti cu o boabă de cafea trasă în ciocolată. Liska ţipă când fu lovită în frunte.

Dawes îşi asumă un rol matern.

— Tippen, trebuie să iau toate alea de la tine, înainte de a scoate ochii cuiva?

— Nu, doamnă.

— Tatăl judecătoarei Moore e bine? îl întrebă ea pe Kovac.

— Nu. E pe sfârşite. Carey e singurul lui copil…

Liska îi aruncă o privire arzătoare şi mimă spre el: *Carey?* Şi dacă ea iese din peisaj, continuă Kovac, banii bătrânului merg la singura lui nepoată, fiica ei, Lucy. Lucy are cinci ani. Deci Moore ar controla tot ce moşteneşte.

— Asta e doar o teorie isteaţă, zise Dawes. Ce posezi pentru a o susţine?

— Anii mei de experienţă şi înţelepciunea, răspunse Kovac. Dă-mi un mandat şi am să ţi-o dovedesc. Un mandat pentru percheziţia casei şi un mandat pentru aflarea conturilor capului ăla de sulă.

— Dar ce intenţionezi să foloseşti, pentru a obţine mandate, detectiv? întrebă Dawes. Aspectul tău minunat?

— Şi personalitatea mea încântătoare.

Dawes îşi dădu ochii peste cap.

— Tu ce ai, Nikki?

— Nu prea multe. Nu am putut să confirm alibiul lui Bobby Haas şi nici să-l infirm. Şi ceva ciudat: când am vorbit cu el astăzi, mi-a spus că Marlene Haas a fost mama lui vitregă şi că mama lui naturală a murit de cancer. Dar când am discutat cu asistenta socială, mi-a spus că băiatul e adoptat, că mama lui naturală s-a sinucis şi prima soţie a lui Wayne Haas a murit cu gâtul frânt, când a alunecat pe treptele de la pivniţă cu un coş de rufe în braţe.

— Deci nimeni n-a avut cancer? sublinie Elwood.

Liska dădu din cap.

— Nimeni. E o treabă destul de ciudată, să minţi în legătură cu asta, nu-i aşa?

— Câţi ani are puştiul? întrebă Tippen.

— Şaptesprezece.

— Şi a trecut prin atâtea tragedii şi violenţe în viaţa lui? întrebă Dawes.

Poate că a vrut pur şi simplu să scape de ele. Cum s-ar simţi un băiat, având toate acestea în trecutul lui? Singurul lucru pe care îl doreşte băiatul meu de cincisprezece ani este să fie exact ca toţi ceilalţi de vârsta lui.

— Băiatul ăsta probabil are impresia că oamenii cred despre el că e anormal. Cel puţin, spunând că mama lui a murit de cancer, pare că ar fi normal, ca şi alţi copii.

Liska îl privi pe Kovac. Acesta ştia foarte bine să observe semnele subtile că ceva o intriga la acest băiat.

El ridică din umeri.

— Nu-l poţi aresta pentru că a spus că mama lui a murit de cancer, când de fapt nu a fost aşa. Şi dacă nu poţi face rost de un martor, care să confirme că a fost în parcarea aceea, nu poate fi atacat în niciun fel.

— Eu pariez pe fostul tată.

— Sunt sigură că aşa ai face, zise Liska.

Kovac îşi plecă privirea.

— Gândiţi-vă şi la Dempsey, zise Tippen. E nebun de-a binelea. Ameninţă. Ce mare lucru să bată o femeie cu un ciomag, pentru un tip care probabil că ar vrea să tortureze pe cineva cu un fierăstrău electric?

— Nu mai faceţi pariuri în prezenţa mea, vă rog, anunţă Dawes. Haideţi să revenim. Trebuie să facem să se întâmple ceva.

— Vreo vorbă despre Karl Dahl? întrebă Kovac când se ridică de pe scaun.

Ea clătină din cap.

— A dispărut. Câinii nu i-au depistat urma. Nimeni credibil nu l-a văzut. Avem intervenţiile obişnuite din partea unor nebuni, sau a unor fanatici religioşi, sau a oamenilor care ne sună doar pentru că sunt singuri şi vor să stea de vorbă cu cineva. O mulţime de piste care se înfundă. Am trimis poliţişti să bântuie prin tot oraşul, urmărind toţi bărbaţii raşi în cap.

— E genul de tip care trăieşte sub radar, zise Tippen. O figură din umbră, la marginea societăţii.

— Am crezut că ăsta eşti tu, zise Liska ridicându-se.

Tippen îi aruncă o privire semnificativă.

— Eşti foarte concisă şi plină de tine.

— Du-te dracului!

În timp ce se îndreptau spre uşă, Dawes îi făcu semn lui Kovac să mai rămână.

— Ai nişte sentimente puternice împotriva soţului judecătoarei Moore.

— Și ai văzut doar vârful icebergului urii mele.

— Mă voi asigura să obținem caseta video de securitate de la barul hotelului, cât mai curând posibil. Poate că putem obține o imagine a acelui tip misterios. Am putea cel puțin să comparăm caseta cu cea de la parcare. Să vedem dacă s-ar putea să fie același individ.

— Dacă aș putea să cercetez conturile lui Moore, poate că aș putea găsi dovada plății acestui serviciu.

— Nu cred că vreun judecător să ne dea mandat pe baza a ceea ce avem, Sam. Crezi că judecătoarea Moore ar depune o plângere împotriva lui?

— Pentru ce? Dacă a fi un soț îngrozitor e împotriva legii, eu aș primi între douăzeci și cinci de ani și condamnare pe viață, afirmă Kovac. În afară de asta, nu cred că o va face. O are pe fiica ei, de care trebuie să țină seama. Și reputația. Nu o văd să facă o plângere cu o acuzație așa neconcludentă, doar pentru a ni-l da pe capul de sulă pe mâini, să-l închidem.

Dawes oftă.

— Ai vreo scuză pentru a-l aduce la interogatoriu?

Kovac se gândi la biblioraftul pe care îl încuiase în portbagajul mașinii sale. De abia îl frunzărise, dar știa că era plin de dovezi ale infidelității lui Moore. Dar dacă îl aducea pe David Moore la secție pentru asta, i-ar da peste mână lui Carey.

Totuși, poate că nu ar fi un lucru chiar atât de rău.

— Aș putea să-i cer să vină la interogatoriu fără nicio acuzare, zise el.

— Crezi că va coopera?

— Nu, mărturisi el. Nu va coopera. Primul lucru pe care îl va face va fi să guițe după avocat, și asta ne va da naibii pe noi. Privi în lături și oftă. Nu știu ce să spun, boss. Dacă aș putea, l-aș arunca pe smucit într-o groapă cu șerpi, dar dacă îl ridicăm pe baza a ceea ce avem, asta nu va face decât să-i dăm timp să se învârtească de ceva, să-l avertizeze pe făptaș.

Dawes dădu din cap.

— În regulă. Am putea să-i punem o codiță.

— Poți să obții ore suplimentare pentru asta?

— Deja am fost binecuvântată de sus. Ofițerii superiori vor capul făptașului pe o tavă de argint.

— Iar eu vreau să cred că așa se va întâmpla, zise Kovac. Și am să-i vâr și un măr în gură, pentru ceremonial.

31.

Procesul se terminase. Pentru Kenny Scott Esquire nu se sfârşise prea bine, dar s-a făcut dreptate. Rapidă şi teribilă.

Stan tremurase, transpirase, dar era bine dispus. Mai exista încă o mică parte din creierul lui, care era oripilată şi terifiată din cauza emoţiilor care-l năpădiseră. Dar partea aceea era din ce în ce mai mică, din ce în ce mai slabă. Odată cu dreptatea, venea şi puterea. Forţă şi adevăr.

Justiţia lui Stan era pură şi simplă. Fără jocuri, fără fisuri, fără abuz de tehnicitate. Nu exista decât ori corect, ori greşit.

Pentru prima oară în viaţa lui, Stan Dempsey se simţea puternic.

Pentru oricare observator, care ar fi trecut pe stradă întâmplător, Kenny Scott pur şi simplu nu era acasă. Înainte de a pleca, Stan închisese televizorul. Se urcă în maşina lui Kenny Scott şi o parcă cu un cvartal mai departe, apoi se întoarse la camioneta lui.

Dacă foştii lui colegi îl vor descoperi pe Kenny Scott prea repede, vor avea o arie restrânsă în care să-l caute şi intensitatea cercetării va fi mare. Nu trebuia să le permită să-l găsească, înainte de a-şi termina treaba.

Calm, conduse până în alt cartier şi-şi parcă camioneta. În spate, în rulotă, mâncă două sandviciuri cu salam afumat şi cu felii de castraveciori minusculi şi bău din termos nişte cafea.

Nu se gândea la ceea ce tocmai făcuse. Nu încerca să-şi amintească panica din ochii avocatului şi gemetele lui, înăbuşite de banda adezivă care-i acoperea gura.

Să-şi amintească pedeapsa aplicată era o treabă ce aparţinea criminalilor, ucigaşilor în serie, oamenilor precum Karl Dahl. Reacţia aceasta era proprie criminalilor, care se dedau la cruzimi deoarece acestea îi excitau. Pentru aceşti oameni, amintirile erau tot atât de importante ca şi crima însăşi. Îşi retrăiau faptele în minte, iar şi iar.

Stan nu se considera criminal. El îndeplinea o misiune necesară, de care nimeni altcineva nu se ocupa.

Îşi termină prânzul şi se şterse pe mâini cu o cârpă udă. Era timpul să meargă mai departe, la următorul nume de pe listă.

Carey Moore.

32.

Se pare că orele aveau nevoie de zile întregi pentru a trece. Carey petrecu restul după-amiezii în dormitor cu Lucy, jucându-se de a sora medicală, luându-i temperatura cu un termometru de jucărie şi dându-i „medicamente” – bomboane.

Aţipiseră, deşi Carey nu putea să doarmă mai mult de câteva minute. Tensiunea era epuizantă. Îşi petrecu timpul analizându-se.

Poate că nu era momentul să se confrunte cu David. Poate că ar fi trebuit să aştepte până ce tot acest coşmar se va termina. Cu excepţia faptului că nu ştia dacă soţul ei nu făcea şi el parte din coşmar. Nu voia să stea sub acelaşi acoperiş cu omul care poate că a pus la cale uciderea ei. Nu o voia pe fiica ei în aceeaşi casă cu el.

Se temea pentru Lucy, care deja se simţea în nesiguranţă şi scăpată din mâini. Dar era oare momentul propice, pentru ca părinţii unui copil să-şi sfârşească căsătoria? Nu.

Se gândea să o trimită pe Lucy, pe timpul nopţii, acasă la Kate şi John Quinn. Lui Lucy îi plăcea să doarmă la cunoscuţi şi era prietenă cu fiica soţilor Quinn, Haley. Dar Carey nu voia ca fiica sa să fie în afara controlului ei, sau în afară de raza ei vizuală. Treburile erau prea nesigure. Şi nu voia să-i pună nici pe John şi pe Kate într-o situaţie neplăcută, dacă Stan Dempsey hotărâse să vină după fiica ei, pe care să o facă să plătească pentru păcatele ei personale. S-ar putea să supravegheze casă, după câte îşi dădea ea seama. Putea să o urmărească la familia Quinn.

Va aştepta să vorbească cu David, după ce Lucy se va duce la culcare. Anka va avea grijă ca Lucy să nu coboare, în caz că se trezeşte. Carey îi era foarte recunoscătoare bonei, că insistase să rămână cu ei în weekend. Cu toate că sâmbetele şi duminicile erau de obicei zilele ei libere, nici nu a vrut să audă de plecare. Se simţea răspunzătoare faţă de familie.

Ce lucru trist, gândi Carey, că putea să aibă încredere în bonă, mai multă decât în propriul ei soţ.

David comandă mâncare chinezească pentru cină. Lucy era mare amatoare de moo goo gai pan. Apetitul lui David era la fel de sănătos ca întotdeauna. Carey răscoli prin orezul ei cu ouă omletă, continuând să-l aranjeze pe farfurie, dar mâncând doar câteva boabe, îşi sprijini cotul pe masă şi capul în

mână și privi boabele lucioase de mazăre și cubulețele de morcovi, care punctau orezul ca niște confetti.

— Cum e moo goo-ul tău Lucy Gâsculițo? întrebă David zâmbindu-i fiicei sale.

— Acum sunt Lucy Prințesa din poveste, tati! Așa a spus detectivul Sam.

— Detectivul Sam? Se uită la Carey.

— Era la tribunal, tati, continuă Lucy. Era gigantul meu închipuit și m-a dus în brațe tot drumul până la mașină. Nu-i așa că e drăguț?

— Da, foarte, răspunse David. De ce era la tribunal?

— Nu știu, răspunse Lucy ridicând din umeri și înapoindu-se la cina ei.

— Se ocupă de cazul meu, zise Carey. Continuă să mă țină sub observație.

— Ar fi trebuit să rămâi la spital, afirmă David pentru a zecea oară.

— Ca să nu pot mânca? rosti ea tăios. Astfel încât să mă hrănească forțat cu jeleu?

— Îmi place jeleul, se pițigăi Lucy. Îmi place cel mai mult jeleul verde. Mama prietenei mele Kelly pune bucăți de morcovi în jeleul verde. Nu e ciudat? Carey îi zâmbi fiicei ei. Mie îmi place să pun în el ananas, afirmă Lucy. E simpatic.

— Arăți ca și cum ai fi gata să dai în primire, Carey, zise David. Și ai ieșit din casă, închipuindu-ți că ești bine. N-ai făcut decât să te epuizezi.

Arăta realmente preocupat și ea se întrebă dacă vreuna din aceste atenții era reală. O parte din ea spera că așa este, cu toate că latura ei practică nega. Dacă lui David i-ar fi păsat de ea, nu ar fi făcut ceea ce făcuse. Cea mai corectă explicație era că el o voia plecată de pe capul lui, astfel încât să poată face ce voia în timpul weekend-ului. Cum spusese Kovac că o cheamă? Ginnie.

— Ți-ai adus hârtiile? întrebă el. Nu te-am văzut cărând ceva din mașină.

— Uitasem că se aflau în servieta ce mi-a fost furată.

— Deci te-ai dus acolo degeaba.

— Trebuie să-ți plătesc benzina? întrebă Carey cu o ușoară nuanță de sarcasm.

— Asta ce se presupune că înseamnă?

— Nimic.

Intenționase să spună mai multe, dar se opri, ridică mâinile în semn că cedează și se scula de la masă.

— Scuzați-mă, doamnelor. Am o treabă de făcut. Fac o cerere de subvenție pentru un film.

Carey nu comentă. Înainte l-ar fi încurajat, ar fi încercat să-l sprijine, deşi era mult de când obosise jucând acest rol. Vremea când dădea tonul pentru aclamaţii trecuse. Sosise timpul să se mişte.

•

Seara a trecut alături de Lucy, dându-şi cu ojă pe unghiile de la picioare şi citind poveşti. După ce şi-a băgat fiica în pat rămânând cu ea până a adormit, Carey făcu un duş şi se îmbrăcă cu o pereche de jeanşi uzaţi şi o cămaşă neagră supradimensionată. Era una din vechile cămăşi ale tatălui ei. Înfăşurându-se în ea, era ca şi cum s-ar fi înfăşurat în amintirea forţei lui.

Era important pentru ea să se simtă cât mai puternică şi mai în siguranţă putea. Să se confrunte cu David în pijama nu i-ar fi fost de prea mare ajutor.

Lucy se dusese la culcare de aproape o oră. Odată ce adormea, rar se întâmpla să se trezească mai devreme de a doua zi dimineaţă. Somnul inocenţei, gândi Carey. Îşi invidia fiica pentru asta.

David se afla la biroul lui, privind ecranul computerului şi sorbind ceva de băut.

Carey rămase în faţa camerei de lucru, privindu-l o clipă, înainte ca el să ridice ochii.

— Am crezut că te-ai culcat.

Ea inspiră adânc şi intră în încăpere.

— Trebuie să vorbim.

Cele mai rău prevestitoare trei cuvinte cu care puteai să începi o conversaţie.

David rămase o clipă nemişcat, apoi tastă un clic pe mouse şi închise computerul. Cerere de subvenţie ultrasecretă. *Pe* dracu', gândi Carey. Probabil că făcea sex virtual cu una din prietenele lui prostituate. Nu se ridică în picioare, ţinând masa solidă a biroului ca un scut între ei.

— Vreau să divorţăm, rosti ea fără menajamente.

— Cum? Arăta mai mult nervos decât surprins. De ce?

— Nu te preface că eşti şocat, David. Nu vrei să mai fi însurat cu mine. Şi nici eu nu vreau să mai fiu măritată cu tine. Nici măcar nu ştiu cine eşti. Dar ştiu totul despre activităţile tale extraconjugale, cu prostituate.

Se dovedi destul de prost pentru a încerca să o corecteze.

— Însoţitoare.

— Sunt femei pe care le plăteşti pentru a face sex, se repezi ea. O curvă e o curvă, David. Fără eufemisme, pentru a da o aparenţă frumoasă acestui lucru.

— Cum poți? întrebă el. Cum îndrăznești? Își trecu mâna peste față și se ridică de la birou. Este vorba doar… de afaceri, continuă apoi. O plată pentru un serviciu. Când a fost ultima oară când am făcut sex noi doi, Carey?

— Când a fost ultima oară când ai fost un partener egal în această căsătorie?

El râse fără umor și clătină din cap.

— Și te mai întrebi de ce caut atenții în afara căsătoriei!

— O, bietul, bietul David, zise ea amar. Tu ești victima! Ai petrecut ultimii ani fără să contribui cu nicio afurisită de acțiune la această relație…

— Deci e vorba de eșecul meu în afaceri, zise el apropiindu-se cu un pas de ea. Asta e?

— Nu încerca să atribui banilor ceea ce se întâmplă. Nu ai fost implicat emoțional de ani de zile, nu-ți pasă de nevoile nimănui decât de ale tale proprii…

— Sunt egoist?

— Da.

— Dar câți ani sunt de când muncești optzeci de ore pe săptămână, Carey, niciodată acasă, tot timpul obosită…

— Se presupunea că suntem parteneri egali, rosti ea. Da, am o carieră. Și tu ai avut una, odată. Și nu poți să-mi spui că nu te-am sprijinit. Te-am aplaudat cu toată puterea. Chiar și în ultimii câțiva ani, când n-ai mai făcut nimic, să nu mai vorbim de realizarea vreunui film, am încercat vreodată să te descurajez? El privi în lături. Ai idee ce epuizant a fost acest lucru, David? Să trebuiască să car eul tău fragil în spinare, ca pe o lume întreagă.

El își dădu ochii peste cap.

— Ei bine, regret că a trebuit să fiu o astfel de povară pentru tine!

Carey își luă privirea de la el și își încrucișă brațele pe piept.

— Nu vreau să mă cert cu tine, David. Nu are niciun rost. Suntem gata. S-a terminat.

— O, a vorbit onorabilul judecător și a dat sentința, rosti el sarcastic. Nici măcar nu am putut să mă apăr.

— Cum ar fi posibil să te aperi de ceea ce ai făcut? zise Carey nevenindu-i să creadă. Să te culci cu prostituate, de fiecare dată când mă întorceam cu spatele. Cum ai putea să te aperi de asta? Plătind mii de dolari pe lună pentru sex, pentru flori și cadouri, pentru camere la hotel de patru stele și un apartament, care nici măcar nu vreau să știu pentru ce, sau pentru cine e. Cum poți să spui că toate acestea sunt în regulă?

El o privi cu ochii micşoraţi şi plini de suspiciune.

— Cum ai aflat toate astea?

— Am deschis ochii. Pentru numele lui Dumnezeu, David, sunt surprinsă că nu ai făcut un dosar şi cu viaţa ta secretă

— Ai umblat prin sertarele mele cu dosare.

— Pentru a vedea care e situaţia *noastră* financiară. Trebuia să am mandat? Nici măcar nu te-ai obosit să încerci să ascunzi ceva. Lista de agenţii cu însoţitoare favorite se afla în sertarul unde ţinem cecurile şi timbrele. Ar fi trebuit să ştii că voi umbla în sertarul acela. Dar probabil că exact aşa ai vrut să se întâmple, ai vrut să descopăr eu totul, deoarece în mod clar tu însuţi nu aveai curajul să-mi spui.

El ridică mâinile în sus.

— Nu am nevoie de toate astea. Nu am nevoie să-mi ţii o prelegere, doamnă Perfecţiune. Fiică perfectă, mamă perfectă, judecător perfect, totul perfect. Ce ipocrizia dracului! Crezi că nu ştiu că şi tu te-ai culcat cu cineva? Carey se retrase un pas, ca şi cum ar fi fost lovită peste faţă. Da, rosti David cu o voioşie plină de maliţiozitate. Până la urmă nu eşti chiar perfectă. Aşa că nu mai sta acolo, uitându-te la mine.

— O dată, rosti ea. O dată. Pentru că eram suprasolicitată, extrem de stresată şi tot ce primeam de la tine era o încărcătură de scâncete de rahat, că nu eram acolo să-ţi ofer tot ce aveai tu nevoie.

— Adevărat. E vina mea că ai fost infidelă, dar că am fost şi eu, nu e vina ta?

— Nu suferă comparaţie, rosti Carey. Într-o noapte, m-am îndreptat spre un om pe care îl ştiam şi în care aveam încredere, deoarece aveam nevoie să fiu reconfortată. Tu deschizi paginile aurii şi alegi un număr. Şi mai pretinzi că e vorba doar *de afaceri.* E mai mult decât sordid. Măcar poţi să-mi spui dacă te-ai protejat? Dacă nu m-ai supus unui risc? Dacă nu ai supus-o pe fiica ta unui risc, în caz că are nevoie de o transfuzie, sau de un transplant?

— Nu, zise el cu o privire plină de el. Nu m-am protejat. Am vrut să merite banii.

Carey îl plesni peste faţă, cât putu de tare. Nu mai lovise nicio fiinţă omenească, în viaţa ei.

— Ticălosule, rosti privindu-l fix. Ieşi afară. Pleacă din casa asta. Pleacă din viaţa mea. Pur şi simplu, pleacă! strigă arătându-i uşa.

— E şi casa mea.

— E pe dracu’! Şi dacă îţi închipui chiar şi o clipă că vei obţine ceva din

acest divorţ, greşeşti amarnic.

— Da, pufni David. Totul doar pentru tine.

— Pentru mine şi pentru Lucy.

— Nu poţi să-mi interzici să-mi văd fiica.

— Aşa crezi tu? Niciun judecător de la vreun tribunal civil nu va fi impresionat de hobby-urile tale, David.

— Am fost un tată foarte bun pentru Lucy, zise el cu voce tremurândă şi cu lacrimi în ochi. Indiferent ce am avut, sau ce am fost pentru tine, Carey, nu poţi să spui că nu îmi iubesc fiica, sau că ea nu mă iubeşte.

Carey închise ochii şi oftă.

— Nu, nu pot spune asta.

— Nu se poate să crezi că aş fi făcut vreodată ceva, pentru a o răni pe Lucy în vreun fel. Nu pot pur şi simplu să ies din viaţa ei.

— Nu, rosti Carey cu resemnare. Nu asta vreau.

Nu ştia realmente ce e de făcut, sau ce nu. Gândul că David a fost cu prostituate o făcea să dorească să nu-l mai lase niciodată să o atingă pe Lucy, câte zile o avea. Presimţirile rele în legătură cu cei douăzeci şi cinci de mii de dolari o făceau să dorească să iasă din vieţile lor, ale amândurora, pentru totdeauna. Dar acum nu era momentul să amintească nimic despre asta.

În toţi anii în care-l cunoscuse, nu l-a ştiut niciodată pe David violent, în niciun fel. Dar pe acest om din faţa ei nu-l cunoştea. Nu era bărbatul cu care s-a căsătorit. Nu era nici chiar bărbatul cu care a crezut că trăieşte.

Se gândi la Kovac. În ciuda celor ce-i spusese, probabil că stătea în tufişuri, gata să spargă fereastra, dacă şi-ar închipui că ceva nu e în regulă.

Pot sosi înainte de pune tu receptorul jos.

Se gândi la cei doi poliţişti din maşina din faţa casei.

Lucy era asul din mâneca ei. David nu i-ar face nimic, aici şi acum, deoarece n-ar putea să scape şi nu şi-ar mai vedea fiica niciodată dacă intra la închisoare. Gărzile de corp ale lui Lucy erau Kate şi John Quinn, un avocat şi unul dintre experţii de frunte ai ţării, în privinţa descifrării minţii criminalilor. Nu i-ar mai fi permis niciodată lui David să mai facă parte din viaţa lui Lucy.

Şi ştiind toate astea, i se păru credibilă ideea că soţul ei a plătit pe altcineva, pentru a face treaba murdară în locul lui.

— Cred că te-am iubit cândva, rosti el calm. Nu ştiu cum am ajuns aici.

— Acum, te rog pleacă, David, zise Carey surprinsă cât de mult o durea ceea ce tocmai spusese el. *Cred că te-am iubit cândva…*

— Aş putea să stau în camera de oaspeţi, zise el. Nu vreau ca Lucy să se

trezească și să descopere că am plecat.

— Am să-i spun că a trebuit să pleci cu treburi. Nu pot să te mai admit aici, David. Nu am încredere în tine.

— Nu ai încredere că n-aș fi în stare de ce anume? întrebă el cu furia renăscută. E vorba de Kovac, care ți-a spus că își închipuie că am plătit pe cineva să te atace. Cum e posibil să crezi așa ceva, Carey? Mă cunoști mai bine decât el!

Carey îl privi fix.

— Nu te cunosc deloc. Nu știu cine ești. Bărbatul cu care m-am căsătorit nu ar fi făcut niciodată niciunul din faptele pe care le-ai făcut tu. Nu am idee cine ești.

— Așa că, ce crezi despre omul care sunt acum? întrebă el agresiv. Că aș plăti pe cineva să te ucidă? Că aș putea să te ucid chiar eu, în somn? Iisuse Christoase, Carey!

— Acum trebuie să pleci, David, repetă ea. Nu pot să te mai admit aici. Nu vreau să fii aici. Nu mă face să-i sun pe polițiștii din mașina din față, pentru a te scoate afară. Nu-mi vine să cred că nu ai unde să te duci.

— Ești de necrezut! strigă el.

— Te rog menține-ți vocea scăzută. Fiica ta doarme la etaj.

Bombănind injurii în barbă, David scoase hardul extern din computer și ieși afară din cameră ca o furtună, apoi urcă scările.

Carey îl urmă, temându-se că a exagerat. Îi sări inima când David se apropie de dormitorul lui Lucy și fu năpădită de teama că ar putea să încerce să o ia pe Lucy cu el. Dar el se opri la ușa camerei și privi doar înăuntru, la copilul lor adormit.

Era roșu la față și se lupta cu lacrimile respirând greu, când se întoarse și străbătu holul îndreptându-se spre dormitorul pe care-l împărțiseră amândoi. Smulse o valiză din dulapul lui, o aruncă pe pat, și începu să adune în ea haine.

Zece minute mai târziu plecase.

Carey stătea la ușa din spre garaj a bucătăriei și asculta mașina ce începuse să dea înapoi. Nu știa cum se simte după această mare scenă. Nu știa dacă îi venea să plângă, să fie furioasă, sau să se simtă rău. De fapt, nu simțea nimic. Era amorțită. Își epuizase toate emoțiile în confruntarea cu el.

Înapoindu-se în camera de lucru, se plimbă în sus și-n jos prin încăpere, încercând să se adune fizic. Avea nevoie să-l sune pe Kovac. Îi spusese să nu vină, dar el era acolo în mod sigur, dacă nu în curtea din față, atunci stând în

maşină, mai jos, pe stradă. O mişca faptul că se interesa aşa de mult de ea. Se simţea mai puţin singură.

Fiind poliţist, Kovac n-a fost şocat. Carey nici nu-şi putea închipui că ar fi putut să spună altcuiva ce făcuse David în tot acest timp. Nici chiar celei mai bune prietene. S-ar fi simţit prost şi stânjenită vorbind despre asta. Dar Kovac nici nu a clipit. Se ocupase de altele, mult mai rele decât de o soţie înşelată.

Stând pe scaunul lui David de la birou, îşi folosi celularul pentru a-l suna pe Kovac. Îi postase numărul pentru apelare rapidă. Răspunse înainte de a se termina primul ţârâit.

— Kovac.

— Sunt Carey. Şi sunt bine. David a plecat.

— Nu te auzi ca şi cum ai fi prea bine.

— Sunt foarte obosită, zise ea îngrozită cât de slab suna vocea ei.

— Vrei să vorbeşti despre asta? Vrei să vin la tine? Nu sunt prea departe.

— Eşti în curtea din faţă, nu-i aşa?

— Mda. Poţi să-mi spui ce să fac, zise el. Dar voi face tot ce vreau eu.

Ea reuşi să zâmbească uşor – erau propriile ei cuvinte întoarse împotriva ei.

— Touché, rosti ea. Vreau cu adevărat să mă culc. Dar mulţumesc că te-ai oferit, Sam.

— Exist pentru a apăra şi a servi.

— Ştiu.

Timp de o clipă, o tăcere stânjenitoare se aşternu între ei. Carey avea sentimentul că el ar fi vrut să spună mai multe, dar în final nu rosti decât:

— Te sun dimineaţă.

Carey închise telefonul, îl strecură în buzunarul jeanşilor şi oftă, sperând ca dimineaţa să vină cât mai repede.

33.

Kovac alternă fazele farurilor, în timp ce conducea pe bulevard încercând să-l prindă pe David Moore. Punea pariu că se va duce direct la apartamentul plătit de el. Iar banii daţi spuneau că acolo locuia Ginnie Bird.

Aruncă o privire spre marele Mercedes Sedan oprit la următorul stop şi stinse faza mare.

Moore intră în intersecţie şi coti pe rampa către autostradă. Kovac îl urmă, apoi apăsă pe acceleraţie şi ţâşni pe lângă el, la două benzi depărtare. Moore nu-i cunoştea maşina şi probabil că nici nu se aştepta să fie urmărit. Mintea lui era tot la scena desfăşurată între el şi soţia lui şi la ce urma să facă în continuare.

Kovac ieşi de pe autostradă şi conduse direct la clădirea de apartamente. Era un loc plăcut într-un cartier select. Clădire nouă, frumoasă, peisaj înconjurător frumos, un garaj subteran cu ieşire la stradă. Totuşi, fără portar.

Parcă vizavi pe stradă, coborî şi se îndreptă spre intrare.

Lista locatarilor se afla lângă tabloul interfonului, de lângă uşa ce dădea într-un hol mic. Kovac citi numele.

V. Bird, apartamentul 309.

În timp ce se întreba dacă să sune la sonerie sau nu, un Lexus alb trase pe alee. Uşa garajului gemu şi zdrăngăni ridicându-se.

Kovac părăsi intrarea în clădire şi se înapoie pe trotuar, prefăcându-se că se plimbă nepăsător. Lexusul intră în garaj. El aşteptă până maşina coti la dreapta, în căutarea unui loc de parcare, apoi se strecură şi el înăuntru, aplecându-se pe sub uşa care cobora.

Era cât se poate de simplu să intri într-o clădire, unde locatarii credeau că sunt în siguranţă. Cercetă tavanul după camere de luat vederi, dar nu exista niciuna.

Nici nu-şi bătu capul să se ascundă, ci se îndreptă spre lift, ca şi cum ar fi locuit acolo, şi apăsă butonul de chemare. Zece secunde mai târziu i se alătură şi conducătorul Lexus-ului, un tip obosit, cu un nas roşu ce-i curgea şi în mână cu o pungă de plastic de la o farmacie Snyder.

— Te-ai molipsit de gripa care bântuie? întrebă Kovac.

Tipul îşi roti ochii.

— Aş vrea să mor.

— Bea nişte whisky.

— Ajută?

Liftul sosi şi ei urcară. Kovac apăsă butonul pentru etajul trei apoi se uită la tavanul cabinei. Nicio cameră de securitate.

— Nu contează, răspunse el. Dar după ce ai luat la bord vreo două pahare, nu vei da niciun rahat pe nimic altceva.

— Bună idee…

— Unde mergi?

— La patru. Mulţumesc.

Făcură restul parcursului în tăcere şi se salutară dând din cap, când Kovac coborî la etajul trei.

Nu-şi continuă drumul pe hol spre apartamentul lui Ginnie Bird, ci rămase lângă lift, aşteptând cabina să coboare, să urce iar, uşile să se deschidă şi să apară David Moore. Holul era pustiu. Cineva lipise un afiş portocaliu strălucitor pe peretele de lângă lift, prin care locuitorii erau invitaţi la adunarea din octombrie a asociaţiei de locatari.

SE VOTEAZĂ PROBLEMA DECORAŢIUNILOR EXTERIOARE DE CRĂCIUN.

E NEVOIE DE QUORUM! RUGĂM PARTICIPAŢI.

Lui Kovac îi trecu prin minte să scrie pe afiş numele şi numărul de telefon al vecinului său, ca expert în materie.

Aproximativ cinci minute trecură, înainte ca ascensorul să huruie coborând, apoi să urce din spre garaj. Kovac stătea în faţa uşilor, astfel încât când s-au deschis, David Moore dădu direct peste el.

— Hei! lătră Moore, plictisit de obstacol, apoi realizând că obstacolul era Kovac. Privirea din ochii lui trecu într-o fracţiune de secundă de la plictis la confuzie, apoi la suspiciune.

Kovac îl lovi puternic în piept cu latul ambelor palme, îl împinse înapoi în cabina liftului, apoi îl trânti lângă peretele din fund şi intră şi el.

— Ce dracu’? mormăi Moore încercând să-şi tragă picioarele sub el.

Kovac îl apucă de partea din faţă a cămăşii şi îl înghesui în colţ.

— Ascultă, amărâtă bucată de rahat! Ştiu totul despre tine şi prietena ta, rosti

Kovac. Ştiu totul despre întâlnirile voastre de la Marquette, din fiecare săptămână.

— Ce eşti tu? Unul dintre perverşii ăia, care caută o ocazie pentru a fi agăţat?

— Ăsta eşti tu, cu adevărat, rânji Kovac. Nu ai sculă pentru a-i ţine piept soţiei tale. Vrei ca altcineva să-i spună că eşti plecat în oraş cu o fustă de doi bani. Laşul dracului!

Moore se lipi şi mai tare de colţ ridicându-se pe călcâie, ca şi cum asta l-ar fi făcut cumva mai mare decât viermele care era.

— Nu poţi să mă tratezi în felul acesta! urlă el cu faţa roşie, mai mult îngrozit decât agresiv. Aceasta e hărţuire – şi brutalitate.

Kovac îşi curbă buzele cu dezgust.

— Cheamă un poliţist, sulă bleagă. Am doisprezece martori, care pot jura că jucam Parcheesi la Casa Moose din New Hope.

— Eşti nebun?

— Da, sunt nebun, zise Kovac sarcastic. Dar nu sunt întâlnit într-un bar public, plătind pe tipul angajat să-mi cotonogească nevasta.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— Mă îmbolnăveşti! Kovac se întoarse şi scuipă pe podea. Ce-ţi închipui, David? Că toată lumea va crede că soţia ta a fost atacată de un tembel, din cauza lui Karl Dahl?

— Nu i-am făcut nimic lui Carey!

— Şi credeai că eşti foarte inteligent lăsând să fii văzut în public în timpul atacului, că eşti grozav de deştept folosind obiectul acela drept alibi.

— Care obiect?

— Micuţa ta parteneră de joacă, pentru care ai luat acest apartament. O prostituată, prea proastă pentru a-şi da seama că eşti exact ceea ce pari a fi – un ratat cu gură mare şi mania grandorii. Eşti patetic.

Privirea de pe figura lui Moore era de nepreţuit. Kovac zâmbea ca un tigru. Destupase vreo două butoaie cu balegă şi reuşise să atingă nişte nervi. Câteva cunoştinţe şi mult tupeu croiau un drum perfect spre flecarii care aveau ceva de ascuns. Toţi anii aceştia de înotare în excrementele minţilor criminale l-au învăţat mai multe despre natura umană decât ar fi putut orice psiholog.

David Moore era genul de om care avea nevoie să se simtă important, să simtă că oamenii îşi închipuie că e inteligent. Că a trebuit să coboare la standardele prostituatelor pentru aceasta, nu mai conta.

— Te gândeşti „Cum de ştii toate astea, Kovac, fiu de căţea bătut în cap?” rosti Kovac continuând să zâmbească. Ei bine, ştiu tot felul de lucruri despre tine, sportivule. Ştiu despre pasiunea ta pentru femeile de stradă. Florile, cadourile, cinele scumpe, plătind toate astea din fondurile familiei. Ştiu

despre obiceiul tău, de două ori pe săptămână la Marquette, *domnule Greer*. Te duci acolo pretinzând că eşti mare mahăr, nu-i aşa? Domnul Hollywood, regizor de film! Apropo, este mai grav decât grav că ai folosit numele de fată al soţiei tale. Freud ar avea o zi cu adevărat bogată cunoscându-te pe tine şi pe femeile tale, nu? Despre ce e vorba, David? Mama ta te-a strâns cu şurubul, când te-a învăţat la oliţă? Moore era tăcut, intenţionând să rămână foarte liniştit, ca şi cum la o mişcare greşită întreg universul i-ar fi explodat în cap. Ceea ce nu pot să-mi imaginez, continuă Kovac, este unde se potriveşte Edmund Ivors în acest mozaic sordid. Ce are de câştigat un tip ca el acţionând ca paravan, susţinându-ţi alibiul?

— N-am nevoie de alibi, rosti Moore. Nu am făcut nimic rău.

Kovac se uita la el, împietrit o clipă în tăcere.

— N-ai făcut nimic rău? Iisuse Christoase! Ţi-ai înşelat nevasta cu prostituate şi i-ai cheltuit banii, pentru a-ţi finanţa viaţa secretă. Care dintre astea nu e ceva rău?

Liftul se zgudui şi gemu încercând să coboare.

Kovac apăsă butonul pentru etajul doi şi când uşile se deschiseră, îl împinse pe Moore pe hol odată cu el. Uşa spre scări se afla imediat în dreapta. Îi dădu lui Moore un brânci în spate.

— Intră o clipă în biroul meu de aici, Asule.

— Du-te dracului, Kovac, rosti Moore răsucindu-se.

— Te împotriveşti? Pentru că dacă te împotriveşti, zarurile sunt aruncate, tipule.

— Mă arestezi?

— Vrei să avem această discuţie la secţie? Pentru că voi fi fericit să te duc acolo şi să te bag într-o celulă, pentru un interogatoriu oficial. Asta vrei? întrebă Kovac. Vrei să dezvăluim antecedentele? Vrei să numeşti asta mistificare? Dă-i drumul. Apoi poţi să suni un avocat şi eu pot să-l sun pe Chris Logan, care te va acuza şi îţi va pune fundul la conservat. Şi dacă îţi închipui că vreun judecător va aproba eliberarea pe cauţiune, pentru că ai încercat să-l ucizi pe unul de-al lor, eşti chiar mai cretin decât arăţi. Asta e ceea ce vrei?

— N-am încercat să-mi ucid soţia!

Uşa apartamentului 214 se deschise şi o femeie scoase capul afară privindu-i.

— Războiţi-vă în altă parte, sau chem poliţia.

Kovac îşi scoase insigna din buzunar şi i-o arătă.

— E deja o problemă a poliției, doamnă. Intră înapoi în apartament și încuie ușa.

Femeia dispăru. Kovac se întoarse spre David Moore.

— De ce nu mi-ai spus că la petrecerea de la bar de noaptea trecută vi s-a alăturat încă un bărbat?

Moore privi în lături părând confuz, ridică din umeri, apoi dădu din mâini. Semnificativă era prima mișcare.

— Eu… eu nu știu nimic, se bâlbâi el. Nu-l cunosc pe tip. De ce l-aș fi menționat?

— Pentru că nu trebuie să omiți nimic când vorbești cu un polițist, Einstein. Devenim suspicioși, când aflăm asta ulterior. Cine era?

— Ivors îl cunoaște. E… ah… în afacere. E… operator. S-a oprit pe la noi. Am vorbit despre proiectul meu.

— Care e numele lui?

— Don și încă cumva. Nu-mi aduc aminte numele de familie.

— A trecut pe acolo, pentru a discuta despre proiectul tău! Poate pentru că era interesat să facă ceea ce face pentru tine, adevărat? Și nu-ți amintești de el. Nu ți-a dat o carte de vizită?

— A fost o conversație întâmplătoare. Ivors voia să mă întâlnesc cu el. Asta e tot.

— Atunci de ce Ivors și micuța ta prietenă Bird nu mi-au spus nici ei nimic despre el?

— Nu știu. Nu și-au închipuit că e important. A stat cu noi doar câteva minute.

— Presupui că voi înghiți încărcătura asta de balegă? întrebă Kovac.

— Nu-mi pasă ce crezi tu.

— Asta e o atitudine foarte urâtă din partea ta, sportivule. Ar trebui să-ți pese al dracului de ceea ce cred eu. Pentru că am putere să dezmembrez vieţișoara ta putredă, scârnăvie cu scârnăvie și să răscolesc fiecare fapt dezgustător ce se târâie sub minciunile tale. Și acum, mă duc la etaj să vorbesc cu pipița ta, fără să fii tu prezent. V-ați pus de acord minciunile, de la cap la coadă, azi mai devreme? Pentru că voi fi un pui de căţea mincinos și îi voi spune că tu ai mărturisit, mi-ai spus totul în legătură cu planurile tale, așa că va trebui să vorbească și ea. Și, de data aceasta, Edmund Ivors nu va mai fi acolo să-i pună vorbele în gură. Celularul lui Moore sună, ascuns undeva în buzunar. De ce nu răspunzi, Dave? sugeră Kovac. Probabil că e chiar ea, dorind să știe unde dracului ești.

Moore nu se mișcă.

Kovac îl împinse în lături, trecu de el și urcă pe scări până la etajul trei, apoi bătu la ușa apartamentului 309.

Ginnie Bird deschise imediat, dar fața i se lungi când fu întâmpinată de surpriza neplăcută a prezenței lui Kovac.

— Pot să intru? întrebă el, deși intrase deja și trecuse de ea.

Moore venea în spatele lui.

— Nu trebuie să vorbești cu el, Ginnie. Nu, fără un avocat.

Kovac ridică o sprânceană.

— Domnișoara Bird nu e arestată. De ce ar dori prezența unui avocat?

Ginnie Bird arăta ca o căprioară în lumina farurilor. Cretină ca un sac cu fulgi, fata asta! Atuurile ei se aflau în altă parte – la vedere. Mătasea și dantela purpurie erau aranjate cu artă pe pieptul ei anormal de rotund, acoperit de un camizol subțire, încins cu o curea. Peste acest ansamblu purta un deshabille purpuriu transparent, versiunea ei de puritate. Îi ajungea de abia până în partea de sus a coapselor. Se legăna pe o pereche de tocuri cui. Totul pregătit să ofere confort și sex fierbinte bietului David Moore cel încolțit.

Kovac privi în jur, la ceea ce putea să vadă din apartament. Dușumeaua din hol era din scânduri groase, covor alb în camera de zi/sufragerie, întins până la un mic șemineu cu gaze înconjurat de granit. Mobilier modern – crom, sticlă, piele.

— Frumos bârlog, zise Kovac. Un drum lung de la Hudson, Wisconsin. Trebuie că ești foarte bună în ceea e faci, pentru a avea un loc în partea aceasta a râului și toate celelalte, domnișoară Bird.

— Ginnie e director de casting… începu Moore.

Kovac se întoarse spre el.

— Intervii într-o investigație a poliției, dos de fund. Nu poți decât să stai jos și să taci din gură, sau te pun cu fața în jos pe dușumeaua din hol, legat fedeleș.

— N-ai să îndrăznești, afirmă Moore.

— Hei, tu însuți ai hotărât că sunt nebun. Habar n-ai ce pot să fac. Și în mod sigur nu vrei să afli ce e mai rău, nu-i așa?

Moore ridică brațele și se retrase câțiva pași, până în sufragerie.

Kovac se întoarse spre Ginnie Bird.

— Domnișoară Bird, ai fost la hotelul Marquette aseară, cu prietenul tău de aici, cu Edmund Ivors și cu un al treilea bărbat, care a trecut pe acolo. Cine era omul?

Ochii ei se îndreptară spre Moore. Kovac se mişcă pentru a-i obtura vederea.

— Don… şi aşa ceva, zise ea. Era zgomot la bar. N-am putut să-i aud numele de familie.

— Ce făcea acolo?

— Nu ştiu. Nu i-am dat atenţie.

Se mişcă spre stânga, încercând din nou să intre în contact cu privirea lui Moore.

— Care e problema, domnişoară Bird? întrebă Kovac. Nu-ţi aminteşti rolul?

— Nu e nimic de amintit, răspunse ea. Nu ştiu nimic ce ar putea să te ajute.

— Nu ştii despre plată? Cei douăzeci şi cinci de mii de dolari?

Îi spusese lui David Moore că va scoate o mărturisire de la ea, dar ştia că trebuia să înainteze uşor. Unui foarte deştept avocat al apărării îi era uşor să obţină tot ce a spus clientul, fără să fie aplicată legea Miranda. Un avocat bun putea să obţină o mărturisire, chiar după ce i-au fost citite drepturile clientului. Ar argumenta că poliţia a violat drepturile clientului respingând consilierea lui, deşi unul din primele articole menţionate în legea Miranda era dreptul la avocat. Sau ar argumenta că clientul lui nu a avut mintea limpede, sau alt rahat avocăţesc.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Ginnie Bird.

Ochii ei erau sticloşi. Vârful nasului era roşu. Kovac privi în jur, sperând împotriva oricărei speranţe să vadă vreun accesoriu pentru droguri. Atunci ar fi putut să o ridice, să o chestioneze la secţie şi să bage puţină groază în ea. Dar nu văzu nimic.

— Nu ştii nimic despre prietenul tău de aici, care a plătit pe cineva să-l scape de soţia lui?

— David nu ar face niciodată aşa ceva, zise ea hotărâtă. Niciodată. De ce nu ne laşi pur şi simplu în pace? Tot ce vrem este să fim fericiţi.

— Mda, acceptă Kovac. Problema este doamna Moore. Şi cineva care a încercat noaptea trecută să elimine această problemă. Dacă ştii cine a fost acest cineva şi nu-mi spui, devii complice. Dacă ai fi ştiut despre ce era pe cale să se întâmple, înainte de a se întâmpla, asta înseamnă conspiraţie. În oricare dintre situaţii, vei înfunda puşcăria.

— Nu pot să-ţi spun nimic, deoarece nu e nimic de spus, zise ea. David intenţionează să divorţeze de ea. I-a spus-o azi-noapte.

— I-a spus el? întrebă Kovac privindu-l pe Moore. E o răstălmăcire interesantă.

— Cred că ar trebui să pleci, detectiv, rosti Ginnie Bird. Îmi cunosc drepturile.

Așa cum i le-a explicat avocatul agenției de însoțitoare, trimis să o scoată pe cauțiune mai de mult, când a fost acuzată că a primit bani pentru sex, gândi Kovac. Ce idiot a fost David Moore, să abandoneze o femeie ca Carey și o fiică frumoasă, pentru puicuța asta.

Se întoarse spre Moore clătinând din cap.

— Omule, trebuie că ești nebun cu normă întreagă. Moore nu comentă. O să ne mai vedem, adăugă Kovac îndreptându-se agale spre ușă. Și data viitoare voi aduce și mandat. Și dă-mi voie să te atenționez, domnule Moore. Dacă găsesc o urmă serioasă de dovadă directă, care te implică în atacul soției tale, voi asmuți tot iadul asupra ta.

Înapoi în stradă, Kovac se îndreptă spre o mașină neinscripționată destinată să-l urmărească pe David Moore și le spuse polițiștilor să-l sune, dacă acesta va ieși din clădire să tragă vreun vânt.

Înapoi la propria lui mașină, se așeză în spatele volanului și rămase acolo, în dorința de a-și liniști tensiunea. Voia să-l înhațe pe David Moore. Voia ca tipul să fie vinovat. Voia ca cineva să scuipe numele real al lui Don numai-știu-cum, pretinsul operator, astfel încât să-l pună sub urmărire și să-l facă să transpire despre relația lui cu Moore.

Asta era ceea ce dorea. Problema e că de fapt nu trebuia să dorească nimic. Un detectiv bun nu trage concluzii, până nu are toate dovezile. Să te apropii prea mult de un delict – sau de victima unui delict – era doar o oprire pe drumul spre nebunie. Sau spre consiliul de investigații. Dacă cineva l-ar fi văzut lovindu-l pe David Moore în ascensor, acesta ar fi avut un martor, care putea să confirme acuzația de brutalitate.

Doar că… s-a simțit grozav de bine făcând-o.

În timp ce Kovac savura clipa, celularul începu să behăie.

— Kovac.

— Liska

— Hm!

— Nu pari prea fericit când mă auzi. A fost o idee proastă, rosti ea sarcastic. Cine te așteptai să sune? Regina din Saaba? Catherine Zeta-Jones? Oxana-uluitoarea contorsionistă?

— Ai vreun motiv să stau de vorbă cu tine? întrebă Kovac, iritat că și-a

permis să creadă că telefonul putea fi de la Carey. Şi dacă Liska ar fi ştiut, ar fi aruncat în el cu tot rahatul din lume. Cretin, cretin, cretin.

— Mda, zise ea. Trebuie să-ţi faci rezervare la Centrul Medical al Districtului Hannepin.

— De ce?

— Pentru că Kenny Scott a primit astăzi vizita prietenului tău Stan Dempsey.

34.

Karl ştia că nu putea să stea în parc toată noaptea. Se afla acolo de prea multă vreme, deşi nimeni nu-i dăduse atenţie. Dar oraşul nu permitea să se rămână şi pe timpul nopţii.

Petrecuse toată după-amiaza mutându-se de pe o bancă pe alta. Ziua fusese aşa de frumoasă, oamenii rămăseseră în parc să mănânce câte ceva, să privească apusul de soare, să savureze fiecare clipă de timp frumos. Mirosul cărnii la grătar determinase stomacul lui Karl să chiorăie. Dar acum ziua caldă făcuse loc unei seri răcoroase, care pătrundea prin poncho-ul lui cafeniu de caşmir şi se strecura pe sub fustă. Era timpul să se mute într-un ascunziş mai cald.

Privi dincolo de stradă, la casa lui Carey Moore. Câteva ferestre de la etaj şi câteva de la parter străluceau luminate.

După-amiază, Karl o zărise o clipă, când un Mercedes Sedan negru ieşise din garaj. Şedea pe locul pasagerului. Conducea un ofiţer de poliţie. Un cap mic cu părul negru ciufulit sălta în sus şi-n jos pe bancheta din spate. Copilul lui Carey Moore.

Karl închise ochi şi şi-o imagină împreună cu copilul ei. O imagine minunată. O Madonă. Îngerul lui. Se întreba ce făcea ea în acea clipă.

La un moment dat, seara, un om coborâse dintr-un Sedan parcat în spatele maşinii de poliţie, se duse la şoferul acesteia şi vorbi cu ofiţerii dinăuntru, apoi traversă curtea şi rămase lângă ferestrele luminate de la parter. Alt poliţist. În civil.

Timpul se scurse în continuare şi nu se mai întâmplă nimic.

În timp ce contempla această desfăşurare a evenimentelor, uşa garajului familiei Moore se ridică şi acelaşi Sedan negru ieşi afară, doar cu şoferul înăuntru. Un bărbat, socoti el, de talia lui. Soţul, presupuse. Şofa în viteză, ca şi cum era înnebunit de ceva. Un alt Sedan ieşi din refugiu şi-l urmă. Poliţistul în civil îi urmări câteva secunde mai târziu.

Lucrul important pentru Karl era că soţul plecase.

În curând va fi timpul să vorbească cu Carey Moore. Să-i mulţumească pentru amabilitatea pe care o arătase. Să-i explice sentimentele lui pentru ea şi ce mult însemna ea pentru el. În întreaga lui viaţă nimeni nu fusese de partea lui. Ea şi-a riscat viaţa ţinând cu el în procesul acesta.

Se imaginã îngenunchind la picioarele ei, descărcându-şi inima în faţa ei. Şi-o închipui exprimându-şi înţelegerea pentru el. În imaginaţia lui, ea era luminată din spate de o lumină aurie şi stătea cu braţele deschise, arătând exact ca statuia Fecioarei Maria, pe care mama lui o ţinea pe toaletă. Era un vis minunat.

Karl privi stelele de pe cerul senin al nopţii – stelele pe care le putea vedea, cu tot oraşul din jur – şi gândi că aceasta ar putea deveni cea mai perfectă noapte din viaţa lui.

După o vreme, se ridică, îşi aranjă fusta şi se întoarse în parcare, la Volvo-ul Christinei Neal.

•

Stan Dempsey conducea prin cartierul lui Carey Moore, dar nu pe lângă casa ei. Ştia că poliţiştii din maşina-radio din faţa casei îşi notează numărul de înmatriculare al fiecărui vehicul ce trecea pe acolo şi îl vor introduce în sistem căutând să descopere un posibil suspect.

În schimb, şofă spre cvartalul alăturat casei Moore, intră pe o alee a unei case neluminată din capătul străzii şi rămase acolo privind.

Un Sedan închis la culoare dădu înapoi ieşind din garaj repede şi se îndreptă spre el în viteză. Câteva secunde mai târziu, fu urmat de o maşină neinscripţionată. Şi în scurt timp, o a doua maşină fără însemne. Când trecu pe sub felinarul stradal, Stan crezu că îl distinge la volan pe Sam Kovac.

Kovac era un poliţist bun, un trăgător de elită, probabil cel mai bun detectiv din detaşament. Ar fi dificil să opereze ceva chiar sub nasul lui Kovac. Dar acum plecase de lângă casa lui Carey Moore şi din împrejurimi şi Stan întrevedea o posibilitate.

Nu intenţiona să dispară. Voia doar să-şi termine treaba. Când misiunea lui va lua sfârşit, va fi onorat ca Sam Kovac să se ocupe de caz.

Când misiunea lui va lua sfârşit…

35.

Carey stătea de multă vreme pe un scaun scund din camera de lucru, fără să facă nimic, fără să se gândească la nimic, fără să se uite la nimic. Casa era foarte tăcută. Tensiunea ce umpluse aerul dispăruse. Se simţea golită, secătuită.

În jurul orei zece şi jumătate, Anka coborî liniştită scările şi se opri în faţa uşii.

— Totul e în regulă, doamnă Moore?

Carey îi făcu semn cu mâna.

— Nu, dar nu e nimic de făcut în legătură cu asta. Intenţionezi să ieşi?

— Doar să iau un film şi nişte floricele. Pot să vă aduc ceva?

— Nu. Mulţumesc, Anka.

Fata rămase în uşă încă o clipă, parcă că ar fi vrut să adauge ceva. Dar până la urmă renunţă.

Carey se înapoie la ocupaţia ei, de a privi şi de a nu simţi nimic. Se întreba ce va simţi a doua zi, apoi în celelalte. Uşurare? Anxietate? Şi cum va reacţiona Lucy, la plecarea bruscă a tatălui ei?

Cu Lucy, David era altă persoană. Cu fiica lor, era bărbatul cu care se căsătorise – drăgălaş, nostim, plin de compasiune. Relaţia lui cu Lucy era de dragoste pură, neîntinată de ceea ce devenise restul vieţii lui. Cu Lucy nu avea de stabilit recorduri. Ei nu-i păsa decât că e tăticul ei. Pretenţiile ei erau simple. Iar acuma o va dezamăgi.

Intenţionat, Carey nu se întreba ce simţea, sau ce făcea David. Îşi spunea că nu-i pasă. Nu-i *păsa?* Ce spunea asta despre ea? Despre căsătoria ei?

Neliniştită, se ridică de pe scaun şi se învârti prin cameră. Încă o mai durea peste tot şi capul îi pulsa. Un Vicodin şi în pat, părea cea mai bună soluţie.

Când înconjură prin spate biroul lui David, îi atrase atenţia fotografia lui Lucy. Pe ecranul lui David se perindau imagini ale fiicei lor îmbrăcată în diverse costume – de prinţesă, de zână, de balerină.

Carey se aşeză pe scaunul de la birou şi privi imaginile derulate pe ecran. Lucy era exact imaginea ei când era copil – zâmbetul de drăcuşor, ochii albaştri strălucitori, un ciuf de păr negru zbârlit, ce tindea uneori să se transforme în cârlionţi.

O, să fii din nou atât de inocentă!

Mouse-ul computerului se afla pe micul lui suport verde, alături de tastatură. Uşor curioasă îl mişcă şi tastă pe imaginea AOL din josul ecranului.

Ceea ce apăru şi umplu ecranul era tot atât de departe de inocenţa unui copil, pe cât putea să fie.

Ceea ce apăru pe ecran era o scenă de o asemenea degradare, că o făcu pe Carey să simtă că-i vine să vomite şi ameţeşte, ca şi cum ar fi primit o nouă lovitură în cap.

O femeie goală legată şi cu căluş în gură atârna desfăcută, de nişte lanţuri prinse de încheieturile mâinilor şi de glezne, cu sângele curgându-i de-a lungul braţelor. Era violată de doi bărbaţi purtând măşti din piele ce le acopereau feţele, unul în spate, altul în faţă. Părea îngrozită.

La asta se uita soţul ei, când venise să-i spună că vrea să divorţeze. Carey începu să tremure. Mută cursorul pe adresa Web şi mişcă săgeata în jos, dând la iveală o listă a fiecărui site Web, la care se uita David de cine ştie când. Site-uri porno, unul după altul.

Mai butonă pe o săgeată şi apăru altă imagine, la fel de violentă ca prima.

Îi luă un bun moment pentru a-şi reveni suficient din şoc şi a procesa şi restul paginii – titlul, grafica. Era o reclamă pentru un film disponibil pe DVD sau VHS. Reclama promitea sadism sălbatic, scene violente de tortură şi viol.

Realizator: David M. Greer.

36.

— Cui dracului se datorează toate astea? întrebă Kovac intrând ca o furtună la urgenţă şi luând-o drept spre Liska. Fusese înconjurat de presă, care roia peste tot în perimetrul ambulanţei. Patru poliţişti solizi în uniformă îi reţineau să nu dea năvală pe uşă. E o afurisită de nebunie afară, se repezi el.

— Îmi asum responsabilitatea pentru tot, detectiv Kovac, afirmă locotenentul Dawes venind de la aparatul de cafea din partea cealaltă a camerei.

Kovac se opri brusc şi se strâmbă.

— Locotenente!

— E un mod de a-ţi baga şi tu picioarele, Kojak, zise Liska rostogolindu-şi ochii spre el.

Dawes nu reacţionă în niciun fel.

— În dimineaţa asta, l-am sunat personal pe domnul Scott, pentru a-i spune că Stan Dempsey bântuie pe aici şi am dat doar peste poşta vocală, începu ea. Atunci am dispus ca doi poliţişti să se ducă acasă la el, să-i spună personal, în caz că e acasă, sau să-l aştepte dacă nu e.

— Atunci ce n-a mers? întrebă Kovac.

— Exact atunci, toate unităţile au primit un telefon, cum că Karl Dahl a fost văzut nu departe de locul unde se aflau poliţiştii.

— Şi ei i-au dat prioritate, zise Kovac.

— S-a dovedit că alarma a fost falsă. Şi în toată confuzia urmăririi suspectului, s-a petrecut şi un accident, ce a implicat maşina poliţiştilor şi o camionetă

— Şi cei implicaţi încă mai dau declaraţii şi completează hârţoage, zise Kovac.

— Unul dintre poliţişti a fost omorât, rosti Dawes sumbră.

— O, Iisuse! exclamă Kovac. De adăugat la acuzaţiile care i se aduc lui Dahl, gândi el – încă o persoană moartă din cauza acestui ticălos.

— Şi bulgărele şi-a continuat rostogolirea, continuă Dawes. După ce am constatat ce s-a întâmplat, am condus chiar eu spre casa lui Kenny Scott, dar se făcuse deja întuneric. Lumina din pivniţă era aprinsă. Şi nu din cauza zăpăcelii lui Dempsey. Scott se afla acolo legat de un scaun.

— Trăia?

— Da, răspunse Dawes indicându-i drumul pe coridor. Intenţia lui Dempsey n-a fost să-l ucidă. Se pare că a vrut doar să demonstreze ceva.

Intrară în camera unde fusese dus Kenny Scott pentru tratament şi Kovac fu brusc surprins de mirosul greu de carne arsă.

Kenny Scott stătea proptit pe patul de spital cu o perfuzie care-i picura ceva în braţ. Mâinile şi picioarele

Îi erau umflate grotesc. Urma legăturilor era adânc săpată la încheieturile mâinilor şi la glezne. Dar de departe cea mai şocantă rană, pe care Stan Dempsey i-o făcuse avocatului lui Karl Dahl, erau literele trasate cu fierul roşu pe fruntea lui Scott.

Un singur cuvânt: VINOVAT.

37.

Carey dormi agitat, cu intermitenţe, întorcându-se de pe o parte pe alta, cu toate că luase Vicodin pentru a-şi calma durerea şi a adormi. Dar se pare că drogul nu ajunsese şi în subconştientul ei. N-a putut să anuleze imaginile tulburătoare, visele întunecate, care se derulau vijelios prin minte ei. Vise violente că era urmărită, că era prinsă şi lipsită de ajutor.

Însă drogurile nu-i permiseră nici să rămână complet trează, să scape de coşmarurile acelea ce păreau atât de reale. Inima îi bătea atât de repede, că o simţea ca pe o păsărică prinsă în capcana toracelui şi încercând disperată să scape.

Era urmărită în întuneric de un om. Alerga cât putea de repede, dar picioarele îi slăbeau. Pierdea viteză. El câştiga teren. Putea să-l audă respirând greu.

Ţipă când mâna lui o apucă de braţ. Se luptă să se depărteze dar nu putu. În timp ce o trăgea spre el, simţi că o trăgea de fapt în altă dimensiune.

Şi apoi realiză că era într-adevăr un om.

Era extrasă din coşmarul ei şi aruncată într-o realitate îngrozitoare.

Dând din picioare şi zbătându-se, Carey încercă să se elibereze şi să se arunce de-a curmezişul patului. Dar picioarele i se încurcară în cearşafuri şi nu se putu elibera. Încercă să ţipe, dar nu ştiu dacă sunetul i-a ieşit vreodată din gură.

Apoi două mâini o apucară, trântind-o pe spate. Era incapabilă să oprească ceea ce se întâmpla.

Lacrimile începură să-i curgă, sughiţuri frânte de teroare.

Un braţ i se aşeză peste gât şi începu să o zgâlţâie cu putere. Se trase înapoi cât putu. Încercă să-şi înfigă unghiile în braţul care îi apăsa beregata, dar dădu peste o mânecă de cămaşă, care nu permise o rănire reală. Nimic ce făcea nu mai conta.

Panicată, şocată, încerca cât putea să tragă aer în piept. Privirea începu să i se înceţoşeze. Se gândi la Lucy. Apoi totul deveni negru.

38.

Kovac se trezi din cauza unui ciocănit, care crezu că se află doar în capul lui.

Avea vaga impresie că mai avusese același gând și înainte. Dormise cinci, poate șase ore, dar trupul îi spunea că avea nevoie de mai mult.

Ciocănitul nu înceta.

— Tylenol, murmură el încercând să se trezească.

Îi luă toată puterea de voință pentru a se ridică și a-și trece picioarele peste marginea patului. De abia putu să-și deschidă ochii și să se uite la ceas. Opt și un sfert.

Ciocăniturile continuau.

Kovac se duse la scaunul de la picioarele patului, trase pe el o pereche de pantaloni șifonați, o cămașă și coborî. Se vârî într-o pereche de pantofi și ieși afară prin ușa din față.

O altă dimineață strălucitoare de toamnă în tehnicolor îl salută cu o veselie exagerată. Se târî spre curtea vecinului, cu pleoapele încă pe jumătate închise. Vecinul îl privea suspicios de pe vârful acoperișului, cu ciocanul în mână. Strigă la el:

— Hei, ce faci?

Kovac nu-i răspunse. Se îndreptă direct spre scara de aluminiu proptită de casă și o luă de acolo, lăsând-o să cadă pe o parte, până se izbi de solul din curte. Veveriţele fugiră în toate direcțiile să-și salveze viața. Apoi se întoarse înapoi spre casa lui.

Bătrânul zbiera vânăt de furie.

— Adu-o înapoi, aici! Vino și pune scara aia la loc!

Ignorându-l, Kovac intră în casă, își făcu o ceașcă de cafea și o luă sus cu el. Intră în baie, dădu drumul la apă și făcu un duș lung și fierbinte, se bărbieri, se spălă pe dinți și-și puse un plasture proaspăt cu nicotină.

Când se întoarse în dormitor, bătrânul încă mai țipa la el. Roșul feței lui se potrivea cu roșul cămășii din flanelă pe care o purta.

Kovac deschise fereastra.

— Vrei să vin să pun scara înapoi?

— Și să te ia dracu'!

— Nu e momentul să fii ofticat pe mine, sublinie Kovac. Ai să te lovești și

ai să mori acolo sus. N-aş da pe tine nici fundul unui şoarece.

Bătrânul scuipă şi-l gratulă cu o mulţime de epitete.

Kovac aşteptă să termine tirada.

— Am să vin să pun scara înapoi, dar dacă mâine când dorm te urci din nou pe acoperişul ăla, mă întorc, o iau şi te las acolo la mila trecătorilor. Eşti un pui de căţea afurisit şi crezi că, numai pentru că eşti în pragul morţii, ai dreptul să ne faci şi pe noi ceilalţi să ne simţim la fel de mizerabil ca tine.

Bătrânul se încruntă la el.

Kovac se duse la dulap şi se îmbrăcă pentru ziua de lucru. Grupul de comando însărcinat cu acţiunile în curs avea şedinţă la ora nouă. Dar, înainte de a merge la sediu, voia să treacă să controleze ce face Carey.

Afară, se luptă cu scara masivă pentru a o duce înapoi şi a o sprijini de casă. Bătrânul coborî pe ea ca o maimuţă şi se opri în faţa lui Kovac.

— Am să-ţi fac raport!

Kovac plecă mai departe. Tipul de la meteo promisese furtună cu tunete, mai târziu în timpul zilei. Poate că fulgerul îl va lovi pe bătrânul pârţâitor şi-l va prăji, în timp ce conecta becuri colorate la antena de televiziune.

Trăiesc cu speranţa…

•

Totul în casa lui Moore părea la fel cum fusese lăsat de el cu o seară înainte. Mass media plecase sâmbătă, când devenise clar că nu vor putea obţine nimic interesant. Astăzi probabil că mişunau pe strada unde locuia Kenny Scott. Următoarea victimă, vă rugăm!

Merse la geamul maşinii de poliţie parcată în refugiu.

— Ceva ce ar trebui să ştiu?

Poliţistul de la volan clătină din cap.

— E liniște. Băieţii de aseară au spus că singurul lucru care s-a întâmplat după ce ai plecat în urmărirea soţului, a fost bona care s-a dus la 7-Eleven şi s-a întors. A plecat din nou acum câtva timp. Mi-a făcut cu mâna. Se ducea la Starbucks.

Kovac căscă, se depărtă de maşină şi se îndreptă spre uşa de intrare a lui Carey Moore. Sună la sonerie şi aşteptă. Era liniște, ca într-o dimineaţă de duminică, devreme. După noaptea pe care a avut-o, probabil că încă mai dormea.

Sună din nou şi aşteptă.

În casă nu se auzea niciun zgomot. Nici radio, nici televizor. Nici voci stând de vorbă.

Sună pentru a treia oară. A patra oară.

Instinctul polițistului se trezi în el și deveni nerăbdător. Nu-i plăcea ce se întâmplă. Ceva nu era în regulă.

Scoase celularul din buzunar și apelă numărul telefonului fix al familiei Moore.

Sună fără să răspundă nimeni, până ce aparatul se opri.

Sună la numărul celularului lui Carey. Apelul fu preluat direct de poșta vocală.

Kovac ocoli casă, privind pe ferestre după un semn de viață, sau de moarte. Încercă ușile. Totul era încuiat.

Inima începu să-i bată mai repede.

Se înapoie în curtea din față și le făcu semn polițiștilor să vină la el.

Ușa de la garaj părea un loc prin care se putea intra cel mai ușor. Ofițerii apărură de după colț. Kovac se uită la cel mai solid dintre ei, un tip voinic cam de douăzeci și ceva de ani

— Dă-i un picior.

— N-ar trebui să avem mandat? întrebă tânărul.

— Circumstanțele o impun, răspunse. Kovac. Dă-i una!

Ofițerul izbi cu gheata în ușă o dată, de două ori. La a treia lovitură, canatul se sparse și ușa se deschise trăgând cu ea întregul mecanism defectat al clanței.

Alarma casei se declanșă.

Ușa în spre spălătorie era descuiată. Kovac ajunse în bucătărie și începu să strige:

— Carey? Judecător Moore? Ești aici? E cineva aici?

Liniște.

Kovac își scoase arma și se îndreptă spre scări chemând, privind, negăsind nimic.

O senzație de greață îi răscoli stomacul, în timp ce urca scările.

— Carey? Judecător Moore?

Bătu la ușa camerei bonei. Niciun răspuns, împinse ușa deschizând-o. Nimeni. Patul nu era făcut pentru noapte. Căută în dulap. Nimeni.

— Carey! Anka! strigă el.

Polițiștii stăteau în capul scărilor. Kovac trecu de ei alergând prin hol, până la dormitorul lui Carey. Ușa era deschisă. Patul era răscolit până la saltea. Carey plecase.

— Controlați în pivniță, le strigă ofițerilor.

Se gândea la Kenny Scott legat de scaun şi la cuvântul VINOVAT înfierat pe fruntea lui. Se gândi la familia Haas, la cei doi copii atârnaţi de grinzi în pivniţă.

Lucy.

O, Iisuse!

Îl cuprinse o senzaţie atât de rară, încât îi luă o clipă pentru a-i da un nume.

Panică.

Mica zână pictată pe uşa lui Lucy îi zâmbea. Ceea ce spusese Stan Dempsey pe caseta video îi umbla prin cap.

Mă întreb cât de diferit s-ar simţi, dacă fiica ei ar fi răpită, sodomizată şi atârnată de tavan, ca un miel înjunghiat…!

Kovac simţi că e gata să vomite. Îşi încordă toate puterile pentru ce era mai rău şi împinse uşa deschizând-o.

Patul lui Lucy era gol, cu cuverturile răscolite. Nu exista sânge, observă imediat. Nu era sânge. Dar nu era nici trupul.

— Lucy? chemă Kovac. Lucy eşti aici? Sunt eu, detectivul Sam.

Se îndreptă spre dulapul din perete şi deschise uşa. Nimic.

Se lăsă pe mâini şi pe genunchi şi ridică cuvertura patului uitându-se dedesubt şi i se opri inima la vederea fetiţei. Plângea tremurând şi încercând din răsputeri să nu scoată un sunet.

— Vino, scumpete, rosti Kovac blând. Acum poţi ieşi. Eşti în siguranţă. N-am să las să ţi se întâmple nimic rău.

Încet se târî spre el centimetru cu centimetru plângând în hohote, cu respiraţia sacadată, cu nasul curgându-i. Kovac întinse mâna spre ea pentru a o ajuta şi mânuţa ei îl apucă de degete şi le strânse cu toată puterea.

Când reuşi să iasă de sub pat, i se aruncă în braţe şi-şi lipi de el tot trupul micuţ şi fremătând, apoi îi înconjură gâtul cu braţele şi suspină:

— Unde e mami?

Kovac o ţinu strâns şi se gândi, *aş vrea să ştiu şi eu.*

39.

Carey nu ştia cât de mult timp a zăcut inconştientă, îşi reveni din leşin încet-încet, la început conştientă că respira, apoi mişcă un braţ, un picior. Totuşi, încă nu era sigură că nu murise. Stătea ghemuită în poziţie fetală, dezorientată, ameţită. Apoi deschise ochii şi nu văzu nimic decât întuneric.

Imediat fu cuprinsă de panică.

Orbise?

Îşi duse mâna la ochi, pentru a vedea dacă nu îi erau legaţi cu ceva, cu toate că îşi dădea seama că nu.

Inima îi bubuia. Respiraţia era prea rapidă şi prea superficială. Se simţea ca şi cum nu avea deloc aer.

O străbătu o teamă de necontrolat.

Instinctiv o respinse, îşi duse mâinile înainte şi se izbi de ceva solid. Încercă să-şi îndrepte picioarele, dar nu era spaţiu suficient.

Se întoarse pe spate şi mai încercă o dată, dar cu acelaşi rezultat.

Primul ei gând fu că se afla într-un sicriu.

Prin creier îi trecu amintirea unor poveşti de groază. Istorii despre oameni îngropaţi de vii.

Ca procuror, lucrase odată la un caz în care o femeie considerată moartă fusese îngropată într-un mormânt nu prea adânc. Fusese înjunghiată de mai multe ori, dar la deshumare, când medicul legist a stabilit cauza morţii, aceasta a fost asfixierea. După ce fusese îngropată, femeia inspirase particule de pământ. Nasul şi gura îi erau pline de pământ proaspăt săpat.

Cu frenezie, Carey încercă să împingă capacul sicriului. Nu se mişca.

Strigă după ajutor, sunetul părând că se întoarce înapoi, în loc să treacă dincolo de mica şi întunecata ei închisoare. Chiar şi aşa, strigă iar şi iar, până ce i se inflamă laringele.

Nu veni nimeni.

Lacrimile îi curgeau în păr pe la colţurile ochilor, aşa cum zăcea pe spate aşteptând, întrebându-se. Timpul îşi pierduse orice semnificaţie.

Din când în când, izbea cu piciorul în capacul cutiei. Realizând că nu are apă şi că gura îi e deja uscată, încetă să mai strige.

Frica era puternică, asemeni unui animal ghemuit în ea, care încerca să scape.

Nu putea să respire.

Se simţi slăbită.

Dacă încă nu o făcuse, în curând va muri.

Lucy.

Trebuia să continue să se gândească la Lucy.

Era aproape? Răpitorul o luase şi pe fiica ei?

Carey se gândi la ceea ce îi comunicase Kovac despre Stan Dempsey şi despre ce spusese el pe caseta video.

„Mă întreb cât de diferit s-ar simți, dacă fiica ei ar fi răpită, sodomizată și atârnată de tavan, ca un miel înjunghiat!”

Lacrimile îi umplură din nou ochii. Gândul că cineva a rănit-o pe Lucy, a torturat-o, a atârnat-o de gât, îi răscoli stomacul, iar inima şi-o simţea ca şi cum i-ar fi fost smulsă din piept.

Văzuse fotografiile asasinatelor Haas. Fusese la fel de oripilată ca oricine – chiar mai mult, având în vedere că şi ea avea un copil şi că destinul acuzatului de comiterea acestor crime atârna în balanţa propriei ei judecăţi.

Acesta va fi şi destinul ei, destinul fiicei ei? Să moară ca Marlene Haas şi copiii pe care îi îngrijea? Oare Lucy fusese deja ucisă? Zăcea în patul ei de acasă cu gâtul tăiat, pentru a nu putea să-l identifice pe criminal?

Şi ce era cu Anka? O inocentă în drama în care se găsea Carey. Indiferent ce putea cineva să aibă împotriva ei, Carey ura gândul că vreunul dintre cei puțini loiali ei, oameni în care putea să aibă încredere, va trebui să plătească pentru păcatele ei imaginare.

Vocea de la telefon de vineri seara stârnea ecou în mintea ei, iar şi iar: *„Vin după tine, cățea!”!*

Voce de bărbat.

Vocea lui Stan Dempsey. Sau vocea lui Wayne Haas. Sau vocea oricăruia dintre miile de oameni care o urau, pentru că a dat un verdict împotriva admiterii precedentelor fapte rele ale lui Karl Dahl ca dovezi în cazul împotriva lui. Sau vocea unui bărbat cu Douăzeci şi cinci de mii de dolari mai bogat, datorită soţului ei.

Zgomotul unei portiere ce se închidea o smulse din speculaţii. Cineva care ar putea să o salveze? Sau răpitorul ei?

— Ajutor! strigă ea. Ajutor!

Altă portieră izbită, mai aproape. Cutia se mişcă uşor şi se auzi un motor.

Era în portbagajul unei maşini, şi maşina dădea înapoi!

Indiferent cine se afla la volanul maşinii, probabil că intenţiona să o ucidă.

Trebuia să facă tot ce putea pentru a evita să se întâmple aşa.

Avea nevoie de un plan.

Avea nevoie să se concentreze.

Avea nevoie să trăiască.

40.

— Cum dracu’ s-a putut întâmpla așa ceva? strigă Kovac la polițiști. Se aflau în camera de lucru a familiei Moore, alături de locul unde legiștii fixau perimetrul delictului.

Kovac se uita de la un ofițer la altul.

— Nu știu, răspunse cel mai în vârstă, MacGowan. Nu am văzut pe nimeni intrând în casă. Și nici băieții dinaintea noastră. Am făcut înconjurul casei la fiecare jumătate de oră. N-a existat niciun semn suspect.

Ațintindu-și ochii asupra capului său, parcă ar fi vrut să i-l crape în două, Kovac plecă de lângă ei, apoi reveni.

— Ai spus că ai văzut-o pe bonă plecând cu mașina?

— Ne-a făcut semn pe geamul mașinii și a strigat „Cafea”, lămuri polițistul mai tânăr, Bloom. Era bona. Ce se presupune că trebuia să facem?

— Sunteți siguri că ea a fost?

— O femeie blondă conducând un Saab.

— N-ați oprit-o, comentă Kovac.

— De ce ar fi trebuit? interveni MacGowan iritat, privindu-l pe Kovac în față. Avea dreptul să treacă – făcea parte din familie. Nimeni nu ne-a spus să-i oprim pe cei din familie. Așa că, dă-te la o parte din fața mea, Kovac. Ești în civil și-ți închipui probabil că ești Iisus Christos…

— Du-te dracului, MacGowan! strigă Kovac. Ai pierdut un judecător. Ai permis unui răpitor nenorocit să plece de aici cu persoana pe care se presupunea că o protejați! O să ajungi să fii un rahat de agent de circulație, când totul se va termina!

— Domnilor? Locotenentul Dawes intră în cameră. Vocea ei era calmă și într-un asemenea contrast cu a lui Kovac încât fiecare observă. Ofițeri, așteptați pe hol, vă rog. Mă ocup de voi mai târziu.

Bloom nu reuși să iasă cât de repede ar fi vrut. MacGowan zăbovea înfruntându-l pe Kovac.

Acesta dădu din cap.

— Mergi și ascute-ți creionul, dos de fund. O să scrii la amenzi contravenționale până o să-ți cadă dinții.

MacGowan făcu un gest furios și ieși.

— Detectiv Kovac? chemă Dawes.

Kovac continua să pufăie şi să gâfâie, plimbându-se în sus şi în jos.

— Nu-mi vine dracului să cred ce s-a întâmplat!

— Sam, adună-te. Dawes se aşează în drumul lui pentru a-l opri.

Când vorbi, coborî vocea pentru a nu mai striga.

— Cum diavolului a putut să se întâmple? Poliţişti de supraveghere, 24 de ore din 24. Locul ferecat ca o fortăreaţă. Şi cineva pur şi simplu a plecat cu maşina împreună cu Carey Moore? E o glumă a dracului!

— Nu cred că râde cineva, interveni Dawes. Şi cred că trebuie să ne luăm umbrelele, pentru că în curând se va dezlănţui asupra noastră o afurisită de vijelie, provenită de la cei de sus. Am primit deja un telefon de la şeful adjunct Harding. Afară sunt o mulţime de ziarişti. Între timp, avem nevoie să ne punem fundul la bătaie, pentru a descoperi ce s-a întâmplat în realitate.

Kovac îşi trecu mâinile peste faţă şi oftă, încercând să-şi potolească tensiunea.

— Am fost aici aseară, până la ora nouă.

— Ca să faci, ce?

El privi în lături, apoi se uită din nou la ea stânjenit.

— Ea mi-a spus că intenţionează să-i ceară soţului divorţul. Am vrut să fiu aici, în caz că ticălosul reacţionează.

Dawes ridică o sprânceană.

— Ce cavaleresc din partea ta!

— Tipul e un ticălos, duce un fel de viaţă dublă, rosti Kovac încruntându-se. N-am vrut să aibă ocazia.

— De aici, unde te-ai dus?

— I-am urmărit bărbatul.

— Pusesem deja o codiţă după el, care făcea asta.

— Am vrut să-i cunosc colivia, rosti Kovac. Are un apartament în Edina, unde şi-a instalat prietena.

— Am vorbit deja cu ofiţerii care au fost aici noaptea trecută, rosti Dawes. Ei spun că bona a plecat în jurul orei zece şi jumătate la 7-Eleven.

— Le-a specificat ea asta?

— Da. A ieşit de pe alee, a încetinit şi a venit lângă maşina lor, a coborât geamul şi le-a spus ce intenţionează să facă.

— Au vorbit cu ea, când s-a întors?

— Nu. Tocmai dădeau ocol proprietăţii.

— Tâmpiţii spun că a ieşit de pe alee în dimineaţa asta, în jurul orei şapte, rostind cuvântul „cafea” şi plecând mai departe.

— Cât de aproape erau de ea?

— Nu știu.

— Conducea mai la depărtare, sau a trecut chiar pe lângă ei?

— Nu știu.

— Crezi că bona a putut să facă asta? întrebă Dawes.

Kovac se gândi un moment.

— Aș spune că nu. Părea devotată familiei. Și e foarte protectoare față de David Moore. Nu i-a plăcut sugestia mea că el ar fi putut să pună la cale atacarea soției lui. Păreau puțin cam intimi, când s-au întors după micul dejun de ieri dimineață. Am întrebat-o deschis dacă are ceva de a face cu el.

— Și?

— Și a negat, dar nu s-a uitat la mine când a răspuns.

— Crezi că putea să facă ea asta? întrebă din nou Dawes.

Încercă să și-o imagineze pe Anka doborând-o pe Carey.

— Dacă a putut să o facă din punct de vedere fizic? Probabil. E tânără, atletică. E mai înaltă decât Carey. Și Carey nu era în situația de a se putea lupta, rosti el. Și dacă fata avea o armă…

— Sau dacă n-a trebuit să se lupte cu victima, sublinie Dawes.

Kovac știa ce încerca să spună. Dacă Carey era deja moartă, Anka n-ar fi trebuit să se lupte decât cu cadavrul ei. Și n-ar fi trebuit să aibă prea mare grijă de asta. A târât trupul pe scări, l-a tras prin hol și prin bucătărie și a intrat în garaj.

Kovac îl strigă pe conducătorul echipei care stabilise locul delictului și îi spuse să cerceteze scările după păr, sânge și scame.

— N-am văzut sânge, îi spuse el lui Dawes. Bănuiesc că a făcut curat.

— Nu știm dacă n-a avut un ajutor, rosti Dawes. Când a plecat aseară să ia filmul și floricelele, probabil că și-a contactat complicele.

Kovac se așeză pe marginea biroului lui David Moore și își încrucișă brațele reflectând.

— Dacă a avut un complice, de ce a părăsit casa în dimineața asta? întrebă el. Era mai normal să rămână și să pozeze în victimă.

— Nu toată lumea e vicleană și cu o mintea isteață ca a ta.

— E un dar.

— Alte alternative decât bona? întrebă Dawes.

— Casa era încuiată bine, răspunse Kovac. Sistemul de alarmă era activat. Desigur, dacă Moore ar fi trimis pe cineva aici să facă treaba, i-ar fi spus și codul. Se gândi la asta un minut. Trebuie să ai ceva nervi să răpești pe cineva,

când polițiștii sunt cu ochi pe tine, ca râia. Moore nu are așa ceva; asta e sigur. Aproape că a făcut pe el, când m-am confruntat cu el noaptea trecută.

— Nu a avut nevoie de prea mulți nervi să angajeze pe cineva să facă treaba, zise Dawes. Și să-și asigure și un alibi. Dar nu a putut să revină aici azi-noapte, fără ca noi să știm. Codița l-ar fi urmărit până aici.

— Trebuie să punem mâna pe omul misterios de la bar, zise Kovac. Dacă aș putea să vorbesc cu Ginnie Bird singură, i-aș smulge numele în trei secunde.

— Și îl mai avem și pe Stan Dempsey învârtindu-se pe aici, rosti Dawes.

Kovac ridică din umeri.

— De ce ar fi răpit-o Stan și pe bonă? De ce nu ar fi legat-o doar, i-ar fi astupat gura și ar fi plecat? Nu are nicio treabă cu bona. Nu-i păsa dacă a fost martoră. Nu încearcă să rămână în anonimat.

— Unde e fiica mea? Întrebarea se auzi din holul din față. David Moore.

Kovac o privi cu duritate pe Dawes.

— Tu l-ai chemat?

— E tatăl fetiței, Sam.

— E suspect!

— Nu avem nicio dovadă care să-l lege de fapta asta, sau de atacul din parcare.

— Kate Quinn e aici. Poate să aibă grijă de Lucy, afirmă Kovac. Kate a avut experiență și cu cei doi copii, victimele criminalului. Și s-a dovedit că cunoaște familia.

— Nu acesta e protocolul, rosti Dawes calmă.

— La dracu’ cu protocolul!

Afară pe hol David Moore ridică vocea.

— E al dracului de greu să intru în propria mea casă!

— Regret, domnule. E locul unui delict.

Dawes ieși pe hol.

— E în regulă, ofițer Potts. Domnule Moore pot te rog să vii cu mine în camera de lucru?

Moore trecu de polițiști, aruncându-i o privire locotenentului.

— Ce dracu’ se întâmplă? Unde e fiica mea? E rănită?

— Domnule Moore, sunt locotenent Dawes. Fiica ta nu a suferit nicio daună fizică. Am nevoie să te calmezi și să înțelegi ce se întâmplă aici, înainte de a o vedea.

— Nu-mi pasă de ce ai tu nevoie, locotenente, rosti Moore. Avea fața roșie

şi respira greu. Vreau să-mi văd copilul.

— Mda, interveni Kovac. Iată-l pe nenorocitul de tată al anului. A trebuit să iasă din pat de lângă prostituata lui, pentru a veni în ajutorul fiicei sale.

Dawes îi aruncă o privire.

— Detectiv…

Moore devenise stacojiu.

— Vreau să-i fie luat acest caz! strigă el îndreptând un deget către Kovac. Vreau să fie acuzat de hărţuire şi brutalitate! A pus mâna pe mine…

Kovac îşi rostogoli ochii.

— Nu l-am atins niciodată.

Dawes se instală între ei şi i se adresă lui Moore.

— Vino cu mine, domnule Moore. Sunt sigură că fiica ta va fi fericită să te vadă. Tocmai a suferit o traumă psihică.

— Eşti sigură că nu e rănită?

— Nu e rănită, dar e foarte supărată. Nu ştim ce a putut să vadă, sau să audă.

— O, Dumnezeule! Moore îşi trase răsuflarea urmând-o pe Dawes prin casă, spre camera de zi.

Kovac rămase în urmă cu câţiva paşi. David Moore nu pusese nici măcar o singură întrebare despre ce s-a întâmplat în realitate. Nu şi-a exprimat niciun interes faţă de ce a putut să i se întâmple soţiei sale.

Lucy era adunată într-o minge mică, în poala lui Kate Quinn. Aceasta o ţinea strâns şi o legăna încet.

Înainte de sosirea lui Kate, Lucy se lipise de Kovac ca un limax, refuzând să-şi lase braţele în grija medicului care venise să o controleze de răni. Îşi ţinea mica ei faţă îngropată la gâtul lui suspinând. Şi l-a surprins cât de greu i-a fost din punct de vedere emotiv să se despartă de ea. Simţea că e obligat să o protejeze, să o facă să se simtă în siguranţă.

Moore traversă în grabă încăperea.

— Lucy!

Se lăsă în genunchi, când copilul i se aruncă în braţe, cu lacrimile dezlănţuite din nou, în alt val de isterie.

Kate se ridică de pe sofa, 1,75 m de picioare splendide şi un cap cu păr roşu bogat. Kovac o cunoştea de ani de zile, avusese dispute cu ea în cea mai mare parte a timpului. Nu ajunseseră la niciun rezultat. Ea îl privi pe David Moore ca pe un excrement de pe covor.

— Se calmase deja, zise ea.

— A spus ceva despre ceea ce s-a întâmplat? întrebă Kovac.

Kate clătină din cap, în timp ce se îndrepta spre el cu brațele încrucișate. Kovac recunoscu privirea. Era ofticată. Se întrebă ce confidențe îi făcuse Carey despre căsătoria ei.

— N-a scos un cuvânt, rosti Kate încet. Nu m-aș baza pe ea, că va vorbi despre asta o perioadă de timp.

— Crezi că a fost martoră la răpire?

— Oricum, la o parte. E îngrozită. Asta nu e doar din cauză că s-a trezit și nu a găsit pe nimeni în casă.

— Avem nevoie să aflăm ce știe, zise Kovac. Și nu-l vreau pe Moore pe lângă ea, când vom pune întrebările. De fapt, nu-l vreau pe Moore pe nicăieri, o vreme.

— Nici eu, rosti Kate. Dar e tatăl ei. Indiferent ce este, e totuși bun ca tată. Sunt sigură că Lucy va dori să stea cu el.

Kovac o privi pe Dawes.

— Cum intenționezi să obții un răspuns de la ea, cu Moore în preajmă? E în fruntea listei de suspecți, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu putem să punem întrebări unui copil, în lipsa unui părinte, sau a unui supraveghetor, insistă Dawes.

— Nu e nevoie ca David să rămână aici, în caz că sună cineva pentru a cere răscumpărare? întrebă Kate.

— Categoric, răspunse Kovac.

Ea dădu din cap și se întoarse spre Moore, care își legăna fiica în brațe, deoarece continua să plângă. Îngenunche alături de ei și începu să vorbească blând.

— David, lucrurile vor deveni din ce în ce mai nebunești aici toată ziua și probabil și după aceea. Poliția trebuie să rămână aici, în caz că răpitorii telefonează. De ce să nu o iau pe Lucy acasă la mine? Va fi în siguranță, atmosferă familiară. Poate că va putea să se odihnească puțin.

Kovac făcu semn cu capul spre Dawes.

— Cred că asta e una din alternative.

— Iar cealaltă?

— Să-i dăm tipului un picior în fund.

41.

— N-a pus nici măcar o întrebare despre soţia lui, zise Kovac. Putea să fie în pivniţă, sculptată ca un dovleac de Halloween. Dacă e inocent, nu crezi că ar fi putut să arate măcar puţin interes până acum?

— Inocent? întrebă Liska. Dar ce zici de puţină decenţă?

— Sau ce să zic de umanism? completă Kovac.

Grupul de comando se adunase în sufrageria familiei Moore, o schimbare de loc necesară, datorită evenimentelor din dimineaţa aceea. Cu Dawes şi Kovac deja în scenă ocupându-se de haosul creat, a fost mai uşor pentru restul echipei să vină să li se alăture.

Încăperea era departe de felul cum arăta camera de război de la secţie. În loc de un covor obişnuit, pereţi albi şi mese lungi încărcate cu dosare şi hârtii, acuma aveau în faţă ceva ca dintr-o revistă de decoraţiuni interioare. Antichităţi, lemn de mahon, porţelanuri, cristale. O cameră pe care familia arareori o folosea, după cât se pare.

David Moore se afla în partea cealaltă a casei, în camera lui de lucru, cu un specialist în interceptări telefonice, care fusese oferit voluntar de BCC – Biroul de Cercetări Criminalistice al statului, aşteptând un apel cu cererea de răscumpărare, care cerere nimeni nu se aştepta să vină.

Locotenentul Dawes îi aruncă lui Kovac o privire de avertisment.

— Abţine-te, detectiv!

— Ce? se repezi Kovac, în timp ce se plimba în sus şi în jos la un capăt al mesei. E suspect, chiar dacă ştim pe unde a umblat azi-noapte. Poate să strige cât o vrea „hărţuire”. Asta nu schimbă faptul că investigaţia unei răpiri are întotdeauna două laturi: în afara familiei şi înăuntrul familiei.

— Ştiu cum se desfăşoară investigaţiile, comentă Dawes. Dar pentru el, nu vei fi niciodată cel mai indicat să te ocupi.

— De ce nu? întrebă Kovac. Sunt cel care l-am scormonit încă de la început. Nu se poate pune cu mine. Nu-mi va trebui mult pentru a-l da peste cap. Îşi va pierde răbdarea şi va spune ceva ce n-ar trebui. Nu e destul de deştept pentru a-şi ţine firea.

— Şi nici tu, afirmă Liska stârnind chicoteli în jurul mesei.

— E destul de deştept pentru a reuşi să ducă o viaţă dublă, chiar sub nasul unuia din cei mai iscoditori avocaţi-procurori pe care i-am cunoscut, zise

Chris Logan.

Se alăturase și el echipei, dispus să ajute la obținerea mandatelor, sau orice altceva de care aveau nevoie detectivii. Părea tot așa de implicat, cum se simțea și Kovac. Își slăbise nodul cravatei și își descheiase nasturele de la gulerul cămășii. Și el se plimba în sus și în jos.

— Nu m-a văzut încă, rosti Logan. Crede că cercetăm cazurile precedente, implicând biroul procurorului. Lăsați-mă pe mine și pe Kovac să vorbim cu el.

Dawes oftă.

— Nu e arestat. Ai grijă ce întrebi și cum întrebi.

Logan ridică o sprânceană.

— Ăsta e de obicei felul meu de a mă comporta.

— Putem obține niște mandate? întrebă Kovac. Am nevoie de situația lui financiară. Și vreau să răscolesc camera lui de lucru, ca și apartamentul prietenei lui.

— Nu-ți forța norocul, rosti Logan.

— L-am uitat pe micul și ciudatul nostru coleg, care se învârte pe aici jucând propria lui versiune a *Literei Stacojii*? întrebă Tippen sec. Stan, omul nostru, și-a exprimat clar intențiile pe caseta aceea video.

— Dar cum a intrat Dempsey în casă? întrebă Elwood. Cum a trecut de sistemul de alarmă?

— Și când s-a transformat într-o femeie blondă? întrebă Liska. Asta a părăsit casa de dimineață: o femeie blondă.

— Chiar și cu perucă și chiar de la distanță, nimeni nu l-ar fi confundat pe Stan Dempsey cu o femeie, afirmă Dawes.

— Deci am revenit la ideea că bona a fost cea care a ieșit din casă în dimineața aceasta? întrebă Logan.

— Blonda din Saab, rosti Liska…

Kovac se opri din mers, cu sprâncenele încruntate.

— Tipul care s-a întâlnit cu Moore, cu prietena lui și cu Edmund Ivors vineri seara la Marquette! El e blond, subțire, cu trăsături delicate. Se întoarse spre Dawes. Ai luat caseta securității de la bar?

— E la sediu.

— Dar dacă el e pistolarul angajat, zise Liska, unde e bona? Polițiștii de afară au văzut în mașină o singură femeie.

— Oare a luat-o cu el și pe bonă? întrebă Tippen. De ce?

— Am spus deja că, dacă bona era implicată, ar fi fost mai inteligent din

partea ei să rămână aici, comentă Kovac. De ce să provoace suspiciuni?

— Dacă a acţionat singură, nu ar fi avut, de ales, rosti Dawes.

— Dar după aceea? întrebă Liska. Dacă i-a venit de hac judecătoarei şi a azvârlit cadavrul undeva, nu putea să vină înapoi şi să ne spună că a fost la Starbucks în tot acest timp. Cum a reuşit să se întoarcă înapoi?

— Poate că nu s-a întors, zise Elwood. E suedeză; are paşaport. Să spunem că a abandonat-o pe judecătoare, s-a urcat într-un avion spre oriunde şi David Moore i se va alătura, după ce se potoleşte agitaţia. După ce a pus mâna pe banii judecătoarei Moore.

— Ei bine, există un singur mod de a afla, rosti Logan. Îl privi pe Kovac şi făcu semn cu capul spre uşa închisă a sufrageriei.

— În regulă, rosti Dawes. Mergeţi pe această cale. Elwood, tu şi Tippen duceţi-vă înapoi la secţie, puneţi mâna pe telefoane şi sunaţi toate liniile aeriene. Să vedeţi dacă fata şi-a făcut rezervare pe vreun avion.

— Nikki, tot mai crezi că băiatul Haas şi prietenul lui ar putea avea legătură cu ceea ce s-a întâmplat?

Liska ridică din umeri.

— Nu ştiu. Atacarea judecătoarei în parcare a fost o treabă. Dar ar fi putut Bobby Haas să pună la cale, atât de inteligent, o răpire? Nu mi se pare verosimil.

Dawes dădu din cap.

— Şi care ar fi fost motivul, să facă ceva atât de riscant?

— Pentru a determina ca procesul lui Dahl să fie atribuit altui judecător, sugeră Liska. Un tip gata să-l spânzure.

— Avem aşa ceva? întrebă Elwood uimit.

— Vreo veste în legătură cu tatăl copiilor morţi? întrebă Dawes.

Liska dădu din cap.

— Motivul pentru care nu am putut să-l găsim pe Ethan Pratt este că în acest moment se bucură de ospitalitatea fârtaţilor noştri din St. Paul. O nouă dispută într-un bar.

— Alt fan al echipei Dallas Cowboys? întrebă Tippen.

— Unul al echipei New York Yankees.

— Sunt de acord cu locotenentul, rosti Kovac nerăbdător. Nu are niciun sens ca puştiul Haas să rişte aşa mult. Chiar dacă doreşte să-l vadă pe Karl Dahl acuzat.

— Dar ce spuneţi de Karl Dahl însuşi? întrebă Elwood. Îl avem şi pe el în vedere în legătură cu asta?

— De ce ar fi vrut să-i facă rău lui Carey – judecătoarei Moore? se corectă Logan. Hotărârea ei a fost în favoarea lui. Și cum a știut să intre în casă? De ce ar fi riscat, cu polițiștii postați în fața ușii și fiecare ofițer al forțelor legii vânându-l?

— Nu e chiar un model de sănătate și stabilitate mentală, le aminti Tippen. Cine știe ce creaturi ciudate viețuiesc în adâncul psihicului lui? De ce a măcelărit o femeie și doi copilași? Cine poate explica asta?

— Eu continui să pariez pe soț, rosti Kovac îndreptându-se spre ușă. Să mergem să-i spargem ăstuia carapacea, ca pe un ou bine fiert.

Kovac și Logan ieșiră pe hol, fiecare cu gândurile lui și întocmind planuri de felul cum să se desfășoare interogatoriul. Când intrară în camera de lucru, David Moore ridică ochii din fotoliul în care ședea sorbind o băutură. Încă nu era amiază.

— Cu tine nu vorbesc, Kovac.

Acesta ridică o sprânceană.

— Am zis eu ceva?

Moore îl privi pe Logan și repetă:

— Cu el nu vorbesc.

— E dreptul tău, David, rosti Logan, în timp ce lua loc pe brațul canapelei de două persoane, din piele.

Kovac se sprijini de biroul lui Moore și-și încrucișă brațele pe piept.

— N-ar trebui să am un avocat? întrebă Moore.

— Nu știu de ce ai vrea să ai unul, răspunse Logan. Nu ești arestat și nici acuzat.

Ochii lui Moore se plimbau de la Logan la Kovac și înapoi, că ai unui șoarece care își calcula șansele, în fața unei perechi de motani.

— Nu am nimic de a face cu dispariția lui Carey, afirmă el.

Logan îl ignoră.

— De cât timp e dădaca la familia voastră?

— Aaa, de trei ani.

— A avut referințe bune, când a venit la voi?

— Desigur.

— Și i-ai sunat pe cei care i le-au dat, ai vorbit cu foștii angajatori?

— Carey s-a ocupat. De ce? Nu e posibil să credeți că Anka are ceva de-a face cu asta!

Kovac ridică din sprâncene, părând surprins cât de stupidă era declarația lui Moore.

— Ei bine, hai să privim faptele. Bona lipseşte, maşina bonei lipseşte şi soţia ta lipseşte.

— E ridicol, bombăni Moore. Anka n-ar fi făcut niciodată…

— Cât de apropiată e Anka de familie? mai întrebă Logan.

— E minunată. O iubeşte pe Lucy.

— Dar ce spui de tine?

— Ce spun de mine? Moore părea confuz, apoi dezgustat. Anka e bona fiicei mele. Asta e tot.

— E o fată frumoasă, zise Kovac. Tânără, fierbinte. Părea foarte… devotată… ţie.

Moore se ridică din fotoliu.

— E ridicol.

— Oare? întrebă Logan. Dacă mă duc sus şi mă uit prin lucrurile ei, n-am să găsesc nicio fotografie de a ta, sau de a ta împreună cu ea?

— Aş vrea să ştiu şi eu. N-am fost niciodată în camera ei.

— Ei, haide, haide, David, rosti Kovac. Duci o viaţă dublă. Ai ascuns o prietenă într-un apartament – e greu să credem că nu te-ai dat şi la cărniţa suedeză.

— E dezgustător!

— De ce? Se pare că ai caracterul moral al unui parazit, rosti Logan. De că n-ai fi încercat să sugi ceva şi de la bonă?

— Ei asta-i! strigă Moore. Ieşiţi afară! Poţi să adresezi avocatului meu celelalte întrebări pe care le ai.

— E alegerea ta, David, zise Logan din nou calm. Dar dacă o iei pe pista asta, n-am să mai pot juca frumos.

— Frumos? strigă Moore neîncrezător.

— Hei, Logan? interveni Kovac. Vrea avocaţi, să nu-mi aduc mandatele?

— Ce vrei, detectiv?

— Să cercetez şi să inventariez casă, începând cu camera în care ne aflăm; şi situaţia financiară…

— Caută bani, zise Logan.

— De ce nu plecaţi să încercaţi să-mi găsiţi soţia, în loc să mă hărţuiţi pe mine? întrebă Moore.

Era ofticat, aşa cum îl mai văzuse Kovac. Şi speriat. Exista panică în ochii lui. Se mişca asemeni unui animal în cuşcă, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

— După câte ştim noi doi, nu va mai fi soţia ta prea multă vreme, zise Kovac. E gata să-ţi taie vaca de muls, sportivule.

Cu fața roșie, Moore înconjură biroul și ridică receptorul. Tipul de la BCC se uită la Kovac și la Logan cu neîncredere. Moore folosea telefonul fix, deși se presupune că așteaptă un apel cu cererea de răscumpărare.

— Sunt David Moore, rosti el. Am nevoie de un avocat. Acum.

42.

Kovac ieşi din camera de lucru şi urcă la etaj, lăsându-l pe Logan să se ocupe de David Moore. Din moment ce acesta invoca dreptul la avocat, asta era. Interogatoriul se terminase, din punctul de vedere al lui Kovac. Orice fapt incriminator pe care l-ar spune Moore – dacă era destul de prost să spună ceva – va fi anulat de avocatul lui. Şi orice dovadă împotriva lui, descoperită ca urmare unei astfel de declaraţii, va fi şi ea anulată.

În ciuda declaraţiei contrare a Liskăi, Kovac nu era chiar aşa de prost încât să insiste pe această linie. Cu toate că voia cu disperare să descopere dovada vinovăţiei soţului lui Carey, se întoarse şi plecă.

Echipa care se ocupa de locul delictului terminase procedurile în dormitorul bonei. Kovac se opri o clipă în uşa deschisă privind înăuntru şi încercând să-şi imagineze ce s-a întâmplat aici.

Patul ce arătase ca şi cum nimeni n-ar fi dormit în el, fusese dezvelit şi cearşafurile luate pentru a se căuta fibre şi lichide vitale. Covorul fusese recent aspirat.

Multe s-au putut întâmpla aici, de la ultima lui conversaţie cu Carey şi până când maşina bonei a ieşit de pe alee, în dimineaţa aceasta. Nu putea decât să-şi imagineze posibilităţile. Se ocupase de prea multe crime violente şi criminali violenţi.

Nu exista nicio urmă clară de sânge sau spermă, în niciun pat. Dar o crimă putea fi comisă şi fără sânge. Iar un viol putea fi comis cu ajutorul unui prezervativ.

Dacă David Moore angajase pe cineva să o răpească, restituirea victimei nu făcuse parte din tranzacţie. Se presupune că obiectivul lui era să se descotorosească de soţie, să o înlăture din drum şi să pună mâna pe banii ei. Şi imediat ce treaba a fost încredinţată unui contractant, tot ce s-a întâmplat după aceea nu mai era sub controlul lui Moore. Carey şi bona, cu condiţia ca bona să nu fi făcut parte din plan, au rămas în întregime la bunul plac al asasinului cu sânge rece.

Kovac intră în cameră, îşi puse o pereche de mănuşi de latex şi începu să caute orice urmă pe care suedeza ar fi putut să o lase, privind legătura ei nepotrivită cu angajatorul ei.

Măsuţa de toaletă era foarte ordonată. O lampă mică de fiecare parte. O

cutie de bijuterii. Înălță capacul. Vreo două lănțișoare, cercei, nimic valoros.

Trei fotografii mici înrămate, acoperite de praful de prelevare a amprentelor, se aflau pe noptiera de lângă pat. Anka și doi prieteni într-o excursie; Anka și familia ei, o jumătate de duzină de suedezi blonzi identici, de diverse vârste, de la zece până la cincisprezece ani; Lucy Moore și Anka înfofolite în haine de iarnă, zâmbind îngenunchiate lângă un om de zăpadă. David Moore ghemuit alături de ele, cu o mână odihnindu-se pe umărul Ankăi Jorgenson. O familie fericită! Fotografii ale bonei cu Carey Moore nu existau!

Sertarul noptierei conținea genul de obiecte pe care toate femeile din lume le țineau în noptiera lor – o pilă de unghii, loțiune de mâini, luciu de buze, vreo două pixuri, o agendă, un jurnal.

Kovac luă jurnalul și deschise coperta, aproape așteptându-se să citească: *Jurnal, Cred că sunt îndrăgostită de David Moore*. Dar ceea ce găsi era în suedeză. Marea revelație, dacă exista vreuna, va trebui să aștepte până ce vor găsi pe cineva să-l traducă. Spre norocul lor, într-un stat plin de urmași scandinavi, nu va dura prea mult.

Mică ușurare, gândi el, având în vedere că nu aveau nicio idee cât timp aveau la dispoziție. S-ar putea să fie deja prea târziu.

Se îndreptă spre dulap și deschise ușa, căutând semne evidente că bona a împachetat o valiză, înainte de a dispărea. Dar nu se vedeau umerașe goale. Dulapul era într-o ordine desăvârșită. O valiză-troliu și un sac de voiaj erau înghesuite într-un colț.

Kovac închise ușa dulapului, se întoarse și trecu din nou în revistă camera. N-a fost părăsită în grabă. Nimeni n-a fost forțat să părăsească această cameră. N-a avut loc niciun fel de luptă aici.

Cu ani înainte, când abia intrase la Criminalistică, avusese un caz despre o femeie care dispăruse și care a fost găsită numai după ce cadavrul ei a început să se descompună. Prietenul ei o lovise cu un ciocan cu gheară, până o omorâse și îi ascunsese trupul sub patul mamei ei.

Kovac ridică cu grijă cuvertura de pe pat și privi. Nimic. Doar o pereche de containere lungi din plastic pline de pantofi și îmbrăcăminte.

Pe hol, în dormitorul lui Carey, echipa de cercetare a locului crimei examinase fiecare centimetru pătrat. Ca și în camera bonei, covorul fusese aspirat. Lenjeria fusese scoasă de pe pat. Dacă vor avea noroc, s-ar putea să găsească cearșafurile la spălătorie. Dacă nu, poate că tipul cel rău le-a luat pentru a le folosi, așa că nu vor avea șansa să dea de păr, de fibre, de lichide

vitale, pentru a da o identitate făptaşului.

Kovac rămase în uşa camerei elegante şi primitoare, unde o ajutase pe Carey Moore să se culce, cu doar două nopţi înainte. Acum camera îi trezea un sentiment diferit.

Deşi nu ar fi admis niciodată faţă de nimeni, uneori putea să simtă ecoul unor emoţii reale la locul unei crime violente. Teroare, furie, panică, încordare.

Se uită la pat şi îşi imagină în minte scena – camera întunecată, Carey dormind cu spatele la uşă. Îşi imagină delictul din punctul de vedere al criminalului, nu al victimei. Putea să o vadă pe Carey dând din picioare şi zbătându-se, în timp ce era trasă afară din pat. În luptă, lampa grea de alabastru s-a răsturnat şi a rămas pe duşumea. Fotografiile înrămate de pe noptieră au fost doborâte.

Dar privind camera din faţa lui, lampa nu era deranjată şi nu existau fotografii înrămate pe noptieră sau pe jos.

Kovac întrebă o femeie din echipă, care ridica ceva de pe covor cu o pensetă.

— Unde au dispărut fotografiile?

Ea puse fibra într-o punguţă de plastic transparent şi aşeză pe covor un marcaj numerotat.

— Ce fotografii?

— N-aţi găsit nicio fotografie înrămată pe noptiera asta, sau pe duşumea?

— Nu.

— V-aţi uitat sub pat?

— Nu era nimic acolo.

Kovac privi comoda din partea cealaltă a camerei. Perfect curată şi ordonată.

— Pot să intru? întrebă el.

— Ai nevoie de papuci, zise femeia.

Kovac îşi trase peste pantofi o pereche de papuci din hârtie albastră, ca să nu ducă cu el nimic ce ar putea contamina locul. Echipa legiştilor avea destule de făcut analizând probele culese.

Evitând marcajele numerotate, aflate pe locul probelor prelevate de pe duşumea, Kovac traversă camera spre comodă şi trase un sertar, apoi altul şi altul. Toate cu articole împăturite perfect.

Intră în dulapul uriaş ce conţinea restul hainelor lui Carey, şi privi în jur cuierele cu costume de serviciu, bluze, pantaloni, dresuri. Nimic nu părea

deranjat.

În fundul dulapului, o colecție de valize asortate era așezată perfect, cu excepția unei singure piese ce lipsea și care lăsase astfel un loc gol în rândul celorlalte.

Asta îl neliniști. Desigur, piesa a putut să fie pierdută, sau dată la reparat.

Se uită din nou în jurul dulapului, mai cu atenție, scrutând fiecare centimetru de spațiu unde atârnau hainele. O gaură mică aici, o gaură mică acolo. Lucrurile puteau să lipsească, sau poate nu.

Dar valiza aceea lipsea…

Dacă cineva împachetase ceva, acea persoană nu fusese Carey Moore. Nu se putea să fi părăsit casa aceasta de bunăvoie și să-și lase fiica singură.

Ce dracului de răpitor a luat cu el un schimb de haine pentru victima lui?

Kovac nu putea decât să spere că, dacă valiza lipsă se afla în posesia răpitorului, asta însemna că, indiferent cine o răpise pe Carey, intenționa să o lase în viață.

Încercă să nu se gândească de ce.

43.

Carey se simțea ameţită şi îi era greaţă. Mirosul de ulei ars era greu de suportat.

Nu putea decât să spere că destinaţia spre care se îndreptau nu era departe, sau va muri otrăvită cu monoxid de carbon. Apoi se gândi că ceea ce-i era rezervat la capătul acestei călătorii, s-ar putea să nu fie ceva bun. Probabil că va dori să fi sucombat pe drum.

Îşi mişcase mâinile prin portbagajul strâmt, fără să dea de ceva ce ar fi putut fi folosit drept armă – un obiect de fier, o cheie, orice. Nu găsi nimic.

Când se întoarse pe partea dreaptă, ceva dreptunghiular i se presă de osul şoldului. Îl pipăi cu degetele şi o străbătu o rază de speranţă.

Telefonul celular.

Îşi aduse aminte că-l strecurase în buzunarul jeanşilor, noaptea trecută după ce a vorbit cu Kovac. David tocmai ieşise din casă ca o furtună. Îl sunase pe Kovac să-i relateze totul. Se afla chiar lângă casă, gata să-i vină în ajutor.

Când în final s-a dus la culcare, a fost prea epuizată pentru a-şi mai bate capul cu dezbrăcatul. Sau poate pentru că se simţea prea expusă şi vulnerabilă.

Cu mâinile tremurând, scoase telefonul din buzunar şi tastă un buton pentru a-l lumina.

911.

Degetele bâjbâiau, în timp ce apăsa pe butoane. Greşi. Încercă din nou.

Inima o izbea în coaste ca un pumn.

Singurul zgomot scos de telefon fură o serie de bipuri, apoi nimic. Pe ecranul luminat se citea un mesaj: Nu funcţionează.

Nu funcţionează.

Nu are semnal.

Nu e de niciun ajutor.

44.

Kovac sună la poliţia din Edina, pentru a trimite o echipă la blocul lui Ginnie Bird, care să nu-i dea voie să părăsească locuinţa, sperând ca aceasta să nu se fi întâmplat dracului deja. De când se întorsese acasă, David Moore n-a rămas nici două secunde singur, pentru a-i telefona prietenei lui. Dar indiferent pe cine sunase pentru a-i trimite un avocat – pe Edmund Ivors, suspecta Kovac – acesta a putut să-i dea femeii Bird ideea să plece.

Ginnie Bird trebuia să fie separată de grup. Dacă ar putea să o prindă singură, Kovac ştia că ar reuşi să o facă să vorbească. Ea n-ar fi ştiut ce să facă fără Moore sau fără Ivors, care să-i pună răspunsurile în gură. Nu avea coloană vertebrală, pentru a-i rezista lui.

Când ajunse, ea stătea în refugiul din faţa clădirii arătând foarte nefericită, că se afla faţă în faţă cu doi poliţişti. Kovac se îndreptă spre ei.

— Domnişoară Bird. Te-au plictisit cumva tipii ăştia?

— Nu m-au lăsat să plec, zise ea îngrijorată. Nu pot să facă asta… pot oare?

— Ei bine, s-ar putea să fie vina mea, zise Kovac. I-am rugat să te reţină, până ajung eu.

Ginnie Bird ridică privirea suspicioasă.

— Nu am nimic de spus. Nu ştiu nimic despre ce i s-a întâmplat soţiei lui David.

— Deci ştiai că are nevastă, zise Kovac. Asta îmi confirmă că ai făcut o alegere proastă, Ginnie. Vreau să spun că a fost destul de rău că te-ai agăţat de un cretin ca Moore, chiar dacă n-ar fi fost însurat. De ce să treci prin toate aceste necazuri combinându-te cu un tip ca ăsta? Un mincinos fricos, fără coloană vertebrală, instabil…

— Îl iubesc! rosti ea cu emfază. Nu ştii nimic despre el.

Kovac dădu din cap.

— Dulceaţă, ştiu totul despre toţi David-Moore-ii din lume. De ce nu intrăm înăuntru? sugeră el arătând spre blocul ei. Sunt sigur că nu doreşti ca toţi vecinii să înţeleagă situaţia?

— Sunt arestată? întrebă ea.

— Nu. Ar trebui să fii? Kovac ridică o sprânceană. Ai ceva de ascuns?

— Nu! insistă ea. Aruncă pe furiş o privire spre clădire, încercând să vadă

cine se uita pe fereastră.

— Bine, rosti apoi. Să mergem înăuntru.

Îi plăcea iluzia de legitimitate. Era important pentru ea ca lumea din jur să creadă că aparţine acestei părţi elegante a oraşului.

— Nu, zise Kovac. Ginnie Bird tocmai se îndrepta spre clădire. Se întoarse şi îl privi uluită. Nu, rosti el din nou. Știi ceva? Nu am timp pentru tot rahatul ăsta.

— Dar…

— O femeie a dispărut. Cred că tu știi ceva, zise Kovac agresiv făcând un mic pas spre ea cu voce ridicată. Și ar fi mai bine să scuipi adevărul, sau vom vorbi despre asta într-o cameră de opt-pe-zece de la secţie.

— Nu știu nimic, insistă ea, dar își menținu vocea scăzută.

— Știi cine e tipul blond care s-a întâlnit cu voi la bar vineri seara, zise Kovac. Vreau un nume.

— Nu-i cunosc numele!

— Poate că nu-ți cunoști nici propriul nume, domnișoară Bird, zise Kovac. Dacă ți-aș introduce amprentele digitale în sistemul nostru de control, cine se va dovedi că ești? Lacrimi uriașe îi umplură ochii și fața ei se contractă într-o expresie neplăcută. Se întoarse într-o parte, apoi în alta, neștiind ce să facă sau să spună. Vreau un nume, continuă Kovac. Ea își duse mâinile la față și începu să plângă. Nimeni nu are milă de tine, afirmă aspru Kovac. Eşti o târfă drogată, care a furat soţul unei judecătoare dispărută. Știi a ce sună asta? Sună a motiv. Nu puteai să ai ceea ce îţi doreai, atâta timp cât Carey Moore îţi stătea în drum. Nu mă îndoiesc că cunoști o mulţime de interlopi care pot să facă o treabă murdară pentru tine.

Ginnie Bird scoase un sunet ca al unei sirene, acoperindu-şi în continuare fața cu mâinile. Kovac ridică brațele și făcu un pas înapoi.

— Asta e. Am scos destule de la rahatul ăsta. Se întoarse spre polițiști. Luaţi-o băieți!

— Donny, hohoti ea. Donny Bergen.

— Cum l-ai cunoscut? întrebă Kovac. Suspină dar nu răspunse. Kovac se postă în fața ei. Cum l-ai cunoscut? repetă el întrebarea.

— E fratele meu.

45.

Liska reuşise să descopere în computer raportul asupra incidentului morţii Rebeccăi Rose Haas. Scurt şi la obiect. Un detectiv cu numele Rothenberg condusese investigaţiile. Şase luni mai târziu, s-a pensionat şi s-a mutat în Idaho. Liska îşi amintea petrecerea ocazionată de pensionarea lui, la Patrick's, un bar al poliţiştilor strategic plasat la jumătatea drumului dintre Departamentul de Poliţie Minneapolis şi Biroul şerifului districtului Hennepin.

Situaţia părea clară. Rebecca Haas nu avea niciun duşman pe lume. Fusese pur şi simplu una din persoanele care mor în fiecare an, într-un accident în propria lor casă.

Conform lui Rothenberg, un vecin vorbise cu ea în jurul orei două în aceeaşi zi, când doamna Haas era foarte emoţionată de perspectiva de a mai lua încă un copil în grijă. Marcella Otis de la Serviciul Copiii şi Familia venise acasă la ea săptămâna aceea, pentru a stabili detaliile.

Cândva între două şi un sfert şi patru jumătate, în aceeaşi după-amiază, Rebecca Haas se pare că a căzut cu capul înainte pe scările de la subsol. A fost găsită pe pardoseala pivniţei, cu rufele murdare din coşul pe care îl căra împrăştiate în jurul ei.

Liska trase maşina în faţa casei Haas, parcă pe stradă şi urcă pe trotuarul ce ducea spre veranda din faţă. La uşă nu răspunse nimeni. Chrysler-ul lui Wayne Haas nu se afla pe alee.

Înconjură casa pe o latură, gândindu-se la Wayne Haas şi la tensiunea lui mare. Poate că se afla înăuntru, zăcând pe duşumea, ca urmare a unei congestii cerebrale.

Poate că hotărâse să plece dracului din acest loc, să strângă tot şi să se arunce într-un autobuz ce mergea la San Diego. Cine putea să-l condamne?

Coti după colţ, spre curtea din spate. Haas şedea la o masă de grădină, cu coatele pe ea şi capul în mâini.

— Domnule Haas? Ridică capul şi o privi traversând curtea. Regret că te deranjez aşa dimineaţă.

— Oare? Arăta parcă mai mic şi mai palid în lumina strălucitoare a soarelui. Cred că n-ai venit să-mi spui că l-ai prins pe Dahl.

— Nu. Aş vrea să fi putut să o fac.

— Atunci, eşti aici pentru a mă acuza de ceva? De ce? Nu m-am mai uitat la televizor. Nu dau decât ştiri rele.

Liska se aşeză vizavi de el, la masa de grădină şi îşi puse coatele pe ea. Hotărâse deja să nu-i spună despre răpirea judecătoarei Moore, dacă nu va aduce el vorba. Va fi mai puţin suspicios, dacă îi va pune întrebări despre fiul lui.

— Aşa mi se pare şi mie. Cum te simţi?

El încercă să râdă, dar nu avea nici respiraţia nici energia pentru aşa ceva.

— De ce ţi-ar păsa ţie?

Liska oftă.

— Ştii, la începutul activităţii noastre a trebuit să învăţăm să nu ne substituim victimelor, sau celor care le iubesc. E prea greu, prea dureros şi ne influenţează obiectivitatea. Dar asta nu înseamnă că nu avem sentimente, domnule Haas. Regret toate cele prin care a trebuit să treci. Am doi băieţi. Şi în fiecare zi văd ce se întâmplă, fapte săvârşite de oameni… şi mă gândesc la băieţii mei. Dacă…? Ce aş face? Nu cred că aş putea suporta.

Haas rămase tăcut pentru o clipă, privind spre partea împădurită din spatele proprietăţii lui.

— Ai reuşi, rosti el până la urmă. Nu ştiu cum, sau de ce, dar ai reuşi.

— Să văd că se face dreptate?

— Nu ştiu. Ce e dreptatea? Nu e ceea ce i se va face lui Karl Dahl.

— Ba da, rosti Liska, deşi nu era sigură dacă se va întâmpla chiar aşa. Criminalii nu primesc întotdeauna exact ceea ce merită, în această viaţă. Acesta era unul din motivele pentru care continua să creadă în Dumnezeu, în speranţa că aceştia vor primi un picior în fund, măcar în viaţa de apoi.

— Uneori doar furia e cea care te menţine în stare de funcţionare, se confesa el. Şi îţi imaginezi că dacă laşi furia să treacă, nimic altceva nu mai contează.

— Ai pe cineva cu care să poţi discuta despre asta? întrebă Liska. Un prieten? Un duhovnic?

El încercă din nou să râdă.

— Nu am pe nimeni. Nimeni nu vrea să mă cunoască. E ca şi cum îşi închipuie că pot să-i molipsesc, că cineva s-ar putea să vină acasă la ei şi să le omoare şi lor familia.

— Îl ai pe fiul tău.

— Se presupune că trebuie să fiu puternic pentru el. Dar el e cel care are grijă de mine, parcă aş fi invalid.

— Te iubește foarte mult, rosti Liska. Mă surprinde că nu e aici, cu tine.

— A rămas peste noapte la prietenul lui, puștiul Walden. Stă acasă prea mult. Uneori trebuie pur și simplu să-l azvârl afară din casă, să-l fac să devină copil, așa cum e de fapt. Nu prea a avut multe ocazii să fie.

— Ce vârstă avea Bobby când tu și prima ta soție l-ați înfiat?

— Zece ani.

— Trebuie că a fost o mare schimbare pentru toți. Haas nu răspunse. Scoase o țigară din pachetul Winston și o puse între buze. Privi dincolo de Liska, ca și cum nu era acolo. Am înțeles că mama lui naturală s-a sinucis, continuă aceasta.

— S-a spânzurat, răspunse el aprinzând țigara. Chiar în fața lui.

— O, Doamne!

Liska nu putea decât să-și imagineze ce i-a provocat asta copilului. Doar de zece ani și forțat să-și vadă mama omorându-se. Ce trebuie să fi gândit, să fi simțit? Neajutorare. Neputință. Teroare. Furie, că mama lui îl părăsea. Vinovăție, deoarece copiii adesea se simt răspunzători pentru lucrurile rele ce se întâmplă. Deoarece lumea lor gravitează în jur, cred că într-un fel oarecare ar fi putut să prevină întâmplările. Dacă n-ar fi aruncat mingea de baseball prin geamul din față! Dacă nu ar fi dat de necaz la școală! Dacă ar fi însemnat destul pentru ea…

— Și apoi să-ți pierzi prima soție, cea de a doua mamă a lui! Asta trebuie că a fost prea dur pentru el.

— L-a iubit, afirmă Haas. Nu conta cât de dificil era. Pur și simplu îl iubea.

— Bobby mi-a spus că și lui i-a plăcut de Marlene. Mi-a zis că tot timpul făcea prăjituri. Wayne Haas zâmbi ușor amintindu-și, înainte ca un nor de supărare să se aștearnă din nou pe figura lui, mai negru ca înainte. Mi-a mai spus că tu și cu el făceați o mulțime de lucruri împreună, adăugă Liska. Mergeați la pescuit, vă jucați de-a prinselea. Îi lipsesc toate astea. Îi lipsești tu. Ochii lui se înroșiră și privi dincolo de ea, stânjenit că plângea în fața ei. Aveți nevoie unul de altul. Acesta e modul de a vă vindeca amândoi.

Se ridică de la masă și depuse o carte de vizită de serviciu lângă mâna lui Wayne Haas, după care plecă simțindu-se rușinată de ea însăși, că s-a folosit de emoțiile unui om distrus, pentru a culege informații despre propriul lui fiu.

Cel puțin nu i-a lăsat nicio cicatrice. Tipii cu această meserie puteau să-i intimideze pe martori sau pe făptași, să-i sperie, să-i rănească pentru a-i face să coopereze. Fiind mică și femeie, pentru ea era mai bine să se bazeze pe

amabilitate, pe căi mai ocolite, pentru a obține informații. Să fie lipsită de penis însemna pentru ea un avantaj, măcar o dată în viață.

Casa lui Jerome Walden se afla la următoarea intersecție. Răspunse atrăgătoarea și adorabila doamnă Walden, mahmură, purtând încă machiajul de noaptea trecută, cu un capot transparent cu imprimeu leopard aruncat peste un sutien dungat ca o zebră și chiloți. Ar fi putut fi arestată pentru crimă împotriva bunului gust.

Liska îi arătă legitimația prin ușa cu geam.

— Acum ce mai e? se plânse femeia. E vorba de Ray Malone? Nu știu nimic, decât că e un pui de căţea și că îmi datorează bani.

— El ți-a făcut vânătaia asta? întrebă Liska referindu-se la un ochi negru ce începuse să roșească.

— M-am lovit de ceva.

Ce semăna cu un pumn, gândi Liska dar nu-și exprimă gândul.

— Fiul tău e acasă?

Femeia păru suspicioasă.

— De ce?

— Pentru că întreb eu.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Este cel pe care îl am pentru tine, răspunse Liska plictisită. De ce femeilor ca aceasta li se permite să aibă copii, era peste înțelegerea ei. N-ar trebui să-ți ofer nici atât, continuă ea. Din cauza stării în care se află casa, ar trebui să chem serviciile sociale.

— O, du-te dracului, domnișorică cu blazer de tweed.

— Ori răspunzi la o afurisită de întrebare, ori dau un telefon și te reclam, rosti Liska fermă. Ți se va lua copilul, ca și cecurile ajutorului familial.

Mama lui Jerome Walden se încruntă la ea, încercând să hotărască dacă Liska blufa și cântărind cât de mult ar dăuna modului ei de viață pierderea ceculuicu ajutorul social.

— Nu e acasă, răspunse într-un târziu.

— Unde e?

— Ca și cum se poate presupune că aș ști? E practic adult.

De undeva din fund se auzi o voce puternică de bărbat.

— Hei, baby, unde ești? Vino să mi-o sugi!

Liska ridică o sprânceană.

— Te cheamă datoria.

Femeia îi arătă degetul mijlociu și îi trânti ușa în nas.

Ce ar fi putut să aştepte de la o femeie cu un astfel de comportament animalic?

Cu o mamă ca asta, era o minune că Jerome Walden nu se afla deja pe lista celor mai căutaţi criminali.

Dar cea mai serioasă întrebare ce se ridica în faţa ei, în timp ce se îndrepta spre maşină şi apoi spre sediu, era: unde se aflau acum Jerome Walden şi Bobby Haas şi ce iadului puneau la cale?

46.

Carey încercă din nou să dea telefon. Tot nimic. Ținea butoanele apăsate, pentru a menține telefonul luminat și încercă să-l folosească asemeni unei lanterne. Nu găsi nimic la îndemână, care să poată fi folosit ca armă, când răpitorul va opri mașina.

În timp ce îndrepta celularul spre dreapta, lumina fu reflectată de ceva. Căptușeala din plastic a interiorului portbagajului se lumină.

Pipăi în jur, încercând să găsească un mod de a pătrunde dedesubt, pentru a trage de ea. Își îngropă degetele în ea, trase, își rupse două unghii.

Închizând ochii, folosi un capăt al telefonului ca pe un ciocan și lovi plasticul până crăpă.

Trăgând de învelișul spart, pipăi pe dedesubt. Și astfel, degetele dădură peste ceva.

Sârme.

Spre stopurile din spate? Spre semnalizatoarele de viraj? Mulți criminali își terminau cariera fiind prinși în trafic.

Carey trase de sârme și le scoase, rugându-se să fie observați de un polițist de la circulație.

47.

Liska intră în camera de război simțindu-se tulburată și neliniștită. Sunase la BOLO să afle de Chrysler-ul lui Wayne Haas, de Bobby Haas și de Jerome Walden. Nu erau prea multe de spus, față de ce putuse ea să descopere. Nu putea să și-i închipuie pe băieți răpitorii judecătoarei Moore. Aceasta reieșea clar de peste tot. Dar continua să mute în minte piesele puzzle-ului vieții lui Bobby Haas, iar și iar, fără să-i placă niciuna din imaginile peste care dădea.

Femeile din viața lui Bobby n-au avut niciuna o soartă bună. Mama s-a sinucis în prezența lui. Prima doamnă Haas a murit căzând pe scări. A doua doamnă Haas a fost ucisă. Judecătoarea Moore a fost atacată și probabil ar fi fost și ea ucisă, dacă alarma mașinii nu l-ar fi speriat pe asasin. Și acum plecase, dispăruse.

Ideea că băiatul era implicat în vreuna din întâmplări îi făcu pielea de găină. Arăta așa de dulce, părea așa de politicos, așa de vulnerabil. Faptul că avusese parte de atâta tristețe și tragedii în viață, declanșă în Liska instinctul de mamă și o făcu să dorească să-l înconjoare cu brațele și să-l reconforteze. Nu era mult mai mare decât Kyle, primul ei născut. Era greu pentru ea să-l privească pe Bobby Haas, fără să-l vadă pe Kyle și să vrea să-l protejeze.

Îi spusese că Rebecca Haas a murit de cancer.

Minciuna îi stătea ca o pietricică în pantof – mică dar iritantă, ceva la care nu se putea opri să nu se gândească.

De ce a mințit?

Deoarece crezuse că, spunându-i adevărul unui polițist, va da naștere la suspiciuni?

Sau a fost doar ceea ce a spus Marcella Otis, că Bobby nu mai voia să se gândească la decesul violent al primei lui mame care l-a îngrijit? Locotenentul Dawes a sugerat că băiatul probabil s-a simțit mai puțin monstru spunând că mama lui a murit de cancer, decât să fie cunoscut ca un puști cu o mulțime de morți violente în viața lui.

— Ai sosit tocmai la timp pentru a vedea filmul, zise Tippen. Liska i se alătură, așezându-se în capul mesei, în timp ce Elwood introducea caseta video în VCR și aprindea ecranul televizorului. De ce ești așa sumbră? o întrebă Tippen.

Ea ridică din umeri.

— O, nu știu. Poate că are de a face cu faptul că în fiecare zi a vieții mele mă lovesc de moarte, de depravare și de decăderea unei civilizații odată mărețe.

— Încetează să mai scâncești, o repezi Tippen. Ar fi putut fi și mai rău. Ai fi putut fi ajutorul de șerif, care nu l-a încătușat pe Karl Dahl de targa mobilă.

— Vreo veste despre el?

— Nimic. Probabil că va reapărea după ani de zile, dovedindu-se că activează ca director al unui azil de copii și de femei fără domiciliu, undeva în Milwaukee. Creditat cu orchestrarea dispariției a numeroși oameni ai străzii.

— Ei bine, asta mă înveselește, zise Liska. Scuză-mă până mă duc să-mi tai venele.

Elwood apăsă butonul play și ecranul televizorului de umplu de granule alb-cu-negru, apoi cu o imagine aeriană a barului din holul hotelului Marquette, cu data și ora inscripționate în colțul din dreapta-sus al ecranului. Caseta era clară, imaginile destul de conturate pentru a se distinge fețele. Tastă repede-înainte, derulând caseta pentru a ajunge la ora care îi interesa.

— Iată-l pe David Moore și iubirea sa, zise Tippen atingând cu un deget ecranul.

— Ohooo! rosti Liska încrețindu-și nasul la vederea prietenei lui Moore, târfa-drogată prăvălită toată peste el. Vino în cameră! Elwood grăbi caseta până când Edmund Ivors se alătură petrecerii, apoi o mai avansă puțin, iată-l, anunță Liska.

Într-o parte se afla tipul subțire, îmbrăcat în negru, cu părul blond aproape până la umeri. În mod clar, de la distanță putea fi luat drept femeie.

Acesta se îndreptă spre masă, se aplecă și dădu mâna cu David Moore, putând fi văzut astfel din profil.

Tippen sări în sus.

— Îl știu pe tipul ăsta! E Lunganul Donny. Lunganul Donny Bergen.

— Cine e Lunganul Donny Bergen și de ce i se spune așa? întrebă Liska.

— E un star porno.

— Ohooo! Liska se ridică de la masă și se uită la Tippen cu dezgust. Nu-mi spune că ești fan! Nu vreau să am așa ceva în cap!

— Ce? întrebă Tippen ridicând din umeri. Omul e star cu drepturi depline.

— O, pe naiba! Credeam că știu deja destule despre tine!

— Știm de ce l-ai recunoscut, Tip, interveni Elwood. Întrebarea e: de ce îl cunoaște David Moore?

48.

Fratele lui Ginnie Bird.

Ei bine, de ce să nu se păstreze totul în familie? reflectă Kovac în timp ce se îndrepta în viteză spre casa lui Moore. David Moore dorea să-i fie înlăturată soţia din drum, Ginnie Bird de asemenea o voia pe Carey More înlăturată din calea ei şi se întâmpla să aibă şi un frate care era gata să facă treaba, pentru douăzeci şi cinci de mii de dolari. Curat şi la obiect. Ce gaşcă de nenorociţi – David Moore, prietena lui târfa drogată şi fratele ei, omul care loveşte.

Donny Bergen era subţire şi cu părul blond până pe umeri. Poliţiştii de veghe văzuseră Saab-ul bonei ieşind din garaj sâmbătă seara, cu bona blondă şi subţire la volan. Maşina a ieşit iar din garaj dimineaţă, cu o blondă subţire la volan şi a plecat. N-au bănuit nimic.

Moore trebuie că i-a comunicat codul de securitate, ceea ce explică cum a trecut Bergen de intrarea în casă fără să declanşeze alarma.

Acum întrebarea ce anume i s-a putut întâmpla bonei lua un aspect mult mai de rău augur. Dacă Donny Bergen a vrut să o ucidă pe Carey, Anka Jorgenson a putut fi prima lui ţintă. S-ar fi putut să o ucidă pentru a-i lua maşina şi să capete acces în casa Moore prin garaj.

Cu o mână pe volan, cu cealaltă pe celular, Kovac formă rapid numărul Liskăi. Răspunse la al doilea ţârâit.

— Ce e?

— Eşti la secţie?

— Da. De ce?

— Am nevoie să scoţi din calculator pentru mine câteva nume. Virginia Bergen şi Donny sau Donald Bergen.

— Donny Bergen e tipul de pe caseta din barul hotelului, zise ea.

— Ştiu. Tu de unde ştii?

— Tippen l-a recunoscut. Are o poveste înfricoşător de vastă, în legătură cu cunoştinţele lui din industria porno.

— *Porno?* rosti Kovac confuz. Despre ce vorbeşti?

— Despre Lunganul Donny Bergen, minunatul star porno. Tu despre ce vorbeşti?

— E fratele lui Ginnie Bird.

— Mama lor trebuie să fie foarte mândră! Şi acum ce facem?

— Trimite pe cineva la apartamentul lui. Dacă e acolo – ceea ce mă îndoiesc – ridică-l pentru interogatoriu.

Îi dădu adresa pe care i-o smulsese lui Ginnie Bird.

— Îl trimit pe Tippen, rosti Liska. Ar putea să-i ceară un autograf eroului său.

Kovac îşi simţea tensiunea ridicându-se. Capul începu să-i bubuie ca o tobă.

David Moore, ticălosul dracului de pui de căţea.

David Moore, cu prietena lui târfa drogată şi fratele ei *star porno* omul care loveşte. Cât de adânc în rahat a putut să se cufunde viermele ăsta?

Nu cercetă mai în amănunt legăturile lui Moore cu industria porno. Pentru moment, nu-l preocupa. Fantezia lui imediată se îndrepta spre Moore într-o cămăruţă, de la care el smulgea răspunsuri lovindu-l, după care îl lovea şi mai tare, doar din principiu.

Această fantezie i se perindă prin minte iar şi iar, făcându-l din ce în ce mai furios, pe măsură ce se apropia de casa Moore. Când intră pe alee, respira cu greutate şi ceafa îi luase foc.

Carele de televiziune se adunaseră iar în bloc, imediat ce au transpirat informaţiile despre dispariţia lui Carey Moore. Un grup de cameramani strigau toţi deodată. Se auzeau zbârnâind ca un nor de lăcuste. Kovac îi ignoră, trecând cu paşi mari pe lângă poliţiştii care stăteau de gardă la uşă.

Înăuntru, se îndreptă direct spre camera de lucru, unde putu să-l vadă pe David Moore stând în faţa căminului. Logan stătea cu spatele la uşă. Un al treilea bărbat discuta cu Logan. Ochii lui Moore se deschiseră mari când Kovac intră în cameră, îndreptându-se direct spre el.

— Tu, rahat fără coloană vertebrală! strigă Kovac îndreptând un deget acuzator spre Moore. Tu rahatul dracului fără şira spinării! Tu, târfa ta drogată şi fratele ei starul porno o să înfundaţi puşcăria până la moarte!

Moore se dădu înapoi, lovindu-se de uneltele şemineului şi împiedicându-se căzu lângă perete.

Logan ţipă, întinse mâna şi-l imobiliză pe Kovac, înconjurându-i umerii cu braţele.

Cel de al treilea bărbat se retrase în fugă, dându-se la o parte din calea lor.

Kovac continua să strige, continua să încerce să înainteze, luptându-se să se elibereze din braţele lui Logan.

— Am să-ţi ţintuiesc fundul nenorocit de perete! Eşti un om făcut! Eşti

terminat.

— Kovac! zbieră Logan în urechea lui.

— Nu știu despre ce vorbește! țipă Moore.

— Kovac! Locotenentul Dawes intră grăbită în cameră, cu doi polițiști în uniformă în spatele ei.

Aceştia i se alăturară lui Logan, pentru a-l apuca pe Kovac şi a-l scoate din încăpere pe hol.

Dawes îi striga în față. Kovac era așa de furios, încât nu putea să dea niciun sens vorbelor ei.

Odată afară din cameră, Logan îl împinse lipindu-l de un perete.

— Care dracului e problema ta? îi strigă lui Kovac în figură.

Kovac îl împinse deoparte.

— Totul e din cauza lui! țipă arătând spre ușa camerei de lucru acum închisă. Va muri, pentru că nu e în stare să stea drept și să meargă

— Destul! strigă Dawes la el. Nicio vorbă în plus.

Kovac ridică brațele forțându-se să-și stăpânească furia. Respira greu și transpira ca un cal. Logan se dădu un pas înapoi, făcând acelaşi lucru.

Dawes îl privi pe Kovac.

— Despre ce este vorba?

— Fratele prietenei lui, zise el. Cel de al treilea tip de la bar e fratele târfei, actor porno.

— Nu-mi pasă, nici dacă ar fi diavolul însuşi, afirmă Dawes. Ce se întâmplă cu tine, apărând aici în halul ăsta? Ce intenționai să faci? Să-l bați pe David Moore până moare, în fața avocatului său? Ți-ai pierdut controlul. Kovac se învârti în cerc, frecându-și fața cu mâinile. Tremura în timp ce fluxul de adrenalină îl părăsea. Du-te acasă, continuă Dawes. Kovac o privi. Du-te acasă, rosti ea din nou.

— E cazul meu.

— Ai nevoie să te retragi cu un pas, Sam. Acum.

El ridică o mână, continuând să se învârtească.

— Sunt în ordine. Mi-am ieşit din minți.

— Erai complet scos din minți. Nu pot să te văd amenințând oameni. Vei fi norocos dacă avocatul lui Moore nu te reclamă comitetului civil de revizuire.

— A dracului scârboşenie, bombăni Kovac. Ăsta de sub ce piatră a ieşit?

— E Anthony Costello, îl lămuri Logan. A ieşit de sub o piatră foarte costisitoare.

Kovac dădu din cap.

— Grozav! Lui David Moore i-a fost răpită soția, poate ucisă, iar Tony Costello înghite banii lui Carey, pentru a-l apăra pe dosul ăsta de fund. Și eu sunt singurul care am necazuri. Da, acesta e felul de lucru al sistemului.

— Ai făcut din asta ceva prea personal, Sam, zise Dawes. Știi prea bine.

Kovac se așeză pe scări și își luă capul în mâini scoțând un oftat puternic.

— Sunt bine.

— Ai nevoie de o pauză.

— Nu.

— Sam…

— Nu mă trimite acasă, locotenente, zise el privind-o. N-am să mă duc. E cazul meu. Carey Moore e responsabilitatea mea. N-am să mă retrag. Nu încerca să mă sileşti.

Îl privi pe Logan stând lângă uşa din faţă. Logan la rândul lui îl privea cu ochi de vultur.

Celularul lui. Dawes sună. Preluă convorbirea depărtându-se.

— Douăzeci şi cinci de miare pentru omul care loveşte, zise Kovac. Atâta bănet poate să-l cumpere pe viaţă, nu-i aşa?

— Poţi să faci legătura dintre Moore şi cel care loveşte cu ajutorul banilor? întrebă Logan. Presupunând că asta s-a întâmplat.

— Nu ştiu. E nevoie să cercetăm conturile lui Moore.

— Crezi că e implicat în afaceri porno?

— Aşa se pare. Trebuie să fie, din moment ce e combinat cu oamenii ăştia. Ginnie Bird şi fratele ei. Iar Ivors face parte din industria cinematografică şi îl are pe Moore în buzunar. Idiotul naibii! Filme documentare, pe dracu'!

Se uită în jos şi dădu drumul aerului din plămâni. Inima tot îi mai bubuia, ca un ciocan pneumatic. Tot ce putea să facă era să stea aşezat pe trepte.

— Vom avea şi situaţii mai rele decât asta, rosti Logan.

Kovac îl privi tăios.

— Deci?

— Deci ce a fost explozia asta la tine? O cunoşti pe Carey aşa bine?

— Știu că e victima de care răspund eu, rosti Kovac în defensivă. Știu că e responsabilitatea mea. Și sunt al naibii de sigur că dosul de fund din camera aia a făcut-o să dispară. E nevoie de mai mult de atât? Se presupune că trebuie să am mai puțină grijă, deoarece Carey Moore n-a fost încă violată, eviscerată și pusă pe foc?

Logan își ridică brațele.

— Nu. Doar…

— Nu contează, mai zise Kovac întorcându-se spre locotenentul Dawes, care se înapoia după convorbirea telefonică. Fața ei era gravă, în timp ce se uita de la unul la altul.

— A fost găsită bona.

49.

Trupul îi fusese înghesuit în portbagajul unui Volvo bleumarin ultimul model. Arăta ca o păpușă stricată, așa cum zăcea acolo cu picioarele legate, cu ochii larg deschiși și cu capul întors într-o poziție ciudată.

Purta un trening cafeniu de catifea Juicy Couture și o pereche de tenișI roz Puma. Îmbrăcată pentru o seară de sâmbătă în casă, gata să se uite la un film și să mănânce niște floricele.

— Eu… eu n-am nimic de a face cu asta.

Kovac îl privi plictisit pe tip.

Bruce Green. Douăzeci și șapte de ani. Un individ insipid, de un alb bolnăvicios și cu un ciuf de păr blond, ce arăta ca și cum l-ar fi furat de pe capul mort al lui Harpo Marx. Pantaloni de lucru și o cămașă de rugby negru cu galben. Își tampona nasul cu o batistă însângerată. Pe frunte îi crescuse un cucui cât un ou de gâscă.

— Eu… m-am uitat doar o clipă în jos, continuă Green nervos. Mi-am accelerat Blackberry-ul și… când am ajuns, m-am ciocnit cu ea și a fost aruncată afară…

— Gura, rosti Kovac tăios. Se întoarse spre polițistul în uniformă care ajunsese primul la fața locului, Hovney, o femeie clădită ca o cutie de scrisori colțuroasă, cu o față ca partea turtită a unei nicovale.

— S-a ciocnit de Volvo-ul parcat aici în refugiu, informă ea. Portbagajul a pocnit deschizându-se. Restul e istorie.

Mașina lui Green, o Honda pătrată și urâtă, de un verde-mazăre, suferise stricăciuni la partea din față. Piesele din plastic erau zdrobite și zăceau pe jos.

Strada fusese împrejmuită de cordonul poliției. O jumătate de duzină de mașini de poliție stăteau în diverse unghiuri, la fiecare capăt al locului coliziunii.

Kovac își puse o pereche de mănuși și încercă să întoarcă fața bonei. Cadavrul era rigid. Echipa de supraveghere din a doua tură raportase că fata a plecat din casa lui Moore în jurul orei zece și jumătate seara. Nu mai trăise mult după aceea. Rigor mortis începea să se instaleze la două până la patru ore după moarte. La rigiditatea totală se ajungea în intervalul dintre opt și douăsprezece ore de la deces.

Mașina fusese parcată pe o stradă lăturalnică colț cu 7-Eleven, unde se

presupune că se dusese Anka să ia un film şi să cumpere ceva de mâncare, exact dincolo de aleea ce înconjura magazinul prin spate. Probabil că asasinul a parcat iniţial pe alee, unde nu putea fi văzut. A înhăţat-o pe fată, a tras-o pe alee, a ucis-o şi i-a pus cadavrul în portbagajul maşinii lui, scoţând-o apoi de pe alee şi parcând-o pe refugiu. După care s-a urcat la volanul Saab-ului bonei şi calm s-a înapoiat la casa Moore.

Maşina trebuie că era echipată cu telecomandă pentru deschiderea uşilor graiului. Cheile casei erau probabil pe acelaşi inel cu cheile Saab-ului. A putut să o forţeze pe bonă să-i divulge codul de securitate care dezamorsa alarma casei, înainte de a o ucide. Sau, aşa cum speculase Kovac mai devreme, David Moore pur şi simplu i l-a dat el, odată cu cei douăzeci şi cinci de mii de dolari.

— Bănuiesc că o putem scoate pe bonă de pe lista suspecţilor, rosti Liska.

Hovney reluă.

— Saab-ului i-a fost schimbat numărul de înmatriculare…

— A schimbat numerele între ele, zise Kovac. Ceea ce înseamnă că anunţul transmis pentru a fi căutată maşina bonei avea alt număr de înmatriculare. A cui e maşina asta?

— Numărul VIN leagă maşina de cineva cu numele Christine Neal, rosti Dawes.

— A încercat cineva să o contacteze pe femeia asta? întrebă Kovac.

— N-a răspuns la telefon, rosti Dawes. Am trimis o echipă acasă la ea.

Kovac dădu din cap, ofticat de pierderea fără rost a unei vieţi. Dacă Anka nu a fost implicată în planul împotriva lui Carey – ceea ce era clar – nu era nimic altceva decât o pierdere colaterală, încă o persoană care trebuia înlăturată din drum, astfel încât planul de a pune mâna pe Carey să poată continua, aşa cum fusese întocmit.

Dacă Donny Bergen era făptaşul, nu avea niciun sens să ucidă pe cineva pentru a-i lua maşina. Prea riscant. Şi nici n-ar fi folosit propriul lui vehicul, din acelaşi motiv evident. Dar n-ar fi fost dificil să fure o maşină, fără a distruge un suflet.

— Maşina Volvo a fost reclamată ca furată? întrebă el.

— Nu.

Kovac dădu din cap.

— Ei bine, să sperăm că doamna Neal e plecată în vacanţă.

50.

Maşina încetini şi intră în curbă. Prundişul scrâşni sub cauciucuri şi inima lui Carey ajunsă în gât începu să bată mai tare. Nimeni nu era dus într-un loc izolat, împotriva voinţei lui, fără un motiv serios.

Încercă din nou telefonul, dar tot nu avea semnal, iar bateria începuse să dea semne de oboseală. Carcasa telefonului crăpase când a spart căptuşeala din plastic a capacului. Cu mâinile tremurând, îl închise şi-l vârî din nou în buzunarul din faţă al jeanşilor. Poala cămăşii îi va ascunde conturul… Atât timp cât va mai purta cămaşă.

Maşina se opri.

Nu avea nicio armă. Forţa ei fizică, chiar cu adrenalina care o alimenta, nu se va putea compara cu a unui bărbat gata să o distrugă. Maşina se clătină când şoferul coborî.

Îşi reţinu cu forţa aerul în plămâni, aşteptând ca portbagajul să fie descuiat, aşteptând brusca orbire a luminii când capacul se va ridica, aşteptând să vadă în sfârşit faţa răpitorului ei.

Dar portbagajul nu se deschise.

Se deschise însă o portieră, dar nu urcă nimeni.

Carey se întreba unde iadului se află. Nu se auzea zgomot de trafic. Şi nici sunete de voci omeneşti. Tot ce putea auzi era cârâitul gâştelor ce zburau spre sud din faţa iernii. Invidia libertatea lor şi îi mulţumea lui Dumnezeu că cel puţin nu auzea sunetul unei cazmale săpând un mormânt.

51.

Căsuţa ţărănească a Christinei Neal ar fi arătat ca un cămin, dacă s-ar fi găsit undeva pe insula Nantucket. Micul garaj era gol. Uşa din faţă a casei era încuiată, dar o mână micuţă pictase un semn pentru vizitatorii invitaţi, prin care îi saluta şi îi anunţa „Bunica Locuieşte Aici”.

Poliţiştii în uniformă sunară la soneria de la intrare şi priviră pe ferestre, dar nu descoperiră nici urmă de Christine Neal.

Dawes dădu semnalul.

— Forţaţi intrarea.

Casa era liniştită şi mirosea proaspăt, ca şi cum tocmai fusese curăţată.

— Ei bine, ăsta e locul ciudat al cuiva căruia îi lipseşte o doagă, zise Liska.

— Ce?!? întrebă Kovac.

— Uită-te la locul ăsta, zise ea. E aşa… aşa… *curat.*

La cererea lui Kovac, se întâlniseră acasă la Neal. Erau amândoi detectivi buni, cu drepturi depline, iar lui Kovac îi plăcea felul cum lucrau împreună la locul faptei. Se completau unul pe altul în felul cum vedeau lucrurile, în senzaţiile pe care le simţeau, în modul cum interpretau ceea ce observau.

— Nu toată lumea împărtăşeşte punctul tău luminos de vedere în privinţa ordinii, zise Kovac învârtindu-se în jurul camerei de zi şi căutând ceva nelalocul lui.

Îl trimisese pe unul dintre ofiţeri în curtea din spate şi pe altul în pivniţă. Dawes stătea la uşa din faţă, cufundată în discuţie cu şeful detectivilor şi încercând să-i explice dezastrul de la casa Moore.

— Nu toată lumea are doi băieţi şi un poliţist criminalist în familie, comentă Liska. Uită-te la modelul covorului ăsta. Recent aspirat. Sunt norocoasă dacă eu pot să-mi *disting* măcar covorul.

— Hmmm… Ai putea să-i spui lui Speed că poate să se lipsească de sprijinul unuia dintre delincvenţii lui, pentru a face ordine în casa ta o dată pe săptămână.

— Ha. Doi băieţi şi un poliţist criminalist dos de fund. Chiar dacă aş avea o casă asemănătoare, ar mirosi a şosete transpirate, a ţigări şi a mâncare mexicană proastă.

Intrară în bucătărie găsind-o la fel de imaculată.

— Băieţii sunt la el săptămâna asta? întrebă Kovac.

— Mda. De abia aştept să aflu ce scamatorie folositoare i-a învăţat de data aceasta, zise Liska. Ultima dată când au fost la el, i-a învăţat cum să doboare un drogat, fără să intre în contact cu acul infectat.

Kovac privi afară pe fereastra de deasupra chiuvetei, în curtea din spate înconjurată cu gard. O sperietoare fericită atârna de un stâlp în grădina de legume presărată cu dovleci portocalii.

— Acesta e Speed, întotdeauna un tată model, comentă el.

— E tot ce vor ei, rosti Liska. Ei, ia uită-te aici. E supravieţuitoare a cancerului de sân.

Stătea în faţa frigiderului privind colajul fotografiilor. Viaţa şi timpul Christinei Neal.

— Pentru Dumnezeu, sper că se află în vizită la nepoţii ei, zise Kovac.

Ofiţerul care urcă din pivniţă spuse:

— Nimic jos, doar rufe ude în maşina de spălat.

Kovac se înapoie în hol cercetând baia – imaculată – şi continuă spre ceea ce considera că ar putea fi dormitorul.

Aspiratorul trecuse şi prin această cameră, chiar şi peste cuvertura albă ajurată, aşternută împotriva prafului pe patul de mărime regală.

Kovac privi în jur. Nimic nu fusese răsturnat sau deranjat.

Se lăsă pe un genunchi lângă pat şi ridică cuvertura.

Christine Neal îl privea fix, cu ochi orbi.

52.

— Nu-mi intră în cap, zise Kovac. De ce a ucis-o pe femeia asta? Doar pentru a-i lua maşina?

— Poate că o cunoştea, sugeră Liska. Poate că putea să-l identifice.

— Ai impresia că Christine Neal se ocupa cu pornografie? Are o întreagă colecţie de peste cincizeci de filme porno, de care eu nu ştiu?

— Nu vreau să ştiu asta. Mă bazez doar pe Tippen.

Kovac pufni.

— Te rog. Doar nu crezi că se uită la filme porno!

— Mda, dar auzind-o chiar din gura lui mi s-a părut prea mult.

Stăteau în curtea din faţa casei Christinei Neal, aşteptând legiştii pentru a scoate victima şi a o înfăşură în punga neagră anonimă pentru cadavre. Ultima acţiune privată a Christinei Neal.

Până la sfârşitul zilei poliţiştii şi mass-media vor scoate la iveală amănuntele vieţii ei, ca pe nişte măruntaie dintr-o carcasă. Până la sfârşitul zilei următoare, oricine cu abonament la televizor sau la ziar va şti câţi ani avea, cine făcea parte din familia ei. ce ştiau vecinii despre ea, ce simţeau colegii de muncă despre ea.

Kovac îşi aprinse o ţigară, aruncându-i Liskăi o privire de avertizare. Ea ridică mâinile în semn de capitulare.

— Poate că făptaşul n-a fost Donny Bergen, îşi exprimă părerea locotenentul Dawes.

— El a fost, se repezi Kovac.

— De ce? Pentru că tu vrei să atribui întregul plan lui David Moore?

— Totul se potriveşte, insistă el. Atacul de vineri seara, Bergen apărând la barul hotelului îmbrăcat în negru, exact ca tipul de pe caseta din parcarea garajului. Moore dorind să termine mariajul, dar fără să piardă nimic. Carey răpită, ucisă şi el, soţul îndurerat, tatăl devotat rămas singur, care moşteneşte totul via Lucy.

Telefonul lui Dawes sună. Ea oftă şi preluă convorbirea, depărtându-se.

Liska îşi schimbă greutatea pe piciorul drept, efectiv apropiindu-se de partenerul ei. Stăteau în colţul din dreapta privind casă, cu spatele la grupul de ziarişti care se aduna şi la privitorii curioşi.

Kovac se uită la casă, îşi duse ţigara la buze, conştient că ea îi putea vedea

tremurul uşor al mâinii. Ucigaşul a lovit de două ori, fără raţiune. Nu aveai niciun motiv să crezi că nu o va face din nou. Mai ales dacă a fost plătit să o facă.

Christine Neal şi bona au fost ucise doar ca divertisment. Ar fi putut să fure orice maşină, fără să facă rău nimănui. Să-şi pună mască, să le lege pe femei şi să le astupe gura. Nu trebuiau neapărat să-l vadă.

— Sam, există şi alte posibilităţi, zise Liska.

— Poate că există, cedă el. Dar e bună vreuna din ele, Tinks? Crezi că toate acestea vor ajunge să aibă un sfârşit fericit? Ştii tot atât de bine ca şi mine că cele mai multe victime răpite sunt ucise în primele câteva ore de la răpire, sau deloc. Şi acestea din urmă sunt cele luate pentru răscumpărare. Dar aici nu s-a cerut nicio răscumpărare. N-a existat niciun telefon. Şi nici nu va exista vreunul. Hai să spunem că nu e Donny Bergen, sugeră el în continuare. Cine e următorul suspect? Stan Dempsey? Băiatul tău Bobby? Crezi că vreunul din aceste scenarii se va termina cu bine? Am descoperit două femei moarte în interval de o oră.

— Ai nevoie să te aduni, Kojak, zise Liska fermă dar blândă, în timp ce legiştii apărură în faţa uşii cu o targă mobilă. Dacă mai e vie Carey Moore, în mod sigur că nu are nevoie să-i scrii tu necrologul.

Kovac strânse din ochi şi-şi frecă fruntea cu o mână. Ceea ce făcea ca un poliţist să fie bun era obiectivitatea. Obiectivitatea şi o tenacitate câinească. Îşi clădise cariera pe ambele.

Termină ţigara, o stinse pe o treaptă şi aruncă mucul într-un felinar sculptat dintr-un bostan.

Liska îi puse o mână pe braţ atrăgându-i din nou atenţia asupra ei. Îngrijorarea din ochii ei îl mişcă.

— Eşti în regulă?

Kovac se forţă să zâmbească.

— Rămâne de văzut, nu-i aşa? Mai bine aş lucra la zece asasinate, decât la o răpire.

— Ar fi mai bine să nu te acuzi, îl atenţionă Liska. Ăsta nu e decât un rahat de auto-toleranţă. Va trebui să-ţi trag un picior în fund.

Până la urmă el reuşi să chicotească, nu pentru că se simţea mai bine, ci pentru că asta a fost reacţia pe care o aştepta Liska.

— Hai să ne întoarcem la treabă, Clopot de Tinichea, rosti el. Avem nişte crime de rezolvat.

53.

Liniștea dură atât de mult, încât Carey începu să creadă că a fost abandonată. Poate că maşina a fost părăsită pe şinele de tren şi trebuia să-şi aştepte moartea gonind spre ea urlând. Poate că maşina a fost lăsată în fundul unei gropi de gunoi şi va muri de deshidratare, după zile de suferinţă. Poate, orice.

Pipăi printre bucăţile de plastic sparte din căptuşeala capacului, pentru a găsi un ciob pe care să-l folosească drept armă, în caz că răpitorul va veni totuşi la ea.

Se întreba cine putea să fie. Stan Dempsey? A mers realmente aşa departe, s-a cufundat aşa de adânc? Era poliţist, pentru numele lui Dumnezeu! Cum putea să împace răul făcut oamenilor, poate chiar uciderea lor, cu cei peste douăzeci de ani de serviciu ca ofiţer de poliţie?

Dreptate, a spus Kovac. Dempsey interpreta dreptatea aşa cum o percepea el. Făcea un act de dreptate, deci cum ar putea fi considerat crimă?

Ar fi vrut să fi văzut caseta video lăsată colegilor lui. Care era comportamentul lui? Care era tonul vocii? Cum arăta? Cum suna?

Dar ce se întâmplă dacă nu era Stan Dempsey? Ce era de spus despre suma scrisă de David, 25.000 de dolari. Ce se întâmplă dacă Kovac a avut dreptate de la bun început şi soţul ei dorea atât de tare să o scoată din viaţa lui, încât angajase pe cineva să o ucidă?

Se întreba dacă Kovac o căuta. Aproape sigur că da. Probabil că a sunat-o mai devreme, sau a intrat în casă şi s-a servit cu cafea. Dar cum şi-ar putea închipui unde să caute? Era acul în carul cu fân.

Se gândi la Lucy. Unde era? Îi era frică? Era cu David? Era în viaţă?

Pietrişul scrâşni sub tălpi. O cheie fu introdusă în broasca portbagajului şi răsucită.

Când capacul se ridică, lumina soarelui 6 izbi pe Carey direct în faţă orbind-o. Silueta unei persoane se apleca deasupra ei, dar nu putea să-i distingă trăsăturile. Putea doar să spună că părul îi ajungea până la umeri. Coafură de femeie, gândi ea.

— Acum poţi să ieşi, Carey. Am pregătit totul pentru tine.

Voce de bărbat.

Se aplecă mai mult spre ea, pentru a o ridica.

Îngrozită, Carey îşi aruncă braţul în sus şi-l izbi cu ciobul de plastic spart, îndreptându-i ascuţişul spre obraz. El ţipă şi făcu un pas înapoi.

Afară din portbagaj! Afară din portbagaj!

Mintea îi alerga mai repede decât putea să se mişte. Fusese înghesuită în portbagaj prea multă vreme, astfel încât înţepenise, iar trupul îi era deja rănit cu ocazia atacului. Comoţia îi făcu capul să pulseze, în timp ce încerca să se târască afară din portbagaj.

Picioarele atinseră pământul, dar erau atât de slăbite încât se îndoiră sub ea. Ateriză pe genunchii loviţi, săgetată de durere. Neîndemânatică îşi adună picioarele sub ea şi încercă să se împingă în sus, să o ia la goană, chiar înainte de a se fi ridicat complet.

Lumea din jur se legănă dintr-o parte în alta. Se poticni, căzu, încercă din nou, Se poticni, căzu. Pământul venea în întâmpinarea ei, noroi uscat şi pâlcuri de buruieni uscate ce deveniseră cafenii. Întinse braţele pentru a preveni căderea, astfel încât mici pietricele îi pătrunseră în podul palmelor.

Era un coşmar şi partea cea mai rea era că ştia că e complet trează.

În timp ce încerca să se ridice din nou, două mâini o apucară de spate şi o traseră în sus susţinând-o. Carey încercă să izbească cu piciorul, încercă să se lupte. Nu avea puterea de a se lupta cu el, sau de a se elibera. Chiar dacă ar fi putut să fugă de lângă el, nu avea unde să se ducă. În jur se vedea un peisaj de ţară, cu pâlcuri de copaci goi şi câmpuri de coceni de porumb uscaţi.

Frica o zgudui ca pe o păpuşă de cârpe. Încercă să nu ţipe tare, ştiind că răpitorul va găsi frica ei excitantă, stârnitoare. Dar lacrimile îi umplură ochii şi alunecară de-a lungul feţei. Nu se putea abţine.

— Nu trebuie să fugi, rosti cu blândeţe vocea. N-am să-ţi fac rău niciodată, Carey. Tu eşti îngerul meu.

O întoarse spre el şi o ţinu la o depărtare de un braţ.

— O, Doamne, şopti Carey teroarea ridicându-i-se în gât din cauza şocului.

Primul lucru care o izbi fu rana adâncă din scobitura obrazului lui, unde ea îl tăiase cu ciobul din plastic. Sângele curgea pe falcă în jos, pe gât şi în puloverul cafeniu pe care-l purta. Al doilea lucru care o izbi fu machiajul – buzele rujate, pleoapele colorate, pete de rimel, roşu pe pomeţi. Umbra de barbă ce crescuse se vedea neagră sub stratul de fard. Ridică o mână şi îşi scoase peruca blondă de pe cap.

— Sunt eu, rosti el ca şi cum ar fi fost un vechi şi drag prieten. Karl. Karl Dahl.

54.

Carey se uita la Karl Dahl – capul chel cu o rană acoperită cu crustă într-o parte, unde se pare că a fost lovit cu ceva; machiajul strident; marginile zimțate ale rănii sângerânde de pe obraz, care se mișca înainte și înapoi când respira pe gură; albul însângerat al ochilor. Era îmbrăcat ca o femeie, cu o fustă cafenie până la călcâie și cizme cu tocuri joase.

În spatele lui, cam la 20 de metri și mult spre dreapta, se afla o clădire din cărămidă, uriașă și veche, care arsese. Cu două nivele, înnegrită de fum, părea că fusese abandonată de multă vreme. Ferestrele erau doar niște găuri negre. Putea să vadă lumina soarelui din interior, unde porțiuni din acoperiș arseseră, sau se prăbușiseră.

Karl Dahl intenționa să o ducă în această clădire. Carey se trase înapoi, dar el o ținea ferm de braț, strângând-o cu putere.

— Nu trebuie să-ți fie frică de mine, Carey, spuse el calm.

Felul cum îi rostise numele era ca mângâierea mâinii unui iubit. Nu-i plăcea.

— Trebuie să mi te adresezi: judecătoare Moore, Karl, rosti ea cu o voce aproape de nerecunoscut. Doar o hârâială uscată și aspră din gâtul ce o durea. Își simțea laringele umflat cât un pumn. Ar fi vrut să fi sunat cu forță și calm, când a încercat să-i imprime în creier că era o persoană ce trebuie respectată.

El zâmbi și clătină din cap.

— Nu. Am trecut de asta. Tu ești singura care a fost amabilă cu mine. Ai înțeles că faptele făcute de mine înainte nu erau deloc rele.

Cazierul lui Karl Dahl cuprindea arestări cauzate de diverse delicte – încălcare de proprietăți, uitatul pe ferestre, exhibiționism indecent, spargeri și pătrundere prin efracție. Nimic violent. Nici răpiri de copii, nici atacuri, nici violuri, nici…

Dar acum era judecat pentru uciderea brutală a unei femei și a doi copii, dintr-o familie care nu fusese decât amabilă cu el.

Cuvintele lui Chris Logan de vineri după-amiază îi veniră în minte.

E un tipar de comportament extins. Asta fac acești perverși. Încep de ia mic și-și continuă drumul în sus.

A avut dreptate. Carey știa tot atât de multe despre genul acesta de oameni ca și Logan. Sugrumătorul din Boston începuse ca Tom Voyeurul.

Ca procuror, când pregătea un proces aduna toate delictele săvârşite de un acuzat în viaţă, reconstituind treaptă cu treaptă toată scara evoluţiei delincventului. Şi a încercat cât a putut să facă la fel şi ca judecător.

Acum era judecător. Şi ca judecător, trebuia să aibă în vedere diverse standarde.

— Nu ştiu prea multe despre tine, Karl, zise ea, cu respiraţia zgâriindu-i gâtul.

Se uită peste umărul lui stâng şi văzu maşina. Maşina Ankăi. Panica puse stăpânire pe ea. Vorbise cu Anka atunci când a plecat sâmbătă seara să ia un film. Pierdută în gânduri, nu a mai dat atenţie când s-a înapoiat. Îşi amintea vag că a auzit uşa de la bucătărie deschizându-se. Cu privirea periferică a înregistrat că o blondă a trecut prin hol şi a urcat pe scări.

Faptul că blonda a putut să fie Karl Dahl îi făcu pielea de găină. Cât timp a stat în casă? Ce a făcut acolo, în timp ce ea se afla în camera de lucru descoperind nivelul de decădere la care ajunsese soţul ei? Era sus când a urcat ea şi s-a lungit pe pat, fără să-şi mai bată capul să se dezbrace? Era în camera ei? Fusese în camera lui Lucy?

Pentru câteva secunde, fotografiile de la locul asasinării copiilor daţi în îngrijirea familiei Haas i se perindară prin minte.

— Vai de mine, rosti Karl ruşinat, nu sunt prea multe de ştiut.

— Sigur că sunt, afirmă Carey cu vocea tremurândă. Fiecare are povestea lui.

— Mi-ar plăcea mult să o aflu pe a ta, zise el. Să mergem înăuntru. Am totul pregătit pentru tine.

— Ce înseamnă asta, Karl?

El zâmbi secretos, arătând sinistru datorită machiajului de clovn şi a rănii de pe faţă, ce continua să sângereze, dar căreia nu-i dădea atenţie.

— O să vezi singură în curând.

Se îndreptă spre clădire, trăgând-o pe Carey după el. Totul îi spunea să nu intre înăuntru cu el. Cel puţin dacă rămâneau afară, cineva ar fi putut să treacă cu maşina pe acolo şi să-i ofere ocazia de a scăpa. Şansa de a se întâmpla astfel se diminua cu fiecare pas făcut în urma lui.

— N-n-am putea să r-rămânem afară o vreme? întrebă ea. Nu mă s-simt prea bine. N-aş putea să respir nişte aer curat, încă puţin?

Nu era o minciună. Chiar când o rostea, îşi simţi stomacul răscolit şi căzu din nou în genunchi vomitând în tufişuri. Karl o ţinea în continuare de mână, ca un iubit care voia să o liniştească.

— Ai nevoie să stai lungită, de asta ai nevoie, rosti el blând ghemuindu-se lângă ea. Toate astea ți-au făcut rău.

— N-nu. Te rog, n-n-am putea s-să stăm aici un minut? Sunt ameţită.

— Asta ţi se trage de la persoana care te-a bătut în parcarea garajului, nu-i aşa? întrebă el. Din cauza mea. Am văzut totul la televizor în dimineaţa asta. Şi am citit şi în *Star Tribune.* Îmi face plăcere un ziar bun. Tu ocupai cea mai mare parte din poveste. Regret ce ţi-a făcut omul acela. Am văzut ce s-a întâmplat şi din momentul acela am ştiut că tu eşti îngerul meu.

Carey se înfiora lăsându-se pe călcâie.

— Nu sunt înger, Karl. Sunt om. Am o familie. A-am o f-fetiţă. Sunt judecător. Îmi făceam doar meseria.

— Ţi-e frig, declară Karl. Hai să mergem înăuntru. Am făcut focul.

Îşi băgă braţul sub al ei şi o ridică odată cu el.

— Ce este acest loc? întrebă ea. Unde suntem?

— Locul meu secret. Am stat aici de multe ori şi niciodată nu m-a deranjat nimeni.

— Mă refer la clădire, rosti Carey încercând să nu stăruie asupra a ceea ce tocmai îi spusese. Unde suntem? Ce a fost aici cândva?

— În timpul războiului a fost depozit de muniţii. Al doilea război mondial. Încă mai există înăuntru câteva obuze şi alte obiecte, dar se pare că nimeni nu e interesat de ele. Îţi vine să crezi, cu toţi teroriştii şi celelalte? Ştii, unul dintre băieţii de la Nine-Eleven a învăţat să conducă un avion-jet chiar aici, în Minneapolis.

Carey rămase fără cuvinte. Suprarealismul situaţiei era prea mult pentru ea. Fusese răpită de un triplu asasin, care continua cu calm să vorbească despre Securitatea Naţională.

Aşa cum îl privea, un miros oribil de sulf fu adus de vânt. O rafinărie. Nu putea să vadă, dar era aproape.

— Fi atentă la trepte, Carey, zise el ajutând-o să urce scările de ciment, uzate şi pline de crăpături, ce duceau în clădire.

Era o ruină. Nu exista tavan, doar bucăţi de perete ici şi colo. O conduse mai departe, pe ceea ce trebuie că fusese cândva un coridor ce cotea des, urmând un drum din ce în ce mai departe de uşa prin care intraseră.

Pardoselile erau murdare şi acoperite de gunoi şi alte rămăşiţe – sticle sparte, doze de bere, cutii goale de mâncare. Pietre şi bucăţi de cărămizi sfărâmate o muşcau de tălpile picioarelor goale.

— Unde mergem, Karl? întrebă ea.

— Ai să vezi, răspunse el cu o emoție ciudată și copilărească în voce. Sunt realmente mândru de ceea ce am realizat.

O conduse în locul lui ascuns după colțul unui zid de cărămidă, unde nimeni nu-l deranjase niciodată.

În această parte a clădirii exista mai mult acoperiș. Dar fără ferestre. Fără lumina soarelui. Karl alungase întunericul aprinzând lumânări peste tot.

În lumina galbenă pâlpâitoare, Carey văzu de ce era Karl atât de mândru și un fior o scăldă ca un val.

Karl Dahl crease un mic cuib din perne și pături. Un foc mic ardea pe un grătar vechi. Lăzi de fructe răsturnate serveau drept mese. Exista o sticlă de șampanie într-o frapieră și pahare de vin alături, înrămase și niște fotografii ale familiei cuiva.

Privirea lui Carey poposi pe fotografii, realitatea revelându-i-se încet. O fotografie alb-negru de opt pe zece, de la o absolvire. O fotografie cu ramă de argint reprezentând un copil.

Fotografii de familie.

Familia *ei*.

55.

— Unde e? întrebă Kovac intrând în camera de război.

— Interogatorii 3, răspunse Dawes. Poți să te uiți pe geam.

— Pe dracu'! E suspectul meu, rosti Kovac.

— Părăsește atitudinea asta, Detectiv Sergent Sam Kovac, altfel realmente ai să revii la purtatul uniformei, rosti Dawes oprindu-se în fața lui. Primul calificativ poate fi cu ușurință despărțit de grad. Asta se va întâmpla dacă mai folosești alte cascadorii, cum ai făcut cu David Moore.

— N-am s-o fac.

Dawes ridică o sprânceană.

— Acesta e un caz de înalt profil. Fiecare ştiristă, fiecare om politic din oraș ne urmărește. Șeful detectivilor, șeful adjunct și șeful poliției îmi suflă în ceafă. Nu pot risca să pui în pericol interogatoriul intimidând suspectul…

— A răpit un judecător! strigă Kovac. Pentru numele lui Christos! Ce dracu' se presupune că avem de făcut? Să-i oferim ceai și tartine cu unt?

— Ai să privești doar, sau pleci.

— Parcă la fel i-a spus și cea de a doua soție a lui în luna de miere? interveni Tippen pentru a risipi tensiunea.

Kovac își ținu ochii ațintiți pe Dawes, încercând să controleze furtuna de emoții care îl bântuia. Voia să intre în camera unde era interogat Donny Bergen. Acesta fusese ridicat din apartamentul lui din centru, Tippen întrerupându-i pe el și pe prietenii lui de la împachetatul unor saci de voiaj, gata să prindă avionul spre St. Kitts.

— Uite ce, locotenente, zise Kovac coborându-și vocea cu mai mulți decibeli. Eu sunt cel care am vorbit cu sora lui. Probabil că l-a avertizat în legătură cu mine. Eu sunt cel care stau pe capul sculei ăleia de Moore. I-am dat o jumătate de duzină de telefoane lui Ivors, pentru a-l scoate din cușcă. Face și el parte din asta. Eu sunt cel care i-a urmărit câinește pe acești viermi. Să te duci numai tu înăuntru, ar fi un nou joc pentru ei.

Dawes se uită la el cântărind argumentele pro și contra. Nu părea încântată. Kovac spera ca ăsta să fie semn bun. Nu o cunoștea suficient de bine, pentru a putea să prevadă ce va face. Era primul lor caz de înalt profil, împreună.

Probabil că avea în vedere tot ce i-au spus ofițerii superiori despre el, când

a preluat funcția. Fără îndoială că unii i-au vorbit despre Amanda Savard, care s-a sinucis în fața lui. Cum i-au trebuit luni întregi să-și revină după asta. Iar acum îl vedea pierzându-și cumpătul pentru Carey Moore.

Kovac își ținea mâinile depărtate de el într-un gest de capitulare.

— Lasă-mă să vin cu tine. Ia o armă. Dacă îmi ies din fire, poți să mă împușți.

— Mie de ce nu mi-a făcut niciodată această propunere? întrebă Liska.

— Pentru că tu ai fi pus-o în aplicare, răspunse Elwood.

— Exista posibilitatea.

Dawes scoase un lung suspin.

— Nu ai altă carieră spre care ai putea să te îndrepți? întrebă ea iritată.

Din fundal interveni Tippen.

— Dacă Donny Bergen se dovedește vinovat, rămâne un post vacant în industria porno.

Liska îi trase una peste braț.

— Bravo!

— V-am spus că pot să dau lovitura într-o treabă importantă, rosti Kovac.

Locotenentul ridică privirea spre tavan și dădu din cap.

— Dumnezeu să mă ajute! În regulă, detectiv. Mergem împreună. Dar dacă depășești linia cu doar un deget, ar fi mai bine să-ți faci rost de o găleată și o spatulă, pentru că ai să muncești pe sub poduri începând de luni.

Lunganul Donny Bergen stătea pe o latură a mesei, cu scaunul lăsat pe spate, cu brațele încrucișate pe piept, cu picioarele întinse și ușor depărtate. O poză studiată, care să sugereze aroganța și să-i pună în evidență faimoasele atribute, ce se reliefau sub jeanși.

Altfel, nu era un tip prea solid. Subțire și vânos, ar fi putut să treacă drept femeie, dacă ar fi fost îmbrăcat cu fustă. Semăna destul de bine cu sora lui – o față îngustă, palidă, cu vârful nasului în permanență roșu.

Kovac ar fi vrut să-l întrebe dacă el și Ginnie primeau o doză familială de la furnizorul lor de droguri. Ar fi vrut să se ducă în spatele lui și să să-i smulgă scaunul de sub el. Nu făcu nimic.

— Domnule Bergen, sunt locotenent Dawes. Acesta e detectivul-sergent Kovac.

Mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim.

Dawes luă scaunul cel mai apropiat de Bergen și se așeză în Partea cealaltă a mesei. Nepăsător, cu picioarele încrucișate și cu un braț pe tăblia mesei, Kovac luă loc vizavi de Bergen. Nu zâmbea; nu vorbea. Doar îl

privea.

Bergen râse.

— N-am prea avut de ales, nu-i aşa? Echipa aia de bătăuşi a apărut strigând în gura mare.

Dawes arătă surprinsă.

— O, dar nu eşti arestat domnule Bergen. Regret dacă ai avut această impresie.

Confuzia se strecura sub bravada dosului de fund. Se aşeză drept în scaun şi se înclină spre locotenent.

— Nu sunt arestat?

— Nu. Am vrut doar să stăm de vorbă despre afacerile tale cu David Moore. Aparent îl cunoşti destul de bine. Am considerat că ai putea să ne ajuţi relatându-ne ceva despre dispariţia soţiei lui.

Bergen arăta suspicios.

— Nu sunt arestat.

— Asta este ceea ce se numeşte un interogatoriu neoficial.

— Deci nu trebuie să spun nimic. Nu am nevoie de avocat.

— Nu ai nevoie de avocat pentru asta.

— Deci pot să plec? continuă Bergen. Se ridică, îşi aranjă ţinuta şi se îndreptă spre uşă dând uşor din mână. A fost o plăcere!

Kovac se încordă aşteptând ca Dawes să facă ceva. Tipul, despre care el credea că a atacat-o pe Carey – nici mai mult nici mai puţin – întindea mâna spre clanţa uşii.

— Nu, rosti Dawes calmă. Nu merge aşa. Te rog vino şi ia loc, domnule Bergen.

— Sau ce? o provocă Bergen.

— Sau am să te reţin ca martor şi ai putea să întâlneşti câţiva oameni noi şi interesanţi în închisoare.

— Mă ameninţi?

— Nu, deloc, zise Dawes ridicându-se de pe scaun, îţi spun doar care e situaţia, Donny, rosti ea îndreptându-se spre uşă. Puternicii acestui oraş sunt foarte supăraţi din cauza răpirii unuia dintre juriştii noştri de frunte.

— Am crezut că e judecător, zise Bergen nerăbdător. Oricum, nu ştiu nimic despre asta.

— Poate că nu, acceptă Dawes. Apoi, doar prin schimbarea uşoară a atitudinii şi a expresiei, nu mai era gazda cordială de până atunci. Vocea îi deveni dură. Ai să te întorci şi ai să stai la masa asta, ai să-ţi aşezi funduleţul

în scaunul ăsta şi ai să ne spui tot ce ştii, ori vei avea nevoie de avocatul ăla, dintr-o mulţime de motive neplăcute.

Kovac îşi duse mâna la gură rânjind în sinea lui. Era bună tipa!

— Ar fi mai bine să o asculţi, juniorule, zise el. Ştii doar ce marfă bună eşti! Oamenii despre care vorbeşte îşi înfig dinţii în scule mici ca tine.

Privirea lui Bergen se muta de la Kovac la Dawes.

— Trebuia să fie şi el aici?

— E cazul lui. Care e problema, Donny? Crezi că detectivul Kovac ştie puţin cam prea multe despre problemele tale familiale?

Bergen îi făcu cu degetul lui Kovac.

— Sora mea mi-a spus că ai făcut presiuni asupra ei. Are să ceară despăgubiri oraşului.

— Ce drăguţ, rosti Kovac. O târfă drogată dă în judecată primăria oraşului. De abia aştept să văd cu ce se va îmbrăca la conferinţa de presă.

Bergen se aplecă uşor spre el, apărat de distanţa sigură oferită de lăţimea mesei.

— Ginnie are prieteni, dos de fund.

— O mulţime, sunt sigur, zise Kovac. Furnizorul de droguri, clienţii, un proxenet sau doi…

— Nu e prostituată.

— În momentul acesta nu, afirmă Kovac. De ce să se culce cu o sută de tipi pentru câţiva bănuţi, când poate prinde în laţ o sculă grasă ca David Moore? A reuşit să o scoată din peisaj pe soţia lui? A reuşit. Casă frumoasă pe Lake of the Isles, bărbat bogat. Păcat că banii nu pot cumpăra tolerarea. Pentru vecini, va rămâne pentru totdeauna o târfă drogată.

Bergen devenise roşu la faţă.

— Încetează să-i mai spui aşa!

— Ia loc, domnule Bergen, rosti Dawes revenind la atitudinea de Domnişoara Maniere. Lămureşte-ne nişte situaţii. Dacă n-ai făcut nimic rău, n-o să fie nicio problemă făcând asta.

Bergen se aşeză, punându-şi una din cizmele de cowboy pe stinghia scaunului. Apoi îşi sprijini un cot pe genunchi şi privi în lături, rozându-şi unghia degetului mare, ca un şoarece care îşi făcea toaleta.

— Poţi să ne spui unde erai vineri seara? întrebă Dawes.

— Am crezut că nu sunt suspectat.

— Încercăm să coroborăm declaraţiile unei terţe părţi.

— Eram în oraş, răspunse el. Ca întotdeauna când mă aflu aici.

— Nu ai domiciliu permanent în oraş?

— Este al dracului de frig aici.

— Unde locuieşti?

— Los Angeles. Encino.

Valea San Fernando. Capitala obscenităţilor din America. Kovac citise asta într-o revistă. Centrul filmelor porno, turnate de obicei în case închiriate, în vecinătatea unor familii normale de altfel.

Şi-l imagină pe Lunganul Donny Bergen, cu noua semnificaţie ce o căpătase acolo „băiatul din vecini”.

— Ia te uită! zise Kovac. Totul e frumos, dar plin de bârfe. Sunt sigur că ai fi o persoană interesantă cu care să stai de vorbă, dacă nu se întâmplă să-ţi închipui că eşti un maniac al acestui fel de viaţă ticăloasă. Dar hai să încetăm vânătoarea, juniorule.

— Ştim că ai intrat în barul din holul hotelului Marquette vineri seara, pentru a te întâlni cu sora ta şi toată banda. Despre ce a fost vorba?

— N-a fost vorba despre nimic, rosti Bergen agresiv. M-am oprit să beau ceva cu sora mea. Ce dacă?

— Unde ai fost înainte de asta?

— În apartamentul meu, pregătindu-mă să ies.

— A fost cineva cu tine?

Bergen se întoarse din nou spre locotenent.

— S-ar presupune că trebuie să-mi potrivesc declaraţia cu povestea altcuiva? Cred că aşa sună. Încercaţi să mă prindeţi cu ceva.

— Să ştim că cineva a fost cu tine, e foarte important pentru acea persoană, explică Dawes. Era o minciună, desigur, dar asta nu mai conta. Nu erau obligaţi să spună adevărul în cursul unui interogatoriu; numai cel interogat risca o pedeapsă dacă mintea.

Bergen îşi miji ochii.

— Cine anume?

Tâmpit ca un lemn, puştiul ăsta, gândi Kovac. E bine pentru el că are şi alte talente.

— Nu putem să-ţi spunem, Donny, zise Kovac. Dacă ţi-am spune, vei hotărî ce ne vei relata tu, în funcţie de faptul dacă îţi plac sau nu aceste persoane.

Bergen răsuci această cimilitură, iar şi iar, în căpşorul lui îngust.

— Asta înseamnă că tu trebuie să ne spui adevărul, zise Dawes.

Se încruntă, în mod clar gândindu-se că va fi acuzat şi dacă o făcea şi dacă

nu.

— Care e problema? întrebă Kovac. Ai fost cumva cu vreo minoră?

— Nu! N-am nevoie să o fac cu minore.

Kovac afişă zâmbetul lui de crocodil.

— Nu e vorba de nevoie, nu-i aşa, juniorule?

— Eram singur.

— Între şase şi şapte, sublinie Dawes. Ai fost singur acasă?

— Aşa am spus.

— Te-a văzut cineva părăsind clădirea?

— Nu ştiu. Nu cred.

— Locuieşti în California, zise Kovac, dar ai un apartament şi aici. Trebuie că stai mult pe aici.

— Managerul meu a spus că e o investiţie bună.

— Ce faci cu el când nu eşti aici? Îl închiriezi?

— Care ar fi diferenţa?

Kovac ridică din umeri.

— Eram doar curios.

— Ai vorbit la telefon cu sora ta, vineri după-amiază? întrebă Dawes.

— Da. La trei, trei şi jumătate. M-a întrebat dacă nu vreau să trec pe la hotel, să bem ceva.

— Se întâmplă să ştii dacă David Moore era cu ea în acel moment?

— Bănuiesc că era.

— Cât de bine îl cunoşti? întrebă Kovac.

— Nu ieşim împreună. Doar că el e cel cu paralele. De obicei nu agreez gusturile surorii mele în materie de bărbaţi.

— Cum l-ai întâlnit?

— Prin Eddie. Acum un an, un an şi jumătate.

— Eddie? întrebă Dawes.

— Da. Eddie Ivors. L-am cunoscut pe Eddie datorită afacerilor noastre. El m-a recomandat lui Dave.

— Afaceri cu filme XXX? întrebă Kovac.

— Mda. Bergen afişă un mic zâmbet afectat. Toată lumea crede că Eddie şi-a făcut averea datorită teatrului. Şi-a scos banii din filme porno şi îi foloseşte să cumpere teatre. Domnul Afacerist Respectabil.

— Şi David Moore? Cum de a ajuns în cârdăşie cu Ivors? întrebă Kovac cu tensiunea din nou în creştere. David Moore, producătorul de filme documentare aclamate de critică! Kovac ştia ce va răspunde Bergen, înainte

de a o face.

— E şi el implicat. Regizează unele treburi pentru Eddie. Partea principală.

Kovac îşi împinse aşa de brusc scaunul de la masă, încât acesta căzu când se ridică în picioare. Donny Bergen se făcu mic de frică. Locotenentul Dawes sări în picioare şi se întoarse spre el cu atenţia încordată. Kovac de abia era conştient de vreunul din ei.

Rahatul ăla, guzgan ticălos!

Parcă vedea fotografia lui David Moore de pe site-ul Web, artistul elegant, plin de superioritate. Nu era mai bun decât un proxenet, era mai rău. Făcea bani din filme obscene şi continua să trăiască cu soţia lui.

Ceea ce însemna că avea conturi în bancă, de spre care nu ştia nimeni. Dement hrăpăreţ! Avea banii lui personali, dar îşi plătea metresa din fondurile familiei. Incredibil ticălos!

Kovac începu să-şi maseze tâmplele şi să se plimbe în sus şi în jos prin faţa uşii.

Dawes îl privi prudentă.

— Eşti bine, detectiv? Ai nevoie să ieşi?

Înainte să poată răspunde, cineva bătu în uşă. Elwood îşi vârî capul în cameră.

Se adresă direct lui Kovac cu un ton confidenţial.

— Cred că s-ar putea să fi găsit gaura în care s-a vârât Stan Dempsey.

56.

Stomacul lui Carrey se răsuci. Simţea cum sângele i se scurge din cap în picioare.

Fotografia lui Lucy-bebeluș în rama de argint! Fotografia ei alb-negru de la absolvirea facultăţii de drept, cu tatăl privind-o cu nedisimulată mândrie. Erau fotografiile pe care le ţinea pe noptiera de lângă patul ei de acasă.

Îşi roti din nou privirea prin încăpere încet, recunoaşterea insinuându-i-se în suflet cu o certitudine bolnavă. Frapiera *ei* pentru şampanie. Paharele *ei* de vin. Pernele *ei.* Păturile *ei.* Karl Dahl îi prădase casă, luând obiectele despre care îşi închipuia că s-ar putea să dorească să le aibă cu ea.

Doamne ajută-mă!

— Ți-am adus și nişte haine, zise Karl arătând spre locul unde le atârnase de un cârlig vechi de pe un peretele în ruină. Rochii, lenjerie.

Intenţiona să o reţină aici. Părea că-şi închipuie că ar trebui să fie fericită şi recunoscătoare pentru onoarea ce i se făcea.

— Ți-e frig, zise Karl. Îţi trebuie un şal.

Gazda perfectă! Scena era atât de incredibil de suprarealistă, încât era greu să crezi că se întâmpla în realitate. Karl Dahl stătea în faţa ei, cu sânge pe toată partea din stânga a feţei şi pe gât, cu capul chel, machiat ca o femeie, purtând îmbrăcăminte de damă. Nu rostise niciun cuvânt despre ceea ce îi făcuse ea la faţă. Era ca şi cum aproape n-ar fi observat.

Şalul auriu tricotat provenea de pe canapeaua de două persoane din camera de lucru. David îl folosise vineri seara ca învelitoare. Mirosea a fum de ţigară, a gin şi a parfum feminin greţos. Carey ar fi vrut să-l arunce, ca pe un şarpe, dar Karl îl înfăşură cu grijă în jurul umerilor ei.

— Te rog, stai jos, zise el, conducând-o spre singurul scaun din încăpere, un şezlong ieftin din plastic, care văzuse şi zile mai bune, cu vreo zece ani în urmă.

Şezlongul era stricat şi murdar: dificil de spus ce culoare au putut să aibă părţile din plastic, atunci când era scaunul pe care şi-l amintea ea, de pe vremea când avea zece ani. Ea şi toate prietenele ei se odihniseră pe acest fel de şezlonguri, deoarece puteai să-l desfaci complet, devenind perfect pentru plajă.

Brusc se văzu pe ea şi pe Sandy Butler stând întinse pe burtă pe

şezlonguri, în curtea din spate, cu radioul bubuind. Erau atât de inocente!

— Karl, trebuie să plec, rosti ea. Nu că n-aş aprecia tot ce ai făcut, dar am nevoie să merg acasă, la fetiţa mea. O să-i fie frică întrebându-se unde m-am dus. La asta Karl se încruntă, dar nu scoase niciun cuvânt, în timp ce scormonea prin două pungi de băcănie, scoţând la iveală alimente, ce proveneau probabil din bucătăria ei. Ea e bine, nu-i aşa, Karl? întrebă Carey, aproape mai îngrozită să afle, decât să nu ştie. El nu răspunse. Îşi încreţi fruntea deschizând o cutie de Triscuiţi. Te rog, spune-mi că e bine, Karl!

Fără să se uite la ea, scoase un salam de vară, din care lipsea deja o treime, şi un cuţit luat din suportul de pe blatul din dreapta cuptorului ei din bucătărie.

Senzaţia de groază din sufletul lui Carey era aşa de puternică, încât de abia putea să respire.

— Te rog, Karl… zise ea incapabilă să-şi mascheze neliniştea din glas.

Karl se ridică brusc şi îndreptă cuţitul spre ea.

— N-o mai ai, rosti furios. Acum eşti cu mine.

Carey simţi că totul se prăbuşeşte în jur. Îşi duse mâinile la faţă şi începu să plângă cât de încet putu. Îi ucisese fiica. Copilul ei dulce şi inocent, care nu va putea niciodată să-l identifice, chiar dacă l-a văzut.

Ce i-a făcut oare?

Din nou scena asasinatelor Haas îi trecu prin minte.

Era prea mult. Îşi sprijini coatele pe picioare şi începu să se clatine plângând.

Fiica ei era moartă din cauza ei, din cauza acestui asasin nebun, care îşi închipuie că ea i-a pledat cauza. Ar fi vrut să moară. Ar fi vrut ca Dahl să vină şi să-i taie gâtul şi cu asta totul se termina. Se clătina din ce în ce mai tare, hohotind.

— N-am vrut să spun asta, rosti Karl iritat. N-am vrut să spun că e moartă. Se apropie şi îngenunche alături de scaun, punându-i mâna pe braţ. Te rog, nu plânge aşa, Carey, rosti el blând. N-am vrut să te fac să plângi. Eşti îngerul meu.

— O, Doamne, murmură Carey în dosul mâinilor.

— Doar că eşti cu mine acum, explică el. Eşti cu mine. Eşti îngerul meu.

— Te rog încetează să-mi mai spui aşa, zise Carey cu vocea tremurândă. Poliţia mă va căuta, ştii bine.

— Asta nu contează, zise Karl. Habar nu au unde eşti.

— Ai să mergi la închisoare pentru tot restul vieţii, dacă îmi faci rău. Dacă

mă laşi să plec…

— Va trebui să mă prindă pe mine mai întâi, se repezi Karl. Şi dacă mă prind, am să merg la închisoare, pentru tot restul vieţii mele amărâte, dar nu contează. Acum, nu mai vreau să aud nimic despre asta.

Luă altă pungă de băcănie şi scoase una din cutiile de bere ale lui David.

Pentru Crăciunul de anul trecut, Carey semnase pentru livrarea berii Clubul Lunii. A fost singurul cadou pe care i-l făcuse şi de care nu s-a plâns.

Un Crăciun mai bun, îşi amintea că a fost cel de al doilea, după căsătorie. Dăduseră o petrecere. Vâscul făcuse înconjurul invitaţilor, prin amabilitatea unuia dintre prietenii lor. Îl vedea pe David râzând, elegant şi chipeş; şi pe ea râzând şi sprijinindu-se de el, cu mâna pe stomacul lui plat. El ţinea deasupra capului o poinsettia şi i-a spus că aceasta – fiind mult mai mare decât vâscul – însemna că trebuie să se ducă sus şi să facă un copil. Şi chiar aşa s-a întâmplat, după ce oaspeţii au plecat acasă. Erau aşa fericiţi!

— Vrei ceva să bei? întrebă Karl.

Carey îl privi.

Îi aduse o sticlă de apă Fiji şi vreo doi triscuiţi cu salam de vară. Apetitive. Luă o gură de apă. Coborî pe gâtul ei îndurerat ca un bolovan. Clătină din cap refuzând mâncarea.

Probabil că ar fi trebuit să mănânce totuşi. Nu mâncase o hrană decentă de trei zile. Avea nevoie de putere, dacă va încerca să iasă din mizeria asta. Dar ideea de mâncare o făcea să-i vină să vomite.

Îşi înfăşură şalul mai bine în jur, se înfioră şi tuşi.

— Trebuie să te întinzi în pat, decretă Karl. Ştiu că nu ţi-a fost confortabil în portbagajul ăla. Regret. Regret că a trebuit să te leg aşa. A trebuit să o fac, ca să nu te agiţi.

Stătea pe o ladă, mâncându-şi prânzul, ca şi cum pentru el era o situaţie perfect normală. Poate că aşa şi era.

— De unde eşti, Karl? întrebă ea.

— Din Kansas. Dar n-am mai fost pe acolo de mult.

— De ce? Se prefăcu că n-a auzit-o, un truc mic pentru a evita întrebarea. Ce te-a adus în Minneapolis?

— Trenul, răspunse el şi râse şi râse.

— Ai umblat din oraş în oraş?

— Mi se potriveşte, zise el dând din cap. Nu pot să stau prea mult într-un loc.

— Dar de ce?

Faţa lui se întunecă privind în jos, la cuţitul pe care îl folosise pentru a tăia salamul, un cuţit cam de 23 cm, despre care Carey ştia că e suficient de ascuţit pentru a tăia şi hârtia.

— E cel mai bine să te mişti.

Pentru că putea să umble din oraş în oraş ucigând oameni nevinovaţi? Sistemul dăduse la iveală un raport privindu-l pe Karl Dahl, dar nu existase posibilitatea de a şti ce a făcut şi în altă parte. Era unul din acei oameni care se mişcau pe sub radar.

Nimeni nu voia să dea atenţie oamenilor asemănători lui Karl ciudatul, tăcutul, lipsitul de drepturi civile. Tot ce voiau cetăţenii obişnuiţi, cu slujbe, cu ipoteci şi copii, nu era altceva decât ca toţi Karl Dahlii din lume să treacă pe lângă ei şi să continue să meargă.

Karl se putea să fi lăsat în urma lui un şir întreg de asasinate, în timp ce se muta dintr-un loc în altul. Putea să fie invizibil, pierzându-se în decor, fără să atragă atenţia asupra sa.

Dacă n-ar fi fost prostia vecinului, care a ieşit din casă să filmeze tornada ce lovise oraşul în ziua aceea fatală, Karl Dahl ar fi putut să se îndepărteze în ceaţă, departe de masacrul Haas, sărind în următorul tren şi ajungând în alt stat, iar crimele Haas ar fi rămas nerezolvate.

— Haide, porunci el.

Îşi abandonă prânzul şi se apropie din nou de ea.

Carey stătea liniştită, ca un mic animal hăituit, căruia îi era frică şi să respire. El îi înconjură mijlocul cu braţul şi o trase de pe scaun. Nu brutal, dar ferm.

— Am făcut patul ăsta drăguţ pentru tine, zise el. Vreau să te culci în ei.

Deşi n-ar fi crezut că e posibil, senzaţia de groază deveni şi mai puternică şi mai apăsătoare. Ştia prea multe despre ceea ce i se făcuse Marlenei Haas.

Începuse tot aşa? Fixaţia lui Karl asupra femeii, hotărârea că e îngerul lui pentru că îl ajutase, apoi vrând să o posede fizic şi sexual şi izbucnind de furie, când ea încercă să-l respingă. Furia a scăpat de sub control demonii ce sălăşluiau în sufletul lui. Demonii care îl bântuiau cu turbare.

— Acum culcă-te, îi porunci Karl când ea făcu un pas spre cuibul pe care-l aranjase pentru ea. Ideea că ar putea să o atingă, că o va forţa, era mai mult decât revoltătoare.

Înfricoşată să nu-l contrazică, Carey se lăsă în jos pe duşumea, se întinse pe o parte şi se ghemui în poziţie fetală. Karl se aşeză alături şi îi puse capul în poala lui mângâind-o pe păr.

— Dormi, îngerul meu. Avem tot timpul din lume.

Pentru ce? se întrebă ea. Își închipuia că îl va însoți în hoinărelile lui? Sau se gândea că în moarte, sufletul ei va deveni al lui pentru totdeauna?

— Acum ești cu mine. N-am mai avut un înger de foarte, foarte multă vreme.

— Ai avut și altă dată un înger? întrebă ea cu voce calmă. Cum îl chema?

El nu răspunse la întrebare. În final rosti foarte blând:

— Am avut odată un înger.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Carey.

Karl se uită în jos, la fața ei, lipsit de expresie.

— S-a dus în rai… Așa cum fac îngerii.

57.

Carey avea fiecare mușchi al trupului încordat împotriva tremurului violent ce o cuprinsese. Închise ochii și se prefăcu că doarme, în timp ce Karl Dahl continua să-i mângâie părul șoptindu-i:

— *Ești îngerul meu perfect!* Iar… și iar… și iar.

N-a avut idee cât timp a trecut. O oră părea un minut. Minutele păreau ore.

Întrebarea cine a fost ultimul lui înger îi bântuia gândurile, toate rele. Oamenii ca Dahl nu proveneau din cămine iubitoare, cu părinți drăgăstoși. Proveneau din copilării nefericite. Tată absent sau abuziv. Mamă care fie îl certa pe copil pentru orice greutăți întâmpina în viață, fie îl acuza pe fiu de abuzurile soțului. Copilul învăța ce putere avea violența și singurul lui exemplu de relație între un bărbat și o femeie era această violență teribilă și distorsionată, împletită cu ură și aversiune.

Unor oameni le era milă de Karl Dahl-ii din lume. Le era milă de Karl copilul, dar un trecut trist nu era motiv pentru a comite crime. Carey cunoștea o mulțime de oameni cu același trecut – polițiști, avocați, activiști sociali – care trecuseră prin aceeași copilărie ca Dahl, dar s-au ridicat deasupra, nu s-au prăbușit.

Era însă procuror prin natura ei și procurorii tindeau să gândească în alb-și-negru. Bun sau Rău. Nevinovat sau Vinovat.

Iar ca judecător, se părea că operează cu aceeași opacitate.

Se gândea la ultimul înger al lui Karl și la ce i se întâmplase. Oare pe mama lui o considerase înger și aceasta a murit de bătrânețe, sau de boală, sau de brutalitatea soțului? Oare îngerul lui fusese o iubire de adolescent? Sau prima lui victimă? Sau ultima lui victimă?

Marlene Haas a fost amabilă cu el, i-a dat de lucru, i-a dat de mâncare. El i-a răsplătit amabilitatea cu orori. Karl Dahl nu era omul care să ofere un sfârșit fericit.

Bazată pe un bagaj de cunoștințe teribile, Carey își imagină ce i s-ar întâmpla dacă n-ar putea să scape. Karl își va juca mica lui fantezie de iubire și de grijă față de ea, apoi se va plictisi, sau va simți nevoia să plece. Sau ea va face ceva care îl va supăra, și această supărare îi va declanșa furia și în această furie o va ucide.

Nu pot sta prea mult într-un singur loc.

De ce?

Faţa i se întunecase când s-a uitat la cuţitul pe care-l folosise să taie salamul…

Pur şi simplu e mai bine să te mişti.

Dar nu putea să o ia cu el. I-ar fi fost o povară şi ar fi atras atenţia oamenilor asupra lui. Va vedea doar o singură soluţie a situaţiei, practică şi eficientă.

Carey întredeschise ochii. Putea să vadă cuţitul pe care el îl furase din casa ei, aflat pe masa improvizată, la depărtare cam de doi metri.

Putea să simtă forma celularului în buzunarul pantalonilor.

Karl plecă de lângă ea, punându-i capul pe una din perne. Îi vorbea cu cea mai blândă dintre şoapte, ca şi cum îşi închipuia că putea să-l audă în subconştient.

— Acum, va trebui să ies afară să mă uşurez, îngerul meu. Regret, dar trebuie să mă asigur că nu vei încerca să mă părăseşti.

Carey stătea foarte liniştită, în timp ce el se duse la picioarele ei. Luă un cablu de plastic pe care îl legă în jurul gleznelor şi apoi altul, înnodându-l pe cel de al doilea cu primul şi realizând astfel o piedică. Apoi folosi un alt cablu din plastic, pentru a lega piedica de un bloc de ciment. Probabil că nu va putea nici măcar să se ridice în picioare, despre fugă nici vorbă.

Îl auzi mişcându-se în jurul micii încăperi; apoi nu-l mai auzi deloc. Numără până la douăzeci, cu teama că dacă deschide ochii mai repede s-ar putea ca el să stea în uşă privind-o; dar plecase.

Tremurând ca un paralitic, Carey se ridică, scoase telefonul din buzunar şi apăsă butonul pentru a-l pune în funcţie. Îl lipi de piept, pentru a înăbuşi micul bip pe care-l scotea când se anima, apoi privi nerăbdătoare ecranul, în timp ce acesta îi demonstra că e în căutarea semnalului.

— Haide, haide, şopti ea. Tremura aşa de tare că îi era frică că va scăpa obiectul din mână.

O dungă se lumină pe indicatorul de semnal, apoi două. Imaginea bateriei din colţul dreapta-jos îi arăta că nu mai avea decât puţină energie.

— Haide, haide

Se lumină a treia dungă şi numele serviciului telefonic apăru în susul ecranului. Avea legătura. Formă numărul lui Kovac şi ascultă cum sună telefonul la celălalt capăt.

— Haide, Sam…

58.

— Există o cabană pe malul unuia din lacurile acelea mici din afară de Minnetonka, zise Elwood. E proprietatea unuia Walter Dempsey. Am descoperit o referire la Walter Dempsey și în dosarul personal al lui Stan, de acum câțiva ani.

— I-ai sunat pe polițiștii locali? întrebă Kovac.

— Trimit trei unități să încuie cabana și să-l ia pe Dempsey în custodie, dacă e acolo.

— Tu și cu Tinks duceți-vă acolo. Vedeți despre ce e vorba. Cine știe? Poate că avem noroc. Poate că s-a dus acolo pentru o pauză, după ce și-a terminat opera cu Kenny Scott.

— Dacă nu e acolo, ne întoarcem, zise Elwood și îi lăsăm pe polițiștii locali să supravegheze locul. Să pună mâna pe el dacă apare.

— Probabil că are un întreg arsenal în cabană, zise Kovac.

— I-am avertizat deja, dădu Elwood din cap spre ușa camerei de interogatorii. Aici cum merge treaba?

Kovac se încruntă.

— Oamenii ăștia mă fac să-mi doresc un duș fierbinte. A dracului gașcă de perverși!

— Literalmente, acceptă Elwood.

— Și Tippen l-a recunoscut pe dosul ăsta de fund?

— Nu-ți vine să te minunezi?

— Eu nu vreau să mă minunez, zise Kovac cu dezgust. Iisuse Christoase! Amintiți-mi să nu mă așez pe un scaun, după ce s-a sculat el de acolo.

— E student la cinematografie, zise Elwood serios, îți place sau nu, filmele X sunt un subprodus cinematografic și sunt protejate de prevederile Primului Amendament privind libertatea de exprimare.

— Într-un fel, nu cred că părinții fondatori s-au gândit la *Debbie Does Dallas* când au scris asta, comentă Kovac sec. Spune-i lui Tippen că va orbi dacă va continua să se uite la rahaturile astea.

Celularul clipi și începu să sune. Îl smulse de la cingătoare și privi ecranul.

— O, Doamne, își trase el sufletul în timp ce inima începu să-i bubuie. *Carey*.

59.

— Haide, Sam… Haide, Sam… Gâfâia la telefon, cu ochii îndreptaţi spre deschiderea ce fusese cândva intrarea în cameră.

— Carey? Doamne Iisuse, eşti bine?

— Nu, murmură ea, fiindu-i frică să ridice vocea.

— Carey, nu poţi vorbi mai tare? De abia te aud.

— Nu. Nu pot. Are să se întoarcă curând.

— Cine? Cine te-a răpit?

— Karl Dahl.

Se lăsă o clipă de tăcere neobişnuită, înainte ca el să întrebe:

— Unde eşti?

— Într-un depozit de muniţii dezafectat. E o ruină. A ars. Şi pot simţi şi miros de rafinărie. Nu pot să o văd, dar simt mirosul. Repede, Sam, te rog.

— Voi fi acolo cât de repede pot. Ţine-te tare. Voi fi acolo cât mai repede.

În altă parte a clădirii ceva scoase un sunet.

Carey închise telefonul, îl scăpă, îl prinse, apoi pe bâjbâite îl îndesă înapoi în buzunar.

Se uită din nou la uşă.

Nu te mai uita la uşă. Ia cuţitul.

Incapabilă să se ridice din cauza legăturilor, se târî pe genunchi şi se apropie de lada-masă.

Cu braţul întins, aplecându-se, încercând să-şi lungească degetele, nu putu totuşi să-l ajungă.

Încercă a doua oară, întinzându-se şi mai mult.

Încă câţiva centimetri.

Încercă să mişte blocul de ciment dar nu reuşi. Se auzi alt zgomot de mişcare, sau de încăierare. Nu putea să spună de unde vine. Locul era probabil înţesat de şobolani, de şoareci şi cine ştie de ce altceva. Karl era deja plecat de mai mult timp decât se aşteptase.

Pentru ultima oară îşi fixă privirea pe cuţit, se aplecă, se întinse, îşi întinse mâna până ajunse să-i tremure. Îşi aruncă din nou privirea spre uşă.

Nu te uita la uşă. La cuţitul!

Tot nu reuşi să-l ajungă.

Se trase înapoi cam cincisprezece centimetri, inspiră adânc şi se aruncă

înainte.

Ajunse la capătul cablului în aceeași clipă în care podul palmei atinse lada.

Aceasta se deplasă mai încolo.

Dar vârful degetelor apucase mânerul cuțitului și-l trase spre ea. Acesta căzu de pe ladă.

Îl apucă din nou.

Îl trase spre ea.

Îl apucă zdravăn de mâner.

Apoi rămase acolo câteva secunde, gâfâind din greu, după care se dădu înapoi și luptă să se ridice în genunchi. Avea cuțitul.

Cămașa neagră devenise cafenie din cauza murdăriei. Probabil nici fața ei nu arăta mai bine. Făcu tot ce putu pentru a se scutura, apoi luă șalul cu care fusese acoperită și-și șterse fața.

O izbi un sunet ca de metal lovit de metal. Venea dinăuntru? Sau de afară?

Indiferent, se afla deja la limita timpului.

Înfășurându-și șalul în jurul ei, se lăsă pe o parte, ascunzând cuțitul sub picioare.

Alt sunet. Un scârțâit. Altul, altul. Pași. Karl.

Haide, Sam.

Carey închise ochii, sperând că n-a venit să o trezească, sperând că nu a hotărât că e timpul să facă dragoste cu îngerul lui.

Nu voia să scoată cuțitul. Exista o posibilitate mult mai mare ca el să-i ia cuțitul și să o ucidă, decât ca ea să-l ucidă pe el. Și va trebui să-l ucidă – nu să-l rănească – dacă voia să aibă vreo speranță de evadare.

Pașii se apropiau.

Haide, Sam… Haide, Sam…

60.

Kovac alerga pe hol spre camera de război, apucându-se de canatul uşii pentru a se opri. Toţi din încăpere se întoarseră spre el, cu expresiile în alertă când îl văzură.

— O fabrică sau un depozit vechi de muniţii, care a ars, lângă o rafinărie, strigă el.

Tippen îşi apucă haina de pe spătarul unui scaun.

— Ştiu unde e. Să mergem.

Ieşiră în fugă din clădire şi coborâră treptele de piatră. Culorile şi zgomotele celor din mass-media de pe scări şi de pe trotuar se înregistrară doar vag în mintea lui Kovac. Nişte umbre. Zgomot alb.

Îşi parcase maşina în zona închiriată, alături de maşinile lui Dawes, a Liskăi şi a maşinilor întregii forţe de poliţie. Dar nu se îndreptă spre maşina lui. Alergă spre un poliţist în uniformă, care stătea sprijinit de capota unei maşini de patrulare, privind spectacolul.

— Dă-mi cheile!

Ofiţerul înţepeni.

— Ce dracu’…

— Dă-mi afurisitele alea de chei! zbieră Kovac.

— Detectivi. Omucideri, rosti Tippen scoţând insigna. Dă-i nenorocitele alea de chei!

Kovac smulse cheile din mâna tipului, ocoli capota şi urcă în maşină. Porni motorul şi se dădu înapoi, imediat ce fundul lui Tippen atinse locul pasagerului. Maşinile porniră un cor de claxoane, când Kovac dădu peste ele cu maşina de patrulare. Coti pe stradă şi o luă la goană, lăsând în urmă pe asfalt urme şi miros de cauciuc.

Condusese maşini de patrulare cu ani în urmă, dar încă mai ştia de unde să pornească luminile şi sirena.

— Unde mergem? îi strigă el lui Tippen.

— Treizeci şi cinci W spre sud. Te pilotez, pe măsură ce înaintăm.

Vitezometrul urcă la o sută optzeci, când intrară pe rampa din spre autostradă. Tippen se ghemui şi-şi strânse braţele în jurul lui.

— Ce dracu’ e cu traficul ăsta? întrebă Kovac în timp ce încerca să slalomeze printre maşini, fără să piardă prea mult din viteză.

În față, tot ce putea să vadă pe benzile de circulație erau stopurile mașinilor.

Acestea încercau să se tragă din calea lui, dar nu prea aveau unde să se ducă. Apăsă pe frână și ținu volanul pe blocare, astfel că mașina făcu un semiviraj.

— Ăștia sunt de la meciul Viking contra Packer, zise Tippen.

Kovac îl privi cu ochii sălbatici.

— Nu-mi spune că e un grup de zevzeci afurisiți, care revin din Wisconsin!

Nu se aștepta și nici nu voia răspuns.

Tippen apelă la sistemul sonor și vocea lui izbucni din difuzorul montat pe capotă.

— Dați-vă la o parte! Urgență! Poliția! La o parte!

Toți conducătorii din jur îi priveau, ca niște căprioare în lumina farurilor.

Kovac apucă căștile și strigă.

— *Plecați dracului din drum!*

Mașinile se retraseră câțiva centimetri aici, câțiva dincolo, în timp ce el încerca să îndrepte mașina de patrulare spre dreapta, pentru a merge pe marginea de pământ a șoselei. Se auzi un scrâșnet asurzitor când se izbi de partea din față a unui SUV, apoi de partea din spate a altuia.

Când ajunse pe pământ, apăsă pe accelerație și marea mașină se aruncă înainte, zburând pe lângă restul traficului cu o viteză înspăimântătoare.

— Ieși aici! strigă Tippen indicându-i. Traversează. Ajungem pe Cincizeci și cinci!

Kovac atinse frânele, o dată, de două ori și se încadră spre ieșire atât de repede, încât ciocni partea din spate a doua mașini.

Prin grația lui Dumnezeu, nu ucise pe nimeni.

Dar nici nu va întârzia!

61.

Carey stătea întinsă cât de liniştită putea, în timp ce asculta cum se mişca Karl prin cameră.

Haide, Sam…

Karl nu vorbea, probabil din amabilitate, pentru ca ea să poată dormi. Indiferent cât de nebunește suna asta, voia ca ea să se odihnească.

Zgomotele mișcării încetară. Lângă ea. Putea să-l simtă cum o privește. Își reținu respirația cu degetele încleștate pe cuțit.

Îi atinse mâna stângă, care era așezată deasupra, pe pătură. Îi trebui toată puterea de voință să nu sară în sus.

— Acum poți să te trezești, judecătoareo.

Vocea nu era a lui Karl. Era mai groasă, mai gravă, mai monotonă şi cu un ritm ciudat, lent.

Carey deschise ochii, privi în sus şi inima i se opri la vederea figurii domestice şi colţuroase, întunecată de începutul de barbă şi cu buze prea roşii, parcă de cauciuc.

Stan Dempsey.

— Bunul tău prieten Karl Dahl nu mai vine.

— Nu e prietenul meu, rosti Carey.

— Într-adevăr, nu mai e. Nu mai poţi să-l ajuţi.

— În primul rând, n-am vrut niciodată să-l ajut.

— Nu-ţi dai seama, nu-i aşa? Se presupune că trebuia să faci dreptate. Vinovatul trebuie să plătească. Acţiunile au consecinţe.

Carey ştia că nu e bine să se certe, sau să încerce să se explice.

— E mort? întrebă ea.

— Am un plan special pentru el, rosti Dempsey secretos.

— Cum ai găsit locul acesta?

— Treabă simplă de poliţist: i-am urmărit maşina, răspunse el.

— Îmi supravegheai casa!

— Mă învârteam pe acolo de câtva timp. N-am avut prea multe alte treburi de făcut în ultimul an. Știu o mulțime despre viața ta, judecătoare Moore. Unde trăiești, ce program ai, unde merge fetița ta la școală. Știu cine vine și pleacă din casa ta și ce mașini șofează fiecare. Când mașina asta a trecut pe lângă mine azi-dimineaţă, ştiam că nu bona e la volan.

— Ai știut că era Dahl? întrebă Carey.

— Am vorbit destul. Scoală-te, porunci el trăgând-o de braț. Judecătoare Moore ești arestată pentru crimă împotriva umanității. Ai dreptul să nu spui nimic. Tot ce spui poate și va fi folosit împotriva ta…

62.

— Nu cred că pot să mă scol, rosti Carey. Sunt legată de un fel de greutate.

Dempsey își stăpâni nerăbdarea, înșfăcă șalul auriu care îi acoperea picioarele și îl ridică de pe ea. Ținea pistolul în mâna dreaptă și cu stânga scoase dintr-o teacă de piele de la centură un cuțit de vânătoare cu lama lată și zimțată, ce părea periculoasă. Cu două mișcări ale încheieturii, legăturile cablului deveniră istorie. Băgă cuțitul în teacă.

— Acum, scoală-te.

Când se așeză, șalul aproape căzu de pe ea. Cu degetele mâinii drepte, reuși să rețină un colț, pentru a acoperi cuțitul.

— Ce intenționezi să-mi faci? întrebă ea în timp ce se ridica în genunchi.

— Vei fi judecată. Voi pronunța sentința și voi hotărî pedeapsa. Așa cum am făcut și cu avocatul ăla.

Părea perfect rațional spunând asta. Hotărâse că aceasta era misiunea lui și era gata să o îndeplinească, asta era tot.

— Kenny Scott?

— Da, el. A primit exact ceea ce merita. Și tu la fel.

Carey nu avea idee ce a putut să-i facă avocatului lui Karl Dahl, dar nici nu întrebă. Va afla destul de curând, dacă Stan Dempsey își continua acțiunea.

— Ești polițist, zise ea. Ești un polițist bun. Ai muncit întreaga viață pentru a proteja și a servi. Cum poți să faci așa ceva?

O privi ca și cum nu putea să-și imagineze că ea nu-și dă seama.

— Deoarece cineva trebuie să o facă.

Haide, Sam…

— Dar încalci legea, sublinie Carey. Cum poți să faci asta și să vorbești despre justiție?

— Eu nu văd situația în felul acesta, răspunse Dempsey, cu pistolul în continuare ațintit spre ea aproape fără să-și dea seama.

— Ai să înfunzi pușcăria, detectiv, zise ea sperând în van că folosind poziția ei, ar putea să trezească ceva în conștiința lui.

— Nu, nu am s-o fac.

Carey cântări în minte dacă trebuie să-i spună că Kovac e pe drum. Dar nu

credea că informaţia va schimba ceva în hotărârea lui, cu excepţia faptului că probabil se va simţi îndreptăţit să o ucidă mai bine mai curând, decât mai târziu.

— Câtă vreme ai fost poliţist? întrebă ea. Douăzeci de ani? Mai mult? Nu vor însemna nimic faţă de ceea ce faci acum. Vei rămâne în mintea tuturor că a trebuit să fii condamnat.

Gura lui mare se curbă într-un surâs batjocoritor.

— Nu ştii nimic. Stai acolo pe scaunul tău, îmbrăcată în robă, rosti el cu dispreţ. Este doar o dispută a avocaţilor şi tu eşti arbitrul. Victimele nu înseamnă nimic pentru voi.

— Asta nu e adevărat.

— Priveşte cum ai tratat-o pe Marlene Haas. Era o femeie decentă, care nu încerca decât să-şi crească familia. Vrei să ştii felul de iad prin care a făcut-o Karl Dahl să treacă?

— Ştiu ce i-a făcut.

— Şi totuşi i-ai oferit puiului ăluia de târfă tot ce ai putut. Poate că nu poţi să-ţi imaginezi ce înseamnă să fii victimă, până când nu eşti şi tu în situaţia asta. Scoală-te.

Carey nu mai putea să aştepte salvarea. Când se va ridica în picioare, Dempsey o va determina să arunce şalul. Ori trebuia să arunce şi cuţitul odată cu el, ori i-l va lua.

— Scoală-te, porunci el furios.

Deasupra clădirii se auzi un bubuit. Dempsey întoarse capul şi privi în sus. Repede, Carey îşi mută degetele de pe mânerul cuţitului pe lamă, strecurându-l astfel sub mâneca lungă a cămăşii negre, centimetru cu centimetru. Se ridică atunci când Dempsey se întoarse spre ea.

— Vine furtuna, rosti el, ca şi cum ar fi interesat-o.

Îi făcu semn cu ţeava pistolului să iasă din încăpere.

Rămăşiţele de pe jos îi înţepau tălpile picioarelor goale. Carey încercă să nu facă zgomot. Probabil că l-ar fi înfuriat şi mai tare, dacă ar fi început să se plângă de pietrele şi cioburile pe care păşea, când Marlene Haas fusese forţată să îndure o tortură inimaginabilă. Stan Dempsey n-ar fi avut nici cea mai mică compasiune pentru ea. Dreptate, sigură şi rapidă, asta era ceea ce avea el în cap. Şi lui Carey îi era frică că va fi o demonstraţie de dreptate teribilă.

Ar trebui să acţioneze mai repede. Dacă ar putea să o facă în momentul în care ieşeau din clădire…

Cu toate că gândul de a înfige un cuţit în altă fiinţă omenească era înspăimântător.

Îşi desfăşurase activitatea luptând împotriva violenţei. Toată viaţa ei, nu comisese niciun act de violenţă împotriva unei fiinţe omeneşti, sau a oricărei alte forme de viaţă.

Nu ştia dacă va putea să o facă. Ceea ce ţinea în mână nu era o bucată de plastic, care să provoace puţin rău. Era un cuţit adevărat, tot atât de ascuţit ca o lamă. Încercă să-şi imagineze ce putea să simtă înfigând vârful lui prin pielea, prin mușchii, prin organele cuiva. Gândul o făcu să-i vină să vomite. Tremura până în străfunduri.

Haide, Sam…

Nu avea cum să ştie cât de aproape sau de departe putea fi salvarea. Dacă Stan Dempsey o urca într-un vehicul şi pornea…

Carey acuzase şi prezidase suficiente cazuri de viol şi asasinat, pentru a şti că în momentul în care o femeie urca într-o maşină cu un bărbat înclinat spre violenţă, era ca şi cum şi-ar fi semnat singură condamnarea la moarte.

În timp ce se apropiau de uşa prin care ea şi Karl intraseră în clădire, putea să vadă că soarele strălucitor, ce o orbise când Dahl deschisese portbagajul, cu câteva ore înainte, dispăruse. Nori grei cenuşii se rostogoleau pe cer, atât de jos, aproape deasupra capului, dând luminii o ultimă şi sinistră şansă pentru a-i străpunge.

Se auzi o altă serie de tunete.

Încet, Carey începu să lase cuţitul să alunece în jos, spre mâna ei, centimetru cu centimetru.

Când păşiră afară, Dempsey se întoarse spre stânga şi ei i se opri respiraţia.

Karl Dahl era încătuşat de vechea balustradă de fier a scărilor şi atârna moale în cătuşe, inconştient – sau mort – cu capul plin de sânge.

— Asta e ceea ce i s-a întâmplat, rosti Dempsey. Şi e doar începutul.

— O, Dumnezeule, şopti Carey. Ochii lui Dahl erau pe jumătate deschişi, gura căscată. Nu se mişca. Nu-şi dădea seama dacă respira sau nu. Era aşa de plin de sânge, de parcă cineva îi turnase pe cap cinci kilograme de vopsea roşie. O, Dumnezeule!

Asta era ceea ce Stan Dempsey înţelegea prin justiţie. Stomacul i se răscoli şi se contractă. Se aplecă, făcu efort dar nu elimină nimic, trupul ei încercând doar să scoată din el ceea ce tocmai văzuse.

— Asta e dreptatea! strigă Dempsey, aplecându-se spre ea. Asta e

dreptatea!

Acum sau niciodată…

Carey se ridică brusc, cu capul izbind puternic în barba lui Dempsey. El făcu o jumătate de pas înapoi și se îndreptă. Carey se răsuci spre el, aruncându-și mâna dreaptă înainte cu toată forța de care era în stare. Cuțitul îi intră în stomac atât de ușor, încât o șocă.

Dempsey se îndoi de mijloc și se retrase bălăbănindu-se și încercând să se tragă din cuțitul, pe care Carey încă îl mai ținea în mână. Arăta surprins. Așa ceva nu făcea parte din planul lui.

Își puse mâna stângă pe locul unde i se înfipsese cuțitul. Sângele țâșnea printre degete. În mâna dreaptă, continua să țină pistolul, dar slab, ca și cum uitase că e acolo.

— M-ai ucis, zise el acuzator. Eu nu te-aș fi omorât pe tine.

Carey stătea privindu-l, oripilată, incapabilă să se miște.

Fără nicio atenționare, Dempsey se repezi la ea.

Prea înceată pentru a reacționa, Carey se dădu înapoi, își pierdu echilibrul și căzu la pământ. Stan Dempsey căzu peste ea, luându-i tot aerul. Ea încercă să se miște, dar nu putu.

Dempsey gemu și căută să se ridice. Carey putea să-i simtă sângele, cald și umed, îmbibându-i cămașa.

Pradă isteriei, se târî înapoi ca un crab, pentru a ieși de sub el. Dempsey stătea acum pe mâini și genunchi. Încercând să-și tragă sufletul, cu lacrimile împiedicându-i vederea, Carey se rostogoli, își trase picioarele sub ea și o luă la goană, adrenalina pompând prin ea ca un combustibil puternic.

Alergă spre drum, simțindu-se lipsită de control, simțindu-se ca și cum trupul ei se repezea înainte, mai repede decât putea mintea sau picioarele să acționeze. Ca și cum alerga în josul unei coline abrupte.

Un foc de pistol explodă în spatele ei.

Ea căzu, de parcă ceva o prinsese de glezne de la spate și îi trăsese picioarele de sub ea. Se lovi tare de pământ, săltând de vreo două ori. Pietrișul îi intră în palme, în coate în barbă. Aterizâ pe o movilă ca o păpușă stricată și rămase acolo nemișcată.

În străfundurile minții realiză vag că începuse să plouă.

63.

Opriră luminile şi sirena, când se apropiară de drumul despre care Tippen spunea că îi va duce la depozitul de muniţii. Kovac micşoră viteza, cu toate că asta era împotriva nevoii lui urgente. Trecuse o jumătate de oră de când primise telefonul lui Carey. O mulţime de evenimente rele s-au putut întâmpla într-o jumătate de oră.

— Karl Dahl va intra în analele psihologiei criminale, rosti Tippen în timp ce intrau pe drumul lăturalnic prea puţin folosit. A ucis două femei pentru a ajunge la singura femeie care i-a făcut vreodată o favoare, cine ştie de când. Să sapi în labirintul întunecat al minţii lui pentru a afla motivul, va fi ca şi cum ai coborî în iad.

Kovac nu comentă. Pentru el nu conta de ce a făcut Karl Dahl ceva. Tot ce conta era ce a făcut. A ucis-o pe Anka Jorgenson. A ucis-o pe Christine Neal. O ucisese pe Marlene Haas şi pe cei doi copii încredinţaţi ei. Şi acum o avea pe Carey.

— E aici, la stânga, zise Tippen. Ce plan ai?

— N-am niciunul.

— Grozav. Ce să le spun unităţilor care vin după noi şi ambulanţei? întrebă Tippen. Nu putem intra acolo ca nişte cavalerişti. Cu armele zăngănind.

Dar chiar aşa ceva ar fi vrut Kovac să facă. Ar fi vrut să intre înăuntru ca un comando. Totuşi nu puteau să rişte. Dacă intrau cu agresivitate şi Dahl se simţea încolţit, cine ştie ce ar fi putut să facă. Totul se desfăşura acum ca la o luare de ostateci. Dacă intrau în linişte, evaluau situaţia şi cântăreau opţiunile, aveau şansa să-l ia pe Dahl prin surprindere, să-l ia de lângă Carey.

— Iată depozitul, zise Tippen, arătând spre stânga.

Kovac încetini. Cu toate că-i adusese aici mai repede decât orice vehicul, nu puteau totuşi să încalce o proprietate cu o maşină de patrulare. Se îndreptă spre locul unde câţiva copăcei golaşi ofereau puţină protecţie, parcă maşina şi opri motorul.

Clădirea arăta ca o ruină de la bombardament. Se afla cam la 50 în depărtare de drum, pe un teren vast, deschis, plin de buruieni. Nicio acoperire. Nu era chip să intri pe proprietate fără să fii văzut.

— La dracu’, rosti el. Îşi frecă obrazul cu mâinile, inspiră adânc şi expiră,

încercând să se gândească. Trebuie să mergem pe jos. Nu există altă cale.

Se mai uită puţin la clădire, încercând să nu se gândească la ceea ce se petrecea înăuntru, în timp ce ei stăteau acolo întocmind un plan.

— Sam, chemă Tippen. Uită-te mai încolo. Nu suntem singuri.

O veche furgonetă cu o rulotă pentru campare în spate, stătea dincolo de drum, pe aleea de acces de pe terenul clădirii, parţial ascunsă vederii de un alt grup de copăcei. Altcineva care n-a vrut să fie văzut din clădirea unde Dahl o ţinea pe Carey.

— Poţi să vezi placa de înmatriculare?

Tippen îi aruncă o privire.

— *Tu* poţi?

— Christoase, ce bătrâni suntem! zise Kovac. Ia-ţi pistolul. Să mergem.

Ieşiră din maşina de poliţie, cu grijă să nu facă zgomot. Lăsând portierele deschise, se îndreptară spre camionetă.

— Aşa ceva foloseşte departamentul şerifului drept maşină sub acoperire? întrebă sarcastic Kovac stând lângă botul furgonetei.

Trebuie că era veche cam de douăzeci de ani. Un Ford F-150. Odată de culoare bleumarin, fusese decolorată de-a lungul anilor de soare şi de intemperii.

Tippen comunică numărul de înmatriculare la celularul lui. Kovac se uită pe geamul cabinei. Înăuntru nu era nimic. Nu ceva asemănător cu o husă de armă. Se uită apoi pe geamurile rulotei. Doi saci de voiaj, un mic răcitor Igloo.

O înconjură şi deschise uşa din spate, ca să se uite mai bine. Unul din saci era destul de lung pentru a conţine o puşcă. O plăcuţă de bagaje atârna de unul din mânere. Kovac se înfioră când o citi.

— Camioneta aparţine lui Walter Dempsey, zise Tippen. Îţi dai seama că e una din rudele omului nostru, Stan.

Kovac înţepeni zăvorul unei laturi a uşii lăsând-o deschisă. Se întinse după cel mai apropiat dintre sacii de voiaj. Fermoarul nu era tras. Înăuntru exista un sortiment întreg de unelte – fierăstraie de mână, şurubelniţe, cleşti patent… Şi o unealtă de ars.

— Grozav, repetă Tippen. Dublă manie, dublă distracţie.

Kovac îşi băgă mâinile în cingătoare şi începu să se învârtească pe loc. Nu ştiau ce naiba se petrecea în clădirea aceea. Nu era timp pentru o recunoaştere, pentru regrupare, pentru strategie. Carey era acolo înăuntru cu doi bărbaţi puşi pe rele.

— La dracu’, rosti el. Să intrăm.

În timp ce ocolea botul camionetei, își dădu seama că în depărtare se auzeau voci.

Acceleră. Când trecu de pâlcul de copaci, văzu pe cineva fugind.

Cineva alerga spre drum.

O împușcătură pocni în aer.

Cea care fugea era Carey.

Se împiedică și căzu greoi.

Nu se mai mișcă.

Mintea lui Kovac o luă razna. Fusese împușcată? Fusese doborâtă de Dempsey cu o pușcă de vânătoare?

Nu se uită să vadă cine o urmărea, ci intră pe ceea ce fusese cândva o alee. Dacă cel care a tras avea lunetă, va fi lovit, dar continuă să alerge.

— Carey! Când ajunse lângă ea căzu în genunchi. Carey!

Zăcea cu fața în jos, plângând încet. Kovac îi puse două degete pe gât și descoperi că pulsul îi bătea nebunește.

Se aplecă mai aproape și îi dădu părul la o parte.

— Carey, sunt eu. Sunt Sam. Mă auzi? Liniștește-te. Plimbându-și mâna gingaș pe spatele ei, se aștepta să dea de sângele provenit de la împușcătura ce o doborâse. Dar nu găsi rana de intrare a glonțului.

Reflectoare îi scăldară în lumină. Tippen urla sosind cu o mașină de patrulare, care derapă lângă ei, oprindu-se apoi între ei și clădire și acoperindu-i.

— Carey? repetă Kovac. Ai fost împușcată? Te-a împușcat?

Dar tot ce putea să facă ea, era să tremure și să plângă și mai tare.

— L-am ucis! gemu ea. O, Doamne, l-am ucis! Kovac o răsturnă pe o parte și îi înlătură părul de pe față. Mâinile lui tremurau ca ale unui bătrân.

— Șșșt… E în regulă, tu ești în regulă, zise el blând. Își scoase haina de la costum și o înveli.

Unde dracu’ erau întăririle? Unde era ambulanța? Ea se ridică cu ajutorul brațelor și încercă să-și șteargă fața cu o mână plină de sânge.

— Iisuse Christoase, rosti el în barbă, dar lui Carey îi spuse: Rămâi întinsă. Rămâi întinsă, Carey. Stai liniștită.

Ea clătină din cap.

— Nu. Vreau să merg acasă.

— Carey, stai întinsă, porunci Kovac mai tare. Sângerezi.

Ea își privi confuză mâna.

— Nu e sângele meu, rosti apoi, dar părea dezorientată, nesigură.

— La dracu', Carey, stai întinsă, sau îți proptesc un genunchi în piept și te țintuiesc locului!

Tot confuză, se lăsă pe spate. Kovac ridică poala cămășii bărbătești pe care o purta și o desfăcu. Mâinile i se mânjiră de sângele de pe cămașă, dar nu găsi nicio rană pe trupul ei.

— Nu e sângele meu, repetă ea ridicându-se. L-am ucis.

Apucându-se de mâinile lui Kovac, căzu la pieptul lui hohotind.

Kovac o înconjură cu brațele ținând-o dreaptă în timp ce ea plângea și repetându-i iar și iar:

— Totul e în regulă. Acum s-a terminat. S-a terminat.

Totuși știa că nu era adevărat. Nu se terminase. Carey Moore nu putea pur și simplu să se ducă acasă și să se întoarcă la viața ei, ca și cum nu se întâmplase nimic. Va trebui să fie interogată, va trebui să recapituleze și să retrăiască tot ce i s-a întâmplat înăuntru. Va trebui să fie consultată de un doctor pentru răni. Dacă fusese atacată sexual, trebuia să îndure examinarea de viol.

Dumnezeule, spera că nu era cazul. Era suficient de traumatizată, fără să mai adauge pe listă „supraviețuitoarea unui viol".

Tippen ocoli prin spatele mașinii.

— E bine?

Kovac nu știa ce să-i răspundă, așa că întrebă doar:

— Ce se întâmplă? Unde e Dahl? Unde e Dempsey?

— Morți amândoi. Dahl a fost împușcat în față. Se pare că Dempsey are o singură rană înjunghiată.

— L-am ucis, rosti Carey continuând să plângă pe umărul lui Kovac. L-am ucis. Am omorât un om.

Kovac își plimbă mâna pe părul ei ud. Mai de mult începuse să plouă. Tunetul bubui deasupra capului. Nu departe putea să audă sirenele apropiindu-se.

— Șșșt… s-a terminat, zise el blând. S-a terminat. Ești în siguranță. Asta e tot ce contează.

64.

Haosul ce se dezlănțuise după sosirea lui Kovac la fața locului, se înregistrase în mintea lui Carey ca o vagă harababură de culori și mișcare. Își amintea sosind mașinile poliției și ale șerifului. Zgomotul făcut de oamenii, care se certau în privința jurisdicției. Aspectul de carnaval al luminilor mașinilor și ale ambulanței. Un paramedic ce-i dădu ceva pentru a o calma. Asta o făcu să se simtă amețită. Având în vedere toate cele întâmplate, aceasta fusese o treabă bună.

În loc să lase ca totul să se învârtească în jurul și în capul ei, încercă să se concentreze pe senzația de ușurare și de siguranță conferită de Sam Kovac, care stătuse acolo în ploaie ținând-o în brațe. Asta era ceea ce voia acum: să se simtă în siguranță, să simtă că cineva e acolo, pentru a o ține în brațe când avea nevoie.

Dar acest sentiment aduse și tristețe, când realiză că nu i se oferise genul acesta de sprijin de foarte multă vreme. Când tatăl ei era sănătos, el fusese Stânca Gibraltarului pentru ea. David nu reușise niciodată să ocupe acest loc. Încercase, în primii ani ai mariajului lor, dar încet-încet își ieșise din rol. Și ea, la rândul ei, încetase încet-încet să mai vrea ca el să se străduiască mai mult.

Asistenta cu părul roșu, de serviciu vineri noaptea, intră în cameră pentru a controla perfuziile și a nota totul pe o cartotecă.

— Știi, rosti ea aruncându-i lui Carey o privire aspră, trădată perfect de amabilitatea din ochi, am obosit și ne-am îmbolnăvit văzându-te mereu pe aici.

— Promit că e pentru ultima oară, o asigură Carey.

— Cum te simți?

— Amețită.

— E bine! Nimic nu e ca o pilulă mică de fericire, pentru a înlătura totul. Am să propun spitalului să pună un automat pentru gume de mestecat în camera asistentelor și să-l alimenteze cu Valium. Toată lumea ar fi mult mai fericită în timp ce-și face datoria.

Kovac băgă capul pe ușă.

— Casey îți face viața grea? întrebă el intrând.

Asistenta îi aruncă o privire inocentă.

— Cine, eu?

— Ultima oară când am fost la ea la urgență, spuse el venind alături de asistentă, mi-a capsat fruntea cu un pistol de capsat.

— Nu-i adevărat! protestă Casey, apoi rânji răutăcios. Și dacă am făcut-o, sunt sigură că tu ai fost de vină.

— Parcă o văd cum s-a aplecat peste mine. A venit cu pistolul ăla și mi-a spus: „Nu există alt mod de a o repara. Și n-o să te doară". Încă mai am coșmaruri.

Casey pufni.

— Ești un om norocos, dacă mă visezi pe mine. Se întoarse spre Casey: medicul vine mai târziu, pentru un nou consult. Probabil imediat ce vei reuși să adormi.

În timp ce se îndrepta spre ușă, Kovac rosti:

— Asta e Casey. Eu îi spun Spiriduşul de Oţel.

— Dar nu când sunt suficient de aproape pentru a-i arde una, zise Casey părăsind încăperea.

Cu părul ud și îndreptat în toate direcțiile, Kovac se apropie de marginea patului. Își schimbase cămașa udă cu partea superioară a unei uniforme chirurgicale.

— Cum te simți?

— Domnule Kovac! Ea încercă să zâmbească dar nu reuși. Nu știu. Sunt sigură că pare o prostie.

El clătină din cap.

— Ai trecut prin niște situații așa oribile, Casey. Îți va trebui o vreme pentru a-ți reveni. Și nu poți s-o faci singură. Am luat deja legătura cu Kate. Când nu e nevoie să se îngrijească de Lucy, va sosi aici cu viteza luminii.

Carey inspiră tremurând.

— Lucy. Ce face? E în regulă?

— Își vrea mama înapoi. E speriată.

— Așa am fost și eu, admise Carey. Mi-a fost așa de frică că i-a făcut ceva, că e rănită sau…

Kovac îi puse o mână pe umăr.

— E bine. Nu te mai amărî gândindu-te la ce nu s-a întâmplat. Ai o mulțime de rahaturi reale, la care poți să te gândești.

— Ai un fel de a vorbi, detectiv! zise ea încercând să schițeze o jumătate de zâmbet care în clipa următoare dispăru. A ucis-o pe Anka, nu-i așa?

Kovac dădu afirmativ din cap.

— Regret.

O tristețe profundă o copleși.

— Va trebui să-i sun familia din Suedia. Cum să le spun părinților că fata lor a murit din cauza mea?

— Nu trebuie, afirmă el. Nu a murit din cauza ta. E moartă pentru că a ucis-o Karl Dahl.

Carey nu mai spuse nimic. Nu va fi ușor pentru ea să iasă din această situație.

— Și unde a fost David în tot acest timp? întrebă ea.

Kovac se încruntă.

— Era acasă când l-am văzut ultima oară. Cu avocatul lui.

— Avocatul lui?

— E o poveste lungă.

— Nu a avut nimic de a face cu asta, zise Carey.

— Nu a avut nimic de a face cu răpirea ta de către Karl Dahl, admise Kovac. Dar încă mai cercetăm povestea atacului din parcare.

Carey îl privi. El se uita oriunde, dar nu la ea.

— Știi ceva ce eu nu știu?

— S-ar putea să fi găsit omul de douăzeci și cinci de mii de dolari, afirmă el. Nu e nevoie să vorbim acum despre asta.

— Tocmai mi-ai spus că ai găsit omul, despre care îți închipui că a fost plătit de soțul meu să mă omoare, zise ea. Am nevoie să discut despre asta. Cine e? Poți să faci legătura între el și plata banilor?

— E fratele amicei lui. Un actor porno cu numele Donny Bergen. Ezită, inspiră adânc, apoi expiră. Carey, soțul tău e băgat într-o treabă foarte urâtă.

— Știu, rosti ea încet. Am dat peste asta noaptea trecută, în computerul lui. Mi-a venit să vomit. Nu mai știu cine e, zise ea scuturând din cap. Nu știu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic, rosti Kovac. Nici n-ar fi trebuit să deschid această discuție. Nu ai nevoie de nimic altceva în minte, în noaptea asta. Ai nevoie de odihnă. Am venit doar să mă asigur că ești bine, înainte de apleca.

— Trebuie să pleci? întrebă Carey simțindu-se ușor panicată la acest gând. Nu voia să rămână singură, cu amintirea celor întâmplate.

Kovac o privi, aplecându-și capul ușor într-o parte.

— Vrei să rămân? Ideea părea că îl surprinde. Voi rămâne. Voi sta cât de mult vrei tu.

Se așează pe marginea patului simțindu-se în largul lui. Carey se uită în altă

parte, stânjenită din cauza a ceea ce spusese.

— Știu că poate părea o prostie, zise ea. Vreau să spun că știu că sunt în siguranță, că Lucy e în siguranță, dar…

Kovac întinse mâna și îi puse un deget pe buze.

— E în ordine. Știu. Te simți ca și cum ceva rău s-ar putea întâmpla în orice clipă. Ești gata să-ți ieși din fire. E normal.

— Ți-am spus că nu sunt o victimă prea bună, îi spuse ea. Nu știu ce să fac.

— Nu există sfaturi, zise Kovac. Trebuie să simți ceea ce simți. Și va dura atât cât va dura.

— E înfricoșător, admise ea, apoi schimbă discuția. Ce i s-a întâmplat lui Dahl? A murit?

— Da. Ultima acțiune a lui Stan Dempsey: a tras și l-a împușcat pe Karl Dahl. Când am auzit împușcătura, am crezut că a tras asupra ta, dar el l-a ucis pe Dahl. Să se asigure că nu va scăpa din nou de justiție.

— Și Kenny Scott? Dempsey mi-a spus că îmi va face ceea ce i-a făcut lui Kenny. Ce i-a făcut? Kenny e mort?

— Nu, zise Kovac. Dempsey l-a chinuit, l-a legat de un scaun și i-a imprimat pe frunte cuvântul VINOVAT, cu un fier înroșit în foc.

Îi turnă toate acestea ca pe ceva normal. Ca și cum era ceva ce vedea în fiecare zi a săptămânii. Desigur, văzuse lucruri mult mai rele decât atât. Și tot așa și ea.

— Mi-a spus că nu intenționează să mă ucidă, rosti ea blând. Dempsey. După ce eu… mi-a spus: „M-ai ucis. Eu nu te-aș fi omorât”.

Kovac își puse mâna lui mare peste ale ei.

— Nu aveai cum să știi asta, Carey. Erai îngrozită pentru viața ta. Ai făcut ceea ce trebuia să faci pentru a te salva. Îți închipuiai că Dempsey intenționează să te ducă în cuibul lui și să te tortureze, în felul în care a fost torturată Marlene Haas. Îmi imaginez că asta e ceea ce planificase el pentru Dahl. Avea un întreg sac de voiaj plin de obiecte – un bomfaier, un cuțit electric, ciocane, o furculiță pentru grătar, cuțite. Avea toate astea cu el cu un anumit scop. Carey îi privi mâna pusă peste ale ei. Și numai acest contact dintre ei o făcea să se simtă mai calmă. Odată, continuă el, nici eu n-am vrut să o fac, dar n-am avut încotro. Și nici tu.

Într-un fel asta o făcu să se simtă și mai bine.

— Are familie? întrebă ea fiindu-i frică de răspuns.

Nu voia să știe că fusese tată, bunic, soț iubit

Kovac dădu din cap.

— Nu prea apropiați – în înțelesul corect al cuvântului. O fiică mare în Portland, Oregon, care nu s-a obosit să răspundă la niciunul din telefoanele locotenentului. Un unchi bătrân, cu o sănătate șubredă, într-o casă de odihnă. Unchiul e proprietarul unei cabane pe unul din lacurile mici. Se pare că aici își stabilise Stan cartierul general, după ce a părăsit orașul. Proprietatea și furgoneta sunt înregistrate pe numele lui Walter Dempsey, unchiul.

Ce omuleț trist și ciudat fusese Stan Dempsey. Singur. Invizibil pentru cea mai mare parte dintre oameni, chiar și pentru cei care ar fi trebuit să-i fie apropiați.

— Slujba era tot ce avea, nu-i așa? întrebă ea.

— Iubito, slujba e tot ceea ce am și *eu*, dar nu mă învârt pe aici desfigurând oameni, sublinie Kovac. De-a lungul anilor, oare ar fi putut cineva să ajungă la Stan, să încerce să-l scoată din cochilia lui? Presupun că da. Drace, aș fi putut să încerc chiar eu, dar n-am făcut-o. Însă era matur. Viața lui a fost așa cum și-a croit-o. Exact așa cum s-a și sfârșit.

— Nu el mi-a pus cuțitul în mână, zise Carey blând.

Kovac îi puse un deget sub bărbie și o făcu să se uite în sus la el.

— Nu. Dar te-a pus într-o situație în care a trebuit să-l folosești, zise el liniștit. O privi în ochi, cu fața – portretul viu al unui bărbat bun și onorabil. Carey, aș face tot ce aș putea să dau ceasul înapoi. Dacă aș fi putut să ajung acolo cu cinci minute mai devreme, să te scutesc să trebuiască să te confrunți cu asta. Pentru că am să-ți spun ceva: Dacă l-aș fi văzut amenințându-te, i-aș fi ras fundul de pe planetă. Și nu mi-aș fi pierdut prea mult somnul din cauza asta.

Carey râse ușor.

— Nu știu ce spune asta despre mine, dar e cel mai dulce lucru pe care mi l-a spus cineva de multă vreme.

El îi înapoie zâmbetul, îi atinse obrazul și zise:

— E plăcerea mea. Acum am să te las singură, să te odihnești. Și să nu cumva să mă contrazici – vei sta aici peste noapte.

— Da, domnule.

El nu se mișcă de pe pat și nu-și luă ochii de la ea. Apoi dădu ușor din cap.

— Îți datorez scuze.

— Pentru ce?

— Pentru modul în care m-am comportat la început. Am fost un zăpăcit. Te-am judecat fără să cunosc faptele, făcând doar presupuneri. Regret.

— Nu e prea uşor să fii judecător, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu. Se pare că am greşit mult în legătură cu tine, răspunse el. Eşti o doamnă curajoasă, Carey Moore.

— Nu. Am fost îngrozită.

— Aşa şi trebuia. Dacă n-ai fi fost, m-aş fi speriat, zise el. Asta e ceea ce înseamnă curaj: să-ţi fie frică şi totuşi să faci ceea ce trebuie să faci. Nu poţi fi curajos fără teamă. Uşa se deschise brusc şi doctorul intră. Kovac să depărtă de pat. Ne vedem dimineaţă, reluă el. Dar dacă ai nevoie de mine, sună-mă. Voi fi aici înainte ca tu să pui receptorul jos.

— Eşti un om bun, Sam Kovac, zise Carey.

Un om bun, un om puternic, un om de cuvânt. Lumea ar trebui să deţină mai mulţi Sam Kovac.

El roşi la complimentul ei strâmbându-se uşor, apoi se strecură dincolo de uşă.

65.

— Nu intenţionez să merg până la capăt şi să vă dojenesc că v-aţi comportat ca doi cowboy, detectiv Kovac şi detectiv Tippen. Locotenentul Dawes stătea în capul mesei în camera de război. Era trecut de ora nouă, dar ea adunase grupul de comando pentru a recapitula evenimentele zilei şi a reevalua ce mai era nevoie de făcut. Vă cunosc prea bine pe amândoi, uneori surzi, dar selectivi.

Tippen îşi făcu mâna pâlnie la ureche:

— A zis cineva ceva?

— În schimb, continuă ea, intenţionez să vă rog pe fiecare să vă ridicaţi ceştile de cafea, în semn de salut pentru o treabă bine făcută.

— Bravo, bravo, se auzi puternic.

— Unde e berea? se plânse Kovac.

— O să ne ocupăm şi de asta, îi asigură Dawes. Însă, mai întâi treaba.

Trecură în revistă amănuntele tuturor evenimentelor petrecute în ziua aceea. Două crime descoperite şi lămurite şi o răpire cu un final fericit. Fericit pentru toată lumea, în afară de Stan Dempsey.

— A sunat fiica lui? întrebă Liska.

Dawes dădu din cap.

— Nu încă. Departamentul de Poliţie din Portland a luat legătura cu ea ieri. Eu am sunat-o direct şi i-am lăsat mesaje. Voi încerca din nou în seara asta, mai târziu. În mod evident, ea şi tatăl ei nu erau prea apropiaţi.

— Asta e mai mult decât „nu prea apropiaţi”, zise Liska. Asta e de-a dreptul răceală.

— E trist, zise Elwood. E mai periculos ca dinţii ascuţiţi ai unui şarpe, să ai un copil nerecunoscător.

— Mulţumesc, domnule Shakespeare, rosti Tippen sec. Personal, în acest moment nu sunt interesat de conflictele familiale ale lui Stan. Hai să ne mişcăm. Mi-e foame. Deci trebuie să acceptăm că a ţinut casa familiei Moore sub supraveghere, continuă el. Dar ce l-a făcut să urmărească maşina bonei? Pe Dahl îmbrăcat în femeie.

— Bănuiesc că nu vom şti niciodată, rosti Dawes. Poate că a fost în situaţia de a vedea ceva petrecându-se în garaj. A putut să vadă prin fereastră, din curtea vecinului.

— Vrei să spui că probabil l-a văzut pe Dahl băgând-o pe judecătoare în portbagaj și n-a făcut nimic? întrebă Liska.

— De ce nu? răspunse Tippen. Următoarele două victime le-a făcut pachet, livrându-le în mod convenabil într-un loc îndepărtat, nimic altceva.

— Încă nu știm cine a atacat-o pe judecătoare în parcare, interveni Liska. Ori atribuim asta tot lui Dempsey?

— Ar avea sens, rosti Elwood. Când știrea hotărârii ei privind precedentele fapte rele ale lui Dahl a irupt, Stan trebuie că era pe aproape. A fost de serviciu vineri.

— Și ce e cu asta? întrebă Liska. Își adusese cu el echipamentul negru de bandit, pentru a se schimba la sfârșitul zilei, pentru orice eventualitate?

— Ce a avut de spus Băiatul Porno în apărarea lui? întrebă Kovac.

— Nimic, răspunse Dawes. A negat orice cunoștință în privința atacului. Dar nu are pe nimeni să-i confirme povestea și nu am nicio îndoială că minte, când spune pe unde a umblat în seara aceea, la ora atacului.

— Deci încă se mai află la bord, rosti Kovac.

— De ce ar fi riscat asta? întrebă Tippen. Tipul e un mare star în genul lui.

Liska își dădu ochii peste cap.

— Hai să nu mai vorbim de asta. Nu mi-am revenit din oroarea inițială.

— O, da, pentru mințile înguste, zise Tippen. Și sincer, nu pot să cred că nu te-ai complace în situația asta.

— Nu asta e treaba. Mi te imaginez complăcându-te în așa ceva, ceea ce va constitui o terapie pentru mine.

— Așa că ar trebui să fiu felicitat că fac un serviciu public.

Liska luă una din boabele ei de cafea trase în ciocolată și-l izbi în frunte.

— Ginnie Bird e sora lui Bergen, rosti Kovac. Poate că-i este realmente devotat. Surioara plânge pe umărul lui, că prietenul nu-și părăsește nevasta. Hî-hî-hî, nu poți face ceva Donny? Și doar ideea asta i-a venit băiatului-geniu. Îmi place ce intenții avea. Când oamenii noștri au bătut la ușa lui, tocmai împacheta. Avea bilet pentru St. Kitts.

— Oare e suficient de deștept să știe că SUA nu are tratat de extrădare cu St. Kitts? întrebă Elwood.

Kovac ridică din umeri.

— Chiar și cei mai tembeli delincvenți, ieșiți dintr-o școală de asistați, găsesc modul de a afla fiecare colțișor în care pot să dispară.

— Am avut odată un idiot, care era așa de prost că nu putea să-și găsească scula în întuneric. Dar clovnul cunoștea toate modurile de a-și crea identitate

falsă şi de a scăpa de poliţişti.

— Am putea să-l reţinem pe Bergen în oraş? întrebă Elwood.

— Chris Logan încearcă să ne ajute cu asta, răspunse Dawes.

— L-a informat cineva pe Wayne Haas despre moartea lui Dahl? întrebă Liska.

— Tu ai avut contacte cu el, Nikki, răspunse Dawes. Cred că tu ar trebui să ai grijă de asta. Liska dădu din cap şi-şi notă. În regulă, oameni buni, continuă Dawes. Hai să acceptăm că e noapte. Sunt moartă de foame. Burgeri şi bere la Patrick's, în contul meu.

Se auziră urale şi scaunele fură imediat părăsite, în timp ce restul grupului se îndrepta spre uşă, Kovac şi Liska rămaseră în urmă.

— Hei, Kojak, ai învins pe cineva fără mine, zise Liska îmbufnată. Mă simt rănită. Ai bârfit cu Tippen despre mine.

Kovac zâmbi şi o înconjură cu braţul.

— Regret, Tinks. Oricum ţi s-ar fi făcut rău în maşină.

— Tu conduceai?

— Mda.

— Te iert.

— Hai la Patrick's, zise Kovac. Am să te las să-mi furi cartofii franţuzeşti.

— Nuuu, zise ea bătându-se pe stomacul plat. Poţi să iei tu burgerul, pe care ar trebui să-l mănânc eu. Până la urmă eşti un băiat sănătos şi activ. Eu mă duc acasă, în noaptea asta, Speed îi aduce înapoi pe băieţi. Vreau să petrec puţin timp cu ei, ca o mamă normală.

— OK, rosti Kovac. Trage-i lui Speed un picior în biluţe din partea mea.

— Cu plăcere!

— Ai parcat în faţă?

— Îhî.

— Te conduc la maşină, zise el.

Liska îl îmbrăţişă îndelung.

— Eşti un om bun, Sam Kovac.

El zâmbi cu zâmbetul lui de crocodil.

— Aşa am auzit şi eu.

66.

Liska trase maşina în faţa casei Haas. Era doar o mică deviere din drumul ei spre casă, în St. Paul. Avea sentimentul că le datora această vizită, pentru a-i anunţa că Karl Dahl nu va mai face rău nimănui. Putea în sfârşit să le dea şi nişte veşti bune, în locul celor rele, a scuzelor şi a acuzaţiilor. Putea să sacrifice zece minute din viaţa ei.

Era lumină la subsol şi în garajul alăturat. Maşina lui Wayne Haas se afla pe alee. Se duse întâi la garaj, gândind că tatăl şi fiul erau acolo împreună, lucrând la ceva. Dacă acesta era cazul, existau speranţe pentru amândoi.

La un radio se auzea muzică hip-hop, ceva ce auzise destul acasă la ea pentru a o urî din toată inima. Semn sigur că s-a ieşit din criză.

— Domnule Haas? Bobby? strigă ea apropiindu-se de uşa laterală.

Ploaia se oprise, dar iarba era udă şi putea să simtă cum o uda şi pe ea, pătrunzând prin pielea pantofilor. *Nicio faptă bună nu rămâne nerăsplătită.*

Bătu şi se uită în garaj prin ochiurile de geam laterale ale vechii uşi. Obişnuitul sortiment de vechituri – maşini de tuns iarbă, biciclete, unelte de grădinărit, bidoane cu vopsea.

Bobby Haas stătea pe un scaun la bancul de lucru, ce se întindea dintr-un perete în altul, în fundul clădirii. Ridică ochii de pe o carte, se strecură afară din scaun şi veni la uşă.

— Detectiv Liska? Ce faci aici?

— Pot să intru? E cu adevărat frig afară.

El făcu un pas înapoi din uşă, pentru a o lăsa să intre. Automat, Liska aruncă o privire în jur – unelte de grădină atârnau pe pereţii garajului şi undiţe de pescuit, ce nu fuseseră folosite de multă vreme. Bobby se îndreptă spre bancul de lucru.

— Am venit cu nişte veşti bune de data aceasta, zise ea. Tatăl tău e aici?

Bobby se încruntă.

— S-a culcat devreme. Nu s-a simţit bine.

— E în regulă? Nu are nevoie de doctor?

— Nu. Cred că e doar frânt de oboseală, zise băiatul părând trist. E întotdeauna obosit.

— Tu ai vrea ca lucrurile să fie la fel ca înainte, afirmă Liska.

— Dar el nu vrea nici măcar să încerce. Îi pasă din ce în ce mai puţin de

mine.

— Sunt sigură că nu e adevărat, Bobby. Tatăl tău este într-o situaţie proastă. Se simte ruşinat că tu a trebuit să fii cel puternic din familie, când el trebuia să fie puternic pentru tine.

Spusele ei nu-l impresionau pe băiat. Nu mai avea răbdare. Ca orice băiat, voia să fie centrul lumii tatălui său. Nu era dezamăgire mai mare pentru un fiu, decât să afle că nu aceasta era realitatea.

— Mda, bine, zise Bobby cu lacrimile strălucindu-i în ochi. Aş vrea măcar să fi plecat de aici. E mai bine de un an şi el devine din ce în ce mai deprimat din cauza celor întâmplate şi în fiecare zi vine acasă de la muncă şi mai deprimat. E ca şi cum eu nici n-aş exista. Se presupune că e *tatăl* meu. Cu mine cum rămâne? Ce se întâmplă cu nevoile mele?

Liska îşi puse mâna pe spatele lui şi-l bătu uşor, oferindu-i aceeaşi consolare tăcută ca băiatului ei mai mare, de fiecare dată când tatăl lui îl dezamăgea. Bobby Haas tremura sub emoţiile care-l năpădeau. Era la vârsta când aceste emoţii deveneau brusc mai adânci şi mai puternice decât putea el să suporte.

Se depărtă de ea şi se mişcă în cerc, cu mâinile în şolduri.

— Se presupune că pe *mine* mă iubeşte, nu pe nişte morţi pentru care nu mai poate face nimic!

Luptând să-şi înghită lacrimile, să-şi stăpânească emoţiile ce izbucniseră libere şi să le reţină înăuntrul lui, continuă să se învârtească respirând greu.

Liska se întreba ce s-a întâmplat, de s-au dezlănţuit toate astea. O ceartă cu Wayne? Sau Wayne nu avea puterea să se certe? Indiferent care era adevărul, Wayne Haas era un om distrus şi ea nu credea că va reuşi vreodată să-şi revină. Se pare că şi Bobby ajunsese să-şi dea seama.

Băiatul îşi şterse ochii, jenat că şi-a pierdut firea în faţa ei.

— Ce faci aici? întrebă Nikki încercând un ton mai optimist, în timp ce se îndrepta spre bancul de lucru, unde cărţi şi agende erau împrăştiate sub lumina fluorescentă.

— Studiez, răspunse Bobby. Aici pot lăsa radioul deschis şi să nu-l deranjez pe tata.

— Va trebui să le sugerez ideea şi băieţilor mei, zise ea uitându-se la cărţi. Biologie avansată, chimie, psihologie. Arată ca şi cum te gândeşti să devii doctor.

— Vreau să fiu medic legist.

— Deşteaptă alegere. Alegere care te înfioară, având în vedere toate cele

întâmplate, dar e mai bine decât să-l aud spunând ca intenţionează să-şi petreacă viaţa săpând morminte, presupuse ea. Cu genul de tragedii prin care trecuse în tânăra lui viaţă, asta avea un oarecare sens. Pacienţii tăi nu vor putea niciodată să te dea în judecată pentru malpraxis, adăugă ea. Sunt deja morţi.

— Adevărat, zise el reuşind un mic surâs.

— Ţi-ai amenajat aici un adevărat birou.

Transformase unele din rafturile de deasupra bancului de lucru, în rafturi pentru cărţi. Pe suprafaţa de lucru, aşternuse un număr de plăci de marmoră doisprezece-pe-doisprezece pe care îşi pusese obiectele. Creioane şi pixuri erau aşezate îngrijit în căni desperecheate şi în pahare de apă. Câteva tăviţe aşezate unele peste altele conţineau agende şi dosare. Nivelul de organizare era înfricoşător pentru o femeie al cărui sistem de aranjament era îngrămădirea de teancuri de hârtii pe toată suprafaţa mesei din sufragerie.

Bobby se strecură între ea şi banc, ca şi cum îi era teamă că ar putea încerca să-i fure notiţele de la chimie.

Liska considera un triumf că reuşise ca Kyle şi R.J. să lase o cărare liberă pe podeaua dormitorului lor, astfel încât puteau să scape, în caz de incendiu. Puştiul ăsta îşi ţinea hârtiile sortate pe mărimi!

— Ar trebui să vii la mine să-mi sistematizezi bucătăria, zise ea. Dar atunci ar fi de aşteptat să şi gătesc.

Avea tăvi „interne” şi „externe” etichetate pentru chitanţe şi finanţele familiei.

— Tu achiţi facturile? întrebă ea.

— Dacă le las în seama tatălui meu, nu se rezolvă.

Chiar aşa slăbit cum părea să fi ajuns Wayne Haas, ea consideră ciudat că a lăsat această responsabilitate pe umerii unui băiat de şaptesprezece ani.

— Nu ai reuşit niciodată să fii copil, nu-i aşa?

Bobby ridică din umeri şi privi în lături.

— Nu contează. Întotdeauna a trebuit să am grijă de treburi eu însămi. Exista o nuanţă amară şi ironică în cuvintelor lui. Deci care sunt veştile bune? mai întrebă el. Ai spus că ai nişte veşti bune.

— Karl Dahl a fost împuşcat mortal în după-amiaza asta, răspunse ea. Nu va mai face rău nimănui.

— Bine. Deci s-a terminat?

Liska se aşează pe scaunul unei maşini de tuns iarba.

— În ce-l priveşte pe Karl Dahl. Dar căutăm în continuare pe cel care a

atacat-o pe judecătoarea Moore.

— Deci ea a scăpat de griji, în ce-l privește, pentru că e mort? întrebă Bobby. Poate să se întoarcă la viața ei și să facă iar același lucru?

— De fapt, e la spital, zise Liska. Dahl a răpit-o noaptea trecută. A avut noroc că a scăpat cu viață.

Bobby nu putea să simtă nicio compasiune.

— Dacă ea făcea ceea ce trebuia să facă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Judecătoarea Moore nu l-a făcut pe Karl Dahl să scape de pușcărie.

— A trebuit să-l lase să se plimbe? zise băiatul. Trebuia să meargă la închisoare de mult. Poate că tatăl meu și-ar fi încheiat socotelile și s-ar fi mutat în altă parte, dacă s-ar fi întâmplat așa.

— Viața nu urmează întotdeauna planurile tale, Bobby. În cea mai mare parte a timpului, pur și simplu se întâmplă și noi facem ce putem mai bine.

Desigur el nu e de acord cu asta, gândi ea. Puștiul ăsta probabil că a făcut și ciorna listei de articole de băcănie. Voia ca totul să fie corect, ordonat și sub control. Nu putea să-l blameze. Avusese așa de puțin control asupra propriei lui vieți tinere, că era nevoit să-l apuce de unde putea.

Pe peretele din capătul cel mai îndepărtat al bancului, pusese un cuier și atârnase o varietate de haine, pentru a le îmbrăca atunci când începea să fie frig, ordonate începând cu cele mai subțiri, până la cele mai groase – un tricou cu mâneci scurte, un tricou cu mâneci lungi, o bluză de trening inscripționată University of Minnesota, o geacă neagră pe care o purtase în primele două rânduri, când a vorbit cu ea.

Hainele nu erau călcate și nici puse pe umerașe. Cămășile atârnau șifonate. Înghesuise jacheta pe un cârlig mai înăuntru. Era plăcut să afli că nu era chiar atât de perfect.

Liska se uită la geacă, la eticheta pătrată și albă cusută pe spate. Centimetru cu centimetru. Se încruntă, dar își îndreptă din nou atenția spre băiat.

— Poate că tatăl tău ar putea să-și încheie acum socotelile, zise ea. Cu Karl Dahl mort, poate că va putea să-i treacă mânia și să înceapă să se vindece. Poate că și tu împreună cu el.

Bobby se uită afară, în direcția casei, ca și cum ar fi putut să vadă dormitorul tatălui său prin pereți. Ca și cum, dacă ar fi vrut să se întâmple ceva, s-ar fi întâmplat.

Ochii Liskăi se întoarseră la hainele atârnate. Sub cuier, o bancă de picnic

oferea un loc unde să te aşezi şi să-ţi schimbi pantofii. Sub bancă erau o grămadă de tenişi, o pereche de bocanci militărești și ceea ce părea o mică valiză, parţial ascunsă sub un vechi prosop murdar de ulei.

Nu, nu era o valiză.

Liska se îndreptă spre bancă şi ridică prosopul, dând la iveală o servietă veche din piele cafenie, destul de mare pentru a căra o minge de bowling, sau dosare, note, scrisori şi obiectele, pe care un judecător le duce acasă cu el, la sfârşitul zilei.

— Grozavă servietă, zise ea. Unchiul meu William avea una la fel, când eram puştoaică. Era avocat în probleme imobiliare. Bobby Haas nu comentă. Se uita de la servietă la Liska. Avocaţilor le place să care aşa multe hârtii, continuă ea. Cred că îi face să se simtă importanţi. Unchiul William avea un braţ mai lung decât celălalt, din cauză că-şi căra servieta peste tot.

Imprimat cu auriu sub mânerul greu cu închizătoare se afla un nume, parţial şters de ani, pe care putu totuşi să-l descifreze: A.H. GREER, ESQ.

— De unde ai asta, Bobby? întrebă Liska sculându-se şi privindu-l dur pe băiat.

— Nu-mi aduc aminte. De la Armata Salvării, cred.

— Adevărat? Obiecte găsite, zise ea. E realmente drăguţă. Nu se mai fac unele la fel. Știai că judecătoarea Moore a avut cândva una identică?

— Nu. Cum aş putea să ştiu asta?

— Nu ştiu, zise Liska. Spune-mi tu. I-a fost luată, când a fost atacată vineri seara.

— Vrei să spui că îţi închipui că eu am luat-o? zise el vizibil supărat de această idee. Nu am luat-o. Nici măcar nu poartă numele ei.

— Nu, într-adevăr. Dar pot să-ţi spun al cărui nume este. Alec Greer, Esquire, e tatăl judecătoarei Moore.

Cu faţa roşie, băiatul zise:

— Ei bine, nu e a ei. O am de multă vreme.

— Atunci nu te deranjează dacă mă uit puţin înăuntru, rosti Liska.

Ochii lui se îndreptară din nou spre servietă, apoi înapoi la ea. Respira mai repede.

— Nu ai nevoie de mandat, sau aşa ceva?

— Pot să aduc şi un mandat. Asta e ceea ce vrei? Pot să-mi sun partenerul şi să stăm să-l aşteptăm să vină cu un mandat de percheziţie. Apoi putem să ne petrecem toată noaptea răscolind tot garajul ăsta, fără nicio diferenţă. Ceea ce e în servieta asta nu se va schimba, doar dacă nu ai nişte puteri magice, pe

care nu mi le-ai împărtășit. Acum el transpira. Nu avu un răspuns pe loc. Liska aproape vedea mecanismul creierului lui învârtindu-se, în timp ce studia și abandona opțiunile pe rând. Bobby, singurul mod de a ajunge în posesia acestei serviete, este că ai luat-o de la judecătoarea Moore, adăugă ea. Întoarce-te, depărtează picioarele, du-ți brațele lateral și mâinile pe banc.

Făcu ce i se spuse.

— Bobby Haas, rosti ea, ducându-se în spatele lui cu cătușele în mână. Te arestez pentru atacarea judecătoarei Carey Moore.

Când încercă să-i pună una din brățări, el își împinse cu putere cotul înapoi, lovind-o direct în stern.

Liska se clătină văzând stele verzi și rămase fără aer.

Bobby Haas se răsuci cu spatele la banc și cu ceva în mână, ceva ce apucase dintre uneltele de pe perete.

Un ciocan.

Fața lui frumoasă se întunecase și se strâmbase de furie. Veni la ea, legănând ciocanul cât de tare putea.

Liska atinse cu călcâiul o piesă din echipamentul de grădinărit, căzu pe spate, și se lovi cu capul de pardoseala garajului. Se răsuci pe o parte, exact când ciocanul izbind cimentul sări în sus, acolo unde fusese capul ei.

Ridicându-se pe mâini și genunchi, se sprijini de mânerele unei roabe și sări în picioare.

Ciocanul lovi roaba ce răsună ca un gong chinezesc.

— Cățea ticăloasă, zise el dar fără să strige.

Aceasta o îngrozi aproape tot atât de mult ca și ceea ce făcea. Încerca să o ucidă, dar avea prezența de spirit să nu strige, pentru a nu fi auzit de vecini sau de tatăl lui din casă.

Continua să se apropie cu ciocanul în mână.

Liska ocoli o bicicletă pe care o aruncă în calea lui.

Ochii lui erau complet negri. Negri cu desăvârșire, fără pupile, fără emoții. Că ai unui șarpe, că ai unui rechin, că ai unui asasin.

Încercă să-și scoată arma, dar el era atât de aproape, încât de abia fu în stare să desfacă tocul armei înainte e a o ajunge.

Se făcu cât mai mică, ghemuindu-se. Ciocanul lovi peretele aşchiind lemnul.

Liska își înfipse umărul în plexul solar al băiatului și îl împinse înapoi câțiva pași. Când fu gata să ridice pistolul, el țâșni din nou.

Ciocanul o lovi peste dosul mâinii zburându-i revolverul din mână.

— Scârnăvia dracului! Scuipa cuvintele plin de venin.

Liska se depărta de el într-o parte. Își vârî mâna în buzunarul hainei și o scoase odată cu bastonul retractabil. Cu o mișcare rapidă, îndelung practicată, îl desfășură în toată lungimea și îl folosi ca pe o bâtă de baseball, izbindu-l pe Bobby Haas în coaste cât de tare putu, exact când el își trăgea brațul înapoi, pentru o nouă lovitură.

Simți cum câteva din coastele lui cedară și el se îndoi, scăpând ciocanul.

A doua lovitură fu cu muchia palmei ce îl izbi în umărul stâng fracturându-i clavicula.

Țipând de durere, băiatul căzu pe pardoseală în genunchi și coate, se răsturnă pe o parte și se ghemui în poziție fetală, plângând ca un copil ce era.

— Întinde-te pe burtă, rahat cu ochi ce ești! strigă Liska cu adrenalina urlând în ea.

— Mă doare!

— E al naibii de bine că te doare, bastard putred! Pe burtă, acum, sau am să-ți dau ceva de care să te vaieți și mai rău!

Hohotind, el se mișcă încet ridicându-se din nou pe mâini și genunchi. Furioasă și speriată, Liska îi puse un picior pe spate determinându-l să stea întins. Îi citi drepturile, în același timp în care își scotea celularul pentru a cere întăriri.

67.

— Nu te pot lăsa singură niciun minut, se răsti iritat Kovac traversând pajiștea spre garajul Haas. Îmi ești datoare cu o cină.

— Pardon? Fiul Diavolului tocmai a încercat să mă ucidă cu un ciocan!

— Și părerea ta ar fi?

Liska se încruntă la el.

— Nu face haz de mine, Sam. N-am fost niciodată în viața mea așa speriată!

Kovac o bătu pe umăr.

— Văd asta, Tinks. Tocmai mă gândeam că ți-ar fi de folos o mică glumă răutăcioasă.

— Cum ar putea să fie altfel, decât așa cum ești de obicei?

— Ce fund isteț ești!

I-a trebuit mult Liskăi să admită că i-a fost frică. Acum era ofticată, că a permis cuiva să vadă că nu era chiar așa de dură cum pretindea că e.

— Ar fi trebuit să-l vezi, Sam. Când s-a întors şi a venit spre mine cu ciocanul ăla… Se înfioră și prefăcându-se că îi e frig, își masă brațele viguros. Ce am văzut în ochii puștiului… n-am văzut niciodată înainte. Și nu vreau să mai văd vreodată.

Bobby Haas fusese scos pe o targă mobilă și dus de acolo cu ambulanța. Și ea tot mai tremura, așa cum nu o văzuse Kovac niciodată. Se încruntă privind în jos, stânjenită de uniformele și legiștii care mișunau peste tot și fiindu-i teamă să nu-și dea seama cum se simțea.

Kovac își luă trenciul și o înfășură în el. Ar fi putut să se înece în el, așa de mică era. Cu un braț în jurul umerilor, o ghidă spre veranda din față a familiei Haas și se așeză pe balustradă. Ea se sprijini de el.

— Potolește-te, puștoaico, zise el. Liniștește-te.

Ea trase adânc aer în piept, apoi expiră.

— I-am rugat pe polițiști să-l aducă pe Wayne Haas, zise ea. Nu-i spun eu. Nu pot. Trebuie să o faci tu.

— Cu toate luminile și sirenele astea și încă nu a apărut?

— Bobby mi-a spus că s-a dus devreme la culcare, deoarece nu se simțea bine.

— Aș putea să dorm și eu așa profund, rosti Kovac. Dacă vecinul meu nu

se oprește din bătutul cuielor pe acoperiș de dimineață, iau și eu un ciocan la el.

Liska nu-l mai asculta. Ridică ochii spre cer și clătină din cap.

— O, Doamne…

— Asta pentru că e doar un puști, zise Kovac repede. E ceva prea domestic.

— Știi, realmente am dorit să îmi fie milă de el, zise ea. Chiar mi-a fost milă. Bietul copil fără mamă.

— Nu știu dacă Bobby Haas a fost vreodată copil.

— Poate chiar asta a fost problema.

— Sau poate că are 666 însemnat cu fierul roșu pe ceafă, rosti Kovac. Nu încerca să-ți imaginezi, Tinks. Există o cauză care nu ne privește pe noi.

Dar nu puteau să o ignore. Era o treabă prea grea din punct de vedere emoțional și emoția excludea obiectivitatea, iar ceea ce trebuia în mod categoric să aibă un detectiv era obiectivitate.

Ipocrit, reflectă el.

Unul dintre legiști scoase capul din garaj.

— Detectivi, cred că trebuie să veniți să vedeți ceva. Becker a scos lucrurile din servietă să le inventarieze, explică el. E de-a dreptul oribil.

În garaj, Kovac se uită peste obiectele răspândite pe bancul de lucru – dosarul lui Carey în legătură cu *Statul contra Karl Dahl.* Luase hârtiile acasă, pentru a se uita prin ele în timpul weekend-ului. Toate erau ude și puțeau.

— Iisuse, a urinat pe ele! rosti el scârbit.

Liska răscoli și celelalte obiecte.

— O, Doamne… șopti ea. Sam…

Totul era aranjat ordonat în pungi de plastic: un jurnal, două coperți de plastic cu fotografiile lui Bobby alături de tatăl lui – jucând leapșa, pescuind, fiind fericiți, și o jumătate de duzină de pungi din plastic cu tăieturi din ziare, așezate pe luni.

MASACRUL DIN MINNEAPOLIS
ASASINATE ÎNFIORĂTOARE ZGUDUIE
LINIȘTITUL CARTIER AL DELICTELOR
„O BAIE DE SÂNGE”
CONFORM DETECTIVILOR UN VAGABOND
ACUZAT DE BRUTALELE ASASINATE

Kovac găsi tăieturile uşor nefireşti şi înfiorătoare. Dar nu era ceva nemaiîntâlnit, pentru cineva care ţinea la o victimă, să urmărească evoluţia anchetei în ziare.

Apoi apăru ultima pungă de plastic, mai mică.

Stomacul i se întoarse pe dos şi o bruscă transpiraţie rece îi scăldă pielea.

— Doamne Sfinte…e

Liska se uită la el.

— Ce e?

În cazuri precum asasinatele Haas, detectivii păstrau adesea anumite detalii ale crimei doar pentru ei, neexpuse publicului, amănunte pe care doar asasinul le ştia. Aceasta îi ajuta să demaşte minciunile ce apăreau din partea unor indivizi care se mărturiseau vinovaţi de crime atroce, în încercarea bolnăvicioasă de a atrage atenţia.

Kovac ridică secretul la lumină.

— O, Iisuse!

Păstrată perfect, sigilată în vacuum, o singură foaie pe care erau fixate unul lângă altul, în ordine descrescătoare degetele mari de la mâna dreaptă a Marlenei Haas, a lui Brittany şi a lui Ashton Pratt.

— Iisuse, gâfâi Kovac. Nu Karl Dahl a fost asasinul.

Ironie amară! Stan Dempsey şi-a ruinat cariera şi sănătatea încercând să-l vadă pe Karl Dahl acuzat de omorurile Haas. Fusese atât de convins de vinovăţia lui Dahl! Toată lumea fusese. Vagabondul ciudat cu un şir de delincvenţe orientate spre sexualitate – delincvenţe relativ minore, totuşi delincvenţe… Le cunoştea pe victimele Haas. Fusese văzut intrând în casa victimelor în ziua asasinatelor. Nu avea alibi. Când a fost arestat, Karl Dahl era în posesia unui lănţişor ce aparţinuse Marlenei Haas.

Trebuia să fie Dahl! Nimeni nu voia să creadă că vecinul lor, sau poştaşul, sau cel ce le citea contoarul putea fi capabil de atrocităţile comise asupra Marlenei şi a copiilor încredinţaţi ei. Nimeni nu s-ar fi gândit la băiatul din vecini.

Asasinul trebuia să fie Karl Dahl! Acesta fusese arestat, pus sub acuzare şi desigur ar fi fost condamnat. Caz rezolvat.

În loc de aceasta, arestarea lui Dahl atrăsese după ea o serie de evenimente teribile. Dahl a scăpat din închisoare, a ucis două femei şi a răpit-o pe a treia. Carey Moore fusese forţată să-l ucidă pe Stan Dempsey, de frică pentru viaţa ei.

Karl Dahl, aşa cum s-a dovedit, fusese într-adevăr un asasin, dar n-a fost

vinovat de toate crimele de care era acuzat.

Kovac puse jos punga sigilată în vacuum. Nimeni nu mai rosti niciun cuvânt. Erau prea multe de spus – și totuși nimic.

— Detectiv Liska? Unul dintre ofițerii pe care îi trimisese în casă se ivi în ușă.

Ea nu întoarse capul de la obiectele din fața lor.

— Tipul din casă, rosti ofițerul. E mort. Se pare că a suferit un atac de cord.

— Sunt sigură că da, murmură Liska. Sunt sigură.

68.

Jurnalul lui Bobby Haas se citea ca un roman de Stephen King. Prima relatare era datată cu două săptămâni înainte de asasinate. Băiatul scria cât de furios a fost, când i-a auzit pe părinții lui discutând despre posibilitatea de a-i adopta pe cei „doi viermișori”, cum le spunea el.

Scria în detaliu despre impresia lui că a fost trădat și respins. Totul fusese frumos când erau doar ei trei. Se simțise important. Avea atenția părinților lui, în special a tatălui, pe care nu o împărțea cu nimeni. Apoi, în mintea lui, Marlene și-a întors fața de la el, la respins. Voia ceva mai mult – mai mulți copii, *alți* copii. El nu era destul de bun pentru ea.

Exact ca înainte, scria el.

Femeile nu l-au iubit. În mintea lui, fiecare femeie din viața lui l-a respins – mama lui, prima doamnă Haas, Marlene Haas. Otrava urii față de Marlene Haas irupea din fiecare pagină. Femeile erau niște cățele egoiste – și mai rău – care până la urmă se plictiseau de el. Ca o fată de păpușa ei favorită, Marlene se plictisise și se îndreptase spre altceva, spre noi jucării.

O ura. Pe tatăl lui îl iubea. Marlene încercase să mute atenția lui Wayne de la Bobby, încercase să distrugă legătura tată-fiu, care în mod clar fusese cea mai importantă relație din viața lui Bobby.

Amănuntele modului cum își plănuise asasinatele te înghețau. Relatarea asasinatelor însăși era oribilă. Scria cât de puternic și invincibil s-a simțit privind pe fața Marlenei efectul a ceea ce-i făcuse ei și „prețioșilor ei viermișori”.

În relatări mai recente, scria despre încercarea de a o ucide pe Carey Moore și frustrarea crescândă pentru că tatăl lui le acorda Marlenei și copiilor primiți în grijă și acum morți, mai multă atenție decât atunci când erau vii, iar lui o atenție din ce în ce mai mică. Asta nu intrase în planurile lui.

Nu mai voia să trăiască; Ar face amândurora o favoare…

Scrisese pagini întregi despre otrăvirea cu selenium, ce semăna în mod convenabil cu simptomele unui atac de cord și nu era depistată la examenul toxicologic standard.

Ce ironie că Bobby s-a schimbat, făcând același lucru de care o acuzase pe Marlene Haas. Se plictisise de prezența lor – a Marlenei, a puștilor pe care-i îngrijea și în final a lui Wayne, tatăl pe care și-l dorise cu disperare toată

viața. Se dovediseră nefolositori pentru el, așa că a rupt-o cu ei și i-a scos din viața lui.

Jurnalul unui asasin în serie, în devenire.

Kovac știa că jurnalul va fi valoros pentru cei ce stabileau profilul asasinilor și pentru psihologi, care întotdeauna sondau minţile acestora. Dacă n-ar fi fost ei, ar fi aruncat obiectul în foc. Jurnalul era îmbibat de răul ce vieţuise în Bobby Haas și el unul ar fi vrut să-l pună într-un loc de unde răul să nu mai poată scăpa niciodată.

Procesarea locului Haas se desfășură cu bine ziua următoare. La ora cinci dimineața, povestea se răspândise local, apoi ajunse la rețelele de știri. La opt, foamea mass-mediei se desfășura cu frenezie.

Șeful și locotenentul Dawes, alături de Chris Logan, au condus conferința de presă. Kovac și Liska s-au dus la casele lor, pentru câteva ore de somn mult-dorit. Nici chiar ciocănitul vecinului nu l-a mai deranjat pe Kovac.

Nu se simțise niciodată în viața lui atât de extenuat. Uneori, nu prea des, meseria îl solicita fizic. Dar acum, epuizarea emoțională îl lăsase golit de orice urmă de energie.

De ce oare singura dată când îl năpădeau emoțiile era în timpul unei crize?

Deoarece, după ce criza trecea, nu mai voia să simtă absolut nimic. Părea că e cel mai sigur mod de a supraviețui. Și cel mai ușor. Dacă nu voia să-și cheltuiască energia emoțională interacționând cu oamenii, era ușor pentru el să se retragă. A fi singur avea multe avantaje în această privință, în comparație cu a fi căsătorit – cel puțin în comparație cu a fi căsătorit cu cele două soții pe care le-a avut.

Dragostea nu-l ajutase niciodată. Ultima lui soție nu numai că l-a părăsit, dar a părăsit și statul, a părăsit Midwestul. La vremea aceea, îl născuse de curând pe primul lor copil, o fiică. Dar căsătoria se terminase cu mult înainte de a se naște copilul. Cu inima frântă, renunțase la custodie și nu și-a mai revăzut fiica niciodată.

Nu se întâmpla prea des să se gândească la asta și niciodată nu vorbise despre așa ceva. La ce bun?

Numai atunci când ajungea puțin prea aproape de viața fericită a altor oameni conștientiza pustiul vieţii lui.

Gândurile i se îndreptară spre Carey. Spre Carey și spre Lucy, și cum ar fi fost dacă ar forma o familie alături de ele – ceva ce David Moore aruncase prostește cu ambele mâini. Dar își alungă repede gândul, pentru că nu era ceva real pentru el.

În jurul orei nouă seara, se extrase din pat, făcu un duș, își puse un pulover vechi și coborî pentru a căuta ceva de mâncare. Se așeză în camera de zi cu niște rămășițe de pizza și dădu drumul la televizor pe canalul Travel, pentru a-și oferi o vacanță, fără a părăsi sofaua.

Cabo San Lucas arăta destul de bine. Desigur, imaginile fuseseră filmate într-o fabuloasă stațiune de cinci stele. Kovac se imagină trântit într-un șezlong pe plajă, sub o umbrelă mare, ascultând valurile și fiind servit cu băuturi exotice de senorite în bikini, cât era ziua de lungă.

Își închisese celularul, imediat ce sosise acasă în după-amiaza aceea, pentru a nu fi deranjat. Conform vocii femeii din mail, primise douăsprezece mesaje noi. Începu să le asculte, ștergându-le pe cele mai multe, înainte de a se termina. Reporteri, reporteri, reporteri. Cum reușeau să-i depisteze numărul de telefon era peste înțelegerea lui. Își schimbase numărul, după fiecare caz de înalt profil și totuși reușeau să-l găsească.

Persoana care se ocupa de relațiile cu publicul din biroul șefului l-a sunat să-i spună cum trebuie să se îmbrace, în timp ce omenirea își va îndrepta camerele de luat vederi asupra departamentului.

Își notă: Vinde mașina. Cumpără un costum Armani.

Iisuse!

— Sam, la telefon Carey. Era ultimul mesaj: Kovac se îndreptă în scaun. Cabo se estompă în fundal. Am vrut doar să te controlez. Părea obosită și tristă. Am văzut știrile… Tocmai când am crezut că acest caz sordid nu mai poate aduce nimic rău, așa s-a întâmplat. Oricum… sunt acasă și nu știu ce să fac. Ești sigur că nu există pe acolo pe undeva o carte Victimă a Lipsei de Activitate?

Încercă să râdă, dar eșuă în mod lamentabil.

Derulă mesajul de trei ori.

Doar pentru a-i auzi vocea.

69.

Era straniu să fie acasă. David plecase. Anka plecase. Carey le simțea absența și asculta liniștea, acolo unde ar fi trebuit să răsune vocile lor. Doar cu Lucy în casă alături de ea, se simțea ca și cum ar fi fost ultimele două ființe de pe pământ.

Nu putuse să doarmă în patul ei, patul din care fusese smulsă în toiul nopții de Karl Dahl, patul pe care îl împărțise cu omul pe care nu-l cunoștea. Nici Lucy nu voise să doarmă în patul ei. Se agățase de Carey ca o bucată de Velero, din momentul în care Kate a adus-o acasă.

Carey își cără pernele și păturile în camera de zi. Lui Lucy îi plăcea să se prefacă că dorm afară, sau că erau în camping. Să se joace prefăcându-se, nu i se păru o idee proastă nici lui Carey.

Fiica ei ar fi trebuit să spună ce a văzut în noapte aceea. De obicei o mașină de pălăvrăgit, Lucy nu spusese nimic. Kate a sfătuit-o pe Carey să nu fie îngrijorată, totuși era.

Știa că ceea ce i se întâmplase îi marcase propria viață, o făcea să vadă lucrurile printr-un alt filtru, îi punea ordine în sentimente. Senzația de siguranță și de securitate fusese aruncată în aer. Așa de multe lucruri din viața ei, în care crezuse odată, au fost călcate cu putere în picioare.

Dacă ea se simțea așa, putea să-și imagineze cât de neajutorat se simțea un copil.

Și la Lucy se adăuga și supărarea că nu-l avea pe tatăl ei alături, fără să înțeleagă de ce.

Cum se presupune că ar putea să răspundă nedumeririlor ei? se întreba Carey. Tati nu locuiește aici, deoarece frecventează prostituate. Tati nu locuiește aici, deoarece se ocupă în secret de pornografie.

Ce era de presupus că trebuie să spună? Și ce sens ar fi avut ceva din toate astea, pentru o fetiță care nu-i voia decât pe mami și pe tati și o lume mai sigură pentru ea?

Acum Lucy dormea, ghemuită pe divan în camera de zi, acoperită cu o pătură și cu degetul mare în gură. Nu-și mai supsese degetul de doi ani.

Carey atinse părul întunecat al fiicei sale și speră că visa frumos.

Fără odihnă, se îndreptă spre locul de la fereastră, de unde putea să vadă curtea din față, se așeză și își strânse picioarele sub ea ca o pisică. Mașina

poliţiei încă se mai afla în refugiu, supraveghea.

Poliția nu putea să-i ofere felul acesta special de tratament prea multă vreme. Deşi ştia că oamenii de care avea motiv să-i fie teamă – Karl Dahl, Stan Dempsey şi Bobby Haas – nu vor mai prezenta niciodată o ameninţare pentru ea, îi era totuşi frică. Se simţea expusă. Toată lumea ştia acum unde locuieşte. Sentimentul intimităţii dispăruse.

Poate că va trebui să vândă casa. Prea multe lucruri nefericite i s-au întâmplat aici. Amintirile bune fuseseră alungate de cele rele. Să o ia de la capăt părea cea mai inteligentă acţiune. Voia să se simtă o anonimă. Nu voia să deschidă televizorul şi să-şi vadă propria casă umplând ecranul.

Voia să fie nimeni, voia ca nimeni să nu aibă nevoie de nimic de la ea. Şi voia foarte mult să existe cineva, care să-i înţeleagă aceste nevoi.

Pe stradă, o maşină trase lângă maşina poliţiei şi şoferul coborî. Kovac.

Carey deschise uşa, înainte ca el să ajungă la jumătatea trotuarului.

— Ce surpriză, rosti ea. Bănuiesc că ai fost trezit din somn.

El ridică din umeri şi intră.

— Nuuu! I se dă prea mare importanţă somnului. Mi-am închipuit că ai să te duci să stai în altă parte.

— Kate şi John s-au oferit să mă găzduiască, dar am vrut să fiu singură, răspunse ea. Apoi s-a dovedit că nici asta nu voiam. Şi nici nu am vrut să o duc pe Lucy la hotel… Kovac o analiză din cap până în picioare. Păr încâlcit, faţa tumefiată, un tricou şi partea de jos a unei pijamale de flanel. Arăta ca un copil părăsit, şleampăt. În mod categoric, continuă ea sec, m-ai văzut în cele mai frumoase clipe ale vieţii mele, detectiv.

— Ai mâncat ceva? întrebă şi răspunse tot el. Nu, sigur că nu. De ce să fi mâncat? O să ajungi să te clatini la cea mai mică adiere. Am adus de mâncare.

Ridică în sus o pungă de la brutărie, apoi o puse alături pe masa din hol, pentru a-şi scoate haina.

— Ce anume?

— Gogoşi, răspunse el cu o urmă din zâmbetul lui de crocodil. Ce altceva ar fi putut să aducă un poliţist?

— Perpetuezi stereotipia, zise Carey reuşind să zâmbească, chiar chicotind puţin.

— Cineva trebuie să păstreze tradiţia. Ai nişte cafea? o întrebă îndreptându-se spre bucătărie.

— Ştii unde găseşti.

Carey îl urmă luând cu ea și punga cu gogoși. Îl privi cum găsește tot ce-i trebuia pentru a face cafeaua. În timp ce aparatul începu să gâlgâie și să scuipe, se întoarse spre ea.

Arată altfel în jeanși și pulover. Mai tânăr, se gândi ea. Nu mai arată ca și cum ar fi dus greutatea lumii pe umerii lui.

— Deci, Bobby Haas a fost, nu-i așa? rosti ea.

— Mda. Bobby Haas.

Carey clătină din cap.

— Cine s-ar fi uitat la băiatul ăla și și-ar fi închipuit că poate să facă ceea ce i-a făcut Marlenei Haas și copiilor? E ca și cum ai vedea un film de groază. Faptul că a avut tot timpul aceste gânduri în cap mă face să-mi vină rău.

— Ce poți să spui? ridică din umeri Kovac. Unii dintre ei pur și simplu nu se nasc cum trebuie.

— Crezi asta? Crezi că răul se naște, nu se face?

— Iubito, am văzut cele mai rele lucruri pe care unii oameni pot să le facă altora, afirmă el. Bobby Haas nu a violat, nu a torturat și nu și-a mutilat victimele, din cauză că a făcut în pantaloni când avea doisprezece ani. Totuși aceste gânduri îi bântuiau mintea de multă vreme. Avea aceste fantezii înfipte în ființa lui ca un cuțit, în momentul în care le-a lăsat să izbucnească.

— Și aproape că era să scape nepedepsit, murmură Carey. Știi că, dacă Dahl era judecat, ar fi fost condamnat.

— Tu ai crezut că el a făcut-o? întrebă Kovac. Dahl?

— Ar trebui să refuz să răspund, zise ea. Însă, da. Așa am crezut. Toată lumea a crezut asta.

— Și totuși păreai înclinată să-i iei apărarea. De ce?

— Pentru că, ce ar fi fost dacă era nevinovat? rosti ea. Și s-a dovedit că așa a și fost.

— N-aș putea să fac meseria ta, zise Kovac. N-aș putea. N-aș putea fi imparțial.

— De asta tu ești polițist, iar eu nu sunt.

Turnă fiecăruia câte o ceașcă de cafea. Carey scotoci într-un dulap și scoase o farfurie pe care aranjă gogoșile. Aspectul domestic al acestor acțiuni o reconforta oarecum. Rutină simplă de fiecare zi.

— Unde e Lucy? întrebă Kovac.

— Doarme în camera de zi. Hai să mergem. Nu vreau să se trezească și să nu fiu lângă ea.

— Cum s-a descurcat cu tot ce s-a întâmplat? Kovac scăzu vocea când intrară în cameră.

Lucy nu se mișcase; nici ea, nici degetul mare.

— Întreaga ei lume s-a răsturnat cu susul în jos… și nu există nimic ce aș putea să fac eu.

Carey închise ochii și își duse o mână la gură, încercând să-și rețină lacrimile ce intenționau să se reverse. A făcut o treabă bună menținându-se puternică atunci când Lucy era trează și o privea. Dar autocontrolul ei slăbise; era epuizată și copleșită.

Fără să se gândească, se întoarse spre Kovac și își ascunse fața la pieptul lui.

Și tot fără să se gândească, el o înconjură cu brațele și o ținu așa, mângâind-o pe cap și spunându-i că totul va fi bine. Dacă va fi așa sau nu, nu mai conta. Ce conta acum era că cineva puternic se afla acolo, preluându-i pentru câtăva vreme greutatea de pe umeri.

Suspinând și ștergându-și lacrimile de pe față cu mâna, Carey făcu un pas înapoi.

— Tot ce pare că pot să fac e să plâng în fața ta, zise ea.

Kovac îi dădu un șervet de pe farfuria cu gogoși.

— E în ordine. Cel puțin ai un motiv bun. Spre deosebire de prima mea soție, care izbucnea în plâns doar privindu-mă.

Ea reuși să râdă, în timp ce se ghemuia într-un colț al divanului în care dormea Lucy.

— Nu, nu te cred.

Kovac se așeză vizavi de ea pe marea canapea din piele, ce servea și pentru a sta pe ea și ca masă de cafea, și își propti coatele pe genunchi.

— Ai vești de la David? întrebă el.

— Nu, nu am. Kovac clătină din cap. Carey ridică o mână. Hai să nu mai vorbim.

Că omul cu care își petrecuse zece ani din viață, împărțind intimități și având un copil cu el, nu era în stare să se hotărască să o sune și să o întrebe de Lucy? Ce mai era altceva de spus?

— Regret că s-a dovedit că e ceea ce e, zise Kovac.

— Și eu.

Lucy se mișcă, apoi se ridică clipind și frecându-se la ochii ei mari și albaștri. Se uita direct la Kovac, severă, ca și cum era ofensată de prezența lui.

— Bună, prințesă Lucy, rosti el.

— Nu mai sunt prințesă, anunță ea, în mod clar nefericită că statusul ei a scăzut.

— De ce nu mai ești prințesă? întrebă Kovac. Pentru mine așa arăți.

Ea clătină din cap și se lipi de mama ei. Carey o mângâie pe păr.

— Salută-l pe detectivul Kovac, iubito. Fii politicoasă.

Lucy ridică ochii la el, de sub sprâncenele încruntate.

— Bună, detectiv Sam!

— Bună. Avea din nou acea privire, parcă intenționa să sară la el și să-l muște. Cum s-a ajuns să nu mai fi prințesă?

— Uite așa. Lucy se uită în altă parte.

— S-a întâmplat ceva și ai hotărât să nu mai fi prințesă?

Lucy aprobă din cap și se lipi și mai strâns de Carey.

— Mi-a fost frică, zise ea cu voce mică.

— Ți-a fost frică, repetă Kovac, la fel de serios ca și cum ar fi interogat un martor. E normal să-ți fie frică. Și mamei tale i-a fost. Și mie mi-a fost.

— Ție ți-a fost frică? întrebă Lucy privindu-l cu îndoială. Se gândi o vreme, apoi în final rosti: Deci nici tu nu mai ești prințesă.

— Ei bine, nu, nu sunt.

— Ne-am prefăcut că dormim afară, îl informă Lucy. Poți să stai și tu cu noi, dacă vrei.

Kovac își ascunse zâmbetul cu palma.

— Nu, nu pot, zise el. Dar mulțumesc că m-ai invitat. Eu trebuie să plec. Am venit doar să controlez ce faci tu și mama ta. Și să vă aduc gogoși.

Lucy văzu farfuria și se lumină.

— Gogoși!

— Una singură, o instrui Carey. Se ridică de pe divan și îl urmă pe Kovac pe hol.

— Mulțumesc, Sam, rosti calmă. Pentru că ai venit. Pentru gogoși. Pentru tot.

Kovac ridică din umeri îmbrăcându-se.

— Toate într-o singură zi…

— Nu. Înainte și după.

— Ai numerele mele de telefon, rosti el. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă. Voi fi aici, înainte ca tu să pui receptorul în furcă.

Carey dădu din cap.

El se întoarse spre ușă să o deschidă.

— Și dacă nu am nevoie de tine? întrebă ea. Pot să te sun oricum?

Kovac roși puțin, privi oriunde dar nu la ea, și se strădui să zâmbească.

— Mda, rosti în sfârșit. Așa cum am spus – voi fi aici înainte de a pune tu receptorul în furcă.

70.

Grupul de comando se întâlni a doua zi înainte de schimbarea turei, pentru a mai analiza o dată cazul, care acum era la plural. Ca un cancer, răul se extinsese, făcuse metastaze şi atinsese prea multe vieţi.

— Am lămurit-o cu moartea lui Stan Dempsey, rosti locotenentul Dawes. Nu va mai exista nicio altă acţiune în legătură cu asta.

— Ce se va întâmpla cu cadavrul? întrebă Kovac. Vine fiica lui să se ocupe de aranjamente?

— Nu. A spus să luăm bani din contul bancar al lui Stan pentru – vorbele ei – a avea grijă de asta.

Tippen scoase un fluierat uşor.

— E mai periculos decât dinţii ascuţiţi ai unui şarpe, să ai un copil nerecunoscător.

— Hei, asta a fost replica mea! se plânse Elwood.

— Bardul face parte din patrimoniul public, prietene. Atât pentru unul, cât şi pentru toţi.

— Asta nu e corect, rosti Kovac ignorându-i. Dempsey a fost unul de-al nostru. Sigur, înnebunise până la urmă, dar era unul dintre noi. Noi trebuie să avem grijă de el. Noi eram familia lui.

Dawes dădu din cap.

— Sunt de acord. Am să văd ce putem face. Pot să-ţi spun de pe acum că ofiţerii superiori nu intenţionează să aprobe nimic, date fiind cele întâmplate. Vorbeşte cu reprezentantul sindicatului. Poate că ne poate ajuta uniunea.

— Astfel vom pasa treaba, rosti Kovac. Să nu băgăm uniunea în aşa ceva. O să o facem pentru Stan, ca nişte prieteni, cum nu am fost niciodată.

Acceptări din cap şi murmure se ridicară din jurul mesei. Kovac îi observă pe cei care nu lucraseră cu Stan Dempsey, sau îl ignoraseră pe Stan Dempsey, sau râseseră de Stan Dempsey, cum păstrează un moment de linişte vinovată.

Apoi Dawes interveni:

— Nikki, ai auzit ceva despre Wayne Haas şi cauza oficială a morţii?

— Rezultatul de la examenul toxicologic nu a sosit încă, rosti Liska. Concluzia iniţială a fost atac de cord, dar Bobby Haas a dat o mulţime de amănunte în jurnalul lui, despre otrăvirea tatălui cu selenium. Imaginaţi-vă că intenţiona să devină medic.

— Și imaginați-vă câți Bobby Haas-i au absolvit deja medicina, zise Tippen. Și școala superioară, și școala economică. Studiile arată că multe capete din cadrul celor Cinci Sute cele mai Bogate companii sunt ale unor sociopați.

— Puștiul ăsta aproape că a reușit niște crime perfecte, rosti Kovac. Karl Dahl ar fi fost închis, pentru crime pe care nu le comisese cu adevărat. Și puștiul și-ar fi continuat drumul lui fericit.

— Nikki, ai cercetat în dosarul cazului, să vezi ce a avut Stan Dempsey de spus despre Bobby Haas? întrebă Dawes.

— A fost într-adevăr interogat. Dar a oferit un alibi. Mie mi se pare că nimeni nu a mai urmat pista, zise Liska. Stan era prea convins de vina lui Karl Dahl. Bobby nu avea decât șaisprezece ani, elev bun, puști politicos, niciodată creând necazuri și părând deznădăjduit din cauza morții…

— S-a strecurat printre fisuri, zise Dawes.

— Mda.

— Unde ne aflăm în legătură cu David Moore? întrebă Kovac.

Dawes ridică din umeri.

— Nu ne aflăm nicăieri. Nu mai e suspectat de atacarea soției. Nu a avut nimic de a face nici cu răpirea ei. Sunt sigur că controlul judiciar va avea un teren serios de răscolit, printre finanțele lui Moore, în legătură cu acțiunea de divorț, dar în altă privință nu poate fi agățat. Nu avem nimic cu care să-l acuzăm.

Kovac se încruntă.

— Nu sunt de acord. Dacă e așa de nevinovat, de ce și-a convocat atât de repede avocatul?

— Ei bine, se pare că asta a avut de a face cu modul în care tu și Chris Logan ați încercat să-l băgați la închisoare, răspunse locotenentul sec.

Totuși, lui Kovac nu-i plăcea.

— Vreau să știu totul despre cele douăzeci și cinci de mii misterioase și de ce părea atât de clar că e băgat în ceva, alături de fratele lui Ginnie Bird.

— Poate că a fost, interveni Elwood. Poate că au plănuit să o înlăture pe judecătoarea Moore din drum, dar Bobby Haas a luat-o înaintea lui Bergen.

— Chiar dacă acesta a fost cazul, zise Dawes, acuzarea de conspirație e o marfă dură. Dacă pe dedesubt nu se află nicio acuzație de crimă, cazul nu va căpăta niciodată teren. Deși fapta rămâne, David Moore nu a făcut nimic ilegal – asta știm noi.

Liska îi dădu un cot lui Kovac.

— Nu putem să-l băgăm la zdup, doar pentru că tu crezi că e un dos de fund, Kojak.

— Lumea ar deveni astfel un loc mai bun, bombăni el.

Dacă David Moore a comis un delict sau nu, Kovac intenţiona să răscolească până în fundul acestei haznale, dacă nu din alt motiv, măcar din satisfacţia personală de a-i face lui Moore viaţa amară. Suspecta că avea o grămadă de bani strânşi undeva, proveniţi din implicarea lui în afacerile porno. Poate că va putea să găsească o acuzaţie pe acolo. Cum spusese Logan: Ia urma banilor!

— Ce ştii despre filmele lui, Tip? întrebă el.

Liska îşi puse mâinile pe urechi şi începu să bâzâie.

— Sunt mult prea dure pentru mine, zise Tippen. Violente. Sado-masochiste. Dacă l-am judeca după filmele lui, David Moore alias David M. Greer e un animal bolnav, dar un animal protejat de Primul Amendament. S-ar putea să-i găsim opera condamnabilă din punct de vedere social şi moral, dar nu a încălcat nicio lege.

Kovac se încruntă fioros.

— E în regulă, oameni buni, zise Dawes cu un oftat lung, ca de sfârşit de zi. Să ne îmbrăcăm şi să ne punem în mişcare, dacă nu mai are nimeni altceva…

Aproape se ridicaseră de pe scaune, când Liska interveni.

— Aşteptaţi! rosti ea cu ochii larg deschişi şi captând atenţia tuturor. Uitaţi-vă la Kovac! E cumva un… un… nou costum cafeniu?

Oh-urile şi ah-urile îl făcură să roşească.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu faceţi tam-tam din asta. Cumpăr unul la fiecare zece ani, indiferent dacă am nevoie sau nu.

•

Stătea în faţa oglinzii din toaleta bărbaţilor, încercând să se hotărască dacă avea nevoie să se bărbierească, sau nu. Mai bine nu. Fără îndoială că se va tăia şi va apărea la cină cu plasture din hârtie de W.C.

Liska intră, în timp ce el îmbrăca o cămaşă curată. Se încruntă la ea prin oglindă.

— Trebuie să încetezi să mai vii aici, Tinks.

— Nu-mi strica buna dispoziţie. Asta e tot ce am de făcut zilele astea.

— Iisuse!

— Unde e plasturele? întrebă ea. Doar nu ai abandonat deja.

— Am abandonat.

— Sam, mă înnebunești! Dacă faci cancer la plămâni și mori…

— Nu. Am vrut să spun că am abandonat fumatul.

Privirea ei grea de neîncredere l-ar fi făcut să râdă, dacă nu ar fi fost al naibii de nervos.

— Aoleu! Chiar așa?

— Chiar așa. E timpul să încep să fiu mai atent, înainte de a sfârși ca Stan Dempsey, zăcând singur alături de un arsenal și cu un singur scaun de grădină în curtea din spate.

Liska adulmecă aerul.

— Miros oare apropierea crizei vârstei mijlocii?

— Ești în toaleta bărbaților. Sunt șanse serioase să miroși și altceva, zise el mânuind cu stângăcie cravata nouă, de culoarea ambrei, pe care un vânzător tânăr de la magazinul de confecții bărbătești îi spusese să o cumpere, pentru că se asortează cu nuanța de whisky a ochilor lui.

Iisuse Christoase!

Liska îi dădu la o parte mâinile neîndemânatice și legă ea însăși obiectul

— Frumoasă cravată, rosti apoi. Îți pune în evidență ochii. Kovac se încruntă. Deci încotro te îndrepți în așa grabă mare, domnule? Ai o întâlnire fierbinte?

— O cină, bombăni el evitându-i privirea.

— O întâlnire la cină.

— O cină.

— Cu cineva cunoscut?

— Nu e treaba ta, Clopot de Tinichea, zise el iritat ajustându-și nodul cravatei, astfel încât să nu mai simtă că e gata să-l sugrume.

— Ei bine, categoric e treaba mea, rosti Liska cu o sclipire zburdalnică în ochi.

— Iau cina cu judecătoarea Moore, mărturisi el.

Sprâncenele Liskăi se ridicară.

— Judecătoarea Moore!

— Da.

— Carey, adăugă ea.

Kovac scoase un oftat.

— Carey.

Liska râse și bătu din palme.

— O, mincinos desăvârșit! Te duci la întâlnire. Ticălosule! Fundul

soţiorului e încă rănit de la uşa care l-a izbit scoţându-l afară din casă.

— Nu e chiar aşa, bombăni el. E doar o mică cină de recunoştinţă. Cu fiica ei de cinci ani. Nimic mai mult.

— Slăbeşte-mă, Kojak. Îţi păream deşteaptă cu ceva timp înainte. Nu cumperi un costum nou pentru a cina cu un copil de cinci ani.

Kovac nu mai zise nimic. Nu ştia ce ar fi putut să spună. Nu voia să-şi lege prea multe speranţe de invitaţia lui Carey. Era prea devreme, după tot ce se întâmplase. Era încă traumatizată. Acesta trebuie că fost singurul motiv că l-a invitat; nu era cu mintea întreagă.

Liska întinse mâna şi îi aranjă din nou nodul cravatei. Ridică ochii la el, visătoare şi îl bătu cu mâna pe piept.

— Ai grijă cu asta, vrei?

— E cam prea târziu pentru aşa ceva, admise el. Iisuse Christoase, transpira ca un cal. Îşi slăbi din nou nodul.

— Ţine minte un singur lucru, Sam, rosti ea serioasă.

— Care e acela?

— Că ea e… ea e…

— Prea bună pentru mine?

— Avocat. Amândoi au izbucnit în râs. Liska îl îmbrăţişă. Dă-i drumul, tinere, rosti, ridicând din nou nodul cravatei. Fii politicos, nu mânca cu degetele, nu vorbi cu gura plină şi întoarce-te acasă când sună stingerea.

— Da, mami, zise el strecurându-se în haina cea nouă, în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Şi, Sam?

El o privi peste umăr. Expresia ei era mortal de serioasă.

— Ce e?

— Lasă în pace nenorocita aia de cravată, sau am să-ţi rup degetele.

Întotdeauna cu o vorbă amabilă, partenera lui. Kovac salută şi ieşi pe uşă îndreptându-se spre ceva cu adevărat plăcut.

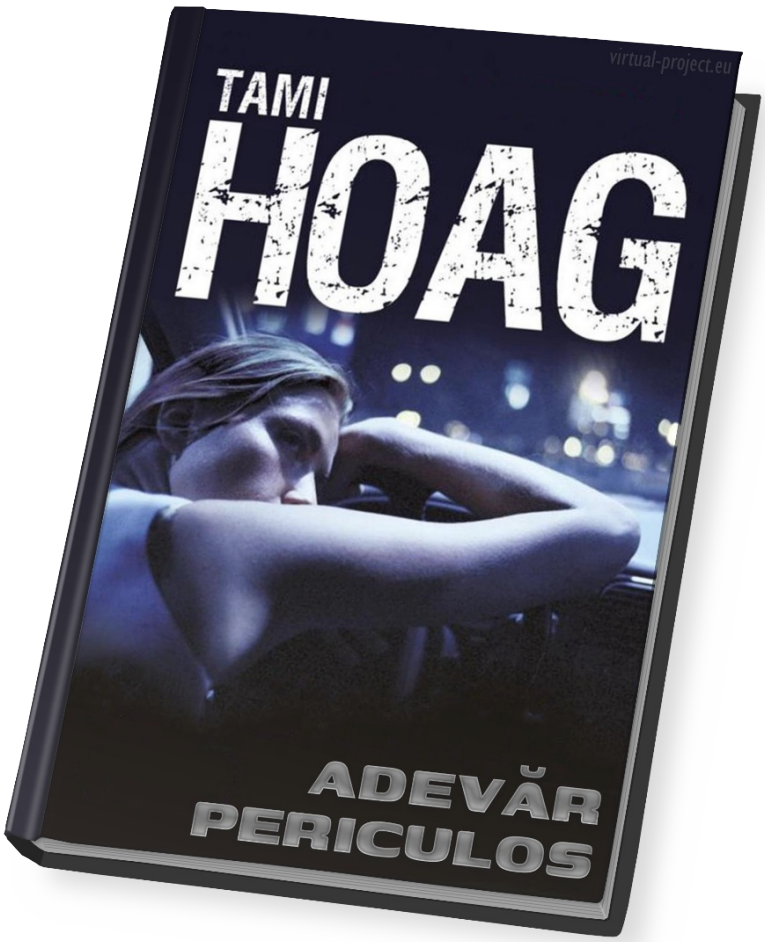

virtual-project.eu

violin